BUCHET DUHOVNICESC
DE
PARACLISE

BUCHET DUHOVNICESC
DE
PARACLISE

DE

PARACLISE

CHILII «BUNEI-VESTIRI» SCHITUL SF. DIMITRIE-LACUL
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
2009

BUCHET MUZICAL

DE

PARACLISE

CHILIA «BUNA-VESTIRE» SCHITUL SF DIMITRIE-LACU
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
2009

BUCHET MUZICAL
DE
PARACLISE

BUCHET MUZICAL

DE

PARACLISE

către

PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE-DE-DUMNEZEU

şi alţi Sfinţi ai Bisericii

cuprinzând în sine şi

Paraclisul Binecredinciosului Voievod

Ştefan cel Mare al Moldovei

şi pe cel al Sfinţilor Slăviţilor Voievozi şi

Mucenici Brâncoveni

*

într'acest chip tipărit cu binecuvântarea

Preasfinţitului Andrei Făgărăşanul

de către diaconul Constantin-Cornel Coman

de la biserica Sfântului Grigorie Palama din Bucureşti

Chilia «Buna-Vestire» - Schitul Sf. Dimitrie-Lacu.

SFÂNTUL MUNTE ATHOS

2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Buchet muzical de paraclise: către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi alţi sfinţi ai bisericii. -
Suceava : Accent Print, 2009
ISBN 978-973-1772-23-3

783

Părintelui Constantin, duhovnicului meu,
şi Domnului Paul Gherasim,
cu toată dragostea, Cornel diaconul.

© Copyright
Pentru prezenta ediție, Chilia «Buna-Vestire»
Schitul Sf. Dimitrie-Lacu – Sfântul Munte Athos
şi diaconul Constantin-Cornel Coman.

Cuvânt de binecuvântare

Sfinții Părinți ai Bisericii au înțeles „teologia" ca fiind nu numai o simplă convorbire a omului credincios cu Dumnezeu, ci mai ales unirea minții şi a inimii cu Creatorul. În acest sens, dorim să subliniem că teologia este rugăciune, iar rugăciunea este autentică trăire teologică.

Cântarea bisericească se adresează deopotrivă trăirii şi vorbirii despre Dumnezeu, reprezentând una dintre formele liturgice ale cuvântului puse în slujba teologiei creştine. Prin intermediul cântării, cuvântul dumnezeiesc revelat este ridicat din planul cunoaşterii pur intelectuale, al teologiei discursive şi academice, şi transmis planului trăirii duhovniceşti. Altfel spus, cântarea, ca împletire a cuvântului cu muzica, încălzeşte, prin dulceața sunetelor, învățăturile dumnezeieşti şi le poartă înspre inima şi simțirea omului.

În cadrul liturgic, în Biserică, cântarea ortodoxă cuprinde în sine un simbolism specific, iar acesta ne este descoperit de numeroase momente ale slujbei, cel mai semnificativ şi mai important fiind Heruvicul. Cuvintele lui arată foarte limpede că *„noi, care pe Heruvimi, tainic închipuim (...) Făcătoarei de viață Treimi întreit sfântă cântare aducem (...)."* Aşadar, însuşi actul cântării se descoperă ca având valențe simbolice, în sensul în care cei care cântă *închipuie* corurile îngereşti, adică participă la viața cerească, la comuniunea de viață şi iubire cu întreaga Sfântă Treime. Sfântul Vasile cel Mare spune şi el că „psalmul este lucrul îngerilor"[1], iar cei care'l cântă se împărtăşesc de toate

---

[1] Sf. Vasile cel Mare, *Omilii la Psalmi,* în „Scrieri", partea întâi, trad. de pr. Dumitru Fecioru, col. PSB 17, 1986, p. 184. Este adevărat că Sf. Vasile vorbeşte despre psalmi, însă ceea ce spune despre aceştia se poate extinde la întreaga cântare liturgică a Bisericii, deoarece, la vremea sa, psalmii erau tipul cel mai uzitat de cântare. De

bunurile duhovniceşti de care au parte şi îngerii: dragostea, dreptatea, sfinţenia curăţiei, desăvârşirea înţelepciunii.[2]

Referitor la forţa şi expresivitatea pe care muzica le transmite textelor psalmilor şi poeziei imnografice, am putea invoca aici un precept patristic potrivit căruia „cel care cântă se roagă de două ori". Asupra rolului transfigurator pe care'l îndeplineşte cântarea Bisericii în inimile credincioşilor în timpul slujirii liturgice, părintele Dumitru Staniloae ne învaţă: „Cântarea îndulceşte cuvintele de rugăciune şi de slăvire a credincioşilor şi deci şi inima celor ce le rostesc. Prin aceasta, face mai dulce chiar conţinutul rostit în chip cântător şi, deci, Persoana al cărei nume este lăudat şi rugat în chip melodios. În felul acesta sporeşte plăcerea sau bucuria faţă de darul cerut sau primit şi iubirea faţă de Persoana al cărei nume este rostit prin cântare. Bucuria sau iubirea aceasta se manifestă în accente de duioşie, de dor, de hotărâre de a rămâne ataşat Persoanei Căreia i se adresează cântarea şi voii Ei cu orice preţ (...). Trezirea acestor sentimente stă în legătura cu faptul că, prin cântare, se pun în relief adâncuri de taină, valori cu neputinţă de măsurat ale realităţilor, persoanelor şi darurilor cântate. Prin cântare, cel ce cântă trezeşte în sine o relaţie afectuoasă cu ceea ce formează obiectul cântării, mai bine zis cântarea îl pune într'o relaţie totală prin fiinţa întreagă cu ce este cântat (...). De aceea, *cântarea este modul cel mai propriu de a vorbi cu şi despre Dumnezeu.* Prin ea dăm coeficient nemărginit admiraţiei, măreţiei Lui, bunătăţii Lui care întrece cuvintele noastre simplu rostite, exprimăm inexprimabilul, apofaticul, dar şi mulţumirea neţărmurită

---

asemenea, o nuanţă a acestei stări originare se regăseşte chiar şi până astăzi în numirea generică dată cântării ortodoxe, de „cântare *psaltică*".

[2] *Ibidem*, p. 185.

față de El, pe care nu o putem exprima prin simple cuvinte."[3]

În acest sens, binecuvântăm cu deplină dragoste osteneala părintelui diacon Cornel Coman, care a pus în lucrare, în această culegere de cântări, harul şi darul deosebit primit de la Dumnezeu, acela al preocupărilor de muzică şi imnografie bisericească. Socotim că această frumoasă realizare va fi bine primită de către preoțimea noastră ortodoxă, de către studenți şi de către toți credincioşii iubitori de cântare bisericească.

Felicitându'l pe ostenitorul *mângâietoarelor* cântări cuprinse în această lucrare, ne exprimăm nădejdea că ea va fi de mare folos în lucrarea mântuirii credincioşilor şi'L rugăm pe Preamilostivul Dumnezeu să binecuvinteze râvna şi dragostea de frumos a părintelui diacon Cornel, să reverse harul Său asupra tuturor celor ce o vor folosi în slujirea Bisericii.

† Andrei Făgărăşanul
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sibiului

---

[3] Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Cântarea liturgică comună, mijloc de întărire a unității în dreapta credință,* în rev. „Ortodoxia", an XXXIII (1981), nr.1, p. 58-72.

Cuvânt înainte

Cartea de față este varianta muzicală a *Buchetului de Paraclise* tipărit de noi cu puțini ani în urmă la Editura Bizantină din Bucureşti, mică antologie care s'a bucurat de bună primire din partea credincioşilor. Altfel spus, acela nu este altceva decât 'libretul' prezentului *Buchet Muzical de Paraclise*. Excepție face doar Paraclisul Sfinților Voievozi şi Mucenici Brâncoveni, alcătuit de noi (după canoanele stilistice şi metrice ale imnografiei Bisericii) mai târziu, care apare acum pentru prima dată. Am găsit de cuviință ca pe acesta să îl tipărim nu doar cu notația muzicală, ci şi fără, la sfârşitul cărții. Pe de altă parte, textul fără note al acestui paraclis poate sluji celui ce nu are la îndemână pomenitul 'libret' şi ca tipic pentru toate celelalte paraclise către Sfinți cuprinse aici, în vreme ce pentru tipicul paracliselor Maicii Domnului, uşor diferit de tipicul paracliselor Sfinților, poate lesne vedea tipicul Paraclisului mic, în Ceaslov.

* * *

«Mângâietorul comun», paraclisul cu care începem *Buchetul*, reprezintă, se pare, primul caz de tipărire a unei încercări de a traduce în limba română, integral, cu păstrarea metricii şi melosului originar, o creație liturgică bizantină aparținând genului imnografic al canonului: este vorba de Paraclisul mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu (Κοινὴ Παράκλησις). Apare în 1863, într'o broşură cu titlul: «*Mângâietorul comun. Paraclisele* [cel mic şi cel mare, ale Maicii Domnului; n.n.]. *Cel dintâĭ prelucrat de un Român poet şi cântător eclesiastic şi cel de al doilea de Sf. sa Protosinghelul Varlaam din Monastirea Sinaia. Corigeate şi puse sub tipar* [...] *de O. Demetrescu*». Să notăm că din cele două paraclise ale broşurii, doar unul respectă metrica şi melosul originalului bizantin, şi anume primul, intitulat chiar «Mângâietorul comun».

Despre Oprea Demetrescu ştim că se căsătorise cu soția lui Anton Pann, la doi ani după moartea acestuia; ajunge noul deținător al tipografiei lui Pann, în care şi editează pomenita broşură. Ceea ce observăm imediat în titlul acesteia este omiterea – voită, în opinia noastră – de către editor a numelui traducătorului celui dintâi paraclis.

Căci, de vreme ce Demetrescu trece numele traducătorului celui de-al doilea paraclis, firesc ar fi fost să'l treacă şi pe al celui dintâi. Motivul pentru care nu o face nu poate fi decât unul din două: că nu l-ar şti ori că nu doreşte. Credem, însă, că îi ştia şi numele, din moment ce îi precizează dubla identitate: *Român poet* şi *cântător eclesiastic*. Surprinzător, această dublă identitate îi este atribuită, mai apoi, de către arhiereul Ghenadie lui Anton Pann: «dascălul Anton Pann, *cântăreţŭ* şi *rimator de anecdote populare*». Plecând de la aceste prime indicii, avansăm ipoteza că traducătorul celui dintâi paraclis ar putea fi, foarte bine, însuşi Pann. Preluându'i tipografia, foarte probabil că Demetrescu va fi găsit şi manuscrise de-ale lui, printre care şi pe cel al «Mângâietorului»; cât despre motivele pentru care nu îl menţionează în titlu, acestea sînt, poate, personale.

Pe de altă parte, precum se ştie, nu ar fi prima traducere de acest fel a lui Pann. Aceeaşi redare românească a imnului bizantin cu păstrarea cadrelor metrico-muzicale originare o face pe alocuri în *Anastasimatar* şi, mult mai consecvent, în ediţia a 2-a a *Irmologhiului-Catavasier* din 1854.

În plus, în acesta din urmă Pann pune şi podobiile, lucrate după aceeaşi metodă, iar în prefaţă ţine să precizeze: «asemănândele (podobiile) glasurilor, le-am potrivit prin alte tropare întocma după cele greceştĭ la ritmĭ şi tonurĭ [accente; n.n.], ca ceĭ ce n'au idee de cele greceştĭ să cunoască însuşirea fiecăreĭ asemănânde [«însuşire» care se pierde, deci, în cazul traducerii literale; n.n.] şi să se silească a potrivi printr'însele în cântare pre cele româneştĭ, care încă nu sînt ordonate, ca să se poată cânta întocma după asemănânda d'asupra însemnată, ci lăsate în iscusinţa cântăreţuluĭ a le asemăna cât se va putea maĭ cu apropiere de temele asemănândelor». Pasajul «asemănândele (podobiile) glasurilor le-am potrivit prin *alte tropare* [prin tropare cu alte silabe decât cele ce ar rezulta în urma unei traduceri literale; n.n.] întocma după cele greceştĭ la ritmĭ şi tonurĭ» arată că, aşa cum e firesc, Pann nu absolutizează nicidecum textul podobiei, adică 'litera' ei. Aceasta pentru simplul motiv că în tradiţia bizantină silabele din cuprinsul podobiei nu au rostul de a reînvia memoriei psaltului un înţeles, ci o structură metrico-muzicală precisă, pe care să cânte stihirile podobnice. A

absolutiza, deci, textul podobiei – în procesul traducerii ei pe românește – prin ignorarea metrului și melosului ei, nu înseamnă, în cele din urmă, nimic altceva decât a nu înțelege rațiunea de-a fi a acesteia și modul ei de-a funcționa.

Dar aceeași cunoaștere a rostului adevărat al podobiei (de astă dată în cealaltă variantă a ei: ca podobie pentru canoane, deci ca irmós) și aceeași nepoticnire în litera originalului bizantin (pentru redarea fidelă a structurii metrice) le reîntâlnim în cuprinsul «Mângâietorului» – nu în cazul irmoáselor canonului, căci acestea nu sînt tipărite, ci – în *cazul titlurilor irmoaselor*, titluri ce sînt traduse (am zice și noi) prin *alte titluri, întocma după cele grecești la ritmi și tonuri.* Cel mai relevant exemplu pentru acest demers este cazul Cântării a 5-a, unde traducătorul nu se mulțumește cu titlul «Fă-ne luminați», care ar fi redat isosilabic și isotonic, absolut îndestulător, grecescul «Φώτισον ἡμᾶς», ci îl prelungește, furat parcă de valul inspirației, continuând traducerea după aceeași metodă. Astfel că ajunge, în cele din urmă, la neașteptatul titlu 'extins' «Fă-ne luminați Însuți Doamne cu porunca Ta», adică varianta *întocmai la ritmi și tonuri* a primei fraze din originalul bizantin: «Φώτισον ἡμᾶς τοῖς προστάγμασί σου Κύριε». La rândul ei, relativa stângăcie a expresiilor propuse de traducătorul «Mângâietorului» ca titluri românești pentru irmoáse – de pildă: «Auziĭ Dumnezeule» (cu perfectul simplu în locul deja consacratului perfect compus «Auzit-am»), «Fă-ne luminați Însuți Doamne cu porunca Ta», «Tinerii ce mersese» – arată și ea, credem, că nu calitatea literară este vizată, ci acrivia ritmico-tonică. Ne întrebăm: cine, dacă nu Pann, care ne arată că știe de rostul silabelor podobiei, să se fi îngrijit până și de metrica titlurilor irmoaselor? Iar întreg pasajul «cele românești, care *încă* nu sînt ordonate, ca să se poată cânta întocma după asemănânda d'asupra însemnată» nu sugerează, oare, prin acest «încă», nostalgia originalului și dorința de-a se petrece *întocma* și pe spațiul liturgic românesc, măcar în cazul cântărilor celor mai frecvente, precum Paraclisul Maicii Domnului?

Mai mult, titlurile irmoaselor «Mângâietorului» le-am pune în legătură, firește, și cu fraza: «să se poată *cânta* întocma după *asemănânda d'asupra însemnată*». Iar mai apoi, în opinia noastră, aceste titluri –

îndeosebi cel 'extins' al Cântării a 5-a – ar ilustra şi un sens mai deplin, mai 'extins', pe care credem că Pann, familiarizat cu funcționarea podobiei bizantine, l-a avut în vedere scriind această frază. Despre ce este vorba? – despre faptul că, pur şi simplu, pe spațiul originalului bizantin *asemănânda d'asupra însemnată 'cântă'*. Pentru că, privind'o dinspre cuvânt spre muzică, vedem că melosul podobiei dezvoltă firesc şi fidel pulsul ritmico-tonic al textului ei; iar mai apoi, întorcându-ne de astă dată dinspre muzică spre cuvânt, întâlnim un foarte interesant fenomen acustic: simpla citire a textului podobiei devine ecoul melodiei ei, este deja o 'melodie' incipientă, condensată, 'cântată' de ritmul textului, adică de succesiunea silabelor accentuate şi neaccentuate. Fenomenul acesta este speculat ulterior mnemotehnic, exact prin titlul podobiei, astfel: de vreme ce, pe de o parte, cuvintele podobiei deja 'încep' melodia ei (printr'o 'melodie' a accentelor cuvintelor), şi, pe de altă parte, titlul podobiei deja începe această cvasi-melodie a cuvântului, reiese că titlul acesta deja 'începe' melodia podobiei. Deci, *însemnarea d'asupra a podobiei* nu urmăreşte simpla informare despre podobia ce trebuie urmată, ci reprezintă deja o notare cvasi-muzicală a acesteia. Or, iată că traducătorul «Mângâietorului» conştientizează toate acestea şi nu face compromisul de-a indica irmósul Cântării printr'un titlu care să adăpostească o 'melodie' ritmico-tonică în răspăr cu cea a troparelor de sub acest titlu, traduse isosilabic şi isotonic după irmosul bizantin. Ne întrebăm, iarăşi: cine, dacă nu Pann, care ne dă semne că ştie de dimensiunea cvasi-muzicală a titlului podobiei, s'ar fi îngrijit până şi de metrica titlurilor irmoaselor?

O altă variantă în ceea ce priveşte autorul necunoscut al «Mângâietorului comun» ar fi fost cea generată de informația dată de părintele Sebastian Barbu Bucur, care aminteşte de o carte cu titlul «Tropare de laudă către prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu [...], traduse din greceşte şi tipărite în româneşte la 1841, Buzău, retipărite cu cheltuiala Ierodiaconului Ghermanó N. Văleanu, Bucureşti, 1866». S'ar ivi, de aici, întrebarea: să fie cea din 1841 tot un paraclis, care să fie cel îndreptat mai apoi şi tipărit de Demetrescu? Ipoteza aceasta se ciocneşte, însă, de trei contraargumente: 1. de ce să se fi retipărit (parțial) în 1866 ceea ce se tipărise doar cu trei ani în urmă?; 2. dacă, totuşi, s'a re-

tipărit, de ce Ghermano nu pomeneşte, cum ar fi fost firesc, şi anterioara ediţie a lui Demetrescu? şi 3. conţinutul paracliselor nu îl fac, însă, troparele de laudă; astfel de tropare, în cazul paracliselor, ar fi doar câteva dintre megalinării.

Aşadar, traducătorul lui «Κοινὴ Παράκλησις» (literal: Paraclis de obşte) sub chipul «Mângâietorului comun» ar fi, după toate probabilităţile, însuşi dascălul Anton Pann. Dacă aşa stau lucrurile, ceea ce întâlnim aici este nu atât latura muzicală a autorului nostru, cât latura lui poetică [şi chiar el, în prefaţa *Epitafului*, leagă traducerea metrică de talentul poetic: «eu, iarăşĭ, având deprindere asupra poeziiĭ...»]; fiindcă, de astă dată, nu pune pe muzică traducerea românească ad litteram a unui text grecesc, ci replăsmuieşte pe româneşte poemul bizantin, păstrând *pulsul metric* şi *melosul* iniţial; acestea două sînt, de fapt, miza întreprinderii lui; reuşită, credem noi. Care să fi fost, însă, mai îndeaproape, imboldul unei asemenea întreprinderi?

Un prim imbold – totodată şi argument că Pann poate fi, foarte bine, autorul «Mângâietorului» – ar fi cel *estetic*. Personalitate complexă, înzestrat cu simţul aparte pe care îl implică darul poeziei, cunoscător al limbii greceşti, casnic al universului liturgic bizantin, teoretician de marcă al cântării bisericeşti, el însuşi psalt, Anton Pann avea, socotim, îndestulător premisele pentru a simţi frumuseţea aparte şi prospeţimea ritmului – preponderent complex, neuniform – sădit cu grijă de melodul Bisericii în imnografia bizantină în general (N.B.: Sfântul Roman Melodul ajunge chiar să spună, în Condacul Buneivestiri, despre Arhanghel: «*Cu ritm* grăind Gavriil...»!), dat la iveală şi potenţat de melos (ceea ce se întâmplă în cel mai înalt grad în cazul cântării irmologice iuţi, de genul paraclisului). Credem, deci, că nu greşim spunând că în cazul lui Pann avem de-a face cu o percepere deplină a imnului liturgic bizantin, cu conştientizarea unităţii vitale, constitutive, de nedespărţit, a celor trei dimensiuni ale lui: *cuvântul, ritmul* şi *melosul*. Într'o astfel de receptare integrală a cântării liturgice bizantine, ritmul apare, firesc, ca interfaţă, ca punte şi legătură funcţională între cuvânt şi melos, al căror element comun şi este. Tehnic vorbind, proprie poeziei liturgice bizantine – să nu uităm: o poezie fără rimă! – este şi atent elaborata ei structură metrică, zămislirea şi folosirea unor

ritmuri care să rezoneze cu pulsul vieții noi în Hristos, cu 'paşii' dinspre vremelnicie spre veşnicie ai trupului Bisericii, cu măsurile noii zidiri, ritmuri care, în fine, să imprime în suflet, după putință, ceva din prospețimea neîncetată a harului, un cât de mic ecou al noutății lui perpetue. Reuşind să adăpostească şi în ritm – nu doar în înțelesul cuvintelor – această atmosferă proaspătă a harului, melozii şi imnografii Bisericii nu alunecă nici în dezordine, nici în monotonie. Ritmurile propuse de ei şi îmbrățişate de Biserică sînt deopotrivă ordonate şi nemonotone, firesc subliniate de melos. Pe scurt: în imnul Bisericii, cuvântului îi este hărăzită drept vehicul o structură metrică pe măsura conținutului său viu, iar aceasta este dezvăluită deplin de melos, care, la rândul lui, indiferent de tactul în care curge, o poartă neîncetat în sine, ea nefiindu'i nimic altceva decât însuşi propriul cod genetic. Asemenea structuri metrice cântate sînt, în originalul bizantin, între altele, *podobiile* şi *irmoasele*. Adevărate podoabe ritmico-muzicale, foarte uşor de memorat şi mai apoi de aplicat, fiecare dintre ele se constituie într'o *formă aparte de cristalizare metrică şi melodică*, generată de prezența 'câmpului' necreat al harului şi asimilată apoi firesc în urzeala ritmică a universului liturgic. Din nefericire, exact această *structură cristalină* se distruge – cel puțin în cazul tactului irmologic – prin traducerea strict literală a imnului bizantin.

Dintr'o *astfel* de percepere a cântării liturgice bizantine, foarte probabil, îi va fi venit unei personalități complexe ca a lui Anton Pann dorința de a încerca, în cazul Paraclisului mic al Maicii Domnului, nu o traducere unilaterală a literei imnului (care să genereze inevitabil un text fără rânduială metrică şi tocmai de aceea monoton, cu o monotonie provenită din dezordine, neajunsuri amplificate apoi prin actul cântării), ci «întraducerea» prospețimii şi înrâuririi pe care şi ritmul şi melosul *irmoaselor* acestei creații imnografice bizantine, în forma ei originară, le îmbie şi le împărtăşesc simțirii credincioşilor. Şi – o spunem iarăşi – credem că, deşi unele soluții literare la care recurge ne apar azi puțin mai stângace, încercarea i-a reuşit.

Pe de altă parte, pomenita dezordine monotonă a traducerii literale a Paraclisului mic, sporită mai apoi de improvizația inerentă cântării 'practice' de la strană, va fi fost – în ochii autorului nostru –

chiar potrivnică unuia din cele două scopuri ale acestui canon, anunțate de el la începutul «Mângâietorului comun»: «cântare către Preasfânta Născătoare-de-Dumnezeu la toată *întristarea sufletului* şi durerea trupului». Pentru că, evident, lipsa de ritm şi monotonia cântării nu ar fi ajutat la alungarea tristeții. Şi totodată ar fi pus în umbră înțelesul însuşi al textului. Încât, paradoxal, principiul invocat la noi (poate, din păcate, cu prea multă comoditate) în ceea ce priveşte traducerea imnului bizantin – 'întâietatea cuvântului' – s'ar fi întors, el însuşi, în cazul acesta, împotriva cuvântului. Căci însăşi 'întâietatea cuvântului', stricându'i cuvântului suplețea metrică originară, i-ar fi pus înțelesul în umbră, făcându'i'l mult mai greu de sesizat, mai ales când este cântat. În cele din urmă, prin aplicarea acestui principiu, caracterul tridimensional al imnului (*cuvânt, ritm, melos*) s'ar fi distorsionat şi tocit inevitabil, imnul sfârşind, practic, prin a fi monodimensional şi sinonim cu cuvântul; precizăm: cu un cuvânt fără puls ritmic. Se prea poate, deci, ca şi aceste lucruri să le fi avut în vedere traducătorul «Mângâietorului».

Concluzionând, în percepția acestuia din urmă, se pare că nu doar înțelesul textului este alcătuit spre a risipi *întristarea sufletului*, ci şi ritmul acelui text şi, desigur, melosul, care descoperă deplin şi face lucrător acest ritm şi, prin ritm, cuvântul. Dar o astfel de viziune nu e câtuşi de puțin străină de duhul Bisericii, ba chiar de duhul ei ascetic, filocalic. Citim, de pildă, la fericitul Diadoh al Foticeii (capul 73): «când sîntem apăsați *de multă tristețe*, trebuie să facem cântarea rugăciunii cu un *glas puțin mai mare*, cu bucuria nădejdii *lovind cu sunete asupra sufletului*, până ce norul acela greu va fi risipit de *suflările melosului*». Se vorbeşte aici, aşadar, despre un «*glas* puțin mai mare», despre faptul de «*a lovi* [cum, dacă nu prin ritm?] asupra sufletului *cu sunete*», despre «suflările *melosului*», deci despre înrâuririle pe care şi ritmul şi melosul le au asupra sufletului. Oarecum neaşteptat, Sfântul Diadoh nu pomeneşte nimic despre textul propriu zis al cântării, nereferindu-se la una anume, ci la psalmodie în general. Şi tot neaşteptat: regăsim în scurtul citat dintr'acest mare dascăl al rugăciunii minții cuvinte şi expresii din cuprinsul Paraclisului mic şi al Paraclisului mare (*de multă tristețe, risipirea norului greu* al tristeții).

În fine, un al doilea imbold – împletit cu primul – simțit de către dascălul Anton Pann spre a păstra întocmai structura metrică a imnului bizantin în procesul traducerii acestuia pe româneşte va fi fost cel *istoric*, şi anume existența antecedentelor: este vorba, în principal, de *Prohodul* lui Macarie Ieromonahul, din 1836. Să notăm că traducerea isosilabică şi isotonică a *Prohodului* Mântuitorului o face fericitul dascăl Macarie la cererea episcopului Chesarie al Buzăului, din rațiuni ce țin de estetica liturgicului, precum însuşi Preasfințitul o spune: «priveam în toțĭ aniĭ cu multă mâhnire a sufletuluĭ meu, că tocmaĭ atuncĭ, în zilele acelea întru care să cădea să fie tot sufletul pătruns de evlavia cea cuviincioasă şi de o nestrămutată trebuință a inimiĭ, atuncĭ maĭ vârtos să făcea cele maĭ multe hasmodiĭ, care şi pornea inimile oamenilor spre vorbe şi râsurĭ în sfânta biserică, căcĭ obicĭnuit fiind a să cânta de mulțĭ această sfântă cântare româneşte şi greceşte, ceĭ ce cânta greceşte *mergea cu cântarea ca pre o podobie potrivită, venea frumos şi îndulcea auzul ascultătorilor*, iar ceĭ ce cânta româneşte şi era maĭ cărturarĭ, *depărtate fiind cuvintele de înființarea podobieĭ greceştĭ*, o ducea pe cât să putea pe glas şi oareşĭce tot potrivea cântarea, iar ceĭ cu ştiința de carte maĭ puțină şi cu înțelepciunea maĭ proştĭ, după ce nicĭ cuvintele nu le nemerea bine, apoĭ şi glasul cu totul îl înstreina şi precum maĭ sus am zis, totdeauna să făcea vorbe şi râsurĭ în biserică».

Dar râvna după frumusețea metricii originare a Preasfințitului Chesarie al Buzăului (ca şi a Preasfințitului Ghenadie, mai apoi) nu s'a rezumat – unilateral şi nefiresc – doar la cazul Prohodului, ci a avut în vedere toate troparele şi stihirile cu structură fixă de pe spațiul grecesc, adică toate podobnicele, precum se vede în prefața lui Pann la Anastasimatarul lui Dionisie Fotinó, unde se zice: «... alegându-se şi puindu-se în scaunul păstoresc Chesarie Buzăul, şi văzând că cu totul a rămas în uitare acest Anastasimatar, cunoscând şi meşteşugita compunere şi duioasa melodie ce se coprindea într'însul, şi foarte dorind a se cânta de cântărețiĭ săĭ, am fost chemat şi îndemnat ca, maĭ întâĭ să'l traduc [din grafia veche în cea nouă; n.n.] în origina sa limba grecească, apoĭ şi în limba românească, vrând să'l tipărească şi să'l dea la lumină; *poruncindu'mĭ totodată ca să mă apuc şi de Prosomiile sau Asemănândele* [troparele şi stihirile podobnice, care copiază ritmico-tonic

modelul numit podobie; n.n.] *serilor şi ale dimineţilor din toate Mineele* să le ordonez după ritmurĭ şi tonurĭ întocma cu cele greceştĭ, după cum este şi Prohodul Domnuluĭ nostru Iisus Hristos, şi după cum sînt asemănândele în acest Anastasimatar».

Mai mult, se pare că am putea vorbi, în privinţa perioadei premergătoare lui Pann, dar şi a celei următoare, despre o anume efervescenţă pe tărâmul cântării bisericeşti, datorată conştientizării supleţii structurilor metrico-muzicale bizantine, a înrâuririi aduse de ea în sufletul credincioşilor şi a necesităţii recuperării ei, pierdută în urma aplicării soluţiei – credem provizorii – date la noi problemei imnelor Bisericii: traducerea unilaterală a textului, cu ignorarea structurii metrico-muzicale. Repropunând *ritmul* bizantin, pentru înlăturarea influenţei total negative pe care dezordinea traducerii literale a imnelor o are asupra cântării bisericeşti, Preasfinţitul Ghenadie scrie la sfârşitul prologului *Albinei muzicale*: «avem o deplină convicţiune că această carte va da o nouă impulsiune muziciĭ bisericeştĭ şi o va deştepta din *somnul în care zace*. Albina muzicală va fi indispensabilă fiecăruĭ cântăreţ ce'şĭ respectă sacra sa profesiune, şi sperăm că, încet, încet, ea îĭ va deprinde cu *regula* [ordinea ritmico-tonică; n.n.] şi îĭ va scoate din *anarhia nereguleĭ cu care s'au deprins din copilărie* şi care a produs degradarea muziciĭ bisericeştĭ».

De această efervescenţă şi râvnă sînt cuprinşi, aşadar, nu doar simpli cântăreţi bisericeşti (precum Ioan Pralea, Matache cântăreţul, Oprea Demetrescu ş.a.m.d.), ci şi ieromonahi (precum Macarie), arhimandriţi (precum Gherasim de la Mitropolia Ungrovlăhiei) şi chiar arhierei, precum Chesarie al Buzăului şi Ghenadie. Acesta din urmă, ne dă (la 1875) şi o scurtă istorie a fenomenului: «cel dintâiŭ românŭ care a încercat această cale scabroasă şi dificilă [a traducerii isosilabice şi isotonice a imnelor bizantine; n.n.] a fost Ioan Pralea din Iaşĭ, care între altele a tradus şi amândouă Prohoadele, al Domnuluĭ şi al Maiciĭ Domnuluĭ, cu măsurile originaluluĭ grecesc; dar limbajul său fiind un gerg ridicol, ele nu s'au putut adopta să se cânte în biserică. Maĭ în urmă dascălul Macarie, după cererea reposatuluĭ episcop de Buzău Chesarie, a refăcut Prohodul Domnuluĭ într-un limbagiŭ serios şi cuviincios uneĭ asemenea cântărĭ, şi acela este care se cântă până

astăzi în biserică *şi este şi singura cântare măsurată* [cu structură metrică fixă, cea originară; n.n.] *în româneşte* şi pe care eu l-am refăcut din nou. După acestea, dascălul Anton Pann, cântăreţŭ şi rimator de anecdote populare între altele, a făcut pe psaltichie şi prosomiile celor opt glasurĭ, însă precum erau lucrate cele de dascălul Macarie, încât şi de astă dată *melodia originară remase tot ascunsă printre rânduri* [se pare că aici Ghenadie se referă la prima variantă de traducere a podobiilor de către Pann, când acesta nu ţinuse acrivia «la ritmĭ şi tonurĭ»; n.n.]. Cu toate acestea, massa cântăreţilor românĭ şi seminariştiĭ necunoscând limba greacă, pre acestea le au de normă şi încă din acestea abia învaţă numaĭ câte una două de la fiecare glas; astfel că încet, încet, ceĭ maĭ mulţĭ dintre dânşiĭ s'au depărtat cu totul de la adevăratele melodiĭ eclesiastice şi cântă care cum îĭ vine, încât putem zice că aceasta este prima cauză care a recit şi depărtat pe popor de la biserică, şi proba la aceasta este că bisericile care au cântăreţĭ buni chiar şi astăzi sînt maĭ frecventate de popor decât cele ce au cântăreţĭ proştĭ...». Ghenadie propune apoi, în metrica originară, podobiile celor opt glasuri şi «stihirile prosomiace ale duminicilor şi sărbătorilor de peste an», precum şi «cântările cele maĭ indispensabile din Triod, Penticostar şi Octoih şi câteva din Minee». Zicem «propune» pentru că – aşa cum spune Pann, referitor la ulterioarele şlefuiri succesive ale traducerii isosilabice şi isotonice a *Prohodului Mântuitorului* – «ştiut este că tot începutul nu este desăvârşit; toate lucrurile de la începutul lumiĭ astfel au mers şi astfel o să meargă: uniĭ, adecă, începându-le, alţiĭ maĭ îndreptându-le şi alţiĭ desăvârşindu-le».

Din păcate, această binevenită orientare bisericească de recuperare a metricii bizantine a slăbit şi ea, la rându'i, până la dispariţie, din pricina impunerii de către conducerea politică – precum se ştie – a unei *alte muzici* în spaţiul liturgic, prin legi care cereau înfiinţarea de coruri polifonice în toate catedralele şi bisericile de seamă ale Principatelor. Muzical vorbind, inovatorul demers legislativ a generat, din nefericire, o inevitabilă discontinuitate de expresie artistică între Liturghie (de acum corală) şi restul slujbelor (Vecernia, Utrenia ş.a.m.d., rămase monodice), ducând la apariţia unei nefireşti – în opinia noastră – enclave polifonice în sânul monodiei slujbei ortodoxe. Totodată, în ca-

zul Liturghiei corale, devenită oarecum autonomă față de restul cultului şi răzleţită din făgaşul liturgic tradiţional, s'a ajuns şi la incoerenţa dintre text şi muzică, fiecare provenind dintr'o cu totul altă matrice culturală, deci la o mixare ilegitimă de «răsărituri» şi «apusuri». În fine, perioada comunistă, mai apoi, a uniformizat şi tăvălugit, în cea mai mare parte, prospeţimea pe care în mod firesc ar trebui s'o aibă expresia liturgică a Bisericii.

*

Sub aspect muzical, în «Mângâietorul comun» traducătorul urmează destul de fidel irmoaselor în varianta notată de Petru Vizantie, tipărite la Constantinopol în 1825. Mici intervenţii ale lui aflăm în cazul Cântării întâi (adaugă două clasme), a 5-a (urcă până la Pa, spre deosebire de Vizantie, care atinge doar Zo-ul, zăbovind apoi pe Ke), a 6-a (elimină o clasmă la început şi schimbă penultima frază, introducând pasajul de glas 6, cu cadenţa pe Ni; în varianta că traducătorul este Pann, gândim că aceasta o face probabil sub influenţa practicii psalţilor de limbă greacă din vremea sa, căci formula introdusă o întâlnim şi azi în spaţiul grecesc), a 7-a (modifică, iarăşi, metrica frazei penultime, căci e nevoit să lase neschimbate cuvintele «Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri»; face, însă, aceleaşi cadenţe cu originalul). Un caz special este cântarea a 9-a, unde foloseşte irmosul bizantin după ce mai întâi îl prescurtează, lăsându'i deoparte prima frază, adică 7 silabe. O uşoară prescurtare face, de asemeni, şi în cazul megalinăriilor, în ultimele două fraze ale originalului. Deşi, surprinzător, cum am spus deja, respectă cu extremă acrivie metrica de origine atunci când traduce titlurile irmoaselor, titluri pe care le-am păstrat şi noi în prezenta reeditare.

Foarte interesant este aceea că din «Mângâietor» lipsesc irmoasele Cântărilor, cu excepţia Cântărilor a 8-a (cu irmosul la sfârşit, după stihul «Să lăudăm, bine să cuvântăm...») şi a 9-a (cu irmosul la început, fără stih). Ceea ce poate însemna, foarte bine, că doar aceste două irmoase se cântau, iar celelalte nu. Aşa se întâmplă arareori şi astăzi, de pildă, în Sfântul Munte; zicem «arareori» pentru că în marea majo-

ritate a cazurilor atoniții și grecii nu cântă nici un irmos la paraclise, conform tipicului.

Troparele de la începutul Paraclisului, sedealna, ca de altfel și stihira și troparele de după Evanghelie, nu respectă metrica bizantină. În ipoteza că Pann este traducătorul «Mângâietorului», considerând lipsa de claritate a troparelor de după Evanghelie (atât literară, cât și muzicală), nu este exclus ca acestea să nu fie ale lui, ci adaosuri ale editorului, care, de altfel, își mărturisește o oarecare intervenție în text, spunând în titlu: «corigeate și puse sub tipar...».

Fiindcă în cadențele irmoaselor Petru Vizantie folosește adesea o formulă mai puțin întâlnită (oligon, urmat de doi epistrofi; în cărțile grecești, după câte știm, apare doar la el), care apoi se strecoară și în «Mângâietor», am înlocuit-o cu cea obișnuită (ison sprijinit pe petasti, urmat de epistrof și ison).

Sub aspect literar, am căutat să îndreptăm acele expresii mai stângace din textul propus de traducătorul «Mângâietorului» ca 'libret' pentru Paraclisul mic; am păstrat, însă, metrica neschimbată și am consultat de fiecare dată originalul grecesc. Astfel, în locul frazei «de cumplirea lor cea rea» am pus «de năvala lor cea rea»; la fel: «afară de tine năzuință alta nu știu»/«afară de tine ocrotire alta nu știu»; «folosința vieții și acoperirea mea»/«ocrotire vieții și acoperirea mea»; «priimirea»/«primirea» etc. În două rânduri intervenția noastră a fost mai simțită: «Amarele chinuri și tulburări de multă mâhnire, pornind, umplu sufletul meu; așază'l, Fecioară...»/«Amarele patimi și tulburări cu multă mâhnire îmi adapă sufletul meu; împacă'l, Fecioară...»; și «Cel ce zac în boală, întru mulțimea păcatelor, dă'mi ajutor și mă întoarce, Stăpână, în sănătatea mea»/«Zac acum în boală pentru mulțimea păcatelor ce le-am făcut; ci mă întoarce, Stăpână la sănătatea mea». Deasemeni am îndreptat tacit unele inversiuni de accent din melodie. În fine, am păstrat expresii de felul: «niciodinioară nu vom tăcea».

Cântările care sînt cuprinse în rânduiala Paraclisului Maicii Domnului, dar lipsesc din «Mângâietorul comun», se pot lua dintr'al doilea paraclis al acestui *Buchet*, adică din «Slujba Paraclisului mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu».

În spiritul efortului traducătorului de a sublinia cât mai bine melosul, ritmul şi cuvântul, am îndrăznit să facem, constant, o mică modificare în întreg cuprinsul «Mângâietorului»: este vorba de oligonul de pe silaba accentuată. Întrucât intensitatea notei respective nu este egală cu a celorlalte note, nici oligonul respectiv nu este egal în lucrare cu celelalte oligoane; prin urmare l-am deosebit de acelea, înclinându'l puțin în sus, devenind astfel oblic. Prin acest oligon oblic ascendent ('oxia') sugerăm psaltului două lucruri: 1. faptul de-a nu atinge direct nota aceea, ci de-a executa un mic glissando ascendent, un mic urcuş către ea; şi 2. faptul de-a face, concomitent cu acest mic urcuş, şi o creştere a intensității vocii, pentru marcarea silabei accentuate a cuvântului. Aceeaşi schimbare am făcut-o, cum era de aşteptat, şi cu unele combinații ale oligonului (oligon cu chendimă, oligon cu ipsili). Oligonul acesta oblic l-am folosit mai apoi în tot *Buchetul*.

* * *

Al doilea paraclis din *Buchet*, cum am spus deja, este tot Paraclisul mic al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu, de astă dată pus pe note, de noi, după metoda 'tradițională', adică plecând de la traducerea literală a textului grecesc. Am făcut aceasta după ce mai întâi am confruntat vechea traducere cu originalul, găsind, cu această ocazie, o serie de greşeli şi neajunsuri: *πάθη* (patimi) tradus cu *suflet*, *καρδία* (inimă) tradus cu *viață*, perechea *φθορά/ἀφθαρσία* (stricăciune/nestricăciune) redată cu *putrejune/curăție*, perechea *χαρά/λύπη* (bucurie/tristețe) cu *bucurie/grijă*, *πειρασμοί* (ispite) cu *năpaste* ş.a.m.d. Am completat textul românesc cu două tropare ce apar în varianta actuală grecească: al doilea tropar din cele două de după Cântarea a 6-a («Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul») şi al treilea din Cântarea a 9-a («Liman şi ocrotire»). În câteva locuri, unde înțelesul originalului nu se mai regăsea în varianta românească, am optat pentru o altă traducere (ca în cazul primului tropar din Cântarea a 4-a). Am înlăturat adaosurile de tipul «ceea ce eşti», considerând că îngreuiază oarecum nejustificat textul românesc, mai ales când trebuie cântat; astfel, vocative ca «Πρεσβεία θερμή» (din sedealnă) sau «Προστασία τῶν Χριστιανῶν» (din condac), redate inițial prin «Ceea ce eşti rugătoare caldă» şi «Ceea

ce eşti păzitoarea creştinilor», le-am tradus, simplu, prin «Rugătoare fierbinte» şi «Păzitoarea creştinilor». În cazul apelativelor Maicii Domnului (Maică, Stăpână, Preacurată, Preanevinovată), am aplicat regula urmată de imnograful bizantin: cel mai adesea se alege apelativul care convine cel mai bine metricii şi melosului contextului.

În ceea ce priveşte irmoasele, ţinem regula «Mângâietorului»: am trecut doar irmoasele Cântării a 8-a (la sfârşitul ei) şi a 9-a. Pentru frumuseţea ritmului lor, am păstrat megalinăriile «Mângâietorului» (troparele de după «Cuvine-se»), unele uşor modificate melodic, altele şi puţin întregite. Astfel că reapare şi troparul «Păgânii rămână fără de glas», scos – foarte probabil din cauza caracterului vădit antiiconoclast – din ediţiile perioadei comuniste, iar mai apoi, poate din nebăgare de seamă, neintrodus. Am adăugat înaintea ultimului tropar al megalinariilor un tropar nou («Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu»), precum şi troparul pe glasul întâi din finalul paraclisului, după tradiţia atonită.

Din punct de vedere muzical, cum am spus, am folosit în mare metoda 'tradiţională' de la noi: urmărirea cu precădere a traiectoriei melosului, şi mai puţin a picioarelor metrice. O dată sau de două ori, unde a fost extrem de dificil ca textul românesc să urmărească irmosul bizantin cuvenit, am folosit alt irmos, printr'o procedură oarecum ilegitimă. Este cazul troparului al treilea din Cântarea întâi, unde am folosit irmosul «Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ» (Îndură-Te mie, Mântuitorule), adică un model metrico-muzical pentru Cântarea a 6-a a canoanelor, nu pentru Cântarea întâi. Am căutat, pe de o parte, să aplicăm cât mai mult principiul «silaba şi nota», adică să nu lungim nejustificat silabele; iar pe de alta, să propunem, totuşi, un melos cât mai curgător. Pasajului în care metrica naturală a textului românesc a corespuns unor picioare metrice bizantine, i-am aplicat firesc soluţiile melodice bizantine, indiferent dacă acestea erau cuprinse sau nu în irmosul căruia trebuia să urmeze melodic respectivul pasaj.

În cazul Paraclisului mare al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu, care este al treilea paraclis al *Buchetului* nostru, am tipărit doar canonul, toate celelalte fiind comune cu Paraclisul mic, şi am aplicat aceeaşi metodă de lucru. Urmează, mai departe, Paraclisul icoanei

«Pantánassa» a Maicii Domnului (lucrat, însă, înaintea Paraclisului mare) şi Paraclisul Sfântului Haralambie, traduse într'acelaşi mod, deşi, către sfârşitul celui de-al doilea – mai ales la Cântarea a 9-a şi la megalinarii – urmăm tot mai îndeaproape metricii originalului, tranzitând oarecum spre metoda «Mângâietorului». În fine, această din urmă metodă am adoptat-o apoi pe de-a'ntregul în ceea ce priveşte restul canoanelor-paraclis din *Buchet*.

Găsim de cuviinţă să notăm aici că dintre sedelnele acestor din urmă paraclise doar două respectă metrica şi melosul de origine: a Sfântului Ioan Gură de Aur şi a Sfinţilor Mucenici Brâncoveni; dintre condace doar unul: al Sfântului Nectarie; iar dintre troparele finale (pe podobia «Când de pe lemn») doar patru: al Sfântului Nicolae, al Sfântului Gheorghie, al Sfântului Ioan Hrisostom şi al Sfinţilor Mucenici Brâncoveni.

În cazul în care la «Dumnezeu este Domnul» alegem să cântăm troparul Sfântului în varianta *pe larg*, se cuvine să cântăm *pe larg* şi pe cel al Născătoarei-de-Dumnezeu («Niciodată nu vom tăcea»), care poate fi găsit la începutul Paraclisului Sfântului Ierarh Nectarie. În varianta scurtă se află notat la începutul Paraclisului mic.

Menţionăm şi aceea că, întrucât nu totdeauna se pot nota muzical silabele accentuate ale textului (mai ales în cazul scrisului irmologic), trebuie să fim atenţi la cuvinte şi să le accentuăm corect, cu accentele pe care le dăm acestor cuvinte atunci când vorbim. Accentuarea firească a cuvintelor cântate e absolut necesară în cazul cântării irmologice repezi.

La sfârşitul megalinariilor paracliselor către Sfinţi se cântă neapărat ultimele două tropare ale megalinariilor Paraclisului mic, adică «Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu» şi «Cu toate oştirile Îngereşti». La Paraclisul Sfinţilor Mucenici Brâncoveni, după «Cuvine-se» pe glas 8 din Ga, zicem – în loc de megalinarii – şase tropare pe glasul întâi, din Pa, cu pripele; după acestea, însă, revenim în Ga şi cântăm cele două megalinarii finale ale Maicii Domnului («Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu» şi «Cu toate oştirile Îngereşti»).

În fine, notăm câteva observaţii în legătură cu cele două irmoase care se cântă la paraclisele *Buchetului* de faţă. Primul este cel al

Cântării a 8-a, cântat la sfârşitul acesteia. El are două variante: «Pe Împăratul Ceresc» (îl găsim la Paraclisul mic) şi «Pe Cel ce în muntele cel sfânt» (îl găsim la Paraclisul mare). Se cântă cu stihul:

«Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului,
cântându'I şi preaînălțându'L pe El întru toți vecii».

Al doilea irmos este cel al Cântării a 9-a. Acesta se cântă fără stih, înaintea troparelor cântării. Are tot două forme: «Fecioară preacurată» (îl găsim la Paraclisul mic) şi «Înfricoşatu-s'a cerul» (îl găsim la Paraclisul mare). În ceea ce priveşte aceste două irmoase (al Cântării a 8-a şi al Cântării a 9-a), am avut grijă ca la fiecare paraclis să indicăm ce variantă trebuie cântată.

Amintim, în încheiere, că şase dintre paraclisele *Buchetului* de față au fost deja înregistrate şi editate pe casete sau compact disc, într'o formă inițială, uneori uşor diferită de cea prezentă; este vorba de «Mângâietorul comun» (Mânăstirea Stavropoleos, 1999), Paraclisul mare al Preasfintei Născătoarei-de-Dumnezeu (Asociația *Nectarie Protopsaltul* şi Mânăstirea Sfântului Mucenic Dimitrie din Sighişoara, 2003), Paraclisul icoanei *Pantanassa* (Mânăstirea Agapia, cu binecuvântarea Înalt-Preasfințitului Daniel al Moldovei, 2006), Paraclisul binecredinciosului Voievod Ştefan cel Mare (Mânăstirea Putna, 2007; cu binecuvântarea Înalt-Preasfințitului Pimen al Sucevei şi Rădăuților), Paraclisul Sfântului Ierarh Grigorie Palama şi Paraclisul Sfântului Nectarie din Eghina (amândouă de Asociația *Nectarie Protopsaltul*, în 2008).

Mulțumim, din toată inima, părintelui ierodiacon Ioan Lacoschitiotul şi domnului Costin Moisil, pentru dragostea, sprijinul şi interesul constant față de modestele noastre încercări.

Rugând din toată inima pe iubiții cântăreți ai Bisericii să ierte toată greşala şi toate neajunsurile ce le vor afla în cartea aceasta a noastră, cerem rugăciunea lor către Bunul Dumnezeu Cel în Treime închinat şi minunat întru Sfinții Lui.

diacon Constantin-Cornel Coman,
Binevestirea Născătoarei-de-Dumnezeu, anul mântuirii 2009.

«MÂNGÂIETORUL COMUN»

CÂNTARE CĂTRE
PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

la toată întristarea sufletului
şi durerea trupului

adică

PARACLISUL MIC AL MAICII DOMNULUI

astfel alcătuit pe româneşte după cel grecesc
de către Dascălul Anton Pann.

«MÂNGÂIETORVL COMVN»

Dumnezeu este Domnul. Glas 4. Ἦχος δ΄ Βὸ

Dum ne zeu es te Domnul şi S'a a ră tat no o uă bi ne es te cu vân tat Cel ce vi ne în tru nu me le Domnului

Că tre Năs că toa rea de Dum ne zeu a cum cu dea din sul să a ler gă ăm nooi pă că to şii şi i i sme ri ţii şi să că dem cu po o o că in ţă din tru a dân cul su fle tu lui stri gând Stă pâ nă a ju u tă ne spre noi mi los ti vin du te sâr gu ieş te că ă pie rim de mul ţi mea pă ca te lor nu în toar ce pe ro o bii tăi în de şert că pe ti ne u u na nă de ej de te-am câş

ti i ga at.

Slavă. Şi acum.
Al Născătoarei de Dumnezeu.

Nici o di ni oa ră nu vom tă cea de Dum ne

zeu Năs că toa a re a ves ti pu te ri le ta le noi

nevrednicii că de nu ai fi i stă ă tut î na in te ru gân

du te pen tru noi ci ne ne-ar fi mâ ân tu u it din tru a tâ

tea pri mej dii sau ci ne ne-ar fi i pă ă zit pâ nă a cum slo bozi

de la ti ne Stă pâ nă nu ne vom de păr ta că

pre e e ro bii tă ăi pu ru rea îi mân tu ieşti din toa te

ne vo i i le e

După Psalmul 50 cântăm

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Trecând Israil».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş

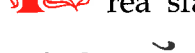
te ne pre noi

De mul te is pi i te fi ind cu prins a lerg că

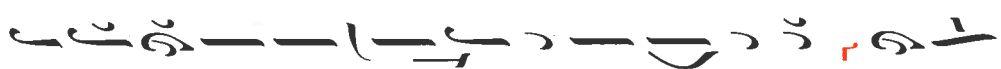
tre ti ne că u tâ ând mân tu i rea mea o, Mai

ca Cu vân tu lui Fe cioa a ră de su pă rări şi

ne voi mân tu ieş te mă

a ma re le pa a timi şi tul bu rări cu mul tă

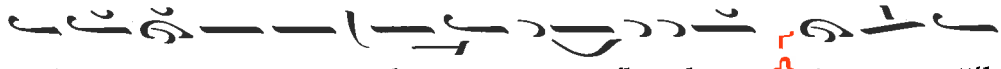
mâh ni re îmi a da a pă su fle tul meu îm pa că'l

Fe cioa ră prea cu ra a tă cu li niş ti rea cea da

tă de Fi ul tău

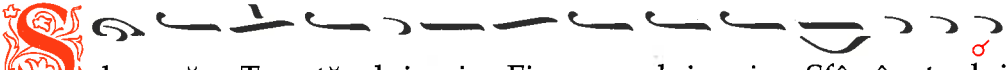
la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui

Duh

re ti ne Fe cioa a ră ce ai năs cut pre Mân tu

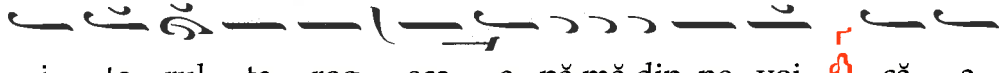
i to rul te rog sca a pă mă din ne voi că a

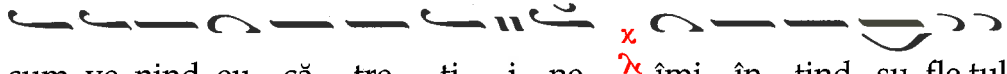
cum ve nind eu că tre ti i ne îmi în tind su fle tul

min tea şi gân dul meu

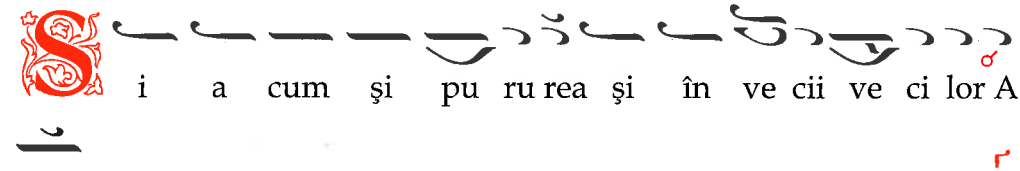
Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min

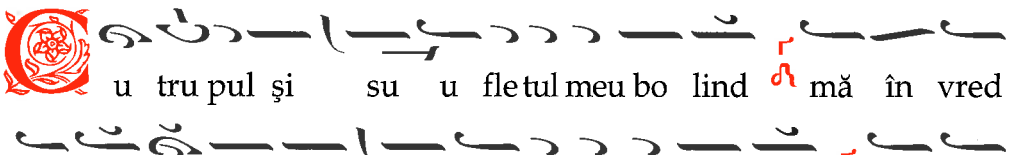
u tru pul şi su u fle tul meu bo lind mă în vred
ni ceş te cer ce tă ă rii Dum ne ze ieşti şi pur
tă rii ta le cei de gri i jă ca u na sin gu ră
Mai că a Dom nu lui

Cântarea a III-a.
«Cela ce ai făcut toate».

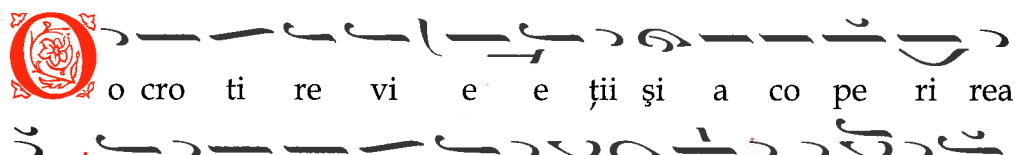
o cro ti re vi e e ţii şi a co pe ri rea
mea şi scă pa re te pun Fe cioa ră tu în drep tea ză mă
că tre al tău a dă post ce ea ce eşti în tă ri rea
şi spri ji ni toa rea creş ti i ni lor pu ru rea

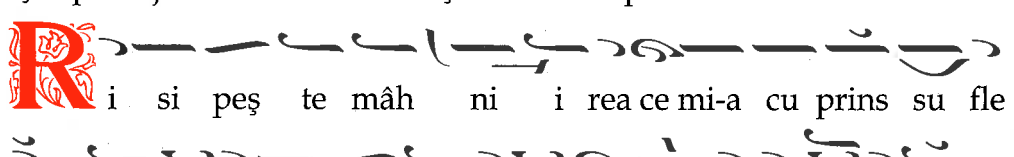
i si peş te mâh ni i rea ce mi-a cu prins su fle
tul şi vi fo rul scâr be lor me le stin ge mi'l ro gu mă
că ne gră i it ai năs cut pre Hris tos Li niş tea lu mii

ce ea ce eşti Mai ca Stă pâ nu lui tu tu ror

Slavă.

În cum pli tă du re e re bo lind eu greu pu ru

rea ro gu mă Fe cioa ră cu ra tă dă'mi a ju to rul tău

că eu pe ti i ne te ştiu co moa ră de vin de ca re

ne îm pu ți na tă şi ne e chel tu i tă'n veac

Şi acum.

Ce ea ce ai năs cu ut pre Ce la ce dă bi ne

le Ca re es te pri ci na bu nă tă ți lor tu tu ror

din tr'a le Lui bu nă tăți şi pes te mi ne re var

să ca ce ea ce eşti fe ri ci i rea creş ti ni lor

Mân tu ieş te din ne voi pe ro bi ii tă ă ă ăi

de Dum ne zeu Năs că toa a re că toți du pă Dum ne

zeu la ti ne a ler găm ca la o fo lo si toa re

şi zid ne sur pat

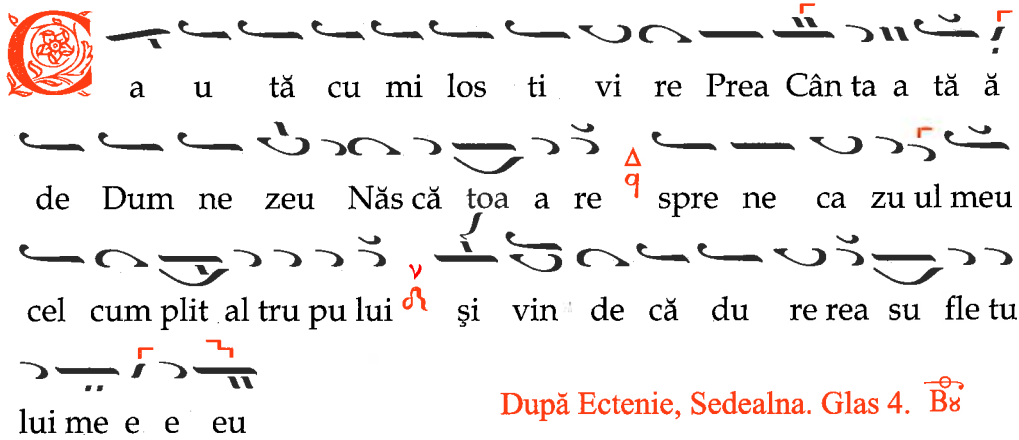

După Ectenie, Sedealna. Glas 4.

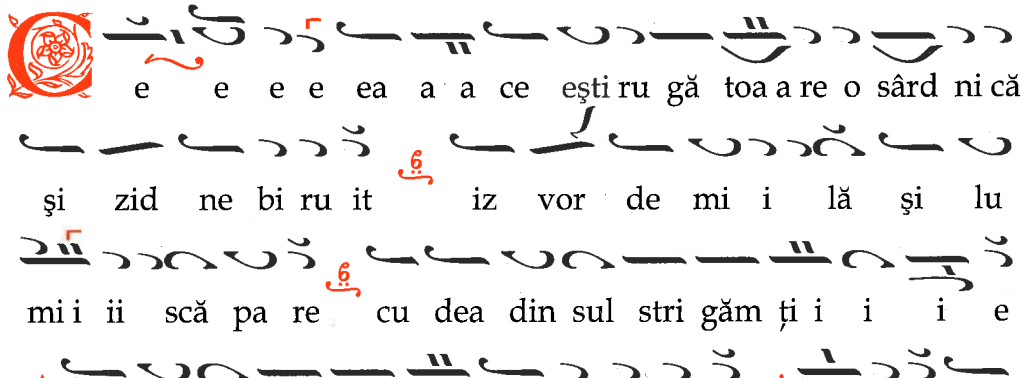

Cântarea a IV-a. «Auzii, Dumnezeule».

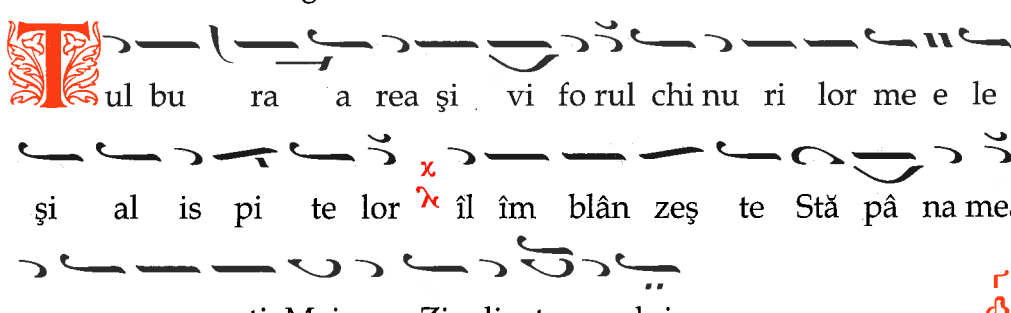

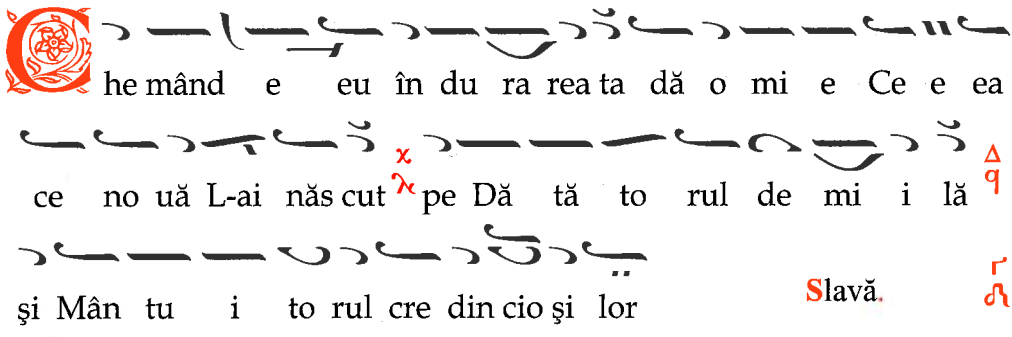
Che mând e eu în du ra rea ta dă o mi e Ce e ea
ce no uă L-ai năs cut pe Dă tă to rul de mi i lă
şi Mân tu i to rul cre din cio şi lor
Slavă.
în tă ri i re nă dej di lor şi zid de scă pa a re
noi câş ti gân du te Fe cioa ră mai ca Stă pâ nu lui
din ne voi cum pli te iz bă veş te ne
Şi acum.
Zac în pa a tul du re ri lor şi al ne pu ti in ţe
lor me le pu ru rea ci o, tu Mai că a Dom nu lui
cu mi los ti vi rea ta mă'n tâm pi nă
Bu cu ră a cum în tru tot
Cântarea a V-a.
«Fă-ne luminaţi».
tris ta mea i ni mă cu ve se li e su fle tul meu umplând
ca ce ea ce ai năs cu u u ut Bu cu ri a tu tu ror
Sca pă din ne voi şi de vi fo re vi a ţa mea ce

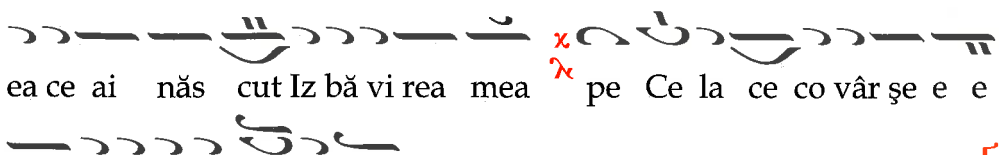

Slavă.

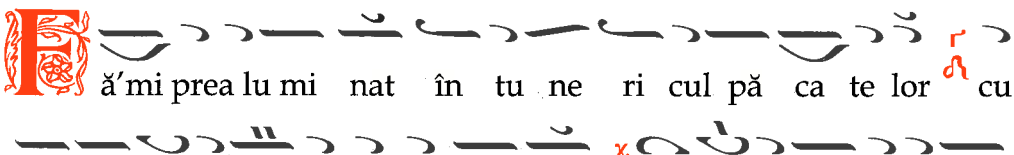

Şi acum.

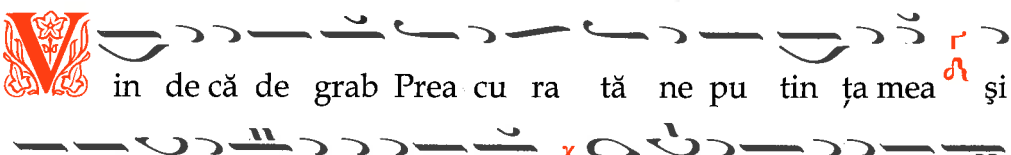

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

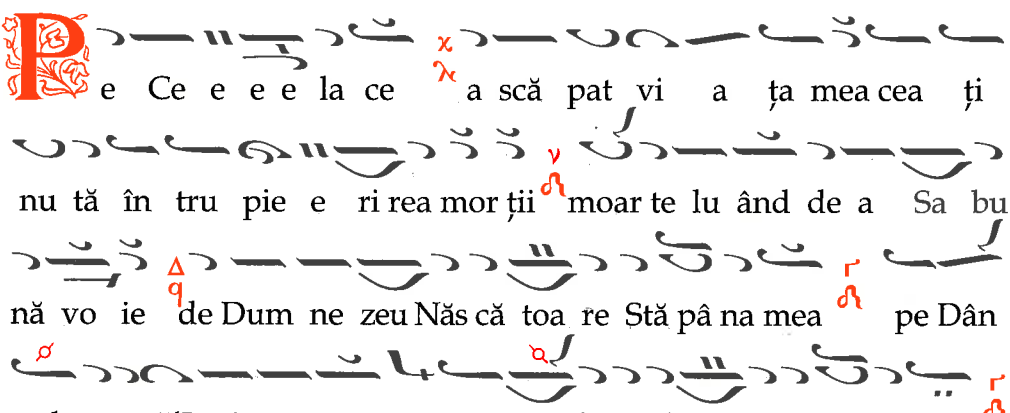

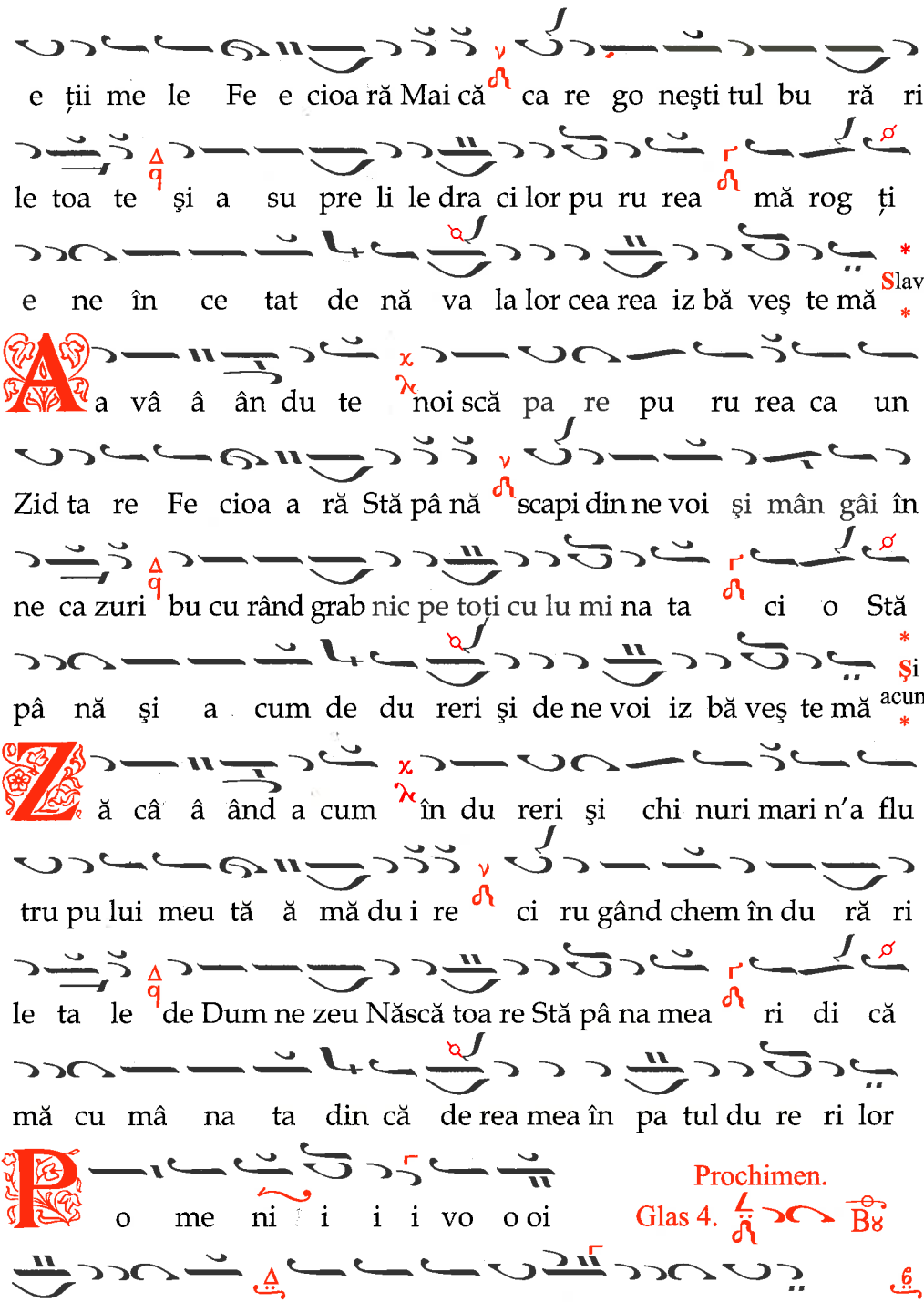
e ții me le Fe e cioa ră Mai că ca re go neşti tul bu ră ri
le toa te şi a su pre li le dra ci lor pu ru rea mă rog ți
e ne în ce tat de nă va la lor cea rea iz bă veş te mă Slavă.
A a vâ â ân du te noi scă pa re pu ru rea ca un
Zid ta re Fe cioa a ră Stă pâ nă scapi din ne voi şi mân gâi în
ne ca zuri bu cu rând grab nic pe toți cu lu mi na ta ci o Stă
pâ nă şi a cum de du reri şi de ne voi iz bă veş te mă Şi acum.
Z ă câ â ând a cum în du reri şi chi nuri mari n'a flu
tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ru gând chem în du ră ri
le ta le de Dum ne zeu Născă toa re Stă pâ na mea ri di că
mă cu mâ na ta din că de rea mea în pa tul du re ri lor
P o me ni i i i vo o oi
Prochimen.
Glas 4.
nu u me le tău în tru tot nea mu u ul şi nea mul

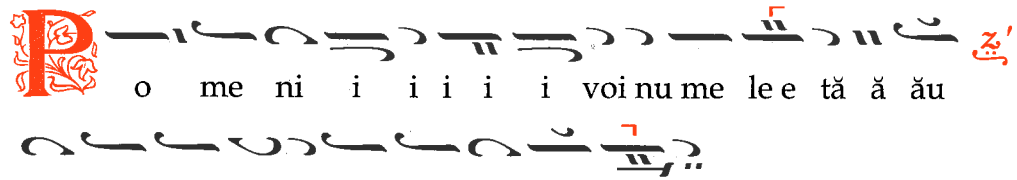

După Evanghelie.

Glas 2.

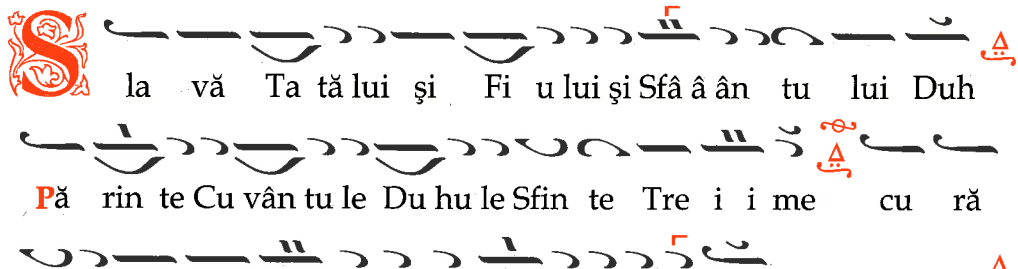

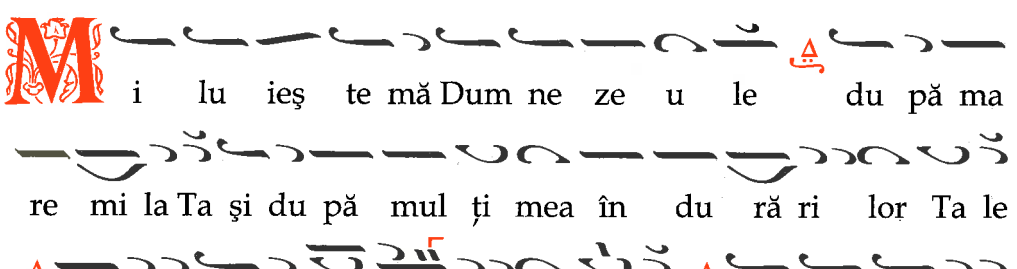

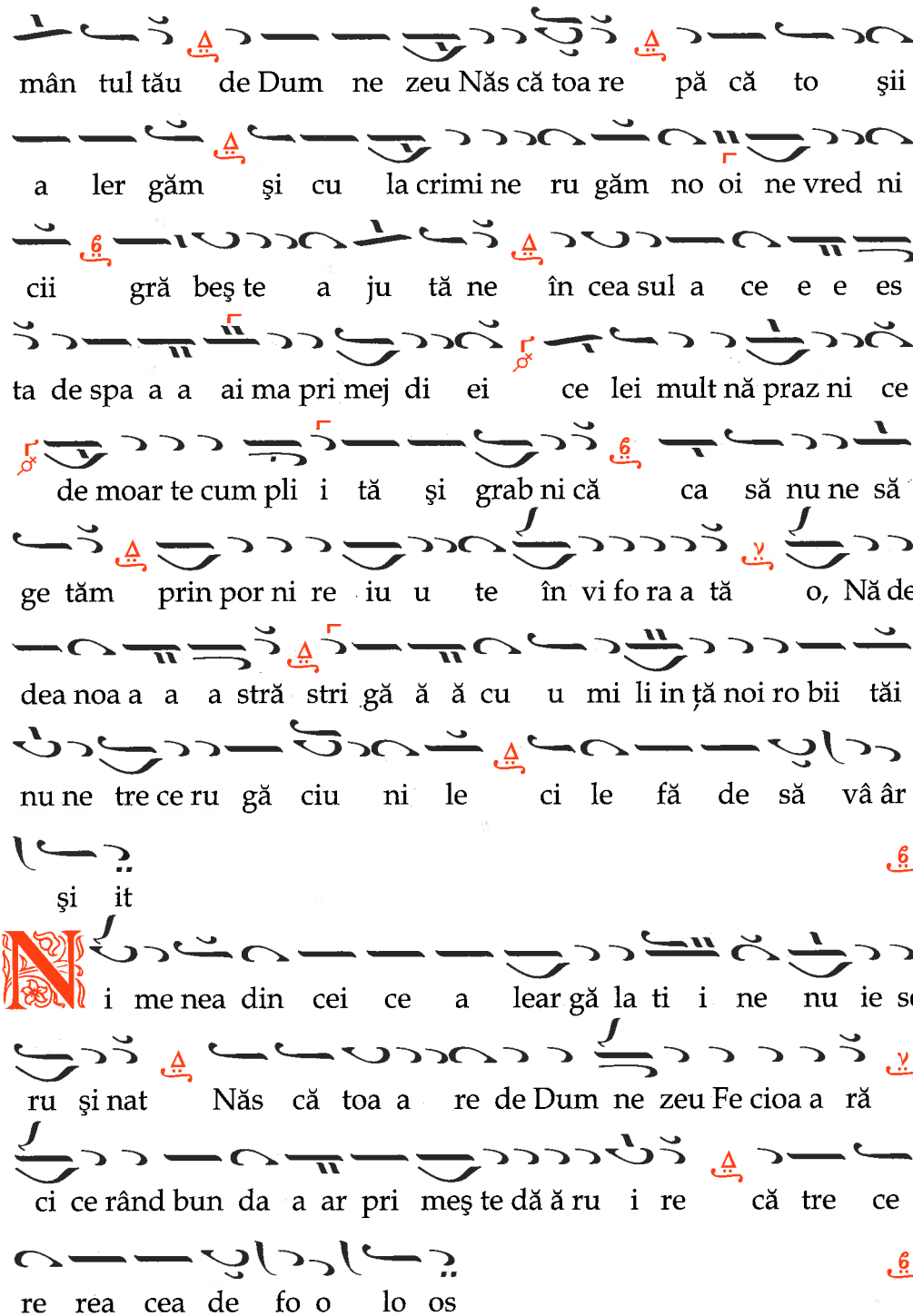
mân tul tău de Dum ne zeu Năs că toa re pă că to şii
a ler găm şi cu la crimi ne ru găm no oi ne vred ni
cii gră beş te a ju tă ne în cea sul a ce e e es
ta de spa a a ai ma pri mej di ei ce lei mult nă praz ni ce
de moar te cum pli i tă şi grab ni că ca să nu ne să
ge tăm prin por ni re iu u te în vi fo ra a tă o, Nă dej
dea noa a a a stră stri gă ă ă cu u mi li in ță noi ro bii tăi
nu ne tre ce ru gă ciu ni le ci le fă de să vâ ar
şi it
i me nea din cei ce a lear gă la ti i ne nu ie se
ru şi nat Năs că toa a re de Dum ne zeu Fe cioa a ră
ci ce rând bun da a ar pri meş te dă ă ru i re că tre ce
re rea cea de fo o lo os

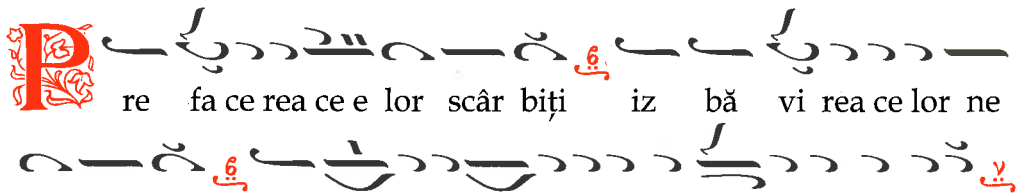
Pre fa ce rea ce e lor scâr biți iz bă vi rea ce lor ne
pu tin cioşi fi ind Năs că toa a re de Dum ne zeu Fe cioa a ră
mân tu ieş te ce ta tea şi i no ro o dul pa cea ce lor
din răz boa a ie li niş tea ce lor în vi fo rați u na
fo lo si toa rea cre din cio şi lo o o or

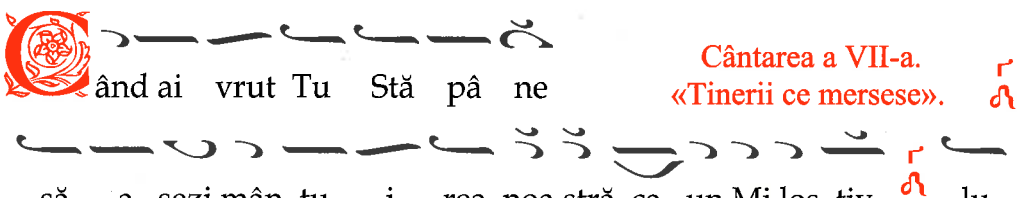
Când ai vrut Tu Stă pâ ne
Cântarea a VII-a.
«Tinerii ce mersese».
să a şezi mân tu i rea noa stră ca un Mi los tiv lu
a t-ai în tru pa a re din Pu ru rea fe cioa ra pen tru
no oi om fă cân du Te Bi ne cu vân tat eşti Dum ne
ze e ul pă ri in ți lor no ştri

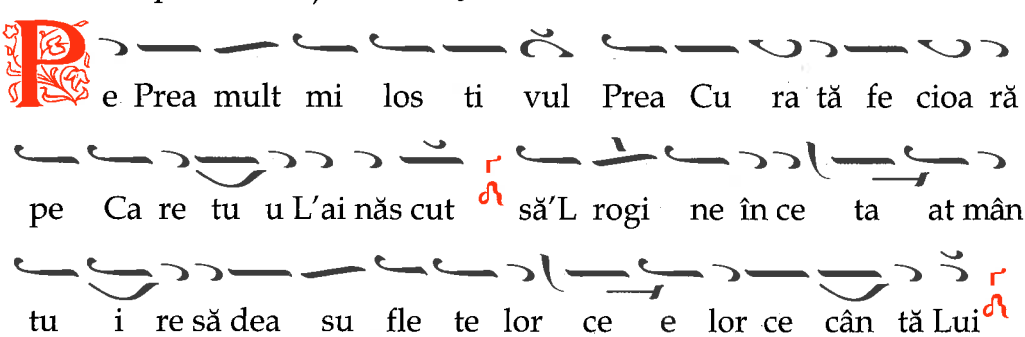
Pe Prea mult mi los ti vul Prea Cu ra tă fe cioa ră
pe Ca re tu u L'ai năs cut să'L rogi ne în ce ta at mân
tu i re să dea su fle te lor ce e lor ce cân tă Lui

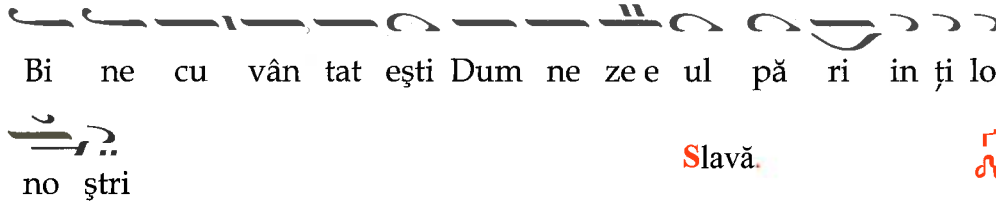

Slavă.

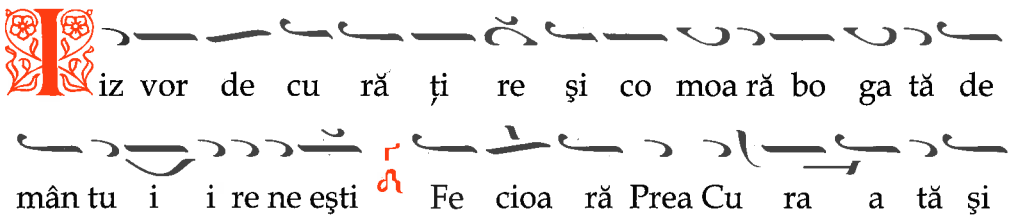

Şi acum.

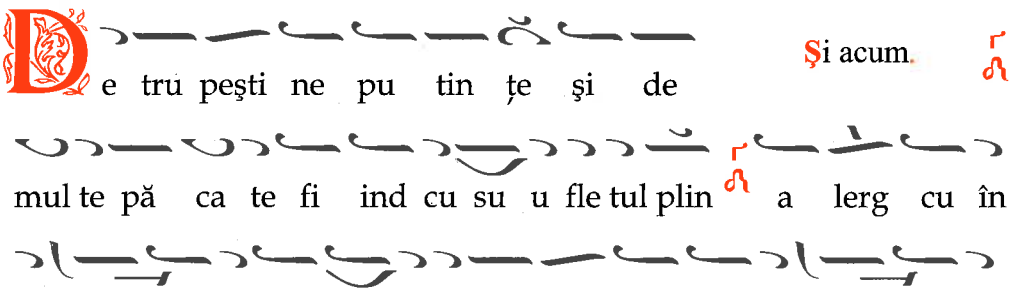

Cântarea a VIII-a.
«Pre Împăratul».

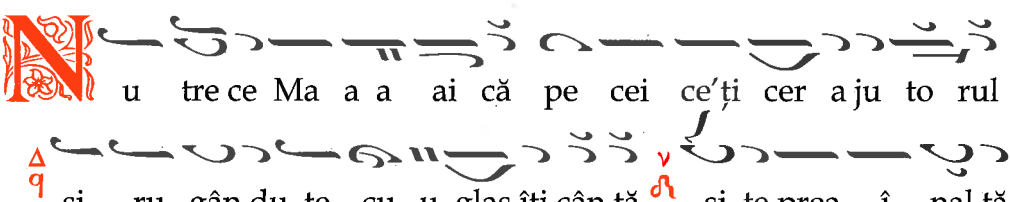

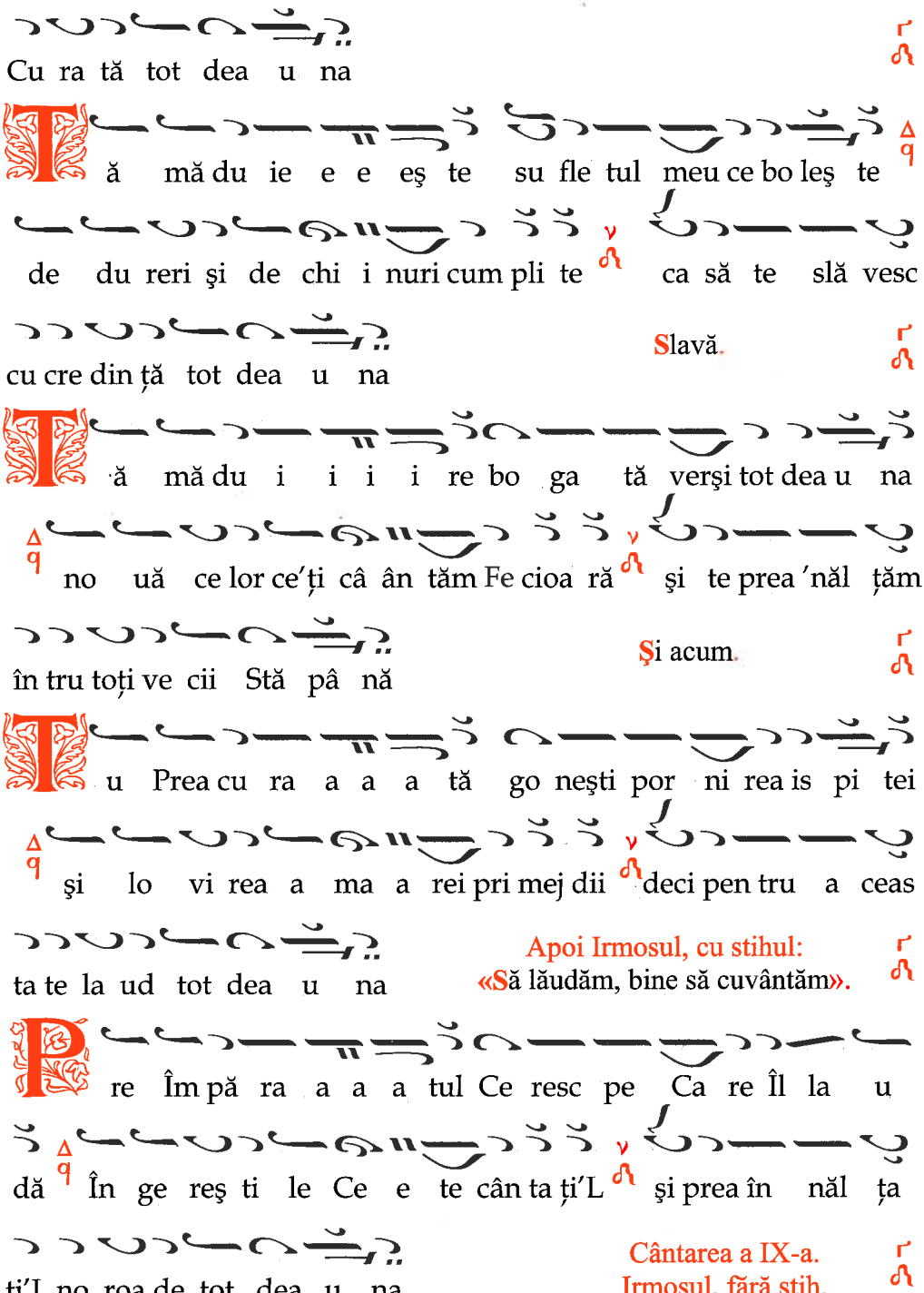
Cu ra tă tot dea u na
Tă mă du ie e e eş te su fle tul meu ce bo leş te
de du reri şi de chi i nuri cum pli te ca să te slă vesc
cu cre din ţă tot dea u na
Slavă.
Tă mă du i i i i re bo ga tă verşi tot dea u na
no uă ce lor ce'ţi câ ân tăm Fe cioa ră şi te prea 'năl ţăm
în tru toţi ve cii Stă pâ nă
Şi acum.
Tu Prea cu ra a a a tă go neşti por ni rea is pi tei
şi lo vi rea a ma a rei pri mej dii deci pen tru a ceas
ta te la ud tot dea u na
Apoi Irmosul, cu stihul:
«Să lăudăm, bine să cuvântăm».
Pre Împă ra a a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u
dă În ge reş ti le Ce e te cân ta ţi'L şi prea în năl ţa
ţi'L no roa de tot dea u na
Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

Mân tu iți prin ti i ne fi ind Fe cioa ră pe ti ne

ves ti i mu te toți de Dum ne zeu Năs că toa re veş nic mă

rin du te

La cri mi le me e le să nu le treci Ce ea ce ai

năs cu ut pe Hris tos Cel ce a şters la cri ma din fe e țe le

tu tu ror

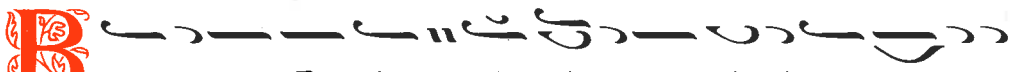
Bu cu ră Fe cioa a ră tris ta mea i ni mă tu ce ea

ce e ai pier dut prin pri mi i i i rea ves ti rii gri ja pă

ca tu lui

Slavă.

Cu a ta lu mi i nă go neş te ne gu ra din tr'a le

me e le sim țiri că eu cre zând te măr tu ri sesc mai că

Dom nu lui

Şi acum.

Zac a cum în boa a lă pen tru mul ți mea pă ca

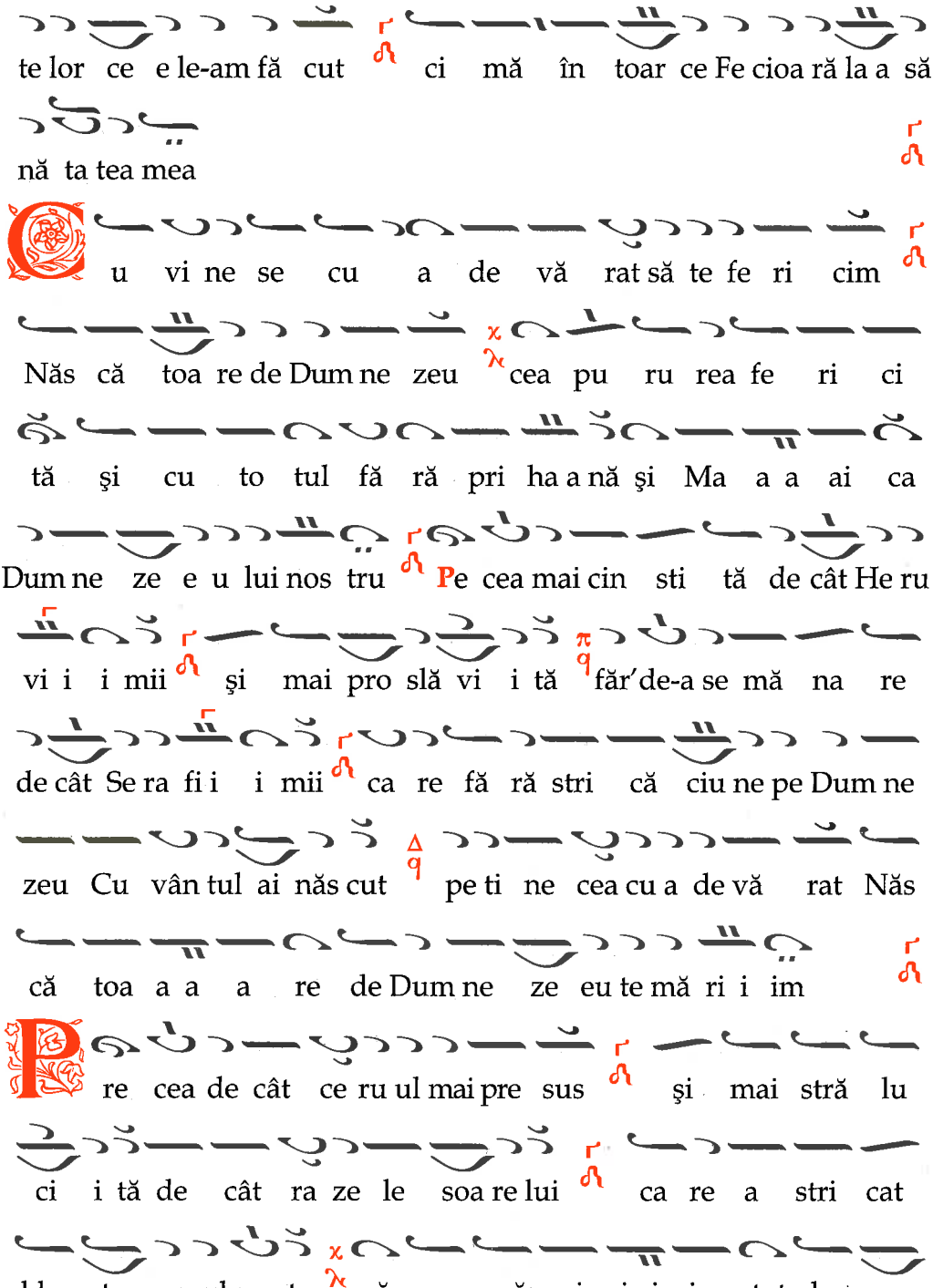
te lor ce e le-am fă cut ci mă în toar ce Fe cioa ră la a să
nă ta tea mea
u vi ne se cu a de vă rat să te fe ri cim
Năs că toa re de Dum ne zeu cea pu ru rea fe ri ci
tă şi cu to tul fă ră pri ha a nă şi Ma a a ai ca
Dum ne ze e u lui nos tru Pe cea mai cin sti tă de cât He ru
vi i i mii şi mai pro slă vi i tă făr'de-a se mă na re
de cât Se ra fi i i mii ca re fă ră stri că ciu ne pe Dum ne
zeu Cu vân tul ai năs cut pe ti ne cea cu a de vă rat Năs
că toa a a a re de Dum ne ze eu te mă ri i im
re cea de cât ce ru ul mai pre sus şi mai stră lu
ci i tă de cât ra ze le soa re lui ca re a stri cat
bles te e mul nos tru să o mă ri i i im tot dea u

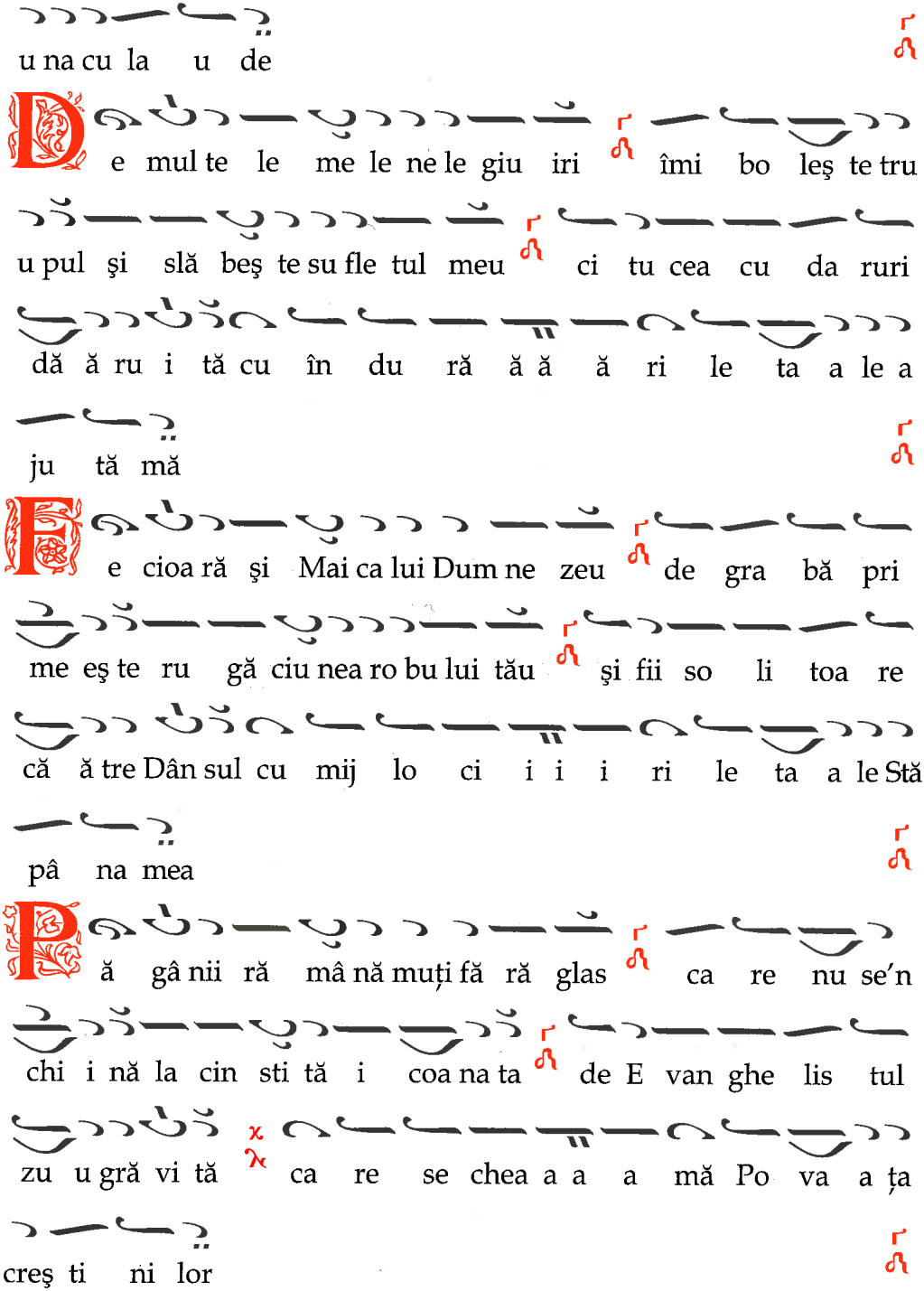
u na cu la u de
De e mul te le me le ne le giu iri îmi bo leş te tru
u pul şi slă beş te su fle tul meu ci tu cea cu da ruri
dă ă ru i tă cu în du ră ă ă ă ri le ta a le a
ju tă mă
E e cioa ră şi Mai ca lui Dum ne zeu de gra bă pri
me eş te ru gă ciu nea ro bu lui tău şi fii so li toa re
că ă tre Dân sul cu mij lo ci i i i ri le ta a le Stă
pâ na mea
Pă gâ nii ră mâ nă muți fă ră glas ca re nu se'n
chi i nă la cin sti tă i coa na ta de E van ghe lis tul
zu u gră vi tă ca re se chea a a a mă Po va a ța
creş ti ni lor

În du ră te mi e ce lui sme rit c'a fa ră de
ti i ne o cro ti re al ta nu ştiu cel plin de tot fe lul
de e pă ca te mă mi lu ie e e eş te nă de ej dea cre
şti ni lor

ân tăm cu o sâr di e bu cu raţi ţi e lă u
da a tă Năs că toa re de Dum ne zeu ci cu Mer gă to rul
Î î na in te şi cu toţi Sfi i i in ţii scă pa a re so
leş te ne

u toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză
to o rul cu A pos to lii lui Hris tos şi cu Sfin ţii toţi Fe
cioa a ră Mai că ne în ce ta a a at mân tu i i re so
leş te ne e e e e

SLUJBA
PARACLISULUI MIC

al

PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

care se cântă la toată împresurarea şi întristarea sufletului,
iar în zilele Postului Adormirii Maicii Domnului
împreună cu Paraclisul cel Mare,
o zi unul, o zi celălalt,
facere a lui Teostirict monahul;
sau, după alții, a lui Teofan.

PARACLISUL MIC al MAICII DOMNULUI

Dumnezeu este Domnul. Glas 4.

Dum ne ze e e eu es te Dom nul şi S'a a ră ta
at no uă bi ne es te cu vân tat Cel ce vi ne în tru nu
me le Dom nu lui

Troparele: «Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce».

Că tre Năs că toa a rea de Dum ne zeu a cum cu
o sâr di e să a ler gă ăm noi pă că to şi şi sme ri
ţii şi să că dem cu po o că in ţă din tru a dân cul
su u fle tu lui stri gând Stă pâ nă a ju u tă ne mi los ti
vin du te spre noi şi gră beş te că pie rim sub mul ţi mea pă
ca a te lor nu în toar ce pe ro bii tăi de şerţi că pe ti
ne U na nă de ej de te-am câş ti gat

Slavă. Şi acum.
Al Născătoarei de Dumnezeu.

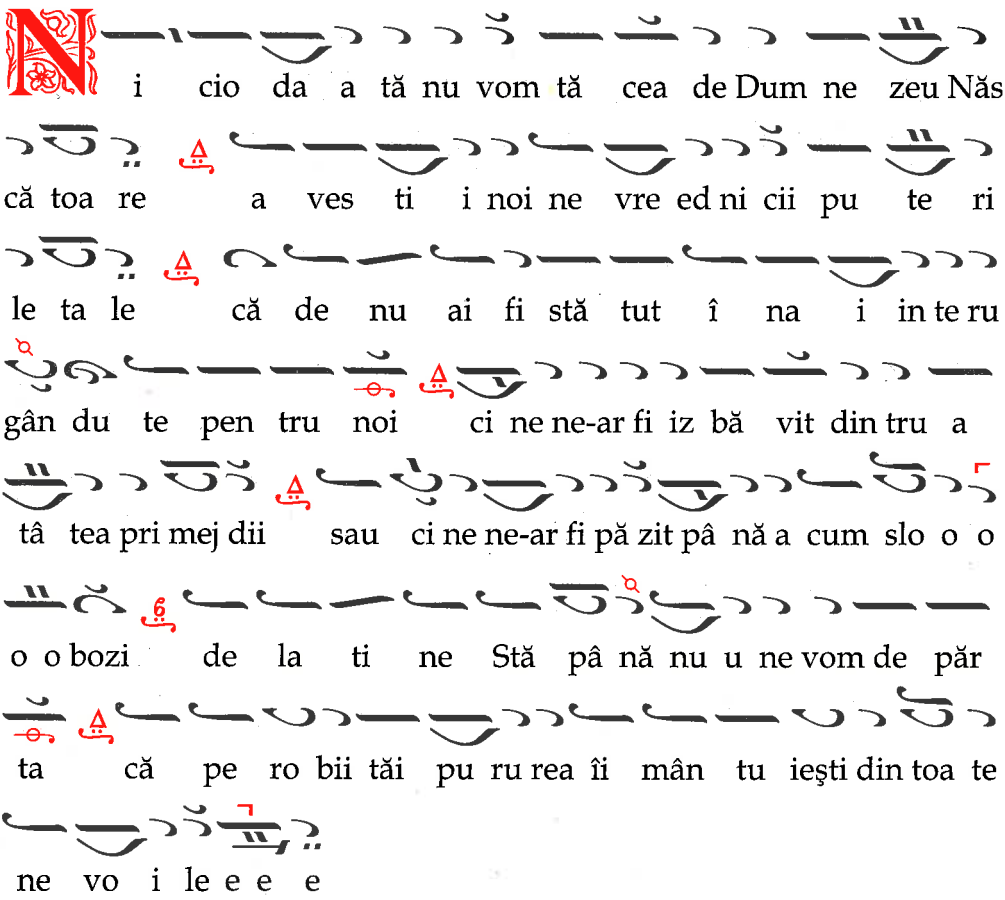

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

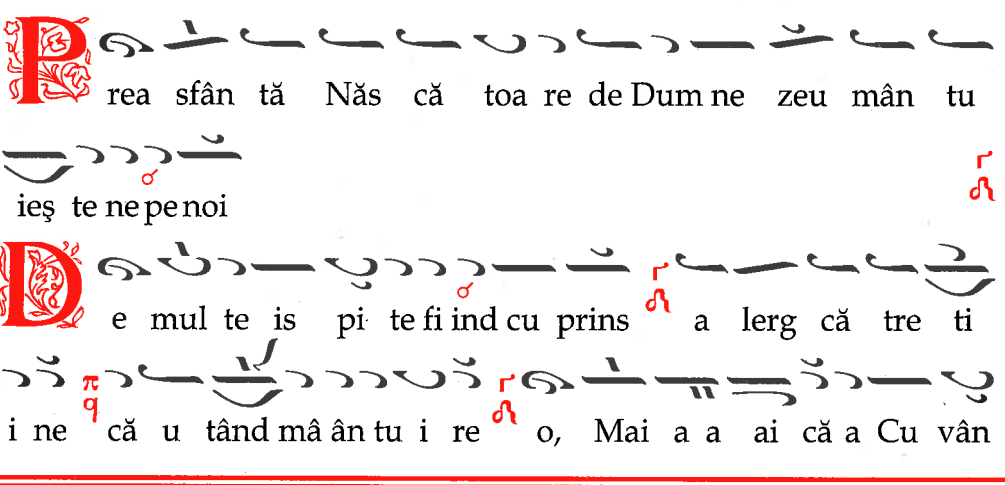

tu lui şi Fe cioa a că de su pă rări şi ne voi mân tu ieş te

mă

Nă vă li ri le pa ti mi lor mă tul bu ră de

mul tă mâh ni i re um plân du'mi su u fle tul meu îm pa

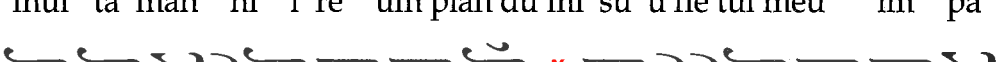
că'l Fe cioa ră cu li niş tea Fi u lui şi Dum ne ze

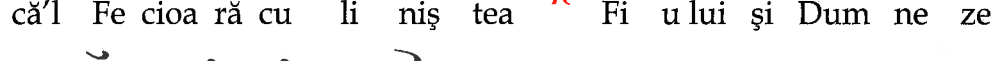
u lui tău Prea ne vi no va tă

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

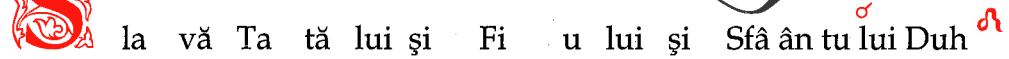
Pe ti ne ce ea ce ai năs cut pe Mân tu i to

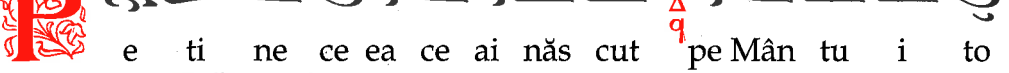
rul şi Dum ne ze e e eu te rog fe cioa ră cu ra a tă

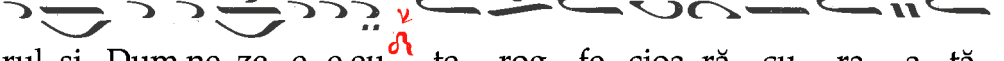
iz bă ve eş te mă din ne voi că la ti ne scă pând a

cum ro bul tă ău Stă pâ â â nă îmi în tind şi su fle tul şi

cu u ge tul meu

Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

Bo lind cu tru pul şi su fle tul cer ce tă rii

dum ne ze ieşti şi pur tă rii ta le de gri jă în vred ni

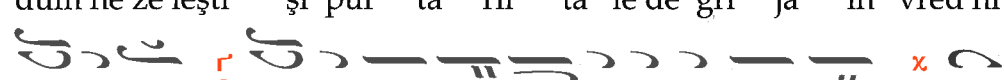
ceş te mă u na Ma a a ai ca lui Dum ne zeu ca

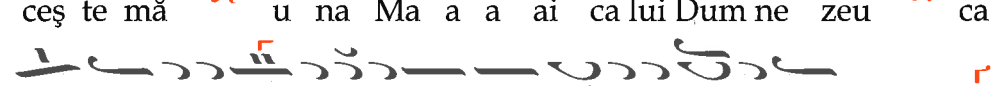
ce ea ce eşti bu u nă şi Năs că toa re a Ce lui Bun

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălțat».

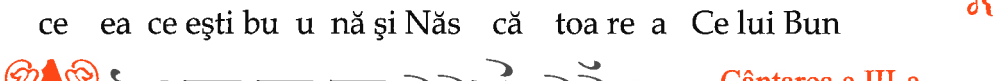
A a co pe ri re şi pa a ză

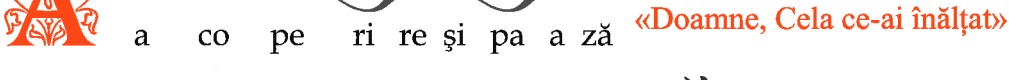
vi e ții me le Fe cioa a ră te pun de Dum ne

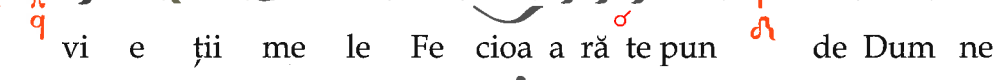
zeu Năs că toa a re tu în drep tea ză mă că tre li ma nul

tău a bu nă tă ți lor pri ci nă al cre din cio şi lor

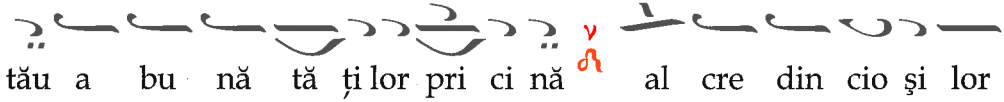
spri i jin u na prea lă u da tă

Mă rog Prea cu ra a tă tul bu ra rea su fle

tu lui a lun gă mi-o şi vi fo rul scâr be lor me e le

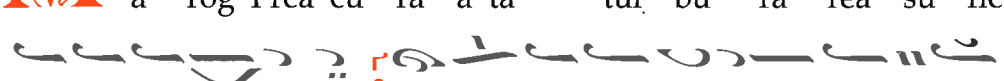
de grab ri si peş te mi'l dum ne ze ias că Mi rea să

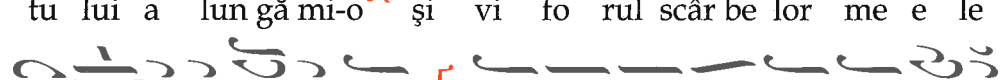
că pe Hris to os L-ai năs cut În ce pă to rul li niş

tei de Dum ne zeu Fe ri ci tă

Slavă.

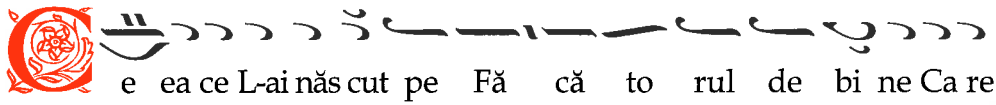

e ea ce L-ai năs cut pe Fă că to rul de bi ne Ca re

e pri ci na bu nă tă ți lor bo gă ți i i i a

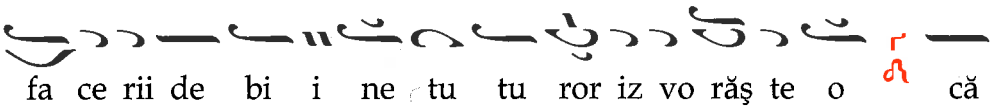

fa ce rii de bi i ne tu tu ror iz vo răş te o că

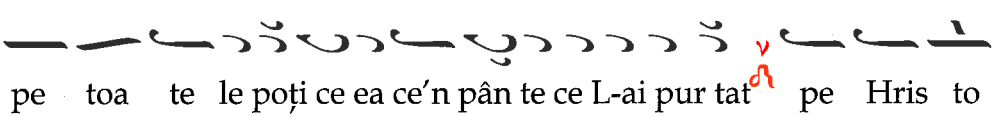

pe toa te le poți ce ea ce'n pân te ce L-ai pur tat pe Hris to

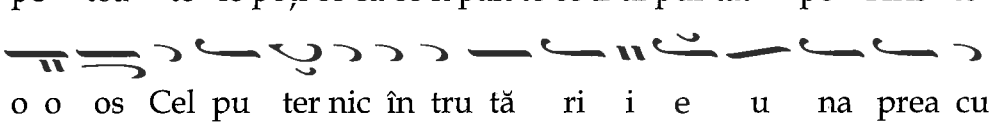

o o os Cel pu ter nic în tru tă ri i e u na prea cu

ra tă

Şi acum.

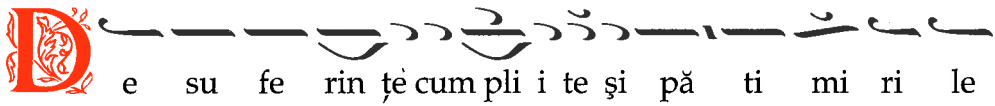

e su fe rin țe cum pli i te şi pă ti mi ri le

bo li lor fi ind cu prins Prea cu ra a tă de gra bă a

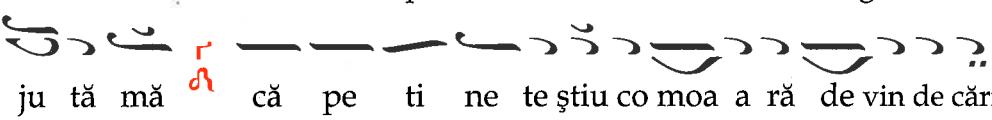

ju tă mă că pe ti ne te ştiu co moa a ră de vin de cări

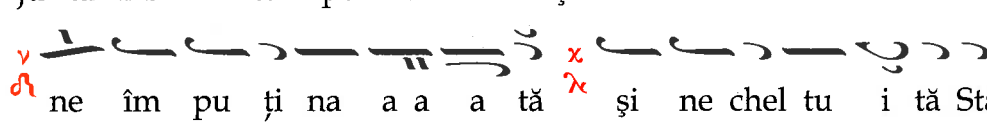

ne îm pu ți na a a a tă şi ne chel tu i tă Stă

pâ na mea

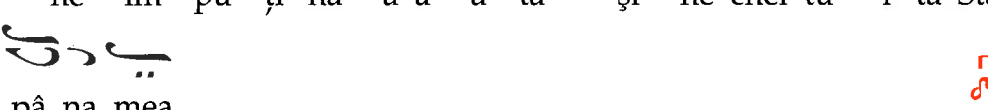

iz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi

de Dum ne zeu Năs că toa re că toți du pă Dum ne

zeu la ti ne a ler găm ca la o O cro ti toa

a re şi zi id ne sur pat

a u tă cu mi los ti vi i re de Dum ne

zeu Năs că toa re prea lă u da tă spre ne ca zul meu

cel cum plit al tru pu lui şi vin de că du re rea su

fle tu lui me e e e eu

După Ectenie, Sedealna.
Glas 4. «Cele de sus căutând». Bϐ.

u gă toa re fier bin te şi zid ne bi ru it

iz vor de mi lă şi lu mii scă pa re cu dea din sul

stri găm ți i e Stă pâ nă Năs că toa re de Dum

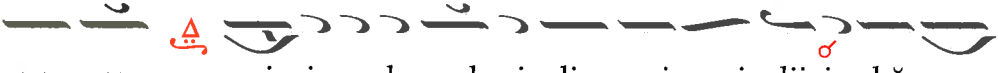
ne zeu vi i no de grab şi din pri mej dii iz bă veş

te ne pe noi ce ea ce eşti u u na grab nic pă zi

toa a re e e e

Nă scă toa rea Stă pâ nu lui

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Stăpâne».

Ca re po run ce eş te mă rii şi vân tu lui tul bu ra

rea pa ti mi lor me e le şi vi fo rul gre şa le lor me e

le a li nă le

Che mând eu a dâ ân cul mi lo sti vi rii ta le

dă'l mi e ro o bu lui tău ce ea ce-ai năs cu u ut pe

Cel Mi los tiv şi Mân tu i to rul tu tu ror ce lor

ce pe ti i ne te la u dă

Slavă.

Întru dul cin du ne pu ru rea Prea cu ra a tă de da

ru ri le ta le ți e cân ta re de mul țu mi re cân

tăm Mai că lui Dum ne zeu cu nos cân du te

Şi acum.

Nă dej de şi spri i jin şi zid de scă pa a re ne clă

ti nat câş ti gân du te pe ti ne Prea lă u da tă

Cântarea a-V-a.
«Luminează-ne pe noi».

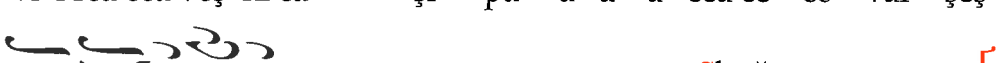

Slavă.

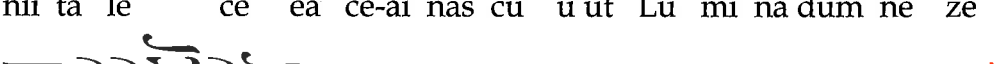

Şi acum.

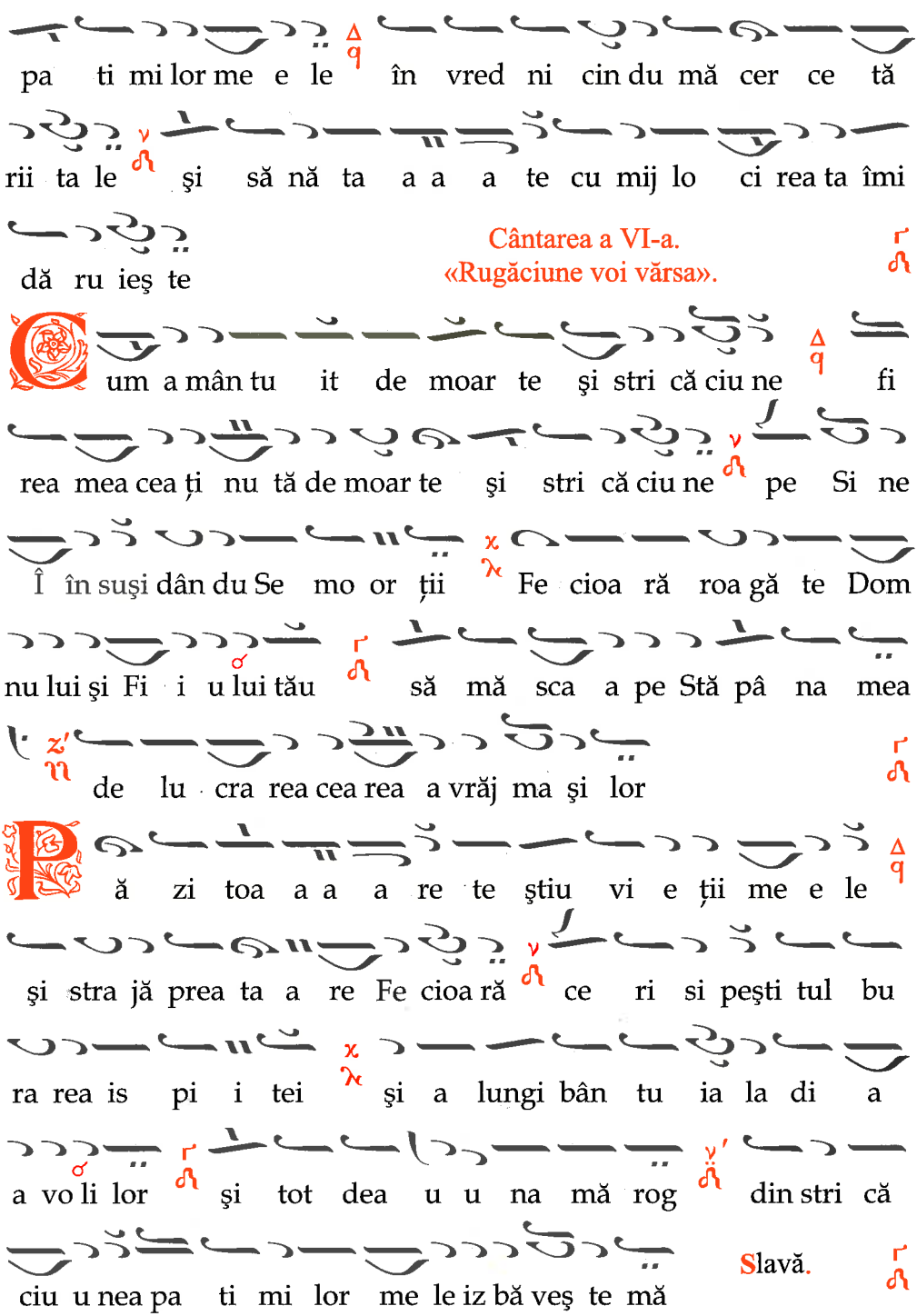
pa ti mi lor me e le în vred ni cin du mă cer ce tă
rii ta le şi să nă ta a a a te cu mij lo ci rea ta îmi
dă ru ieş te
Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».
Cum a mân tu it de moar te şi stri că ciu ne fi
rea mea cea ţi nu tă de moar te şi stri că ciu ne pe Si ne
Î în suşi dân du Se mo or ţii Fe cioa ră roa gă te Dom
nu lui şi Fi i u lui tău să mă sca a pe Stă pâ na mea
de lu cra rea cea rea a vrăj ma şi lor
Că zi toa a a a re te ştiu vi e ţii me e le
şi stra jă prea ta a re Fe cioa ră ce ri si peşti tul bu
ra rea is pi i tei şi a lungi bân tu ia la di a
a vo li lor şi tot dea u u na mă rog din stri că
ciu u nea pa ti mi lor me le iz bă veş te mă
Slavă.

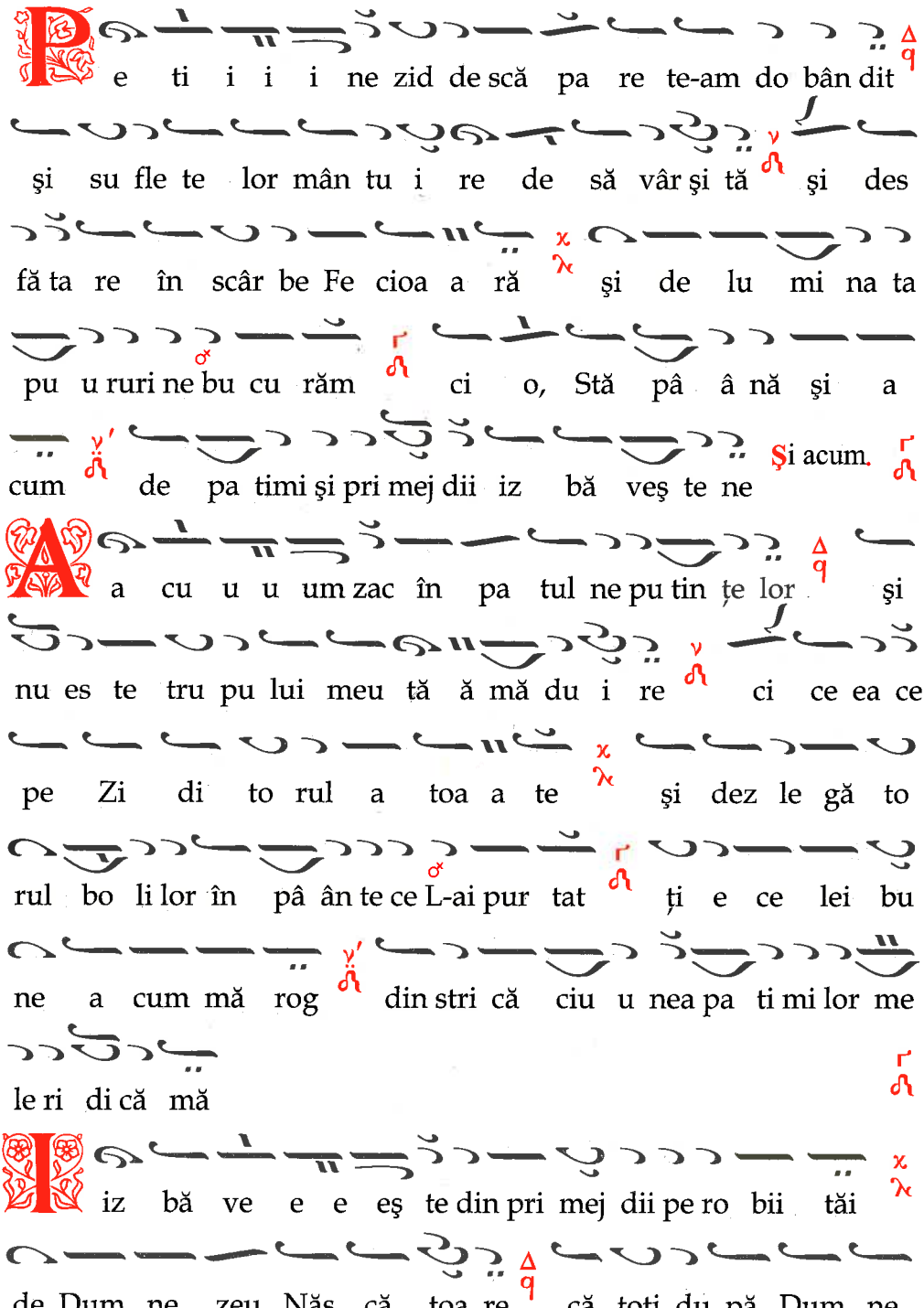
Pe ti i i i ne zid de scă pa re te-am do bân dit
şi su fle te lor mân tu i re de să vâr şi tă şi des
fă ta re în scâr be Fe cioa a ră şi de lu mi na ta
pu u ruri ne bu cu răm ci o, Stă pâ â nă şi a
cum de pa timi şi pri mej dii iz bă veş te ne Şi acum.
A a cu u u um zac în pa tul ne pu tin ţe lor şi
nu es te tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ce ea ce
pe Zi di to rul a toa a te şi dez le gă to
rul bo li lor în pâ ân te ce L-ai pur tat ţi e ce lei bu
ne a cum mă rog din stri că ciu u nea pa ti mi lor me
le ri di că mă
Iz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi
de Dum ne zeu Năs că toa re că toţi du pă Dum ne

zeu la ti ne a ler găm ca la o O cro ti toa

a re şi zi id ne sur pat

u ra a a a tă ca re prin cu vânt pe Cu vân tul în

chip ne tâl cu it L-ai năs cut în zi le le din ur mă nu

în ce ta ru gân du'L ca u na ce ai în drăz ni re

de mai că ă ă ă ă

Apoi ectenia, după care
Condacul. Glas 2. Automela.

ă zi toa rea creş ti ni lor ne dez min ți i tă

mij lo ci toa re că tre Fă că to rul ne stră mu ta tă

nu tre ce cu ve de e rea ru gă ciu u ni le pă că to

o o şi lor ci sâr gu ieş te ca a o bu nă spre a ju

to rul nos tru ca re cu cre din ță stri găm ți i i i i

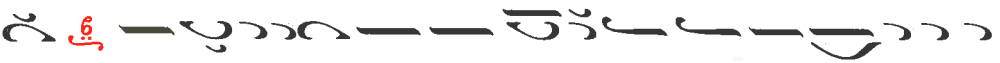
e gră beş te spre ru gă ciu ne şi te si le eş te spre

mij lo ci i i re pu ru rea pă zind Năs că toa a re de Dum

Prochimen.
Glas 4.Bs

După Evanghelie.
Glas 2. Δι.

Apoi stihira aceasta.
Glas 6. «Toată nădejdea». Δι.

Nu mă în cre din ța a ju to o ru lui o me nesc

Prea sfân tă Stă pâ na mea ci pri meș te ce re rea ce lui

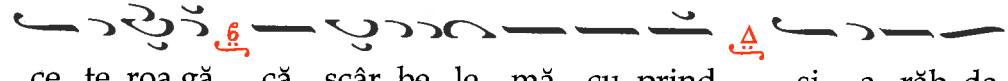
ce te roa gă că scâr be le mă cu prind și a răb da

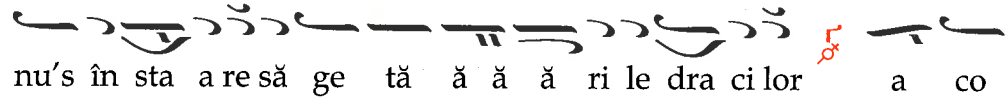
nu's în sta a re să ge tă ă ă ă ri le dra ci lor a co

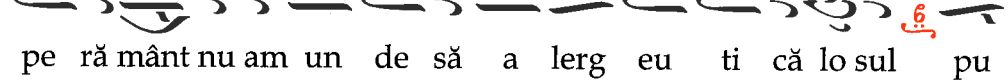
pe ră mânt nu am un de să a lerg eu ti că lo sul pu

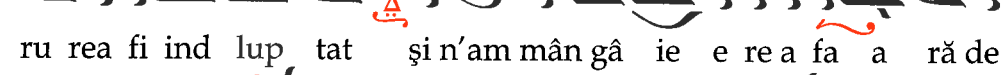
ru rea fi ind lup tat și n'am mân gâ ie e re a fa a ră de

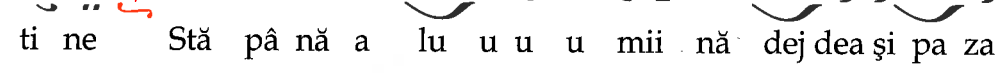
ti ne Stă pâ nă a lu u u u mii nă dej dea și pa za

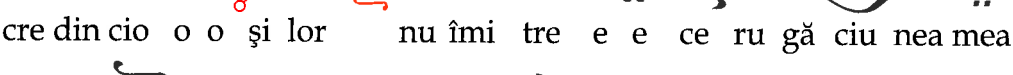
cre din cio o o și lor nu îmi tre e e ce ru gă ciu nea mea

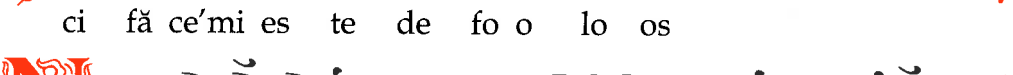
ci fă ce'mi es te de fo o lo os

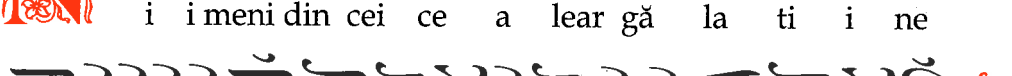
Ni i meni din cei ce a lear gă la ti i ne

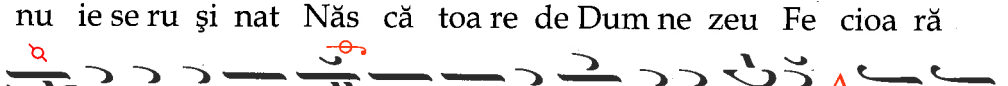
nu ie se ru și nat Năs că toa re de Dum ne zeu Fe cioa ră

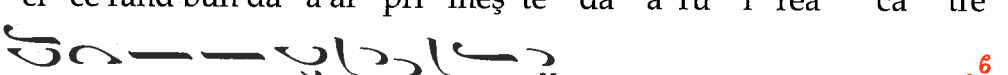
ci ce rând bun da a ar pri meș te dă ă ru i rea că tre

ce re rea cea de fo o lo os

Pre fa ce rea ce lor scâr biți iz bă vi i rea ce lor bol

navi fi ind Năs că toa re de Dum ne zeu Fe cioa ră

mân tu ieş te ce ta a tea şi no ro dul pa cea ce lor din

răz boa a ie li niş tea ce e lor în vi fo rați u na o

cro ti toa rea cre din cio o o şi lo o o or

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

Mân tu i rea noa a a stră Mân tu i to ru le

vrând s'o rân du ieşti Te-ai să lăş lu i i it în pân te ce le

Fe cioa a rei pe ca re-ai a ră ta t-o o cro ti toa re

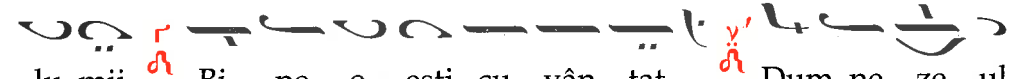
lu mii Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul

Pă rin ți lor noş tri

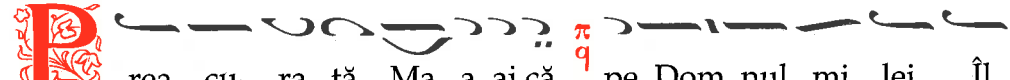
Prea cu ra tă Ma a ai că pe Dom nul mi lei Îl

roa gă pe Ca re tu u L-ai năs cut să iz bă vea scă

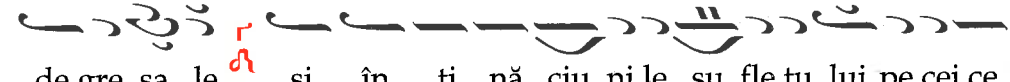
de gre şa le şi în ti nă ciu ni le su fle tu lui pe cei ce

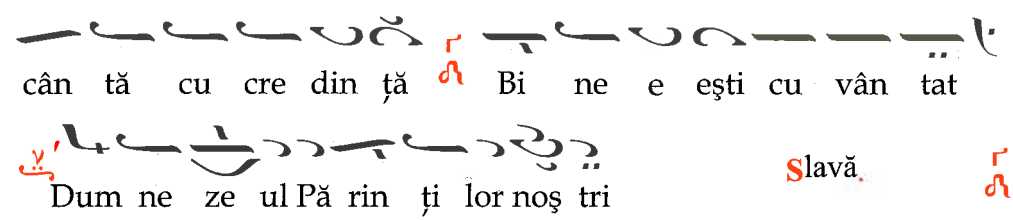
cân tă cu cre din ță Bi ne e eşti cu vân tat
Dum ne ze ul Pă rin ți lor noş tri

Slavă.

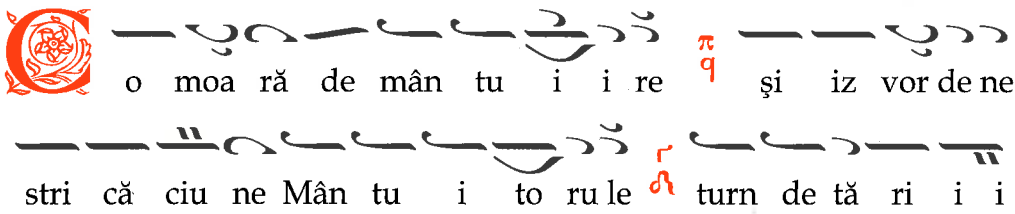
o moa ră de mân tu i i re şi iz vor de ne
stri că ciu ne Mân tu i to ru le turn de tă ri i i
i e şi u şă a po că i in ței pe ce ea ce Te-a năs cut
ai a ră ta t-o ce lor ce cân tă Bi ne e eşti cu
vân tat Dum ne ze ul Pă rin ți lor noş tri

Şi acum.

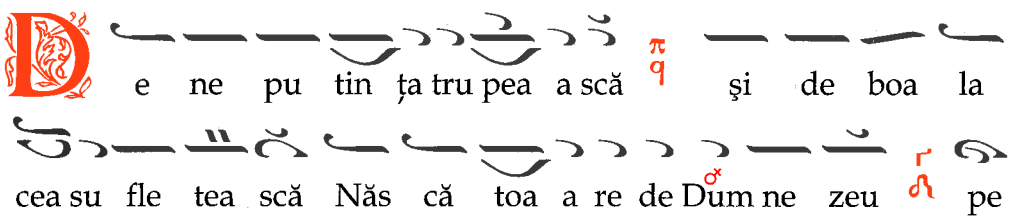
e ne pu tin ța tru pea a scă şi de boa la
cea su fle tea scă Năs că toa a re de Dum ne zeu pe
cei ce vin cu cre di in ță la a co pe ră mân tul
tău dum ne ze iesc în vred ni ceş te'i să fi i e tă mă du ți
ce ea ce no o uă ni L-ai năs cut pe Hris tos
Mân tu i to rul lu mii

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul».

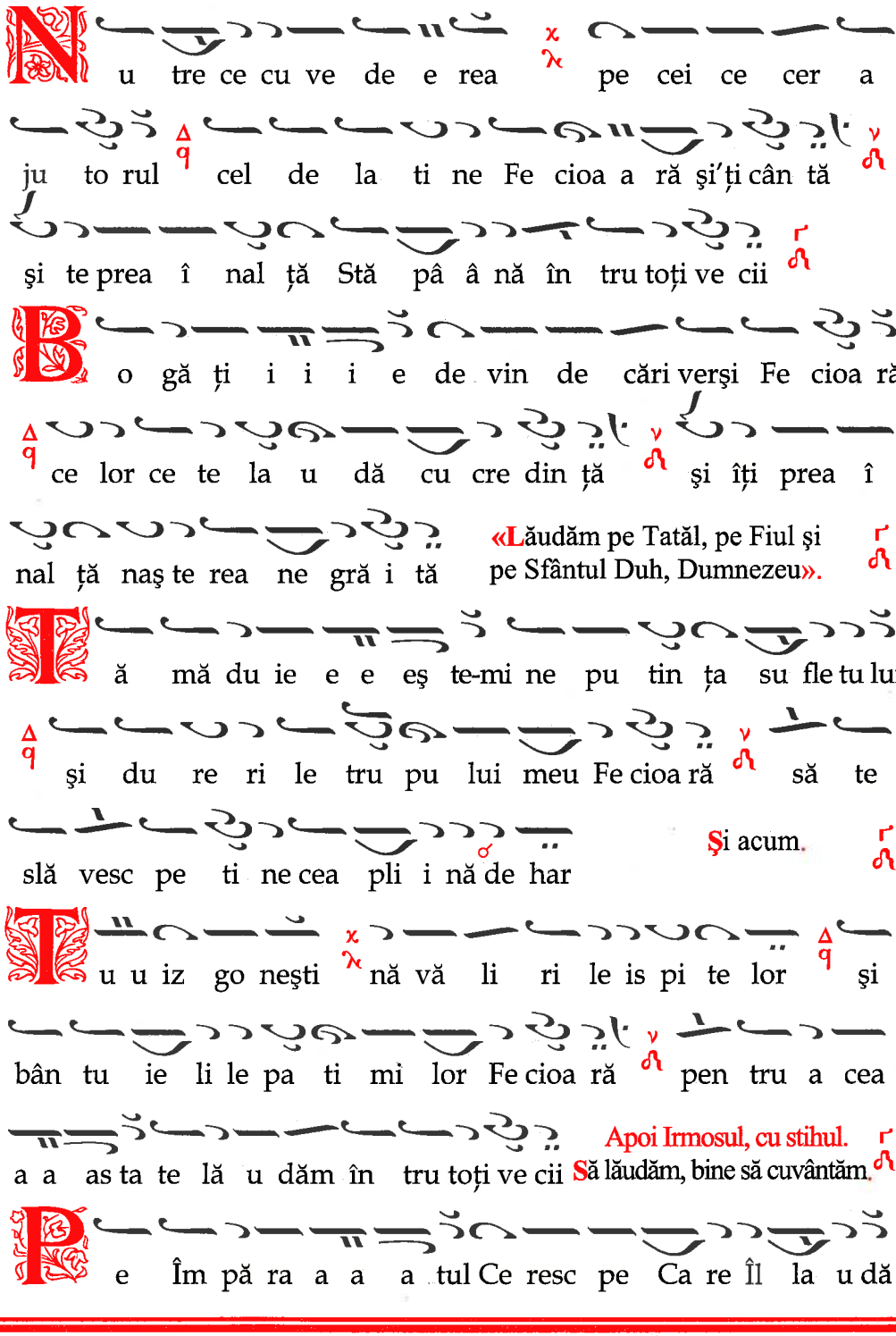
Nu tre ce cu ve de e rea pe cei ce cer a
ju to rul cel de la ti ne Fe cioa a ră şi'ți cân tă
şi te prea î nal ță Stă pâ â nă în tru toți ve cii
Bo gă ți i i i e de vin de cări verşi Fe cioa ră
ce lor ce te la u dă cu cre din ță şi îți prea î
nal ță naş te rea ne gră i tă
«Lăudăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu».
Tă mă du ie e e eş te-mi ne pu tin ța su fle tu lui
şi du re ri le tru pu lui meu Fe cioa ră să te
slă vesc pe ti ne cea pli i nă de har
Şi acum.
Tu u iz go neşti nă vă li ri le is pi te lor şi
bân tu ie li le pa ti mi lor Fe cioa ră pen tru a cea
a a as ta te lă u dăm în tru toți ve cii
Apoi Irmosul, cu stihul.
Să lăudăm, bine să cuvântăm.
Pe Îm pă ra a a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u dă

Oş ti le În ge re eşti lă u da ți'L şi prea î năl

ța ți'L în tru toți ve cii

Şi numaidecât Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

Fe cioa ră prea cu ra tă cei mân tu iți prin ti

i ne de Dum ne zeu Năs că toa re te măr tu ri sim

cu ne tru peş ti le Ce e te pe ti i ne mă rin du te

Nu tre ce cu ve de rea la cri mi le me e le

Fe cioa ră ce ea ce L-ai năs cu ut pe Hris tos Cel ce

a şters toa tă la cri ma de pe fa ța tu tu ror

Um ple'mi de bu cu ri e i ni ma Fe cioa a ră

ce ea ce pli ni rea bu cu ri i ei o ai pri mit şi

ai şters Prea cu ra a tă tris te e țea pă ca tu lui

Li man şi o cro ti re ce lor ce vin la ti

i ne fă te Fe cioa ră cu ra tă şi zid ne clă ti nat

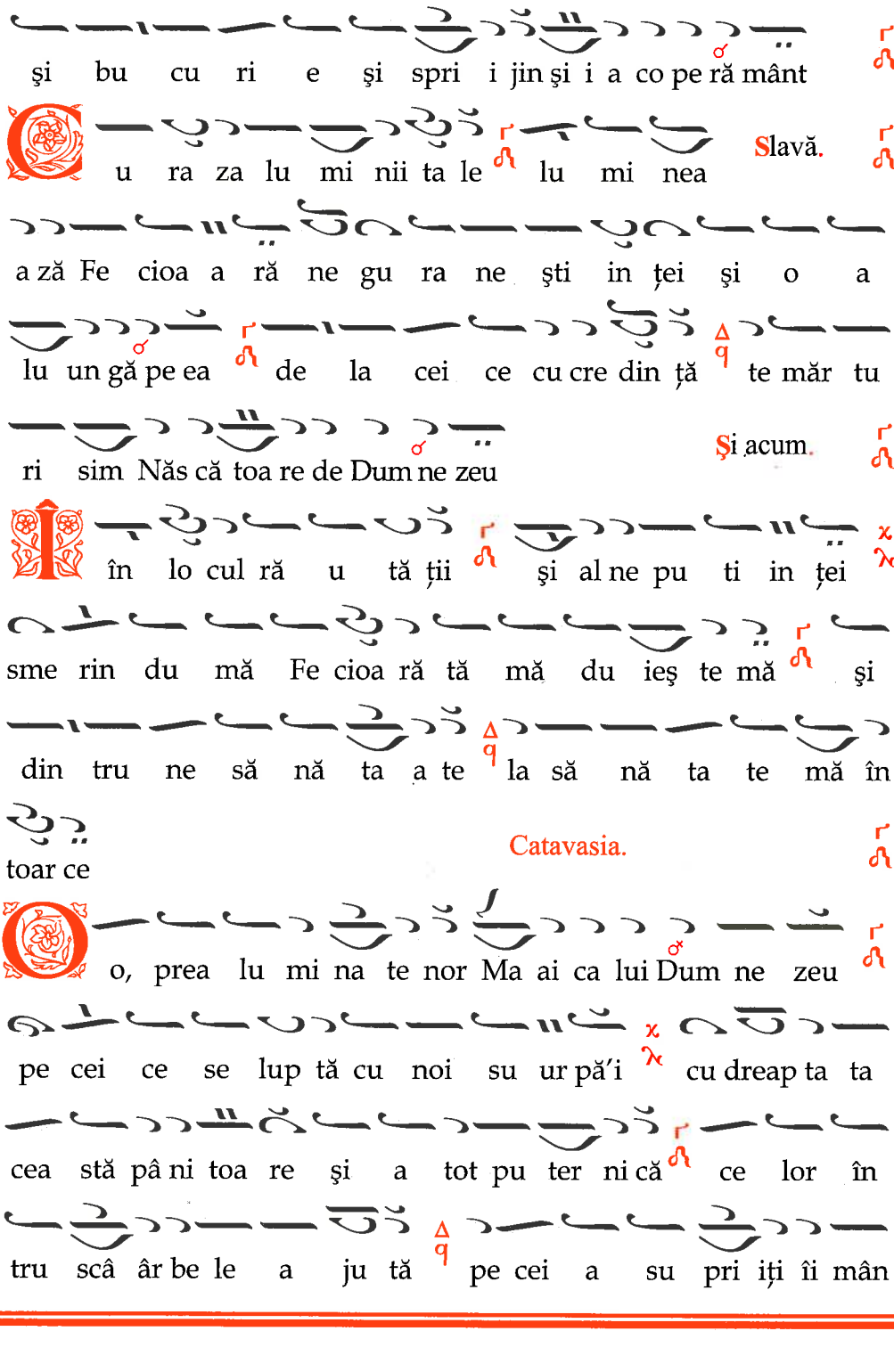
şi bu cu ri e şi spri i jin şi i a co pe ră mânt
Slavă.
u ra za lu mi nii ta le lu mi nea
a ză Fe cioa a ră ne gu ra ne şti in ţei şi o a
lu un gă pe ea de la cei ce cu cre din ţă te măr tu
ri sim Năs că toa re de Dum ne zeu
Şi acum.
în lo cul ră u tă ţii şi al ne pu ti in ţei
sme rin du mă Fe cioa ră tă mă du ieş te mă şi
din tru ne să nă ta a te la să nă ta te mă în
toar ce
Catavasia.
o, prea lu mi na te nor Ma ai ca lui Dum ne zeu
pe cei ce se lup tă cu noi su ur pă'i cu dreap ta ta
cea stă pâ ni toa re şi a tot pu ter ni că ce lor în
tru scâ âr be le a ju tă pe cei a su pri iţi îi mân

tu ieş te şi dez lea gă de pă ca a te pe cei

ce se roa gă ți e că toa te le poți câ te le vo ieşti

u vi ne se cu a de vă rat să te fe ri cim

de Dum ne zeu Năs că toa a re cea pu ru rea fe ri ci

i tă şi cu to o tul fă ră pri ha a nă şi Ma a a

ai ca Dum ne ze u lui nos tru

e cea mai cins ti tă de cât He ru vi mii şi mai

pros lă vi i tă făr' de-a se mă na re de cât Se ra

fi mii ca re fă ră stri că ciu u ne pe Dum ne

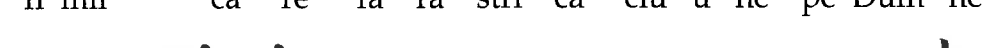
zeu Cu vân tul ai năs cut pe ti ne cea cu a de vă rat

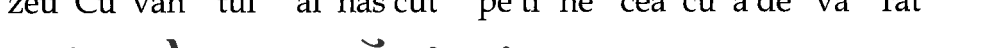
Năs că toa a a a re de Dum ne ze eu te mă rim

şi Megalinariile.

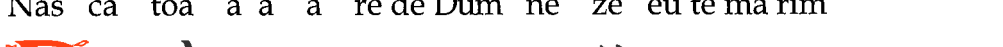
e cea de cât ce ru ul mai pre sus şi mai stră lu

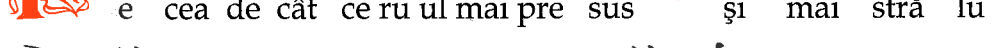
ci i tă de cât ra ze le soa re lui ca re a stri

cat bles te mul no os tru să o cins tim tot dea u na cu la

u de

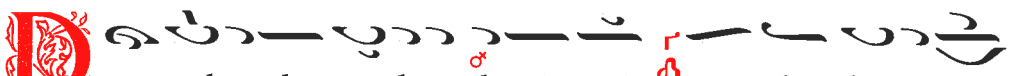
e mul te le me le ne le giu iri îmi bo leş te tru

u pul şi slă beş te su fle tul meu ci tu cea cu da

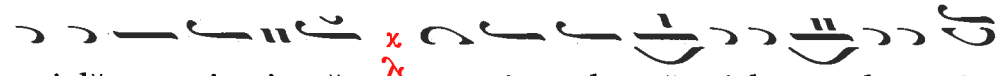
ruri dă ru i i tă cu în du ră ri le ta a le a ju

tă mă

e cioa ră şi Mai ca lui Dum ne zeu de gra bă pri

meş te ru gă ciu u nea ro bi lor tăi şi roa gă'L Stă

pâ nă pe Cel năs cut din ti i ne ca să ne mân tu

ia as că cu în du ra rea Lui

ân tăm cu o sâr di e bu cu raţi ţi e lă u da

a tă Năs că toa re de Dum ne zeu ci cu Mer gă to

rul Î na i in te şi cu toţi Sfin ţii scă pa re so leş te ne

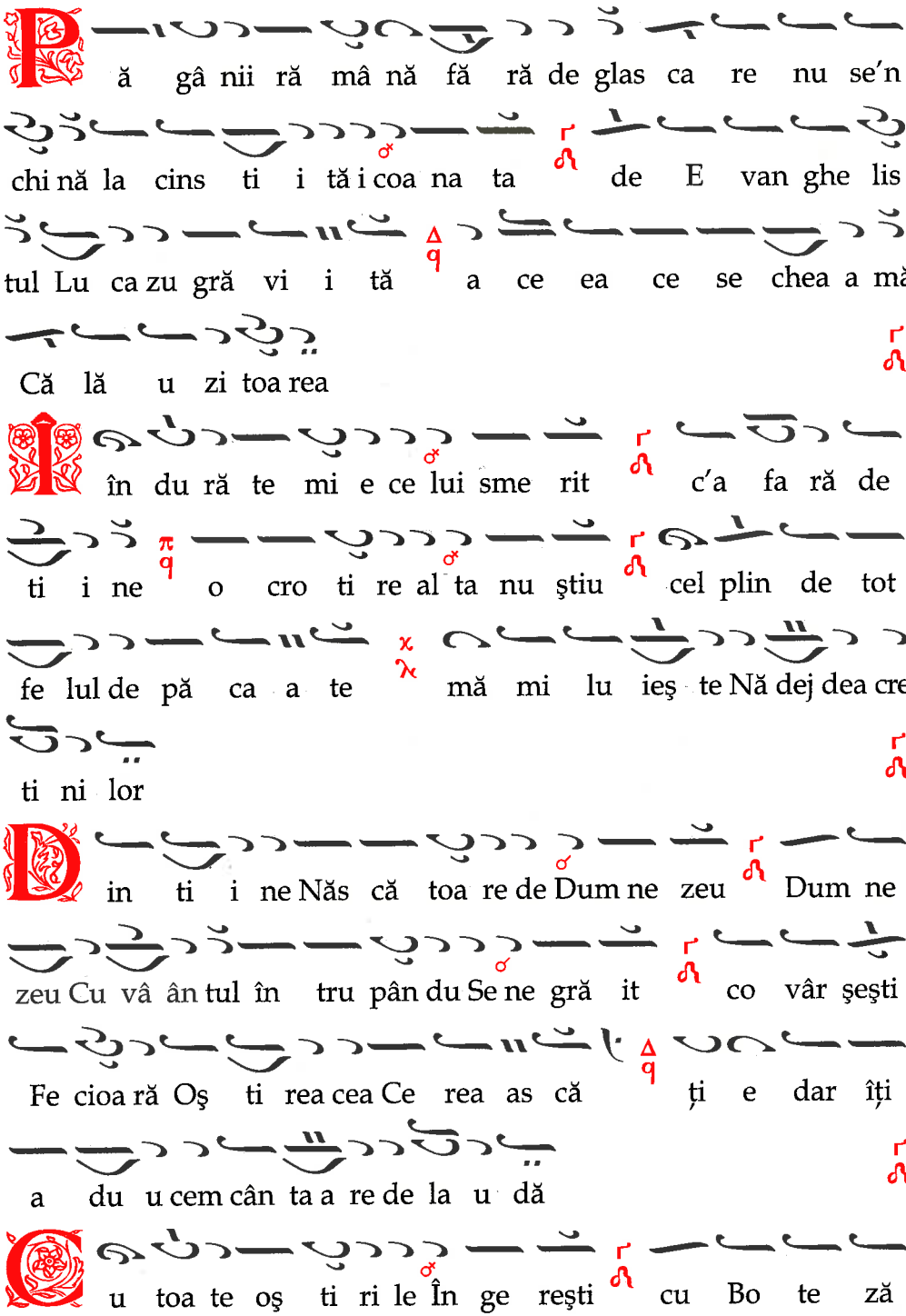
Pă gâ nii ră mâ nă fă ră de glas ca re nu se'n
chi nă la cins ti i tă i coa na ta de E van ghe lis
tul Lu ca zu gră vi i tă a ce ea ce se chea a mă
Că lă u zi toa rea
În du ră te mi e ce lui sme rit c'a fa ră de
ti i ne o cro ti re al ta nu ştiu cel plin de tot
fe lul de pă ca a te mă mi lu ieş te Nă dej dea creş
ti ni lor
Din ti i ne Năs că toa re de Dum ne zeu Dum ne
zeu Cu vâ ân tul în tru pân du Se ne gră it co vâr şeşti
Fe cioa ră Oş ti rea cea Ce rea as că ţi e dar îţi
a du u cem cân ta a re de la u dă
Cu toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză

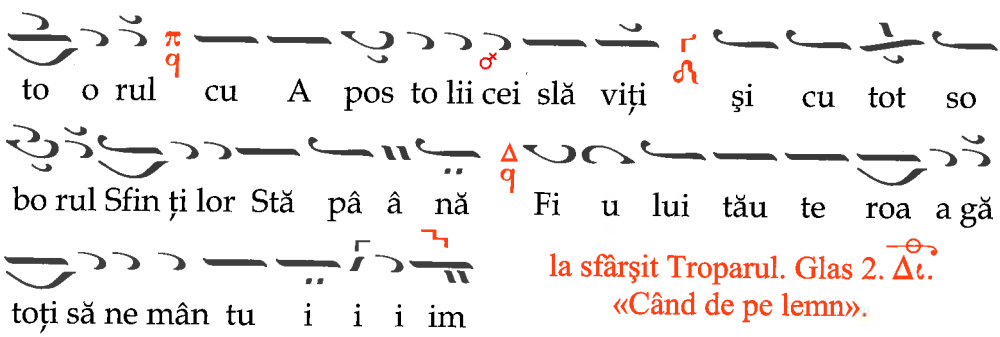

la sfârşit Troparul. Glas 2. Δτ.
«Când de pe lemn».

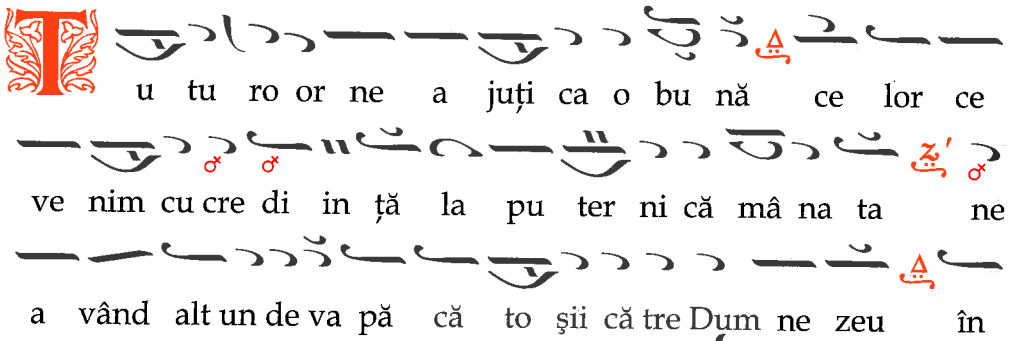

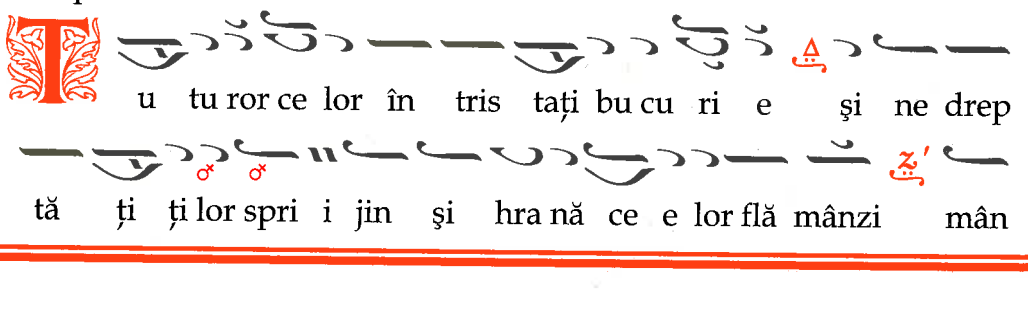

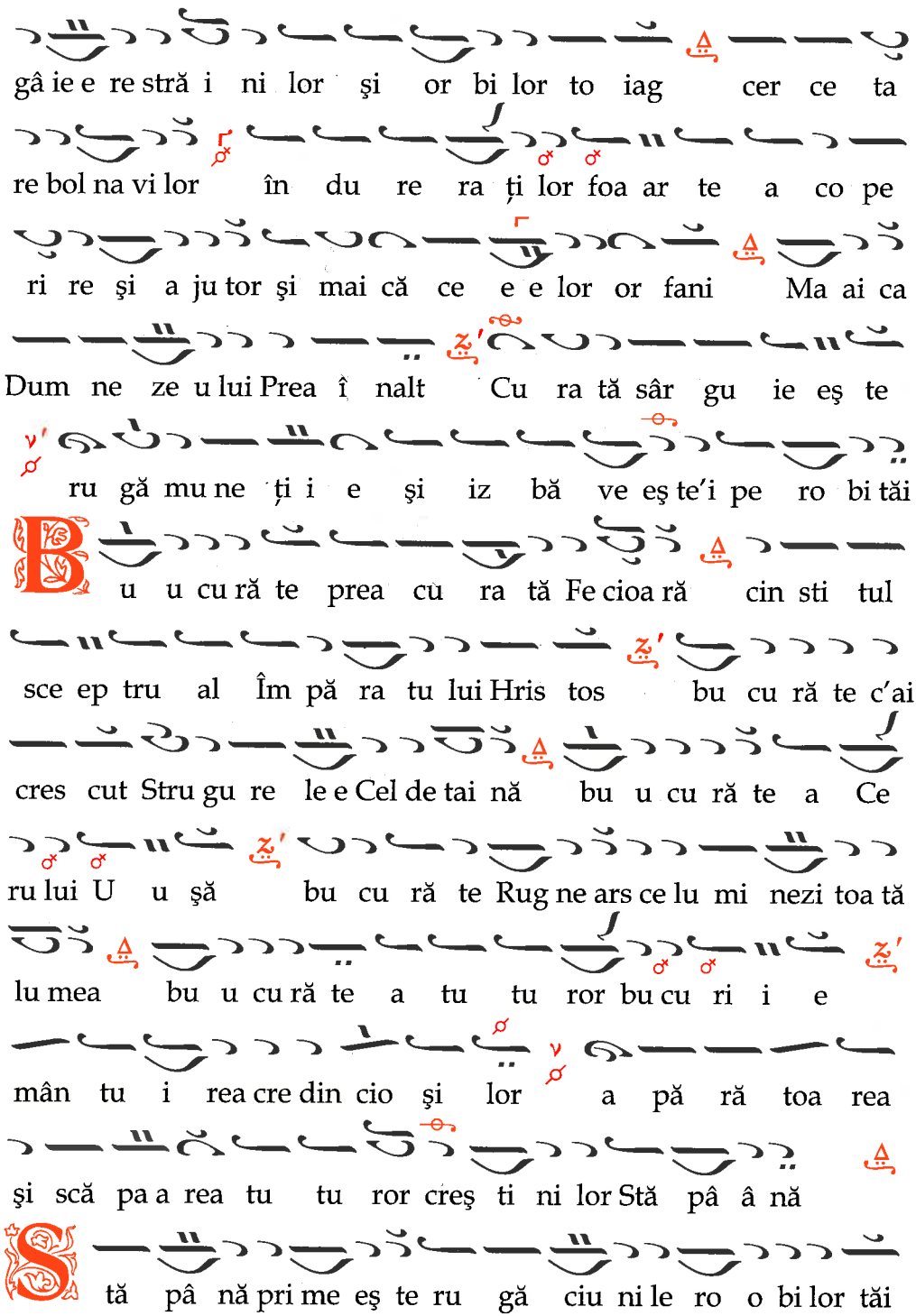
gâ ie e re stră i ni lor şi or bi lor to iag cer ce ta
re bol na vi lor în du re ra ţi lor foa ar te a co pe
ri re şi a ju tor şi mai că ce e e lor or fani Ma ai ca
Dum ne ze u lui Prea î nalt Cu ra tă sâr gu ie eş te
ru gă mu ne ţi i e şi iz bă ve eş te'i pe ro bi tăi
Bu u cu ră te prea cu ra tă Fe cioa ră cin sti tul
sce ep tru al Îm pă ra tu lui Hris tos bu cu ră te c'ai
cres cut Stru gu re le e Cel de tai nă bu u cu ră te a Ce
ru lui U u şă bu cu ră te Rug ne ars ce lu mi nezi toa tă
lu mea bu u cu ră te a tu tu ror bu cu ri i e
mân tu i rea cre din cio şi lor a pă ră toa rea
şi scă pa a rea tu tu ror creş ti ni lor Stă pâ â nă
Stă pâ nă pri me eş te ru gă ciu ni le ro o bi lor tăi

şi ne iz bă ve eş te pe noi din toa tă ne vo

ia şi ne ca zul

Toa a tă nă dej dea mea spre ti ne o î nalţ Mai ca lui

Dum ne zeu pă zeş te mă sub a co pe ră mân tul tău

Pen tru ru gă ciu ni le tu tu ror Sfin ţi lor Tăi

Doa am ne şi a le Năs că toa a a rei de Dum ne zeu pa

cea Ta dă ne o no o uă şi ne mi lu ie eş te pe noi

ca un sin gur În du ra a a at

SLUJBA PARACLISULUI MARE

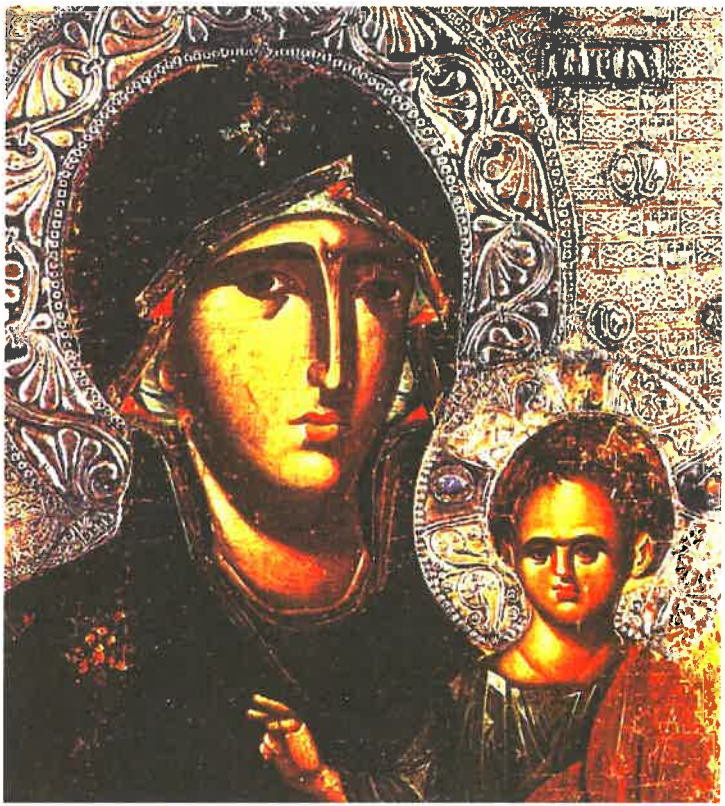

al

PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

care se cântă
în zilele Postului Adormirii Maicii Domnului
împreună cu Paraclisul cel Mic,
o zi unul, o zi celălalt;

facere a împăratului Teodor Duca Lascaris.

PARACLISUL MARE al PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe Faraon ce se purta în car».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş te ne pe noi

A a le'n tris tă ri lor por niri în vă lu ie sme ri tul su u fle tul meu şi no rii is pi te lor a co pe ră i i ni ma mea Mi rea să a lui Dum ne zeu ca re-ai năs cut Lu mi na dum ne ze ias că şi veş ni că stră lu ceş te'mi lu mi nă de bu cu ri e

Din tru ne voi şi din tru scâr be fă ră de nu măr şi de vrăj ma a şii cei răi şi a le vi e ţii ne ca

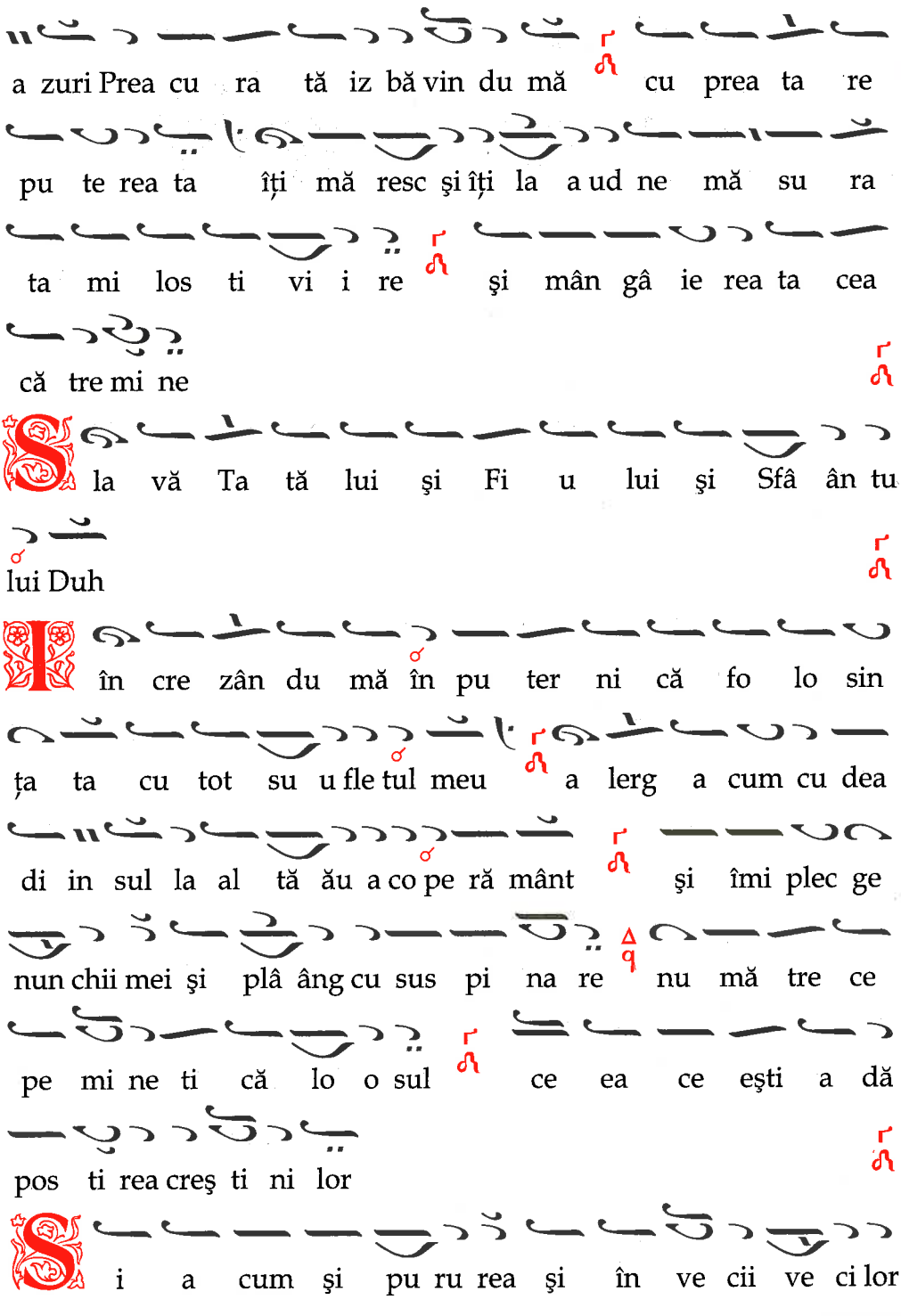
a zuri Prea cu ra tă iz bă vin du mă cu prea ta re
pu te rea ta îți mă resc și îți la a ud ne mă su ra
ta mi los ti vi i re și mân gâ ie rea ta cea
că tre mi ne
Sla vă Ta tă lui și Fi u lui și Sfâ ân tu
lui Duh
În cre zân du mă în pu ter ni că fo lo sin
ța ta cu tot su u fle tul meu a lerg a cum cu dea
di in sul la al tă ău a co pe ră mânt și îmi plec ge
nun chii mei și plâ âng cu sus pi na re nu mă tre ce
pe mi ne ti că lo o sul ce ea ce ești a dă
pos ti rea creș ti ni lor
Si a cum și pu ru rea și în ve cii ve ci lor

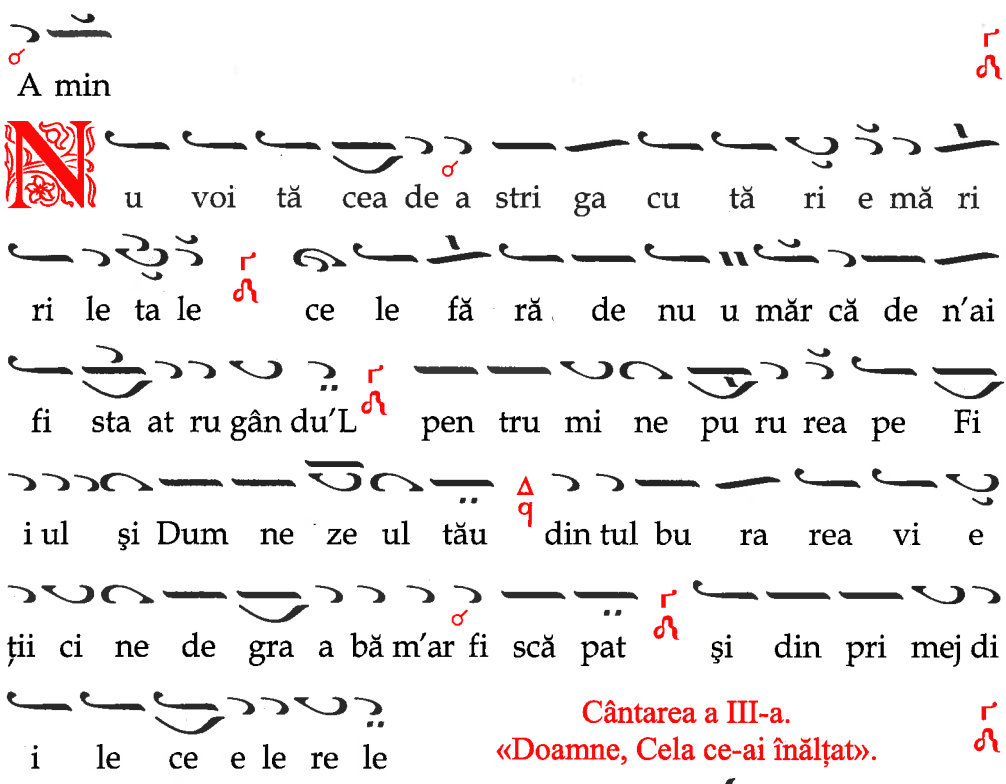

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

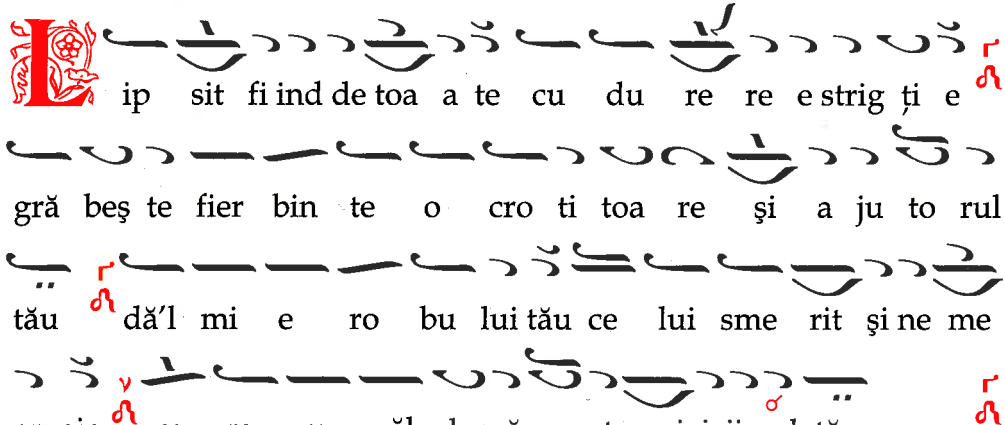

le ci te slă vesc şi te la ud cins tin du'ți ne mă su

ra a ta şi mul ta pur ta re de gri i jă a ta Slavă.

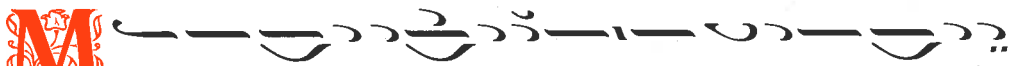
Mă cu prin de Stă pâ â nă vis co li rea is pi te lor

şi în tre i te le va a luri a le'n tris tă ri lor m'a

co pe ră ci tu gră bin du te dă'mi mâ nă de e a ju tor

spri ji ni toa a rea şi o cro ti toa rea fier bi in te

a mea Şi acum.

De Dum ne zeu Năs că toa a re a de vă ra tă

te măr tu ri sesc pe ti ne Stă pâ â nă ce e ea ce ai

pier dut stă pâ ni a mor ți i căci ca Mai ca Vi e e

ți i din pă mân tul stri cat la vi a a ță m'ai dus

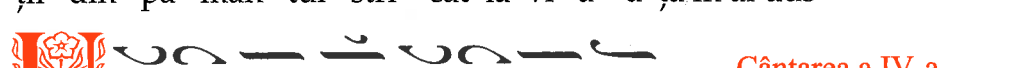
Un de de-a cum al tă spri ji

Cântarea a IV-a.
«Tu eşti vârtutea mea».

ni i re îmi voi a fla un de voi me er ge un de

mă voi mân tu i ce a ju tă toa re cal dă voi a vea

cel clă ti nat de scâr be le e şi vi fo re le vi e

ţii în tru ti ne u na nă dăj du iesc şi în drăz nesc şi

mă la ud la a co pe ri rea ta+a lerg mân tu ieş

te mă

Râ ul cel du ul ce al mi los ti vi ri lor ta

le ca re cu bo ga a te dă ru iri mi-a ră co rit ti că

lo sul şi sme ri tul su fle tul meu Cu ra a tă cel chi

nu it în cup to rul is pi te lor şi scâr be lor îl

mă resc şi îl la ud la a co pe ri rea ta+a lerg

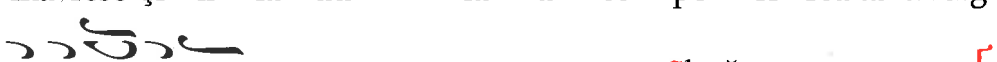
mân tu ieş te mă

Slavă.

Pe ti ne u na cu ra a tă fă ră de pri ha

nă Fe cioa ră pă că to sul te a duc în tă ri re ne bi ru

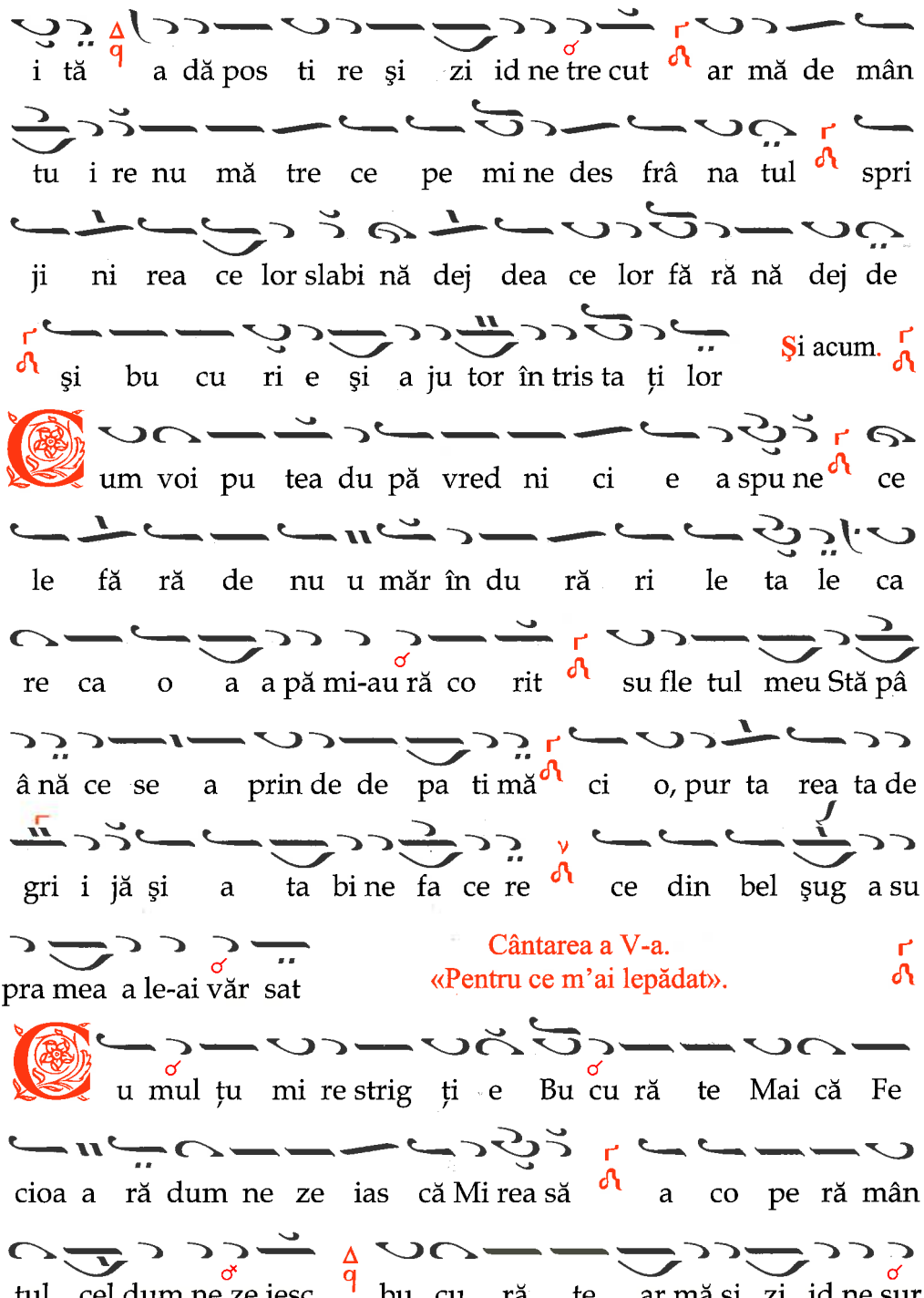
i tă a dă pos ti re şi zi id ne tre cut ar mă de mân
tu i re nu mă tre ce pe mi ne des frâ na tul spri
ji ni rea ce lor slabi nă dej dea ce lor fă ră nă dej de
şi bu cu ri e şi a ju tor în tris ta ţi lor
Şi acum.
um voi pu tea du pă vred ni ci e a spu ne ce
le fă ră de nu u măr în du ră ri le ta le ca
re ca o a a pă mi-au ră co rit su fle tul meu Stă pâ
â nă ce se a prin de de pa ti mă ci o, pur ta rea ta de
gri i jă şi a ta bi ne fa ce re ce din bel şug a su
pra mea a le-ai văr sat
Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».
u mul ţu mi re strig ţi e Bu cu ră te Mai că Fe
cioa a ră dum ne ze ias că Mi rea să a co pe ră mân
tul cel dum ne ze iesc bu cu ră te ar mă şi zi id ne sur

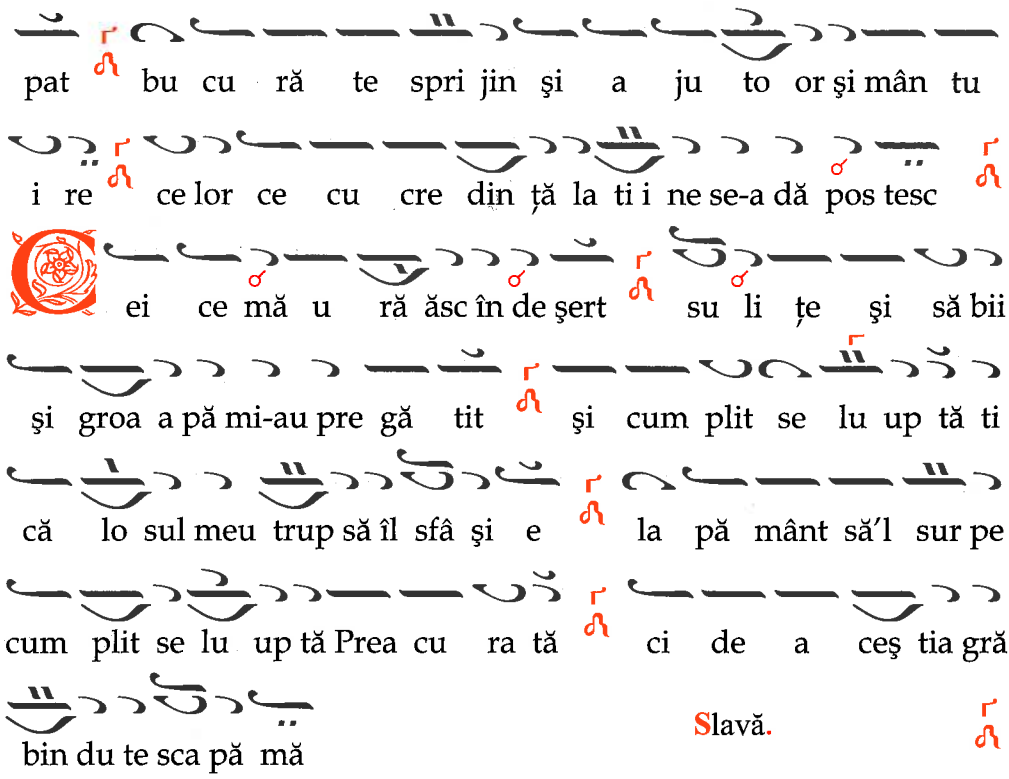
pat bu cu ră te spri jin şi a ju to or şi mân tu
i re ce lor ce cu cre din ţă la ti i ne se-a dă pos tesc
Cei ce mă u ră ăsc în de şert su li ţe şi să bii
şi groa a pă mi-au pre gă tit şi cum plit se lu up tă ti
că lo sul meu trup să îl sfâ şi e la pă mânt să'l sur pe
cum plit se lu up tă Prea cu ra tă ci de a ceş tia gră
bin du te sca pă mă
Slavă.
Din tru toa tă ne vo ia şi din în tris ta re şi boa
lă ri di că mă şi cu-a ta pu te re sub a co pe ri
rea ta pă ze eş te mă ne a tins de îm pre su ra re şi
de vrăj ma a şii ce mă lup tă şi mă u răsc Prea cu
ra tă Stă pâ na mea
Şi acum.
Ceţi voi a du ce în schim bul da ru ri lor ta le cu

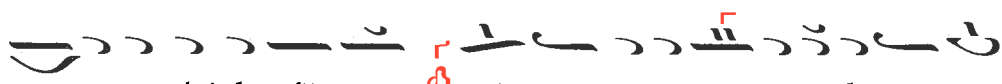
ca a re m'ai des fă tat şi ne mă su ra a tei bu nă tă

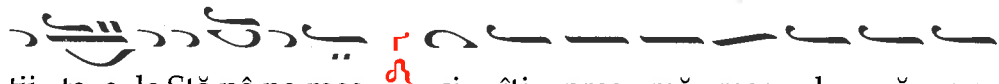
ţii ta a le Stă pâ na mea ci îţi prea mă resc du pă pu

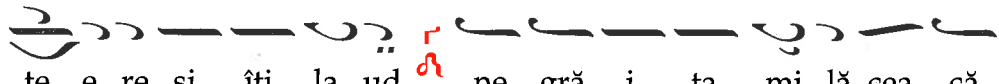
te e re şi îţi la ud ne gră i ta mi lă cea că

tre mi ne

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

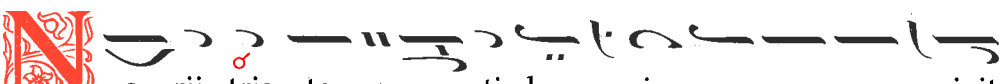
No rii tris te e e ţi lor mi-au a co pe ri it

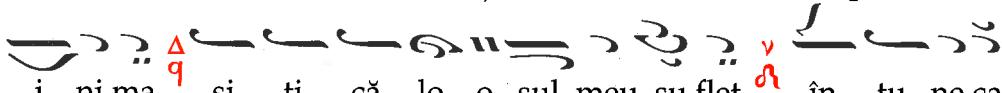
i ni ma şi ti că lo o sul meu su flet în tu ne ca

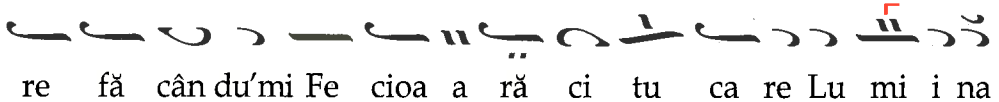
re fă cân du'mi Fe cioa a ră ci tu ca re Lu mi i na

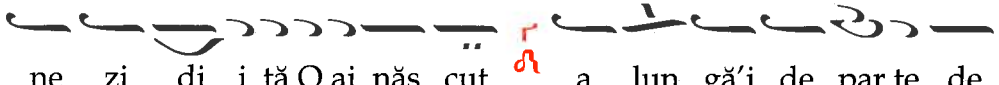
ne zi di i tă O ai năs cut a lun gă'i de par te de

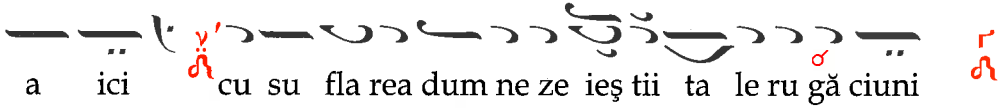
a ici cu su fla rea dum ne ze ieş tii ta le ru gă ciuni

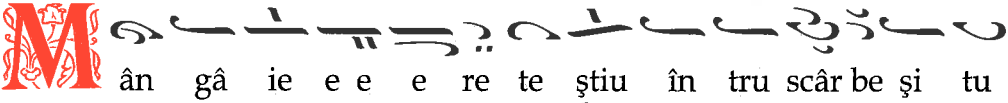
Mân gâ ie e e e re te ştiu în tru scâr be şi tu

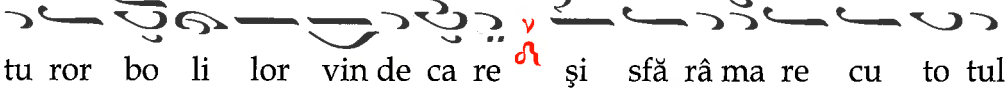
tu ror bo li lor vin de ca re şi sfă râ ma re cu to tul

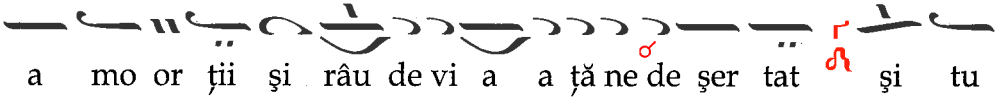
a mo or ţii şi râu de vi a a ţă ne de şer tat şi tu

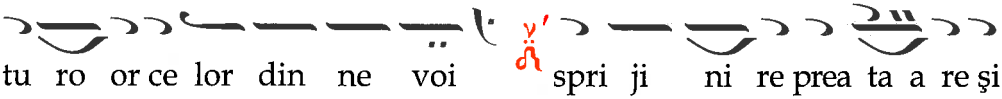
tu ro or ce lor din ne voi spri ji ni re prea ta a re şi

grab ni că

Slavă.

Nu u u as cund a dân cul mi lei ta a le nici no

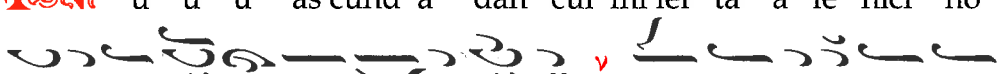

ia nul mi nu ni lor fă ră nu măr şi nici iz vo rul ce

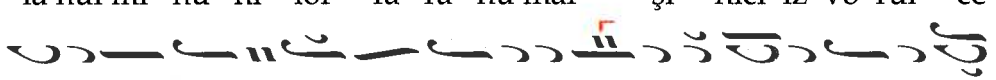

pu ru rea cu ur ge al mi los ti vi i rii ta le că tre mi

ne ci tu tu ro or le măr tu ri sesc şi le strig şi le

ves te esc cu o sâr di e

Şi acum.

În con ju ra a a tu m'au va lu ri le vi e e ţii

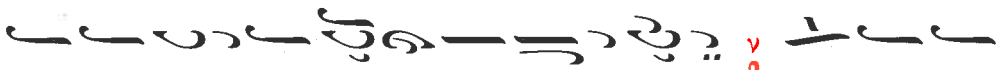

ca al bi ne le fa gu re le Fe cioa ră şi cu prin

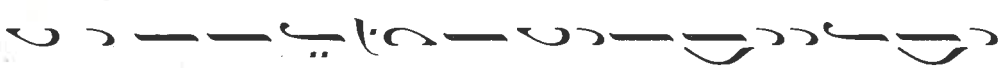

zân du'mi i ni ma o ră nesc cu să ge ţi le ne ca a

zu ri lor ci să te a flu a ju tor iz bă vi re şi

spri jin Stă pâ na mea

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

Ce ea ce Lu mi na ai năs cut de Dum ne

ze eu Năs că toa re pe mi ne'n tu ne ca a tul din tr'a

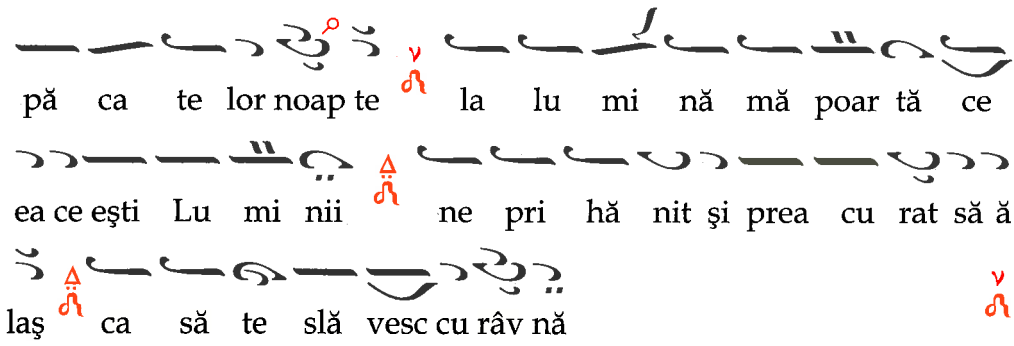

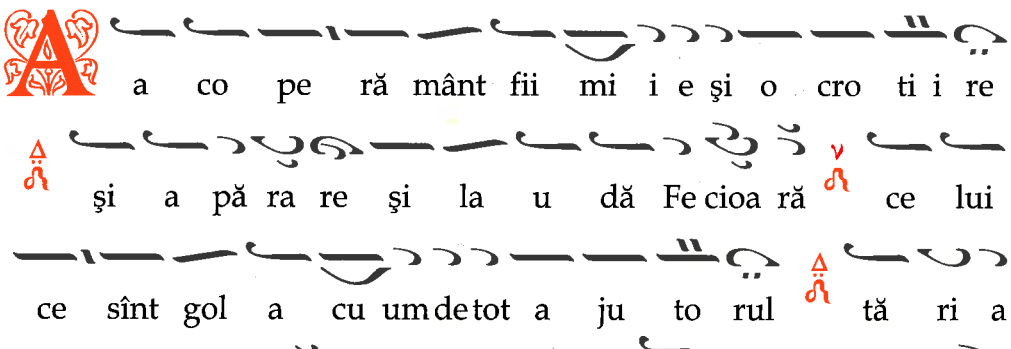

Slavă.

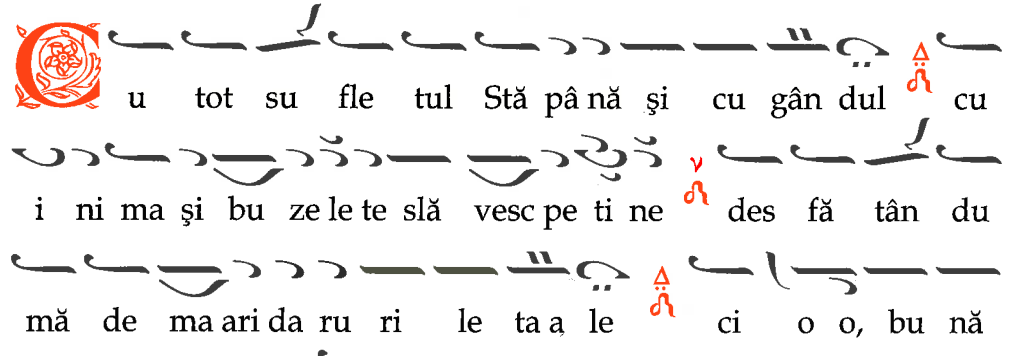

Şi acum.

ca zul ce îl a am cer ce tea ză'l şi din ne voi cum

pli te din vă tă ma a re şi din pri mej dii şi din

is pi te iz bă veş te e mă du pă mi la ta cea ma re

Pen tru în du ra rea mi

Cântarea a VIII-a.
«Pe Cel ce în muntele sfânt».

los ti vi rii ta a le Fe cioa ră nu mă tre ce Cu

ra tă cu ve de rea pe cel ce mă î nec în fur

tu na va lu ri lor vi e ţii ci mâ nă de-a ju tor îmi în

ti in de ce lui ce m'a fu und în re le le vi e ţii

Îm pre su rări şi în tris tă ări şi ne ca zuri

m'au a flat Cu ra tă şi scâr be le vi e ţii şi

de pre tu tin deni is pi i te mă'n con ju ră ci tu Prea

mi los ti i vă mă a dă pos te eş te sub a ta

a co pe ri re

«Să lăudăm, bine să cuvântăm».

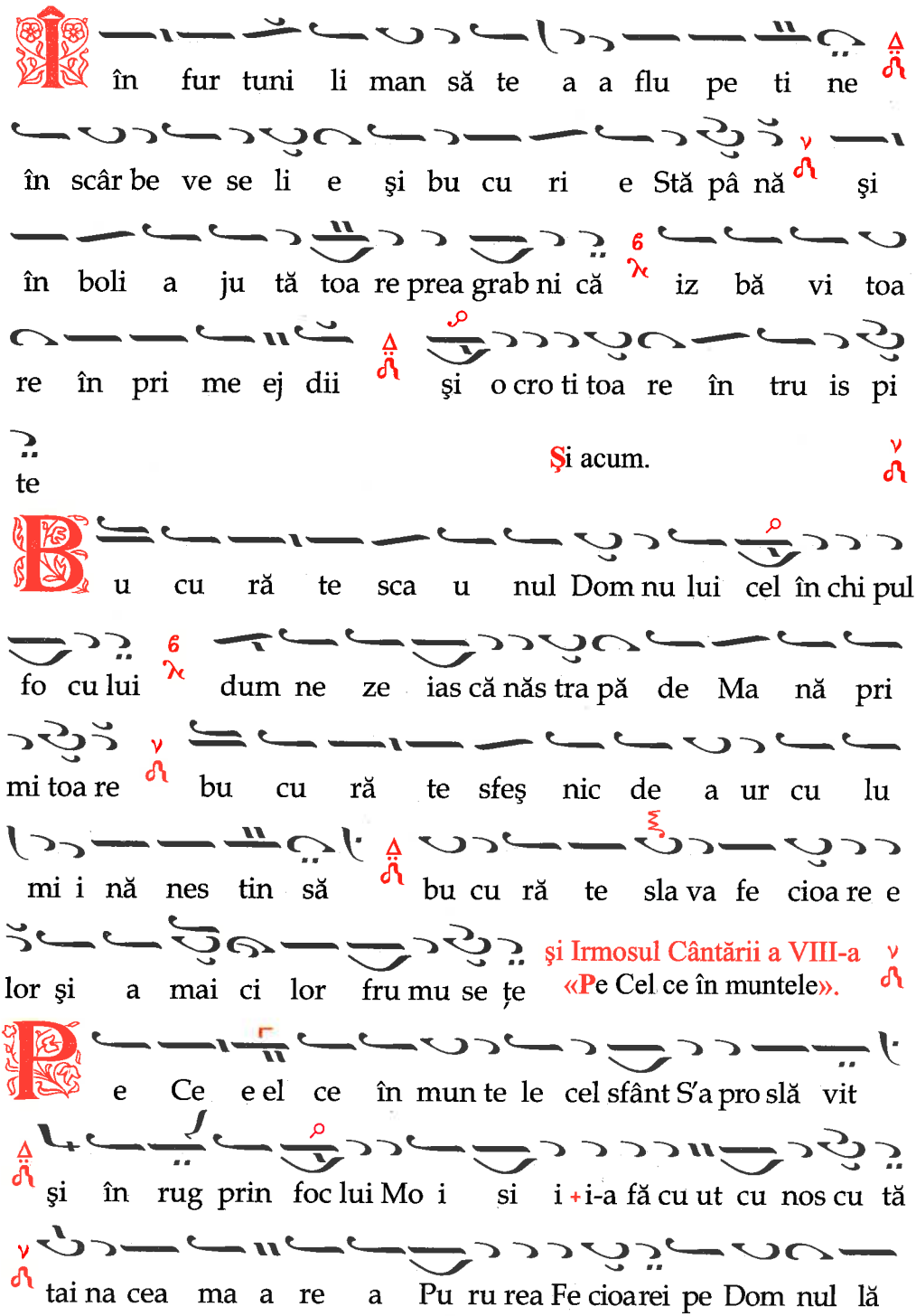
În fur tuni li man să te a a flu pe ti ne
în scâr be ve se li e şi bu cu ri e Stă pâ nă şi
în boli a ju tă toa re prea grab ni că iz bă vi toa
re în pri me ej dii şi o cro ti toa re în tru is pi
te
Şi acum.
Bu cu ră te sca u nul Dom nu lui cel în chi pul
fo cu lui dum ne ze ias că năs tra pă de Ma nă pri
mi toa re bu cu ră te sfeş nic de a ur cu lu
mi i nă nes tin să bu cu ră te sla va fe cioa re e
lor şi a mai ci lor fru mu se ţe
şi Irmosul Cântării a VIII-a
«Pe Cel ce în muntele».
Pe Ce e el ce în mun te le cel sfânt S'a pro slă vit
şi în rug prin foc lui Mo i si i+i-a fă cu ut cu nos cu tă
tai na cea ma a re a Pu ru rea Fe cioarei pe Dom nul lă

u da a ți'L şi prea î năl ța a ți'L în tru toți ve e e

şi numaidecât Cântarea a IX-a.
Irmosul, fără stih.

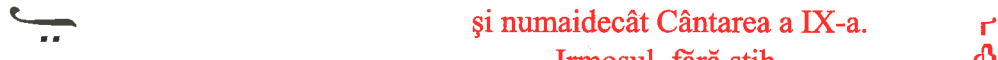
cii

În fri co şa a tu s'a ce rul de a ceas ta

şi s'au spăi mân tat mar gi ni le pă mân tu lui că Dum

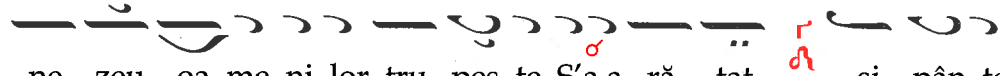
ne zeu oa me ni lor tru peş te S'a a ră tat şi pân te

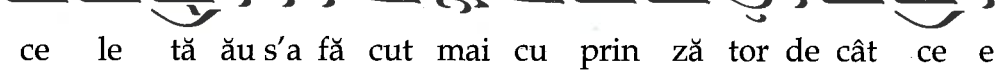
ce le tă ău s'a fă cut mai cu prin ză tor de cât ce e

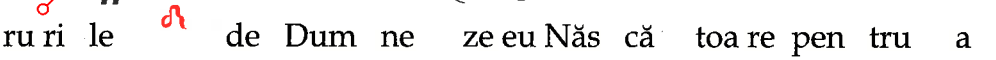
ru ri le de Dum ne ze eu Năs că toa re pen tru a

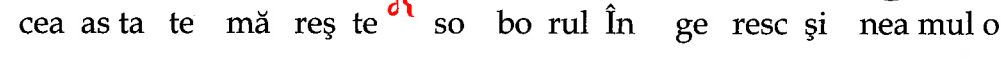
cea as ta te mă reş te so bo rul În ge resc şi nea mul o

me nesc

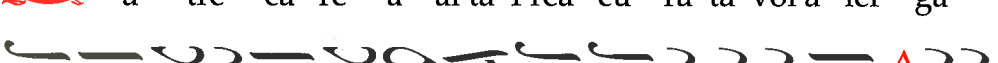
Că tre ca re a al ta Prea cu ra tă voi a ler ga

în co tro mă voi du ce un de mă voi mân tu i un de

voi mer ge ce a dă pos ti re îmi voi a fla ce cal dă

pă zi toa a re şi spri ji ni re în în tris tări în tru ti

ne u u na nă dăj du iesc în tru ti ne u u na mă şi
la ud şi în drăz nind că tre ti i ne a lerg
Nu e es te cu pu tin ţă a nu mă ra mă ri ri
le ta le de Dum ne zeu Năs că toa re şi a ves ti
ce lor lalţi a dân cul de ne ur mat al mi nu ni lor ta
le mai pre sus de min te ce fă răn ce ta re se să vâr
şesc ce lor ce cu dra a gos te te cins tesc şi în
tru cre di in ţă ţi se'n chi nă ca a de vă ra tei
Năs că toa rei de Dum ne zeu
Slavă.
În cân tă ări de mul ţu mi re sla vo slo vesc şi
îţi cins tesc ne mă su ra ta mi lă şi măr tu ri sesc ce
lor lalţi bo ga tă pu te rea ta şi bi ne fa ce ri
le ta le ca re că tre mi ne le-ai re văr sat de-a pu

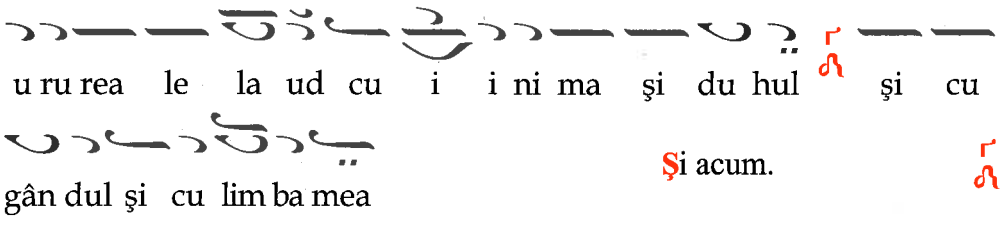

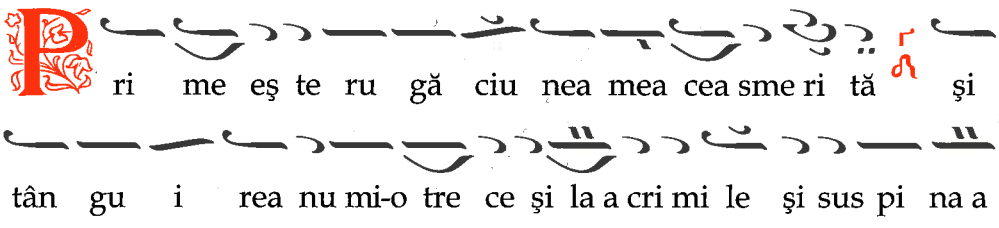

Irmosul Cântării a IX-a, pe larg, adică stihiraric.
Alcătuire a Sfântului Ioan Damaschinul. Glas 8.

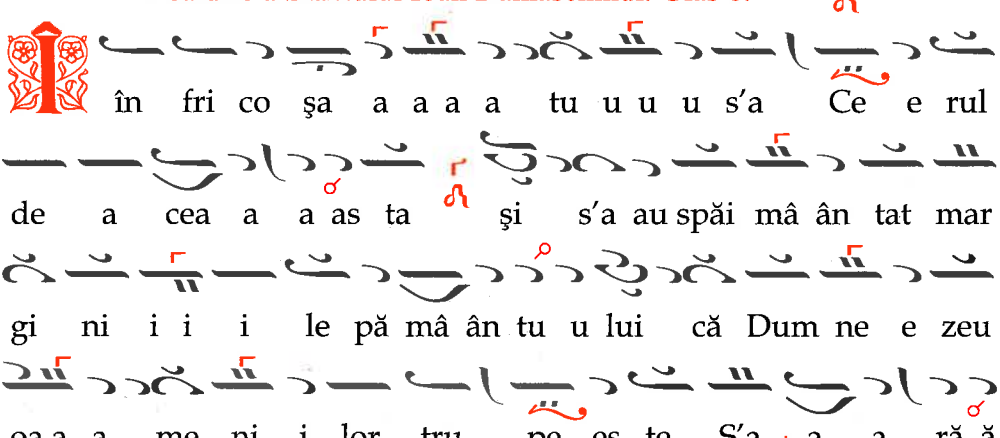

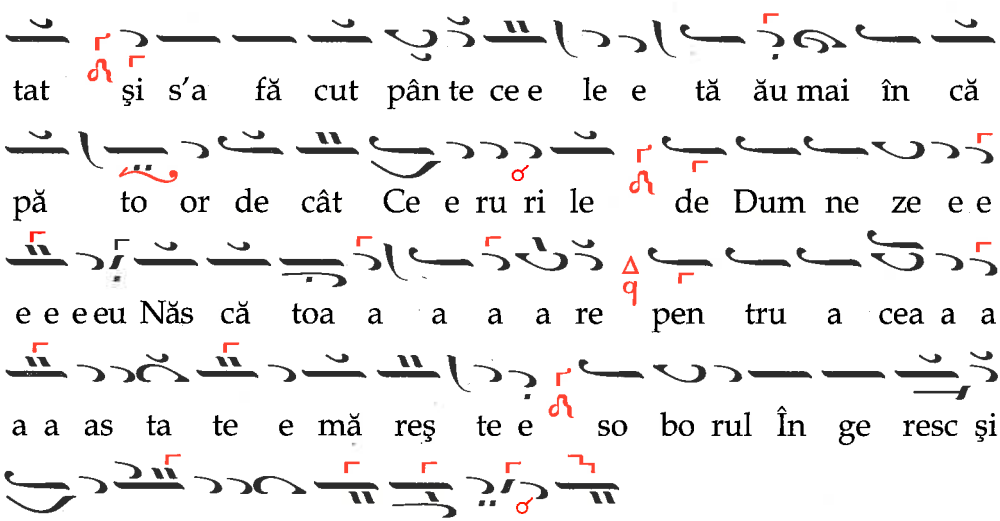
tat şi s'a fă cut pân te ce e le e tă ău mai în că
pă to or de cât Ce e ru ri le de Dum ne ze e e
e e e eu Năs că toa a a a a re pen tru a cea a a
a a as ta te e mă reş te e so bo rul În ge resc şi
nea mul o o o me e e e ne e e esc

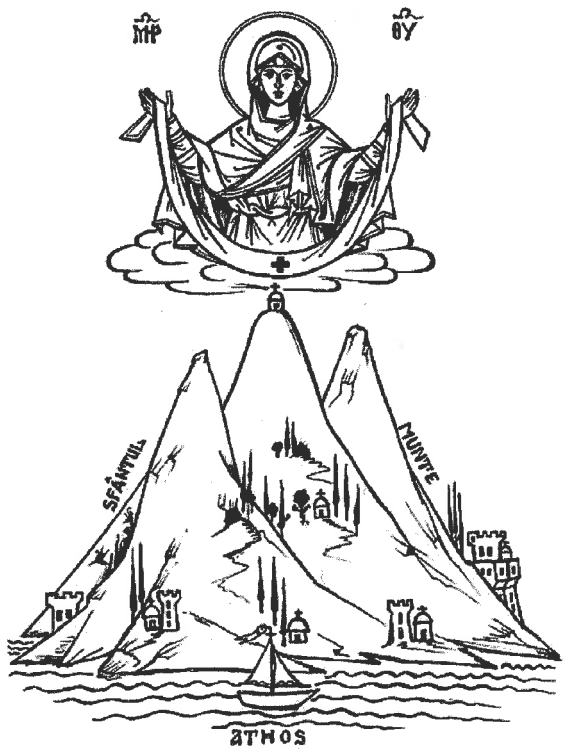
ΜΡ
ΘΥ
SFÂNTUL
MUNTE
ATHOS

CANON PARACLIS

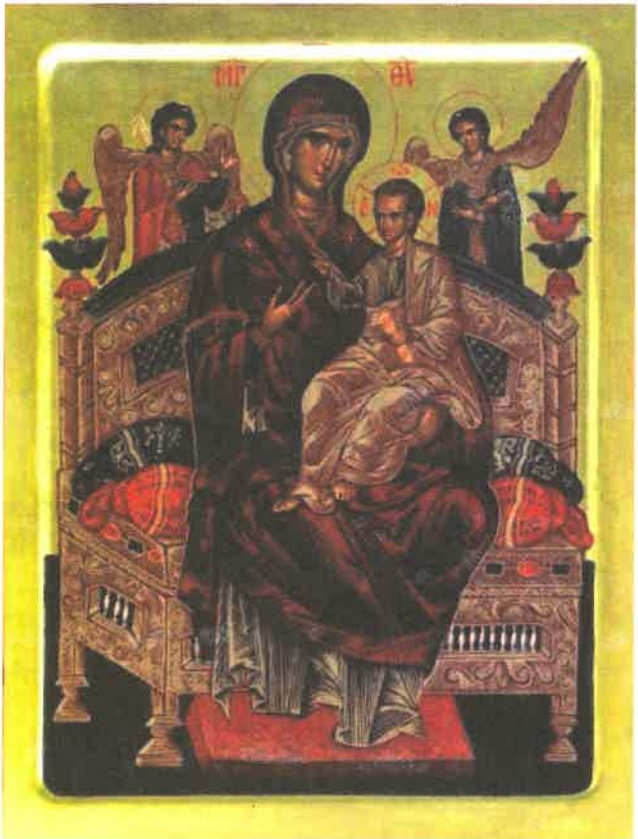

către

PREASFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU

care se cântă spre cinstirea
icoanei făcătoare de minuni numită

PANTANASSA adică «ÎMPĂRĂTEASA TUTUROR»

aflată în mânăstirea Vatopedului
din Sfântul Munte Athos;

astfel tradus după cel alcătuit de părinții Mânăstirii.

PARACLISUL ICOANEI «ÎMPĂRĂTEASA TUTUROR» A PREASFINTEI NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEU

Troparul Icoanei. Glas 4.

Pe cei ce cu dragoste i coana ta o cinstesc
ce rând cu e vla vi e dum ne ze ies cul ei har mân
tu ieşte'i Stă pâ nă sca pă'i di in ne ca zuri pe cei ce-a lear
gă la ti ne tur ma ta a pă zeş te-o de toa tă ne vo
o o o o ia ca re pu ru rea ce e re a ju to o
ru ul tă ău

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecându'o ».

Prea sfân tă Năs că toa re de Dum ne zeu mân tu ieş
te ne pe noi
De mul te is pi te fi ind cu prinşi în tru ti ne

nă dej di le ni le pu nem Ma ai ca lui Dum ne zeu cea

pu ru rea vi i e Îm pă ră tea sa tu tu ror cu mij

lo ci rea ta a iz bă veş te ne

Mo me li le pa ti mi lor dră ceşti tur ma ta tot

dea u u na o în con ju ră Ma ai ca lui Dum ne zeu

ci ca cea mai pre su u u us de cât toa a tă zi di i rea

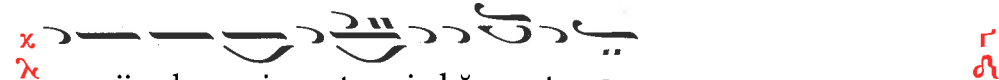
cu mij lo ci rea ta a iz bă veş te o

Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

Mai ca Zi di to ru lui tu tu ror şi Mân tu i

to ru lui şi Îm pă ra tu lu ui a toa te să nă ta a a

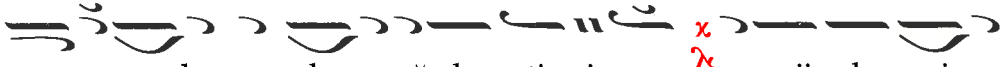
a te ce lor ce-a lea ar gă la ti i ne cu mij lo ci rea

ta a dă ru ieş te le

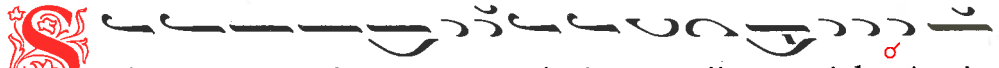
Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A min

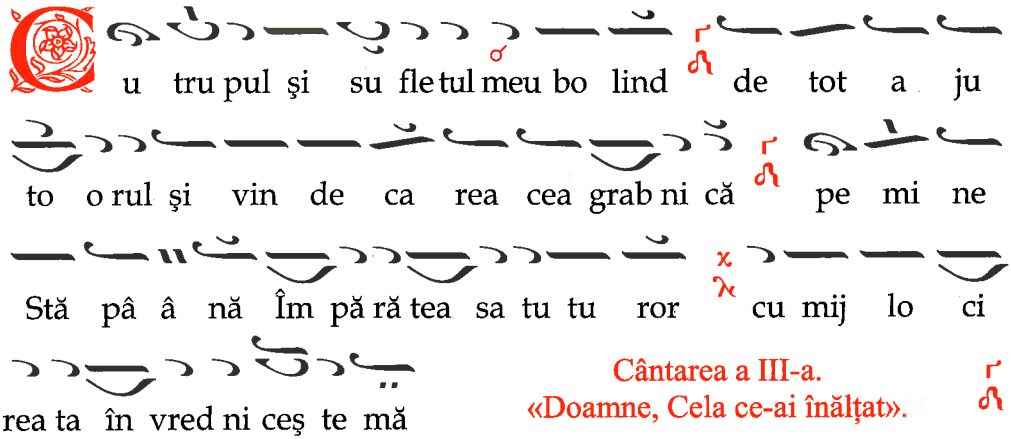
Cu tru pul şi su fle tul meu bo lind de tot a ju
to o rul şi vin de ca rea cea grab ni că pe mi ne
Stă pâ â nă Îm pă ră tea sa tu tu ror cu mij lo ci
rea ta în vred ni ceş te mă

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălțat».

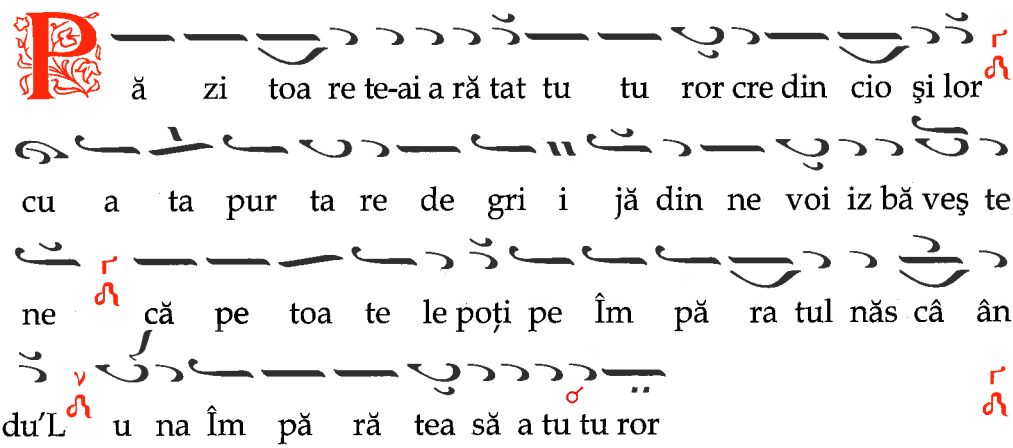
Pă zi toa re te-ai a ră tat tu tu ror cre din cio şi lor
cu a ta pur ta re de gri i jă din ne voi iz bă veş te
ne că pe toa te le poți pe Îm pă ra tul năs câ ân
du'L u na Îm pă ră tea să a tu tu ror

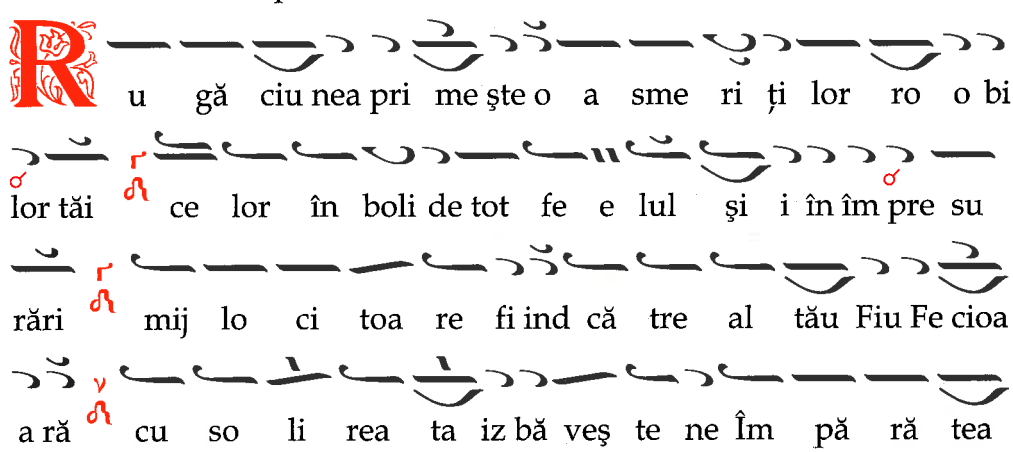
Ru gă ciu nea pri me şte o a sme ri ți lor ro o bi
lor tăi ce lor în boli de tot fe e lul şi i în îm pre su
rări mij lo ci toa re fi ind că tre al tău Fiu Fe cioa
a ră cu so li rea ta iz bă veş te ne Îm pă ră tea
a să a tu tu ror

Slavă.

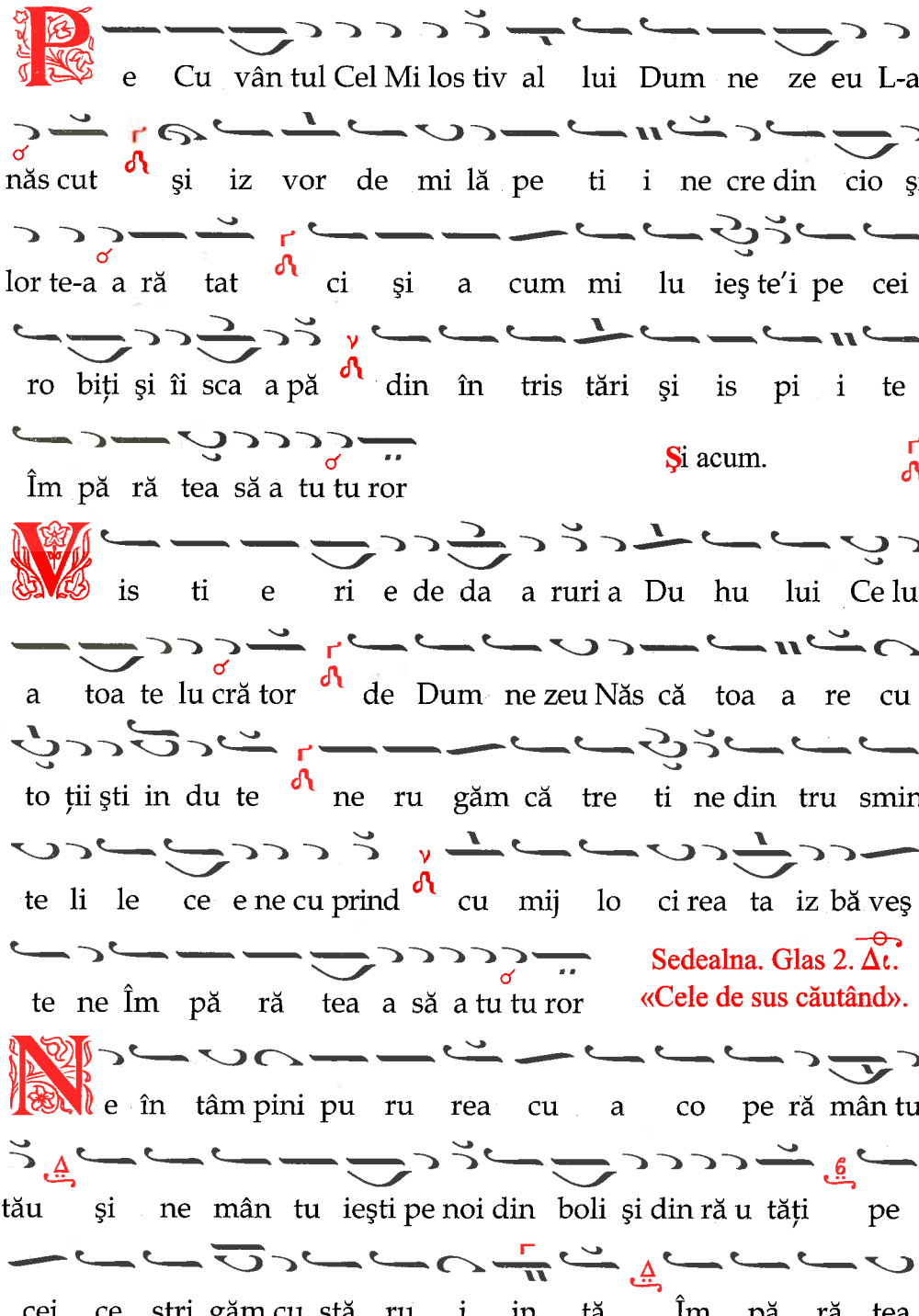
Pe Cu vân tul Cel Mi los tiv al lui Dum ne ze eu L-ai
năs cut şi iz vor de mi lă pe ti i ne cre din cio şi
lor te-a a ră tat ci şi a cum mi lu ieş te'i pe cei
ro biţi şi îi sca a pă din în tris tări şi is pi i te
Îm pă ră tea să a tu tu ror
Şi acum.
Vis ti e ri e de da a ruri a Du hu lui Ce lui
a toa te lu cră tor de Dum ne zeu Năs că toa a re cu
to ţii şti in du te ne ru găm că tre ti ne din tru smin
te li le ce e ne cu prind cu mij lo ci rea ta iz bă veş
te ne Îm pă ră tea a să a tu tu ror
Sedealna. Glas 2. Δτ.
«Cele de sus căutând».
Ne în tâm pini pu ru rea cu a co pe ră mân tul
tău şi ne mân tu ieşti pe noi din boli şi din ră u tăţi pe
cei ce stri găm cu stă ru i in ţă Îm pă ră tea

să a tu tu ror a ju u tă ne şi iz vo ră ăş te

ne vin de cări u na tă mă du i toa re grab ni că ă ă ă

Îm pă ră tea să a tu tu ror

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Stăpâne».

îi a uzi pe cei ce chea mă mi los ti vi rea ta ce

ea ce-ai năs cut pe Cel Mi los tiv şi Mân tu i to rul ce e

lor ce te cins tesc

Nă vă li rea ce lor ce ne u răsc şi ur ze li le

lo or ri si peş te le pa ce dă ru in du ne o, Îm pă

ră tea să a tu tu ror

Slavă.

De e gra bă tă mă du ind ro bi lor tăi ne pu tin ţe le

cei ce te cu noaş tem pe ti i i ne îţi î năl ţăm cân ta a

re de la u dă

Şi acum.

A a ju tor şi nă de ej de şi tă mă du i rii te

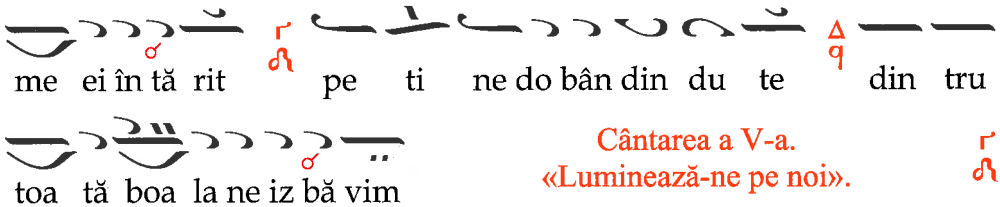

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

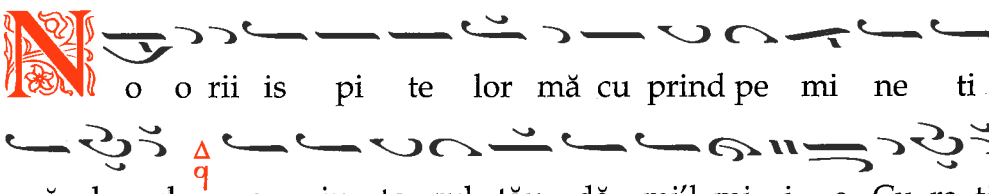

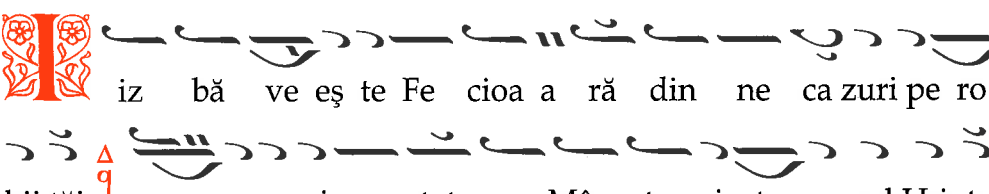

Slavă.

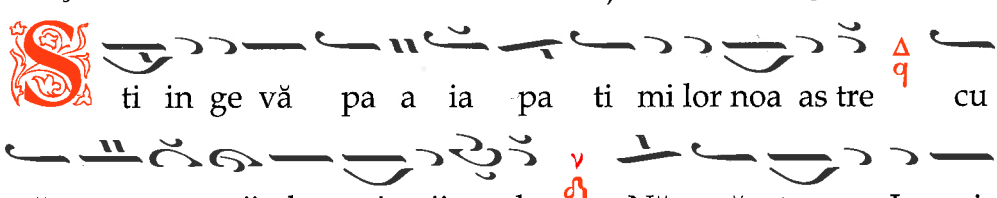

Și acum.

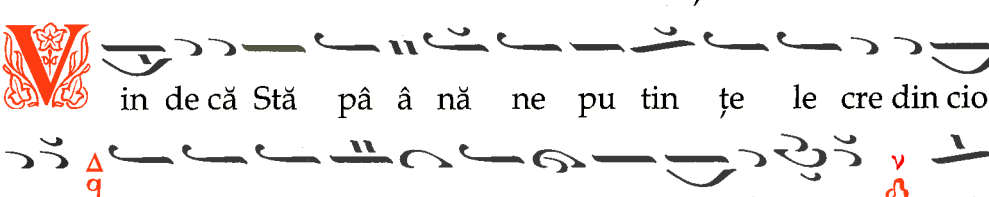

să nă ta a a te tu tu ror dă ru ieş te le

De e moa a a ar te şi du reri

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

iz bă veş te'i pe cei ce se roa gă ți e Fe cioa ră şi-a

le vrăj ma şi lor cur se cu to o tul le ri si peş te de

grab de la tur ma ta Îm pă ră tea a să a tu tu ror

că ai pu te re ca Mai ca Stă pâ nu lui

O o cro ti toa a a a re te cu noaş tem pe ti ne

şi li man mân tu i rii fă ră min ciu nă că ri si peşti

nă vă li rea is pi i tei şi dă ru ieşti dez le ga re gre

şa le lor Stă pâ nă Ma ai ca lui Dum ne zeu spri ji

ni toa rea ce e lor fă ră nă dej de

Slavă.

Zi că câ â ând a cum în du reri şi în chi nuri nu

e tru pu lui meu tă ă mă du i re ci ce ea ce ză mis

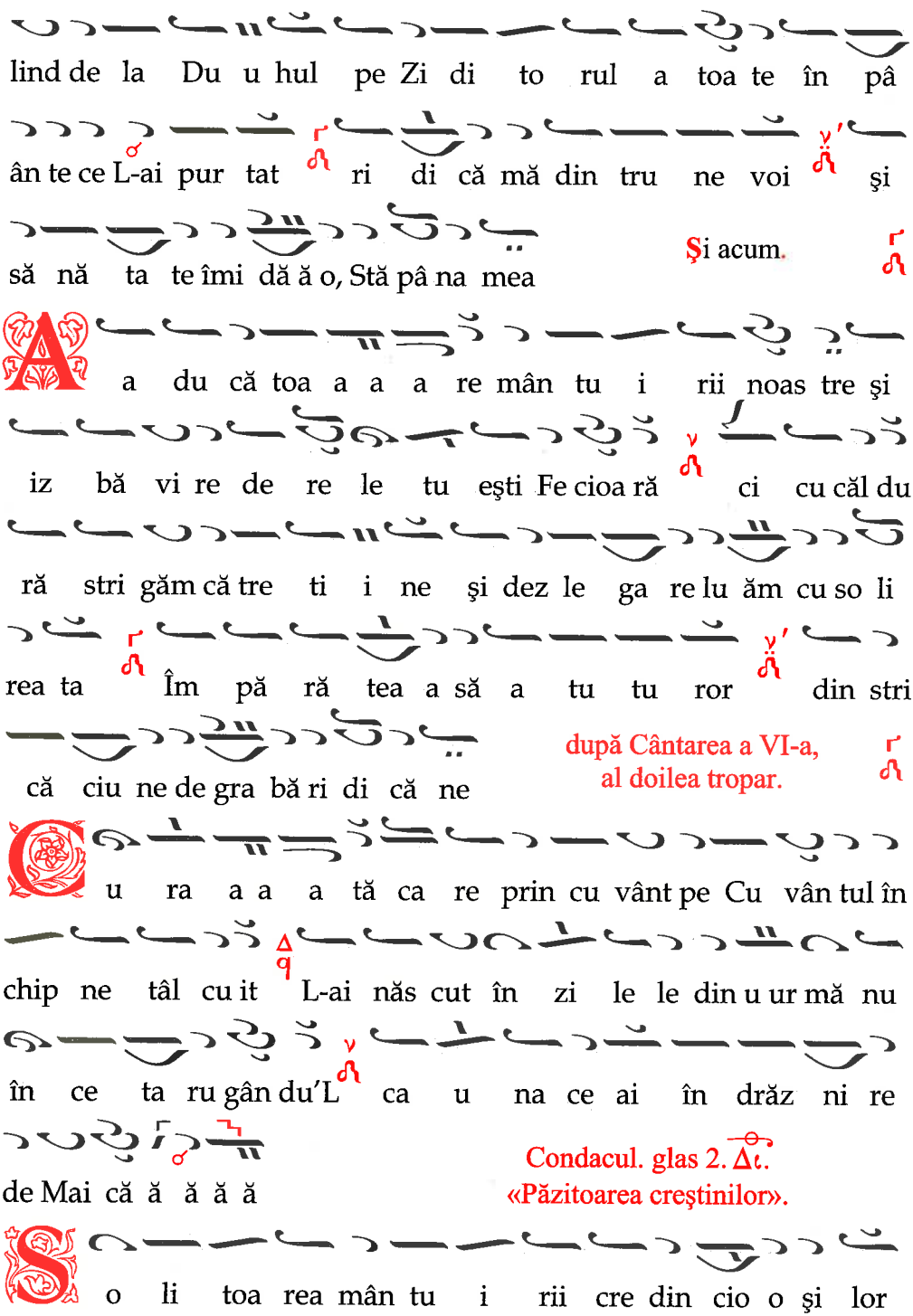
lind de la Du u hul pe Zi di to rul a toa te în pâ
ân te ce L-ai pur tat ri di că mă din tru ne voi şi
să nă ta te îmi dă ă o, Stă pâ na mea
Şi acum.
A a du că toa a a a re mân tu i rii noas tre şi
iz bă vi re de re le tu eşti Fe cioa ră ci cu căl du
ră stri găm că tre ti i ne şi dez le ga re lu ăm cu so li
rea ta Îm pă ră tea a să a tu tu ror din stri
că ciu ne de gra bă ri di că ne
după Cântarea a VI-a, al doilea tropar.
C u ra a a tă ca re prin cu vânt pe Cu vân tul în
chip ne tâl cu it L-ai năs cut în zi le le din u ur mă nu
în ce ta ru gân du'L ca u na ce ai în drăz ni re
de Mai că ă ă ă ă
Condacul. glas 2.
«Păzitoarea creştinilor».
S o li toa rea mân tu i rii cre din cio o şi lor

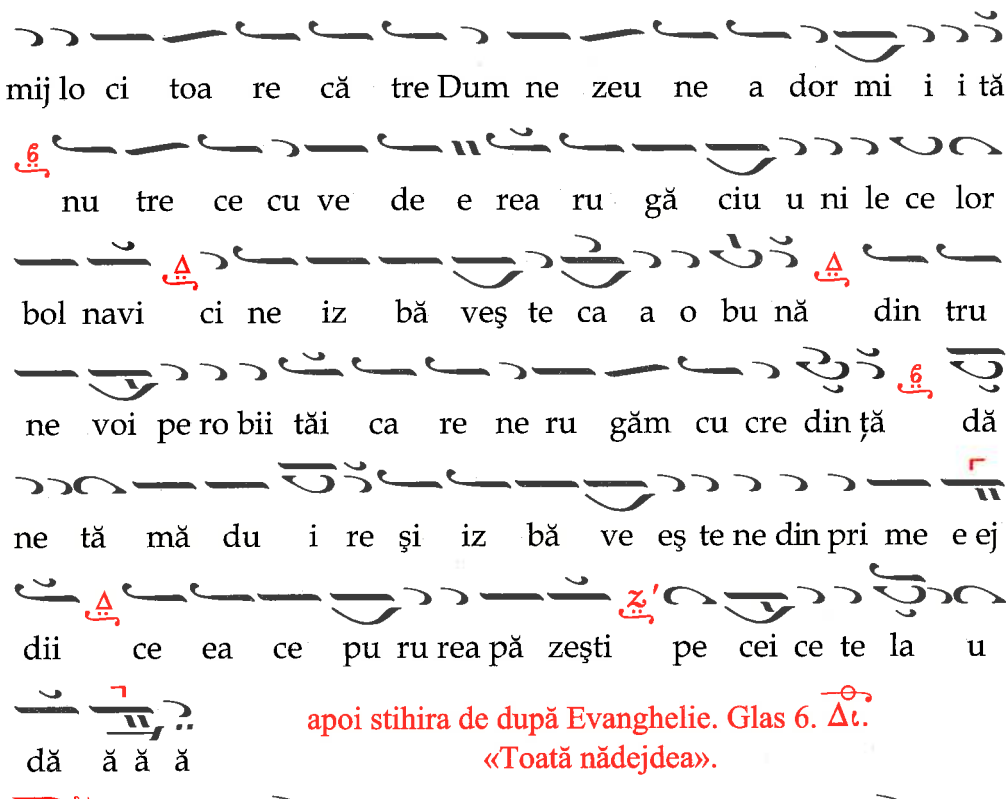

apoi stihira de după Evanghelie. Glas 6. Δι.
«Toată nădejdea».

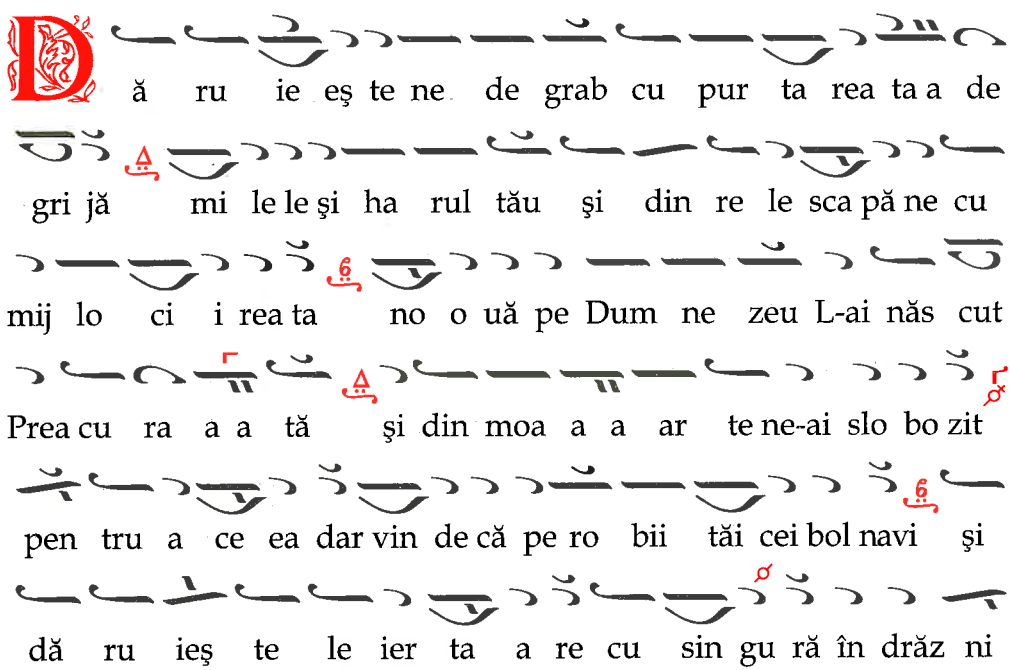

rea ta de mai că iz bă veş te'i din toa a a a te pe

cei ce stri i gă cu-a de vă rat Bu cu ră te mân gâ

ie rea ce e lor ce plâng cu ti ne es te Do o o om

nu u u ul

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

Stră lu cind ca un soa a re te a răți Prea cu ra tă

Fe cioa ră ro o bi lor tăi în tru a ta i coa nă cu

pur ta rea de gri i jă tur ma ta mân tu in du o Năs

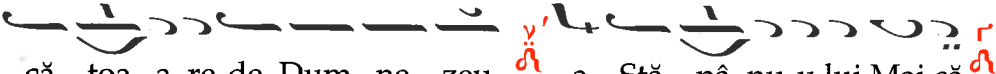
că toa a re de Dum ne zeu a Stă pâ nu u lui Mai că

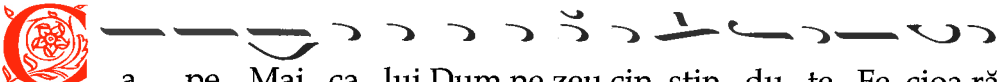
Ca pe Mai ca lui Dum ne zeu cin stin du te Fe cioa ră

ne mân tu im pu ru rea scă pând din tru gre şa le şi

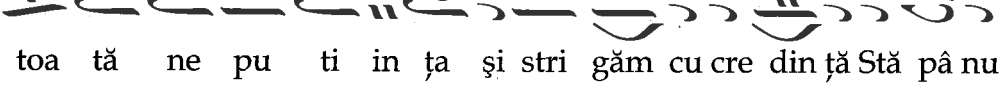
toa tă ne pu ti in ța şi stri găm cu cre din ță Stă pâ nu

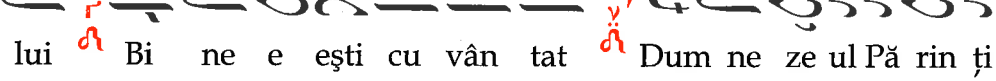
lui Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ți

lor

Slavă.

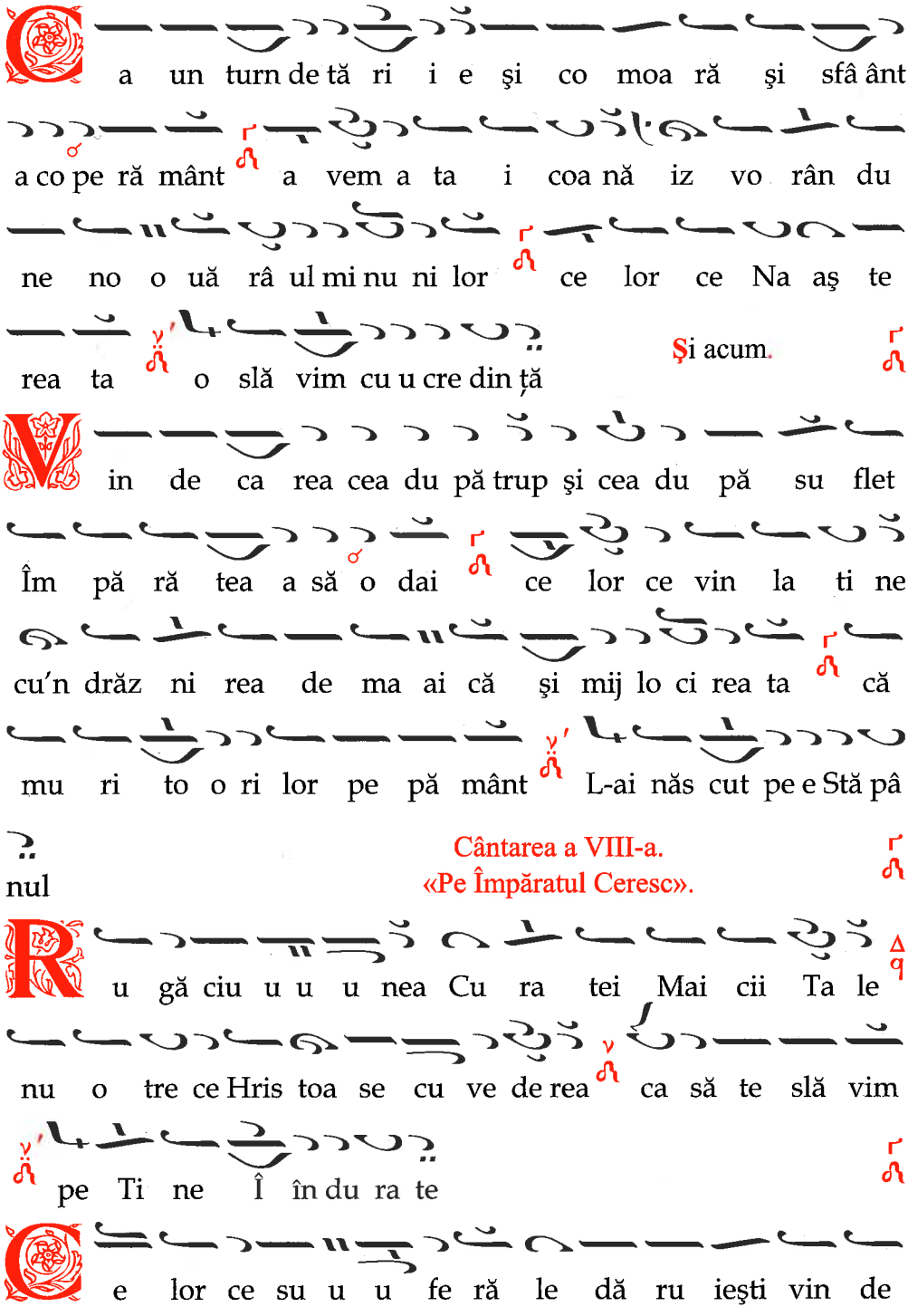
Ca un turn de tă ri i e şi co moa ră şi sfâ ânt
a co pe ră mânt a vem a ta i coa nă iz vo rân du
ne no o uă râ ul mi nu ni lor ce lor ce Na aş te
rea ta o slă vim cu u cre din ţă
Şi acum.
Vin de ca rea cea du pă trup şi cea du pă su flet
Îm pă ră tea a să o dai ce lor ce vin la ti ne
cu'n drăz ni rea de ma ai că şi mij lo ci rea ta că
mu ri to o ri lor pe pă mânt L-ai năs cut pe e Stă pâ
nul
Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».
Ru gă ciu u u u nea Cu ra tei Mai cii Ta le
nu o tre ce Hris toa se cu ve de rea ca să te slă vim
pe Ti ne Î în du ra te
Ce lor ce su u u fe ră le dă ru ieşti vin de

ca re ce lor ce cu cre din ţă Fe cioa ră se roa gă ţi

e şi îţi prea î na al ţă Naş te rea ne e gră i tă

Slavă.

Mir dum ne ze iesc Naş te rea ta Fe cioa a ră iz

vor al mi ru lui dum ne ze iesc a ta i coa nă a a ră

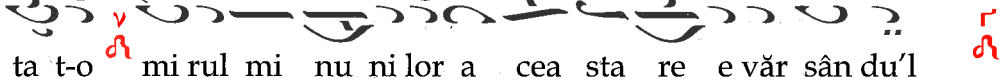
ta t-o mi rul mi nu ni lor a cea sta re e văr sân du'l

A a le is pi i i te lor vis co liri Prea cu

Şi acum.

ra tă şi a vrăj ma şi lor u ră ne îm pă ca tă a

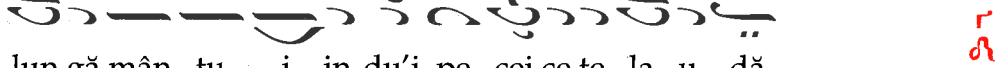
lun gă mân tu i in du'i pe cei ce te la u dă

Pri ci nă mân tu i rii

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

Fe cioa ră Prea cu ra a tă cei mu ri tori cu căl du

ră pe ti ne te ves tim şi Năs că toa re cu-a de vă rat

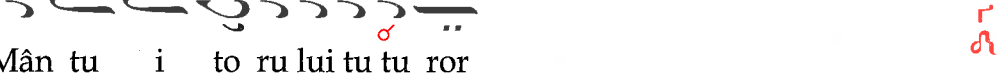
Mân tu i to ru lui tu tu ror

Nu tre ce cu ve de rea la cri mi le me e le ce

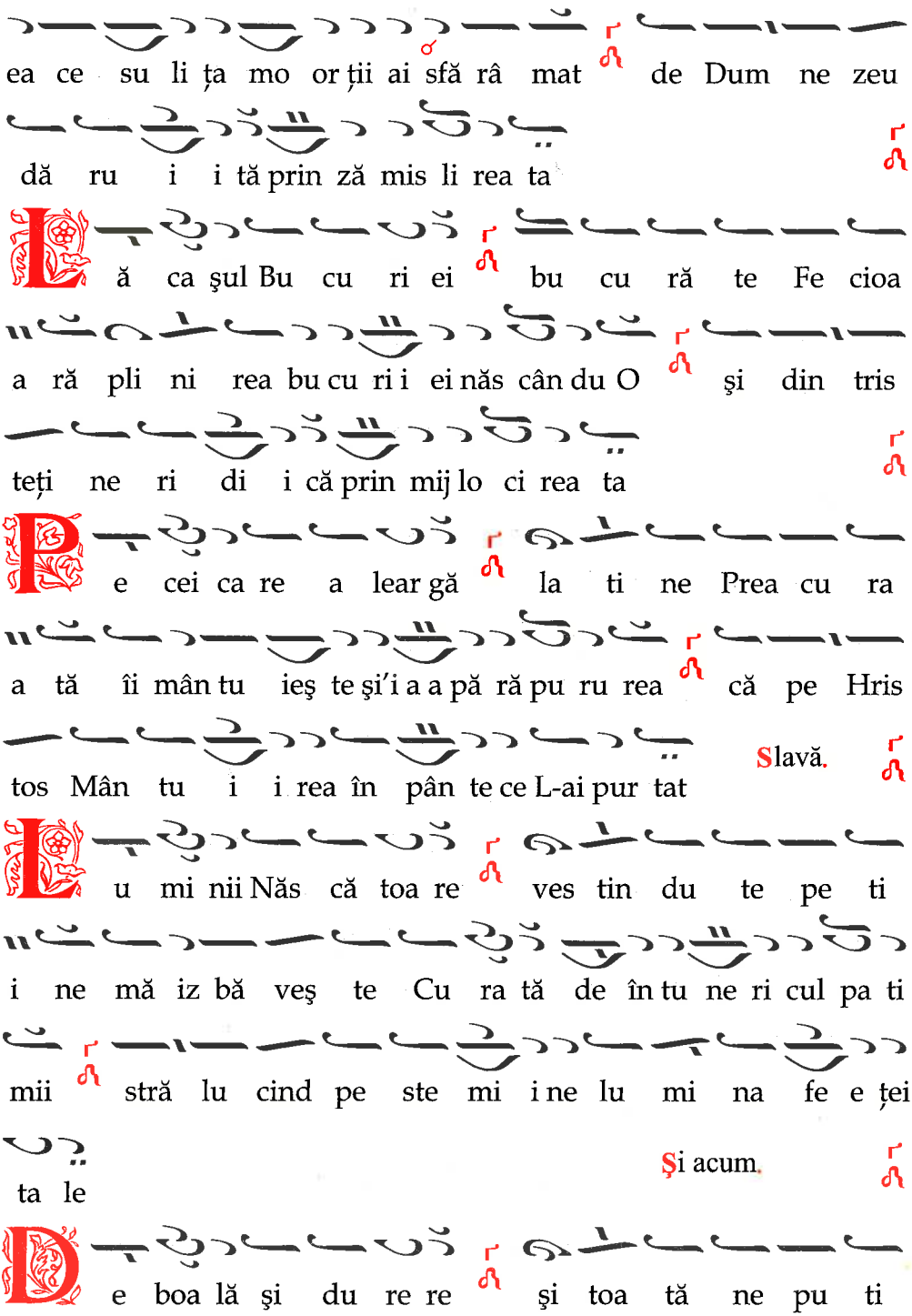
ea ce su li ța mo or ții ai sfă râ mat de Dum ne zeu
dă ru i i tă prin ză mis li rea ta
Lă ca șul Bu cu ri ei bu cu ră te Fe cioa
a ră pli ni rea bu cu ri i ei năs cân du O și din tris
teți ne ri di i că prin mij lo ci rea ta
Pe cei ca re a lear gă la ti ne Prea cu ra
a tă îi mân tu ieș te și'i a a pă ră pu ru rea că pe Hris
tos Mân tu i i rea în pân te ce L-ai pur tat
Slavă.
Lu mi nii Năs că toa re ves tin du te pe ti
i ne mă iz bă veș te Cu ra tă de în tu ne ri cul pa ti
mii stră lu cind pe ste mi i ne lu mi na fe e ței
ta le
Și acum.
De boa lă și du re re și toa tă ne pu ti

in ța tă mă du ieș te'i Stă pâ nă pe cei ca re su fe ră

cu ha rul tău mân gâ i in du'i Îm pă ră tea să a

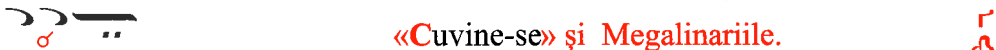
tu tu ror

«Cuvine-se» şi Megalinariile.

De cât toa te făp tu ri le mai pre sus mai în că

pă toa a re de cât toa te Ce ru ri le pri mind în tru

ti i ne dum ne ze ia as ca vă pa a ie să laș Dum

ne ze i rii Fe cioa ră te-ai a ră tat

Ma ai ca Îm pă ra tu lui Prea î nalt Cu ra tă

Fe cioa a ră co vâr şeşti cu a de vă rat în trea ga zi

di i re pen tru a ce e ea pe ti i ne te lă u dăm

cu to ții Îm pă ră tea să a tu tu ror

Ve zi'mi ne pu tin ța Stă pâ na mea ve zi'mi în

tris ta rea Îm pă ră tea a să a tu tu ror ve zi'mi Prea

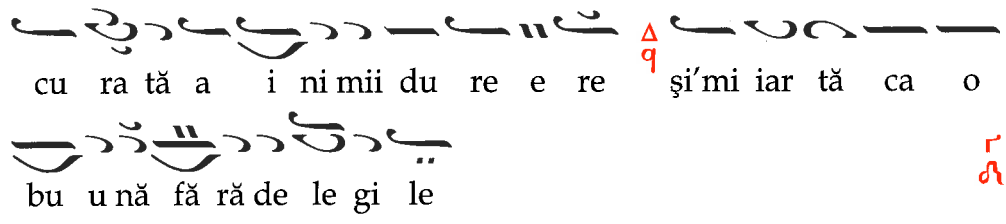

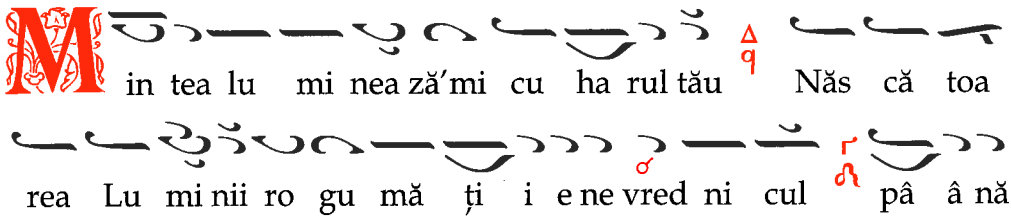

«Din tine, Născătoare-de-Dumnezeu»;

Apoi

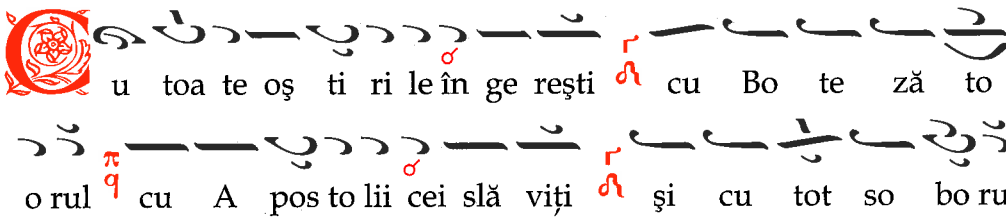

CANON PARACLIS

către Sfântul Sfințitul Mucenic

HARALAMBIE

FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 10 Februarie.

PARACLISUL
SFÂNTULUI SFINȚITULUI MUCENIC HARALAMBIE, FĂCĂTORUL DE MINUNI

Tropar. Glas 4.

sau aşa, mai zăbavnic

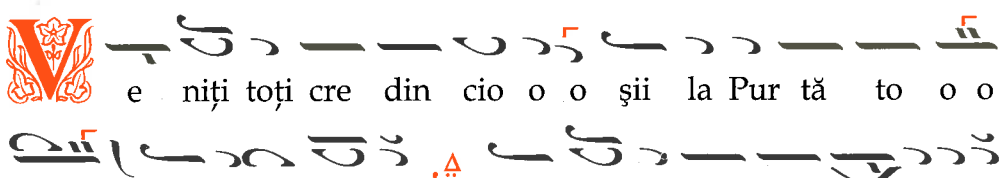

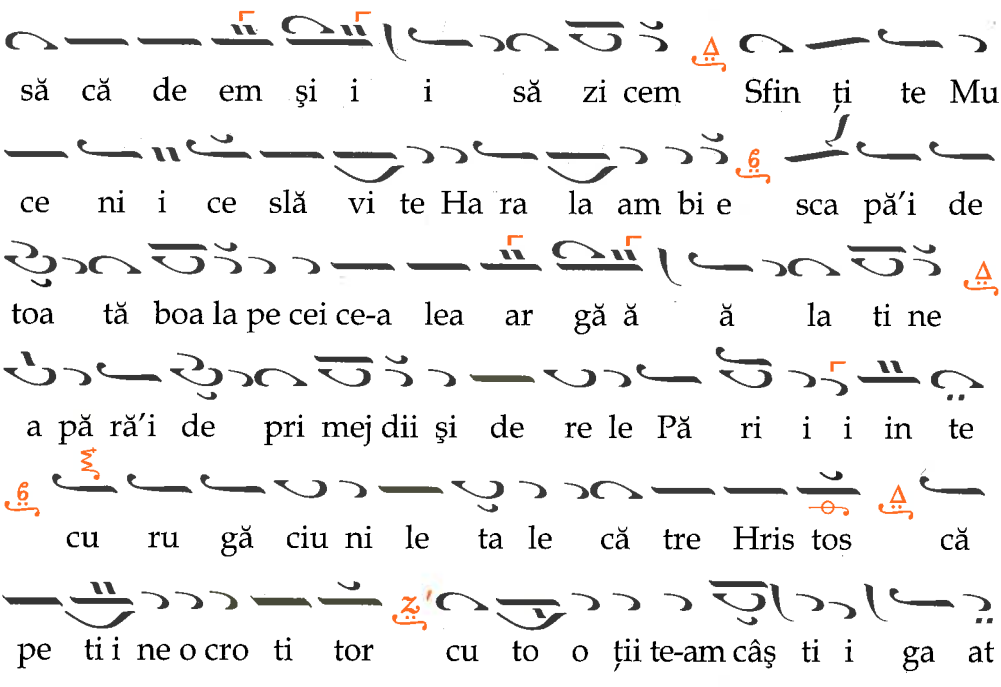

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

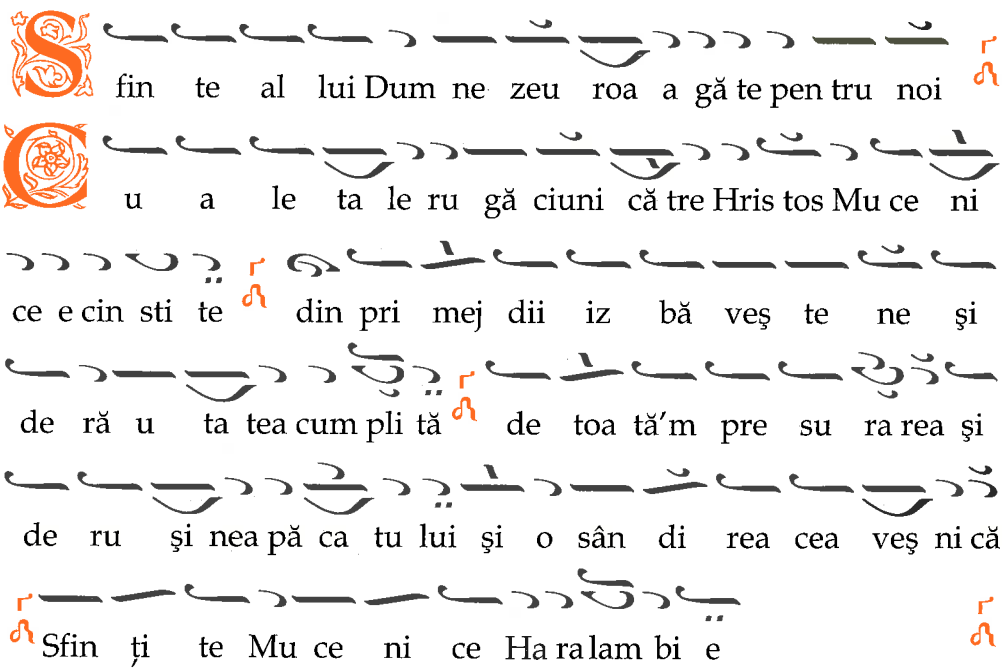

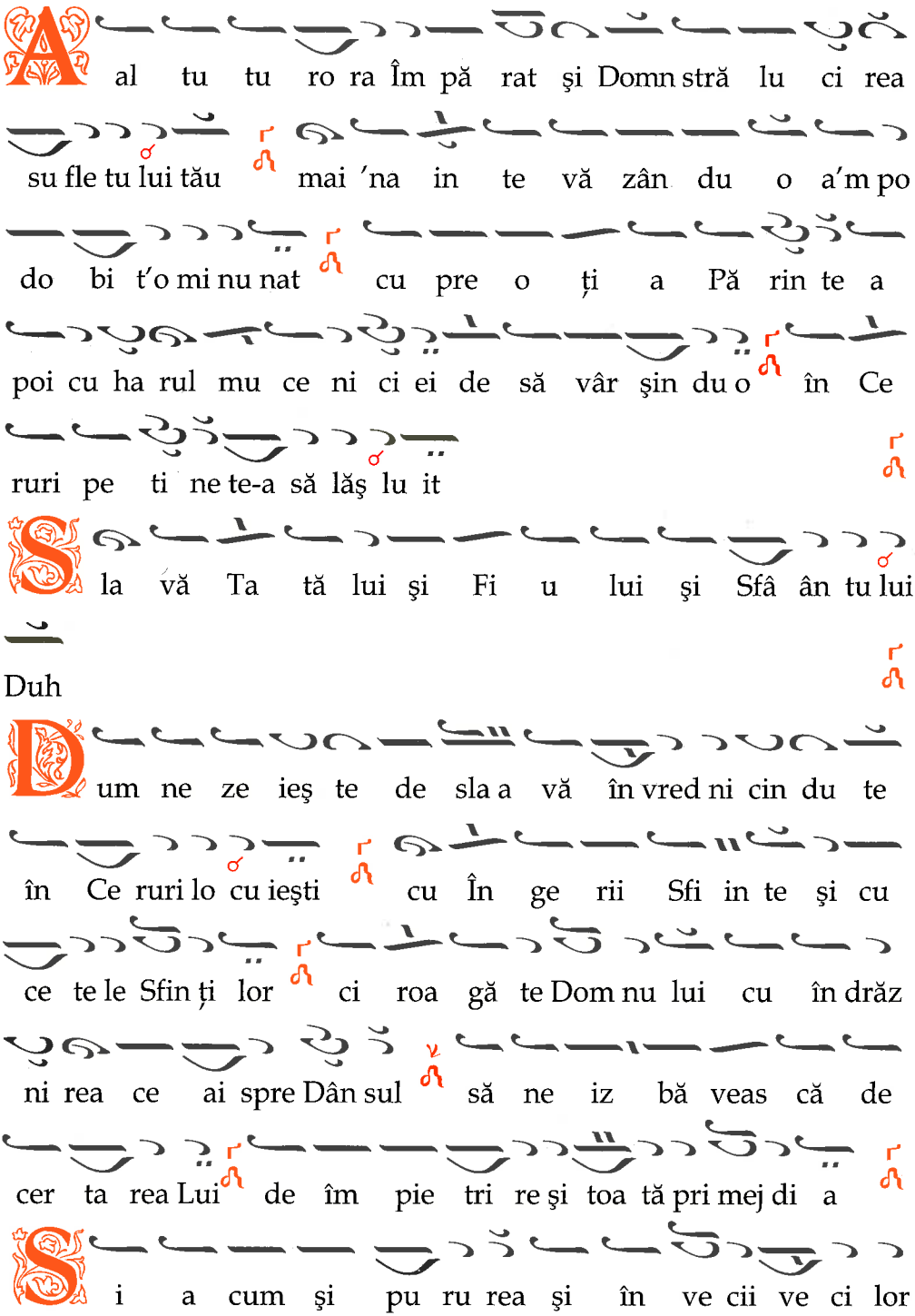
Al tu tu ro ra Îm pă rat şi Domn stră lu ci rea
su fle tu lui tău mai 'na in te vă zân du o a'm po
do bi t'o mi nu nat cu pre o ţi a Pă rin te a
poi cu ha rul mu ce ni ci ei de să vâr şin du o în Ce
ruri pe ti ne te-a să lăş lu it
la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh
Dum ne ze ieş te de sla a vă în vred ni cin du te
în Ce ruri lo cu ieşti cu În ge rii Sfi in te şi cu
ce te le Sfin ţi lor ci roa gă te Dom nu lui cu în drăz
ni rea ce ai spre Dân sul să ne iz bă veas că de
cer ta rea Lui de îm pie tri re şi toa tă pri mej di a
Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

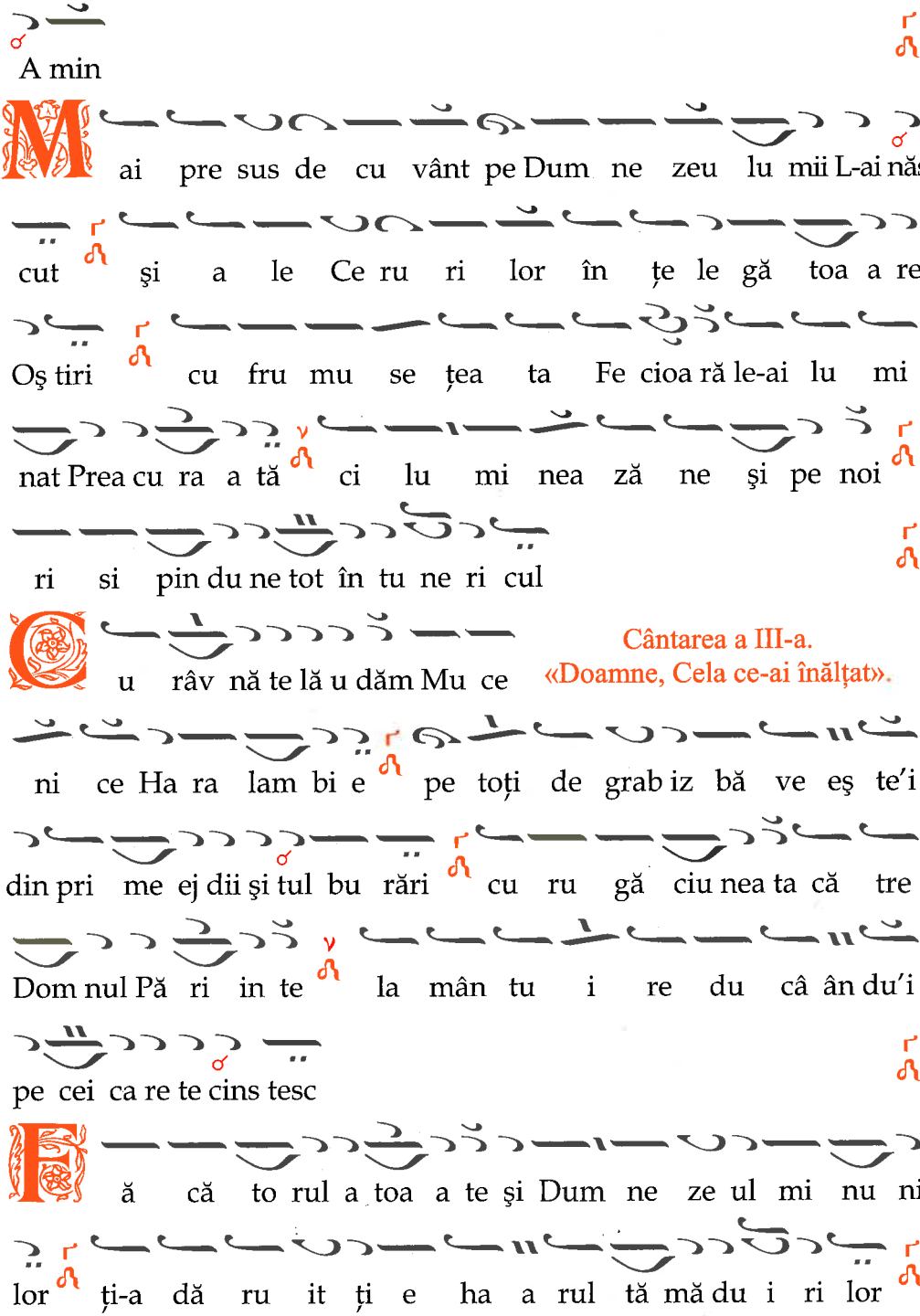
A min
Mai pre sus de cu vânt pe Dum ne zeu lu mii L-ai năs
cut şi a le Ce ru ri lor în ţe le gă toa a re
Oş tiri cu fru mu se ţea ta Fe cioa ră le-ai lu mi
nat Prea cu ra a tă ci lu mi nea ză ne şi pe noi
ri si pin du ne tot în tu ne ri cul
Cu râv nă te lă u dăm Mu ce
Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».
ni ce Ha ra lam bi e pe toţi de grab iz bă ve eş te'i
din pri me ej dii şi tul bu rări cu ru gă ciu nea ta că tre
Dom nul Pă ri in te la mân tu i re du câ ân du'i
pe cei ca re te cins tesc
Fă că to rul a toa a te şi Dum ne ze ul mi nu ni
lor ţi-a dă ru it ţi e ha a rul tă mă du i ri lor

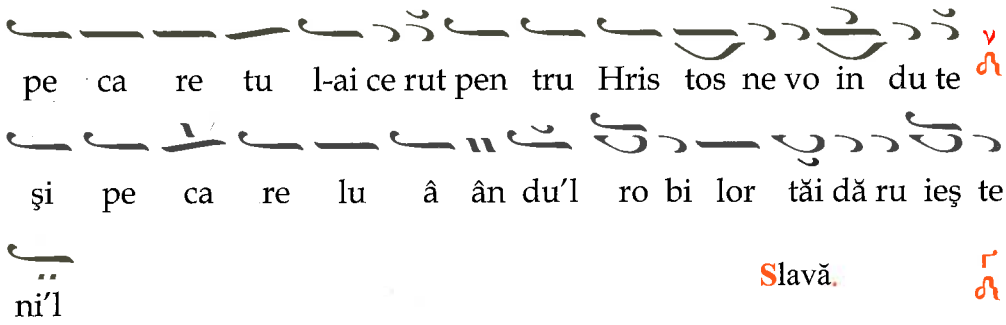

Slavă.

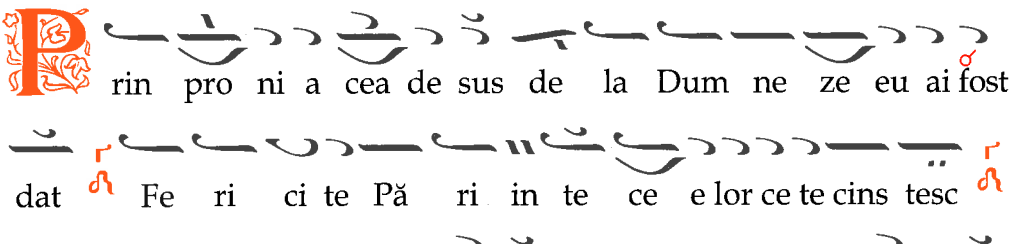

Şi acum.

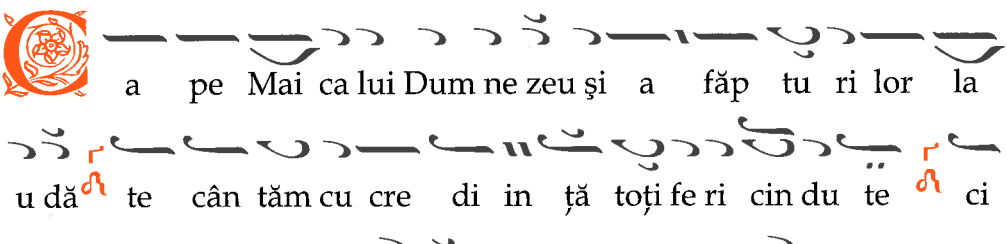

dă cu ru gă ciu ni le ta le că tre Hris tos de ne pu tin

i i in ță şi de toa tă pri mej di a

Şi al Născătoarei
de Dumnezeu.

Tu Mu ce ni i ce pu te rea

Cântarea a IV-a.
«Tu eşti vârtutea mea».

şi a ju to rul meu o cro ti to o rul şi spri ji ni rea

mea ai do bân dit că tre Dum ne zeu mul tă în drăz

ni i re pen tru Hris tos ne vo in du te pen tru a

ceas ta toa tă boa la a lun gân du o dă ru ieş te

cre din cio şi lor mi i la şi ha rul dum ne ze iesc

Dân du te'n treg mu ce ni ceş ti lor chi nuri mi nu

na te Pre o te şi tă ri a şi ar me le chi nu i to

ri lor les ne bi ru ind cu dum ne ze ia as că pu te

re îm bră cân du te cu nu na cea ce reas că ai lu at

Fe ri ci te toa tă'n tris ta rea a lun g'o ru gă mu ne

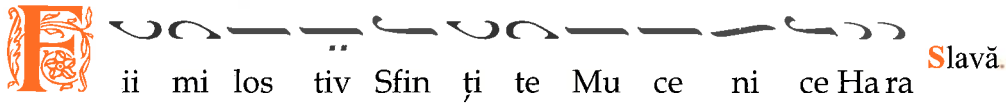
Fii mi los tiv Sfin ți te Mu ce ni ce Ha ra

Slavă.

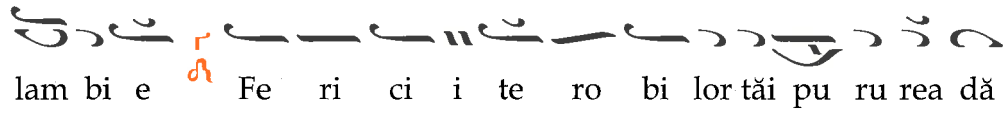
lam bi e Fe ri ci i te ro bi lor tăi pu ru rea dă

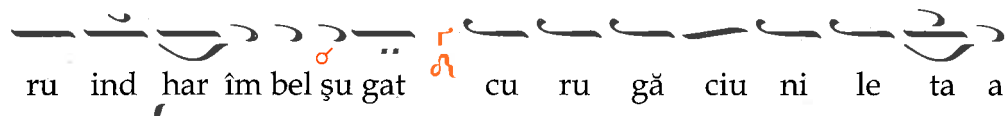
ru ind har îm bel şu gat cu ru gă ciu ni le ta a

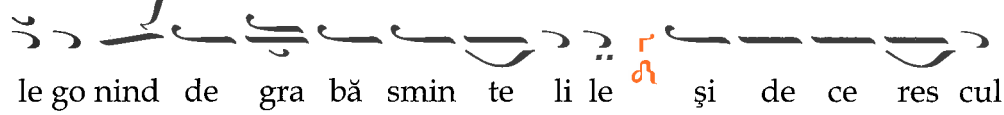
le go nind de gra bă smin te li le şi de ce res cul

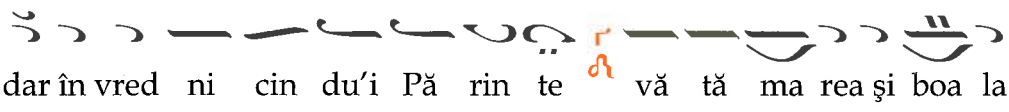
dar în vred ni cin du'i Pă rin te vă tă ma rea şi boa la

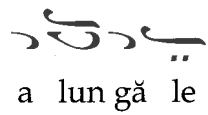
a lun gă le

Şi acum.

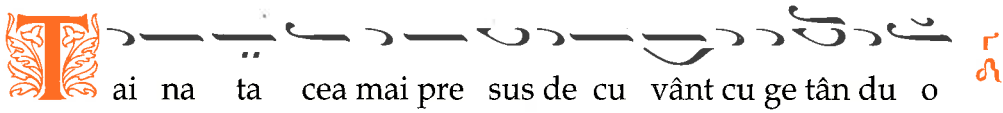
Tai na ta cea mai pre sus de cu vânt cu ge tân du o

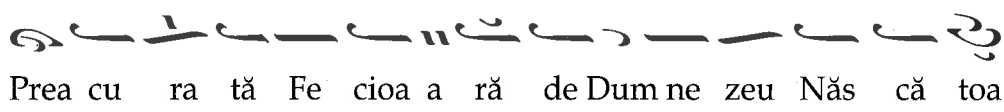
Prea cu ra tă Fe cioa a ră de Dum ne zeu Năs că toa

re cu bu cu ri e ce te le Ce reşti se în fri co

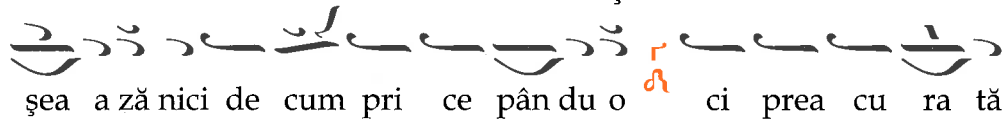
şea a ză nici de cum pri ce pân du o ci prea cu ra tă

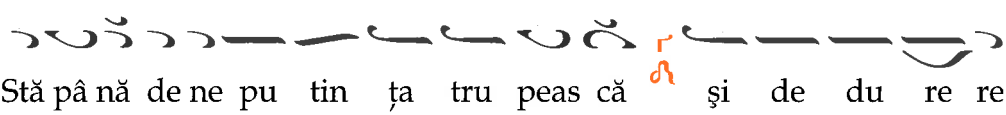
Stă pâ nă de ne pu tin ța tru peas că şi de du re re

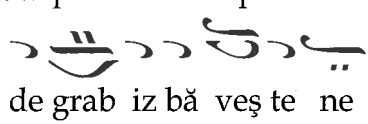
de grab iz bă veş te ne

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

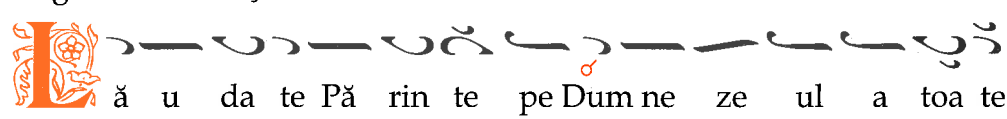
Lă u da te Pă rin te pe Dum ne ze ul a toa te

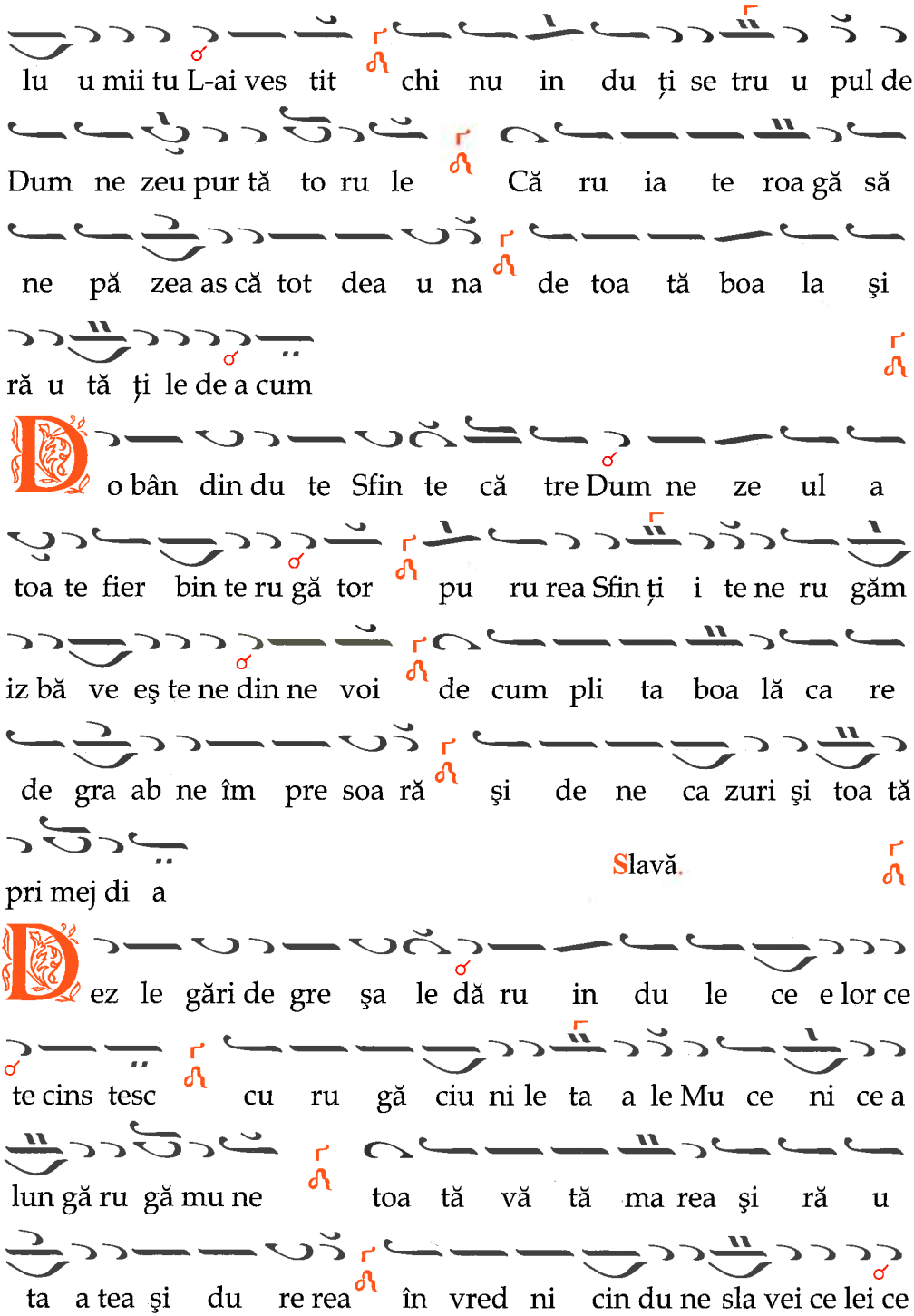
lu u mii tu L-ai ves tit chi nu in du ți se tru u pul de
Dum ne zeu pur tă to ru le Că ru ia te roa gă să
ne pă zea as că tot dea u na de toa tă boa la și
ră u tă ți le de a cum
o bân din du te Sfin te că tre Dum ne ze ul a
toa te fier bin te ru gă tor pu ru rea Sfin ți i te ne ru găm
iz bă ve eș te ne din ne voi de cum pli ta boa lă ca re
de gra ab ne îm pre soa ră și de ne ca zuri și toa tă
pri mej di a
Slavă.
Dez le gări de gre șa le dă ru in du le ce e lor ce
te cins tesc cu ru gă ciu ni le ta a le Mu ce ni ce a
lun gă ru gă mu ne toa tă vă tă ma rea și ră u
ta a tea și du re rea în vred ni cin du ne sla vei ce lei ce

reşti

Şi acum.

Prea cu ra tă Fe cioa ră pe Dum ne ze ul a toa te

în pâ ân te ce L-ai pur tat Că ru ia te roa a gă că toa te

le poți câ te le vo ieşti deci de toa tă boa la şi de ghe

e e nă iz bă veş te'i pe toți şi de mun ca cea veş ni că

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

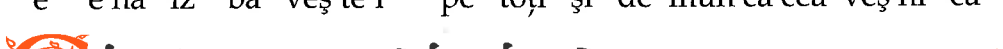
Cu sfin țe e e ni e ți-ai pe

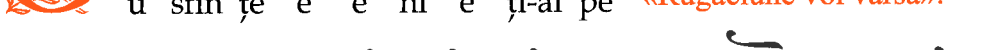
tre cut vi a ța ta pe Dum ne zeu Sfin ți te lu mii

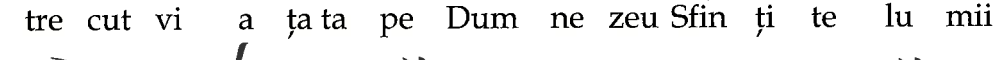
ves tin du'L ia ră a poi în țe lep te Pă ri in te mu

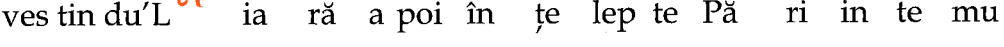
ce ni ceş te la Ce e ruri te-ai ri di cat cu ru gă

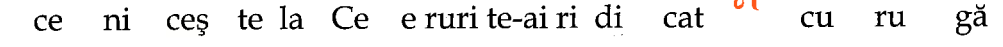
ciu nea ta că tre Hris tos de toa tă boa la a cum iz bă

veş te ne

Bi se e e ri că a Du hu lui Ce lui Prea sfânt cu nos

cân du te te lă u dă ăm cre din cio şii toa tă ne vo ia

şi boa la şi ră ă ul şi nă pras ni ca moar te a lun gă le

Sfin ți te Ha ra lam bi e Iz bă vi to ru lui lu u

mii ru gân du te

Slavă.

Şti i i ind noi toți în drăz ni rea că tre Hris tos ce-ai

do bân dit Fe ri ci i te Pă rin te te lă u dăm cu

cre din ță şi'ți ce e rem ur gi a ciu mei a lu un gă o de

la noi ru gân du te lui Dum ne zeu Sfin ți te Mu ce

ni ce Ha ra lam bi e

Şi acum.

Ca ce e e ea ce pe Dum ne zeu Cel Ne cu prins

L-ai în că put în pân te ce Prea cu ra tă roa gă'L şi-a cum

că tre noi să Se'n du u re cu dum ne ze ias că mi

los ti vi rea Lui şi să ne fa a că moş te ni tori

bu cu ri ei şi sla vei ce e lei ce reşti

Prochimen.

Glas 4.

Dre e e ep tul ca fi ni cul va în flo ri şi
ca ce drul Li ba nu lui se va în mul ți
Dre e e e ep tu u ul ca fi ni cul va în flo
ri şi ca ce drul Li ba nu lui se va în mul ți i i i
Nu ne pă ră si pe noi în tru a dân cu ul gre şa
lei Sfin te Ha ra lam bi e ci de grab a lun gă ne toa
tă îm pie tri rea că pie ri im Sfin ți i te cei ce sîn
tem ți nuți în în tu ne e e ri cul pă ca te lor
de ca re iz bă veş te ne grab nic Mu ce ni ce şi Pre o
te ru gân du te Stă pâ nu lui cu în drăz ni i rea ce
ai spre Dân sul ne ru găm Fe ri ci i i i te a
u zi ne pe ro o bii tăi cei sme riți şi ne sca a a a
pă de în tris tări şi ne ca zuri pu ru u rea a

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

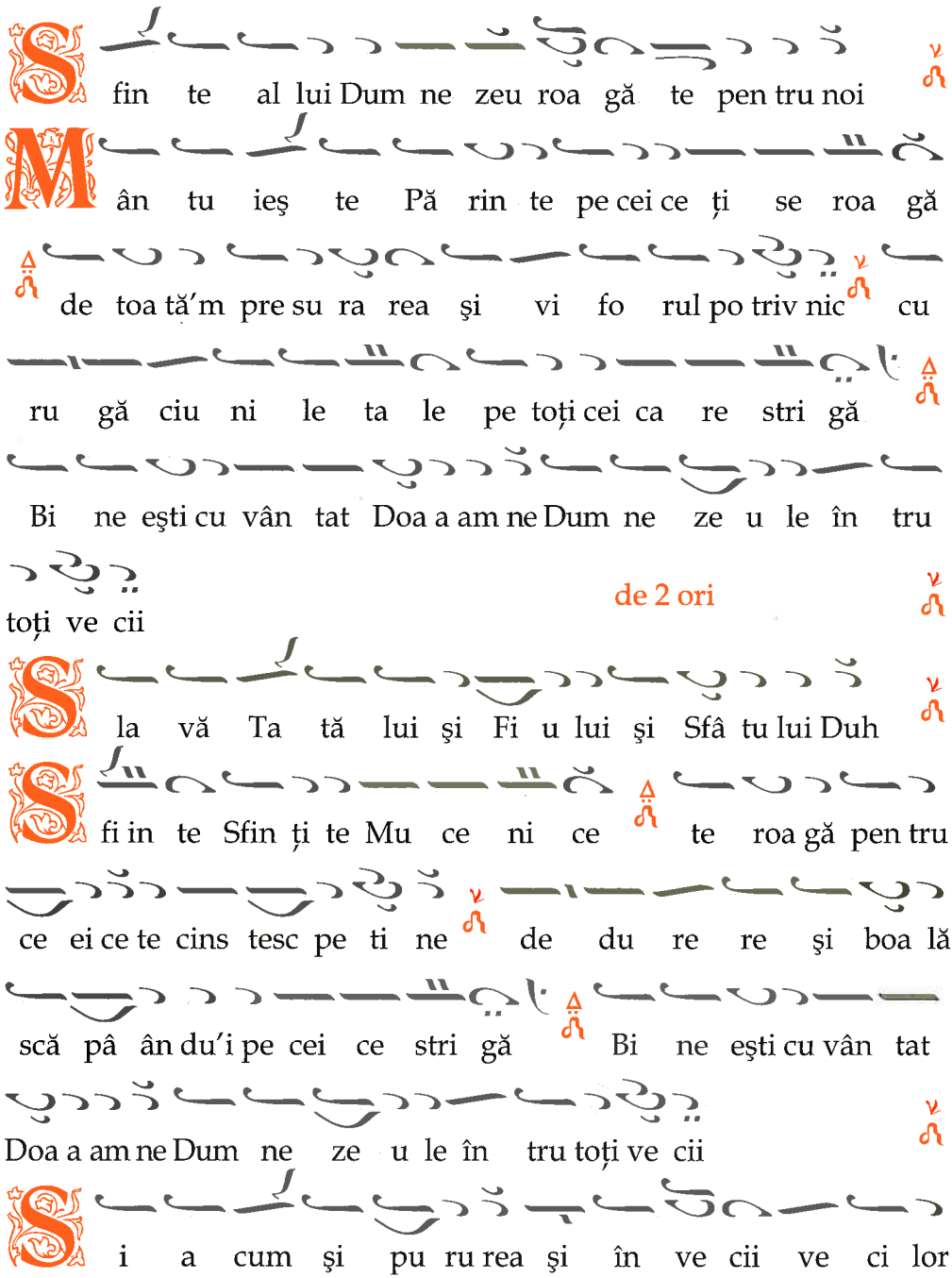

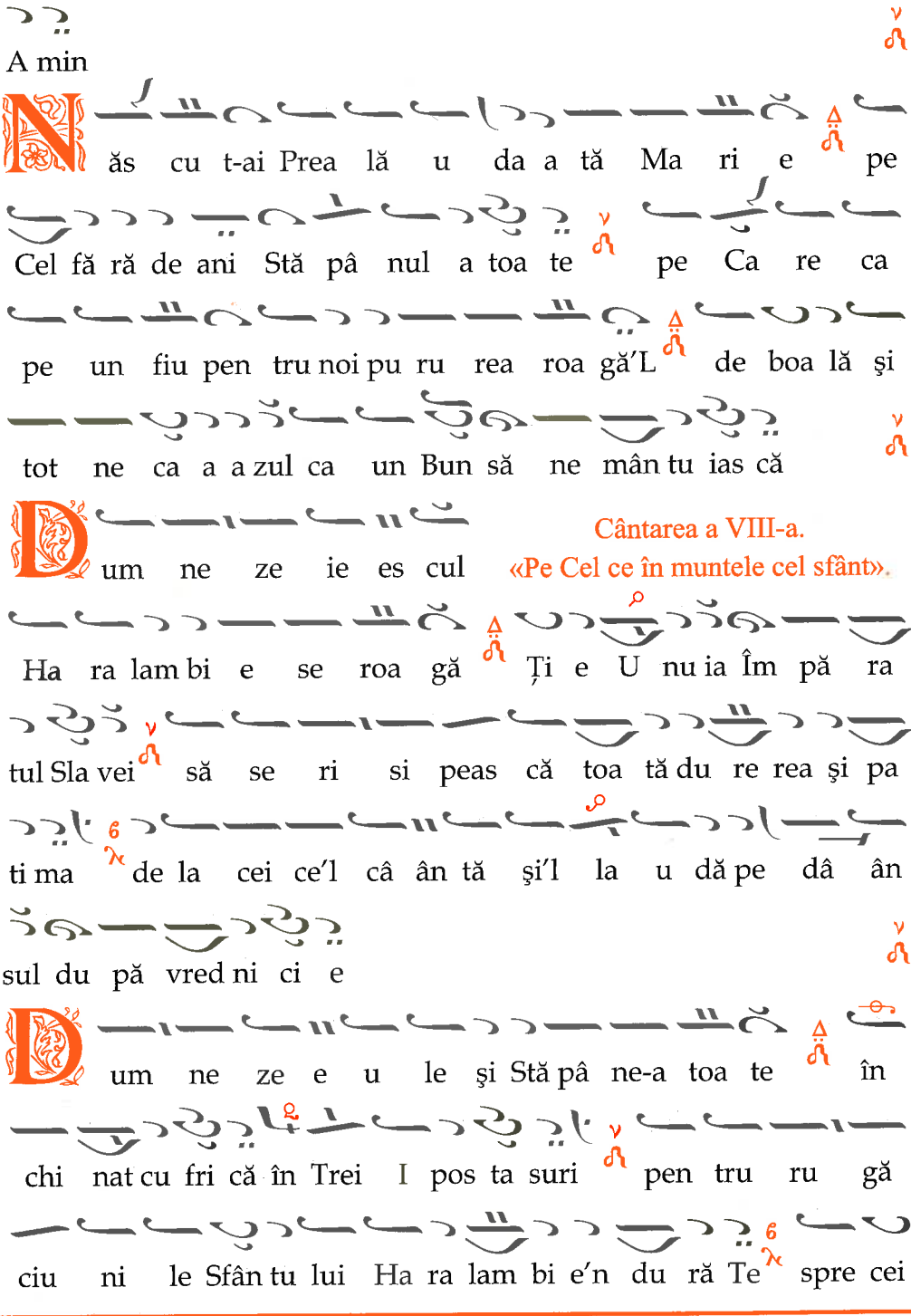
A min
Năs cu t-ai Prea lă u da a tă Ma ri e pe
Cel fă ră de ani Stă pâ nul a toa te pe Ca re ca
pe un fiu pen tru noi pu ru rea roa gă'L de boa lă şi
tot ne ca a a zul ca un Bun să ne mân tu ias că
Dum ne ze ie es cul
Cântarea a VIII-a.
«Pe Cel ce în muntele cel sfânt».
Ha ra lam bi e se roa gă Ți e U nu ia Îm pă ra
tul Sla vei să se ri si peas că toa tă du re rea şi pa
ti ma de la cei ce'l câ ân tă şi'l la u dă pe dâ ân
sul du pă vred ni ci e
Dum ne ze e u le şi Stă pâ ne-a toa te în
chi nat cu fri că în Trei I pos ta suri pen tru ru gă
ciu ni le Sfân tu lui Ha ra lam bi e'n du ră Te spre cei

ca re Îți câ ân tă şi Te prea î na al ță pe Ti

i ne în tru toți ve cii

Slavă.

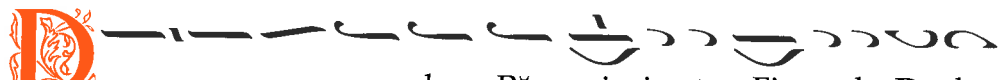
Dum ne ze u le Pă ri in te Fi u le Du hu

le pen tru ru gă ciu ni le Mu ce ni cu lui iz bă

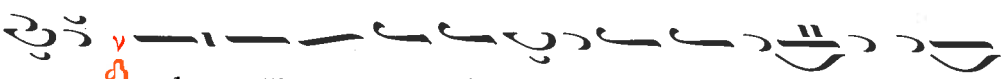
veş te de vrăj maşi şi de toa tă îm pre su ra rea po triv

ni că pe cei ca re Îți câ ân tă şi Te prea î na al

ță pe Ti i ne în tru toți ve cii

Şi acum.

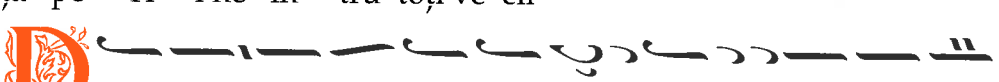
De Dum ne zeu Năs că toa rea şi pu ru rea fe cioa

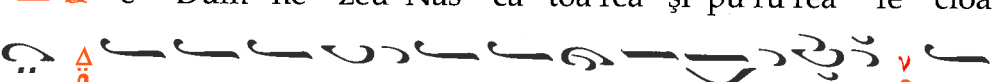
ra Mân tu i to ru lui ne în ce tat se roa gă să

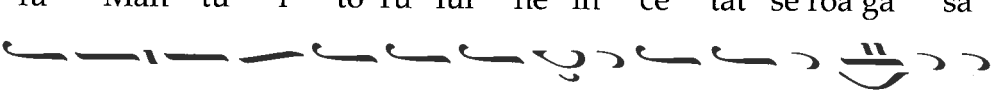
ne iz bă veas că din ne ca zuri şi din tru toa tă pri

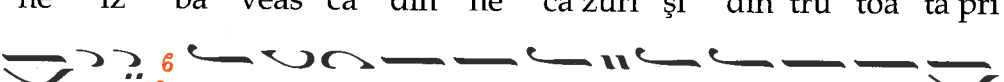
mej di a pe cei ce cu cre di in ță Îl lă u dăm

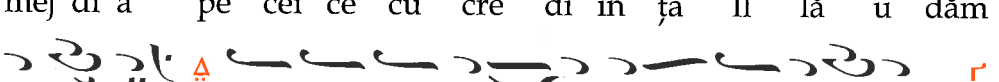
de-a pu ruri ca pe Dum ne ze e ul Cel pes te toa te

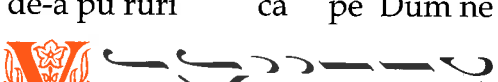
ă zâ ând în ti ne ha

Cântarea a IX-a. Irmos:
«Înfricoşatu-s-a cerul de aceasta».

rul dum ne ze iesc lu crând mai pre sus de fi re s'au spăi

mân tat ce ei ce ne bu neş te te chi nu iau că în

văz duh s'au a târ nat Sfin te Mu ce ni ce al lui Hris tos

şi mâ âi ni le de gra bă tă ia a tu s'au Pă rin te şi

stâl pul ca sei flori a o drăs lit

lă vi i te Mu ce ni ce al lui Hris tos toa tă

mo li ma rea a lun gân du o cu ha rul tău roa a gă te

Stă pâ nu lui tu tu ror şi iz bă veş te ne pe noi de

tot meş te şu gul di a vo lesc de pi iz mă şi ur gi

e şi pâ â ra min ci noa să şi de pe deap sa cea veş ni

că

Slavă.

re i i mii Ce lei fă ră de în ce put şi mai pre

sus de fi in ţă'n chi nân du te cu În ge rii sca a pă

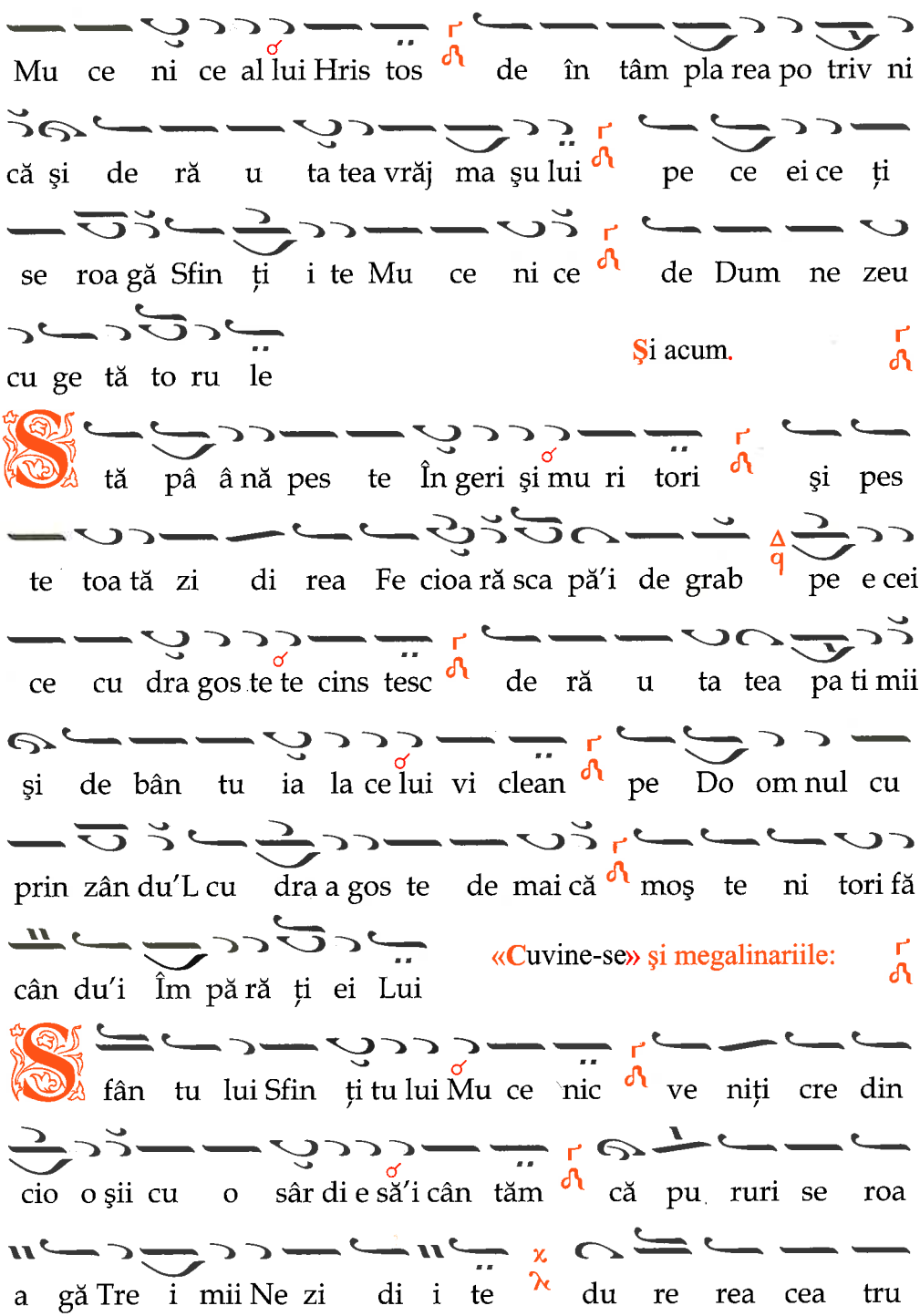
Mu ce ni ce al lui Hris tos de în tâm pla rea po triv ni
că şi de ră u ta tea vrăj ma şu lui pe ce ei ce ți
se roa gă Sfin ți i te Mu ce ni ce de Dum ne zeu
cu ge tă to ru le
Şi acum.
tă pâ â nă pes te În geri şi mu ri tori şi pes
te toa tă zi di rea Fe cioa ră sca pă'i de grab pe e cei
ce cu dra gos te te cins tesc de ră u ta tea pa ti mii
şi de bân tu ia la ce lui vi clean pe Do om nul cu
prin zân du'L cu dra a gos te de mai că moş te ni tori fă
cân du'i Îm pă ră ți ei Lui
«Cuvine-se» şi megalinariile:
fân tu lui Sfin ți tu lui Mu ce nic ve niți cre din
cio o şii cu o sâr di e să'i cân tăm că pu ruri se roa
a gă Tre i mii Ne zi di i te du re rea cea tru

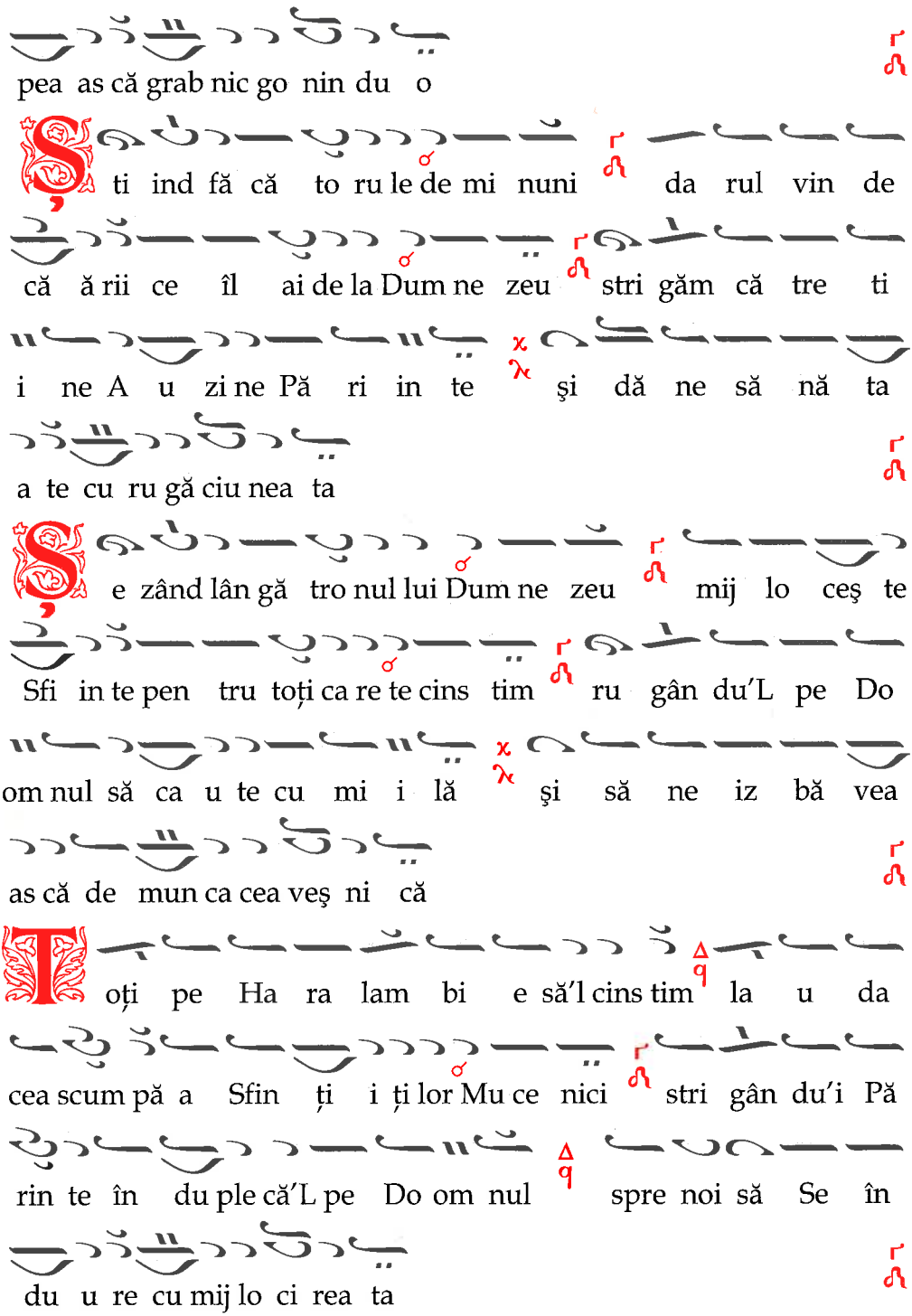
pea as că grab nic go nin du o
Şti ind fă că to ru le de mi nuni da rul vin de
că ă rii ce îl ai de la Dum ne zeu stri găm că tre ti
i ne A u zi ne Pă ri in te şi dă ne să nă ta
a te cu ru gă ciu nea ta
Şe zând lân gă tro nul lui Dum ne zeu mij lo ceş te
Sfi in te pen tru toţi ca re te cins tim ru gân du'L pe Do
om nul să ca u te cu mi i lă şi să ne iz bă vea
as că de mun ca cea veş ni că
Toţi pe Ha ra lam bi e să'l cins tim la u da
cea scum pă a Sfin ţi i ţi lor Mu ce nici stri gân du'i Pă
rin te în du ple că'L pe Do om nul spre noi să Se în
du u re cu mij lo ci rea ta

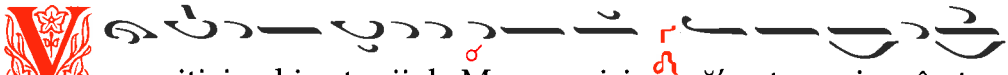
Ve niți iu bi to rii de Mu ce nici să'n toc mim cân ta

a re fă că to ru lui de mi nuni stri gân du'i cu to o ții

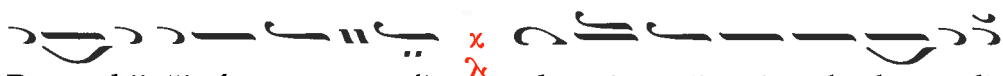
Pe ro bii tăi fe re eș te'i de ciu mă și de boa a lă

și toa tă pa ti ma

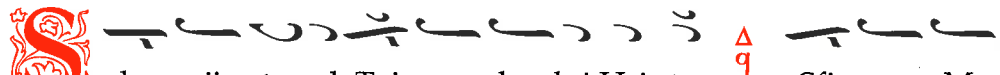
Slu ji to rul Tai ne lor lui Hris tos Sfin te Mu

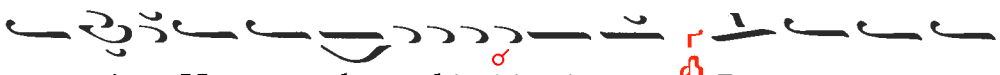
ce ni ce Ha ra la am bi e îți stri găm Roa gă te în

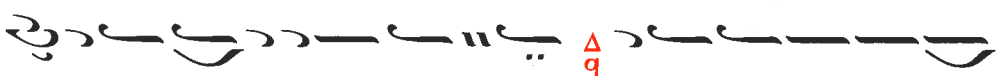
ce ruri Stă pâ nu lui a toa a te ca să ne ier te toa

a te fă ră de le gi le

Apoi cele două ale Maicii Domnului.

Troparul Sfântului. Glas 4. Δι.

Stâlp ne clin tit Bi se ri cii lui Hris tos sfin te Ha

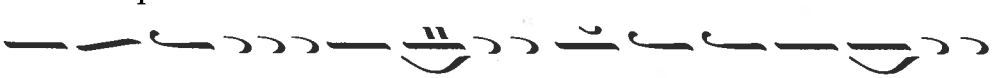
ra lam bi e și lu mii sfeș nic ne stins te-ai a ră tat Fe ri

ci te stră lu ci t-a ai în lu me prin mu ce ni ci i e

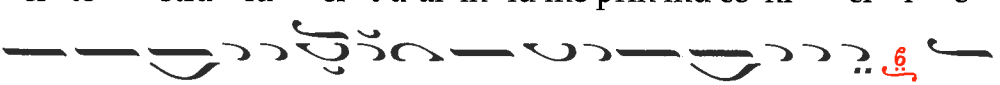
ri si pi t-ai Pă rin te în tu ne ri cul i do li lor pen

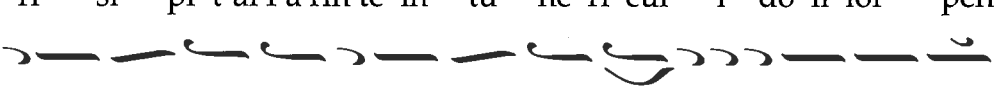
tru a ceas ta cu în drăz ni re roa a gă te lui Hris tos

la miruire. Glas 2.
«Când de pe lemn».

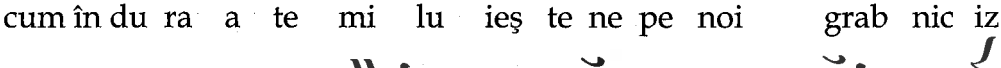

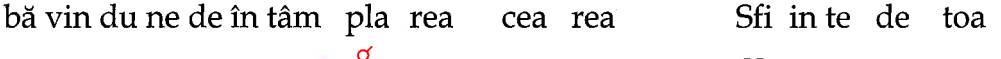

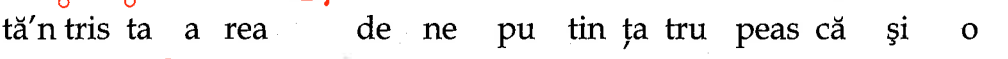

Tropare pe larg din
Cântarea a IX-a. χ.

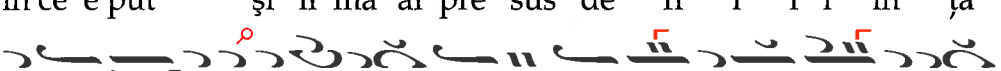

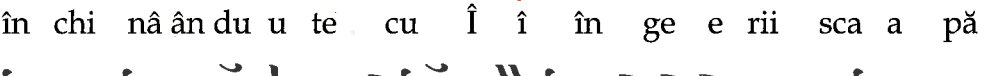

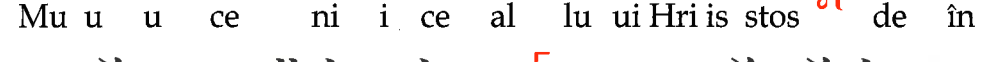

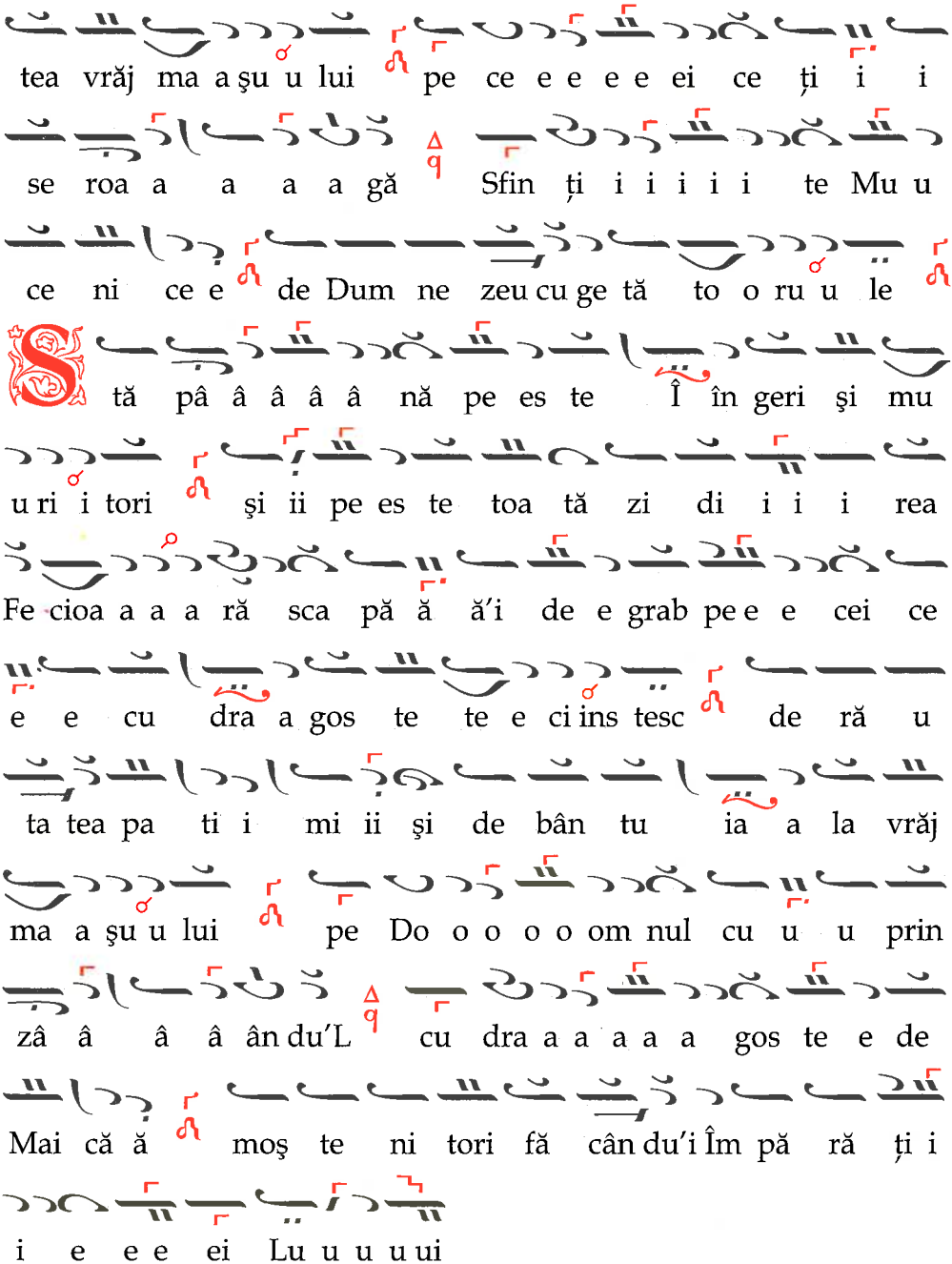
tea vrăj ma a şu u lui pe ce e e e e ei ce ţi i i
se roa a a a a gă Sfin ţi i i i i i te Mu u
ce ni ce e de Dum ne zeu cu ge tă to o ru u le
tă pâ â â â â nă pe es te Î în geri şi mu
u ri i tori şi ii pe es te toa tă zi di i i i rea
Fe cioa a a a ră sca pă ă ă'i de e grab pe e e cei ce
e e cu dra a gos te te e ci ins tesc de ră u
ta tea pa ti i mi ii şi de bân tu ia a la vrăj
ma a şu u lui pe Do o o o o om nul cu u u prin
zâ â â â ân du'L cu dra a a a a a gos te e de
Mai că ă moş te ni tori fă cân du'i Îm pă ră ţi i
i e e e ei Lu u u u ui

PARACLISUL
celui între Sfinți Părintelui nostru

GRIGORIE PALAMA
ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI,
FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 14 Noiembrie
şi în Duminica a doua a Păresimilor;

astfel alcătuit pe româneşte după
cel al părintelui Gherasim Micraghiannanitul.

PARACLISUL
celui întru Sfinți Părintelui nostru
GRIGORIE PALAMA
ARHIEPISCOPUL TESALONICULUI,
FĂCĂTORUL DE MINUNI

Tropar. Glas 4.

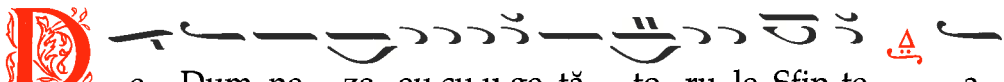

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

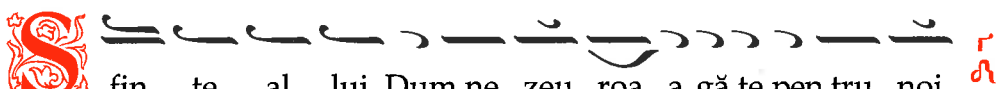

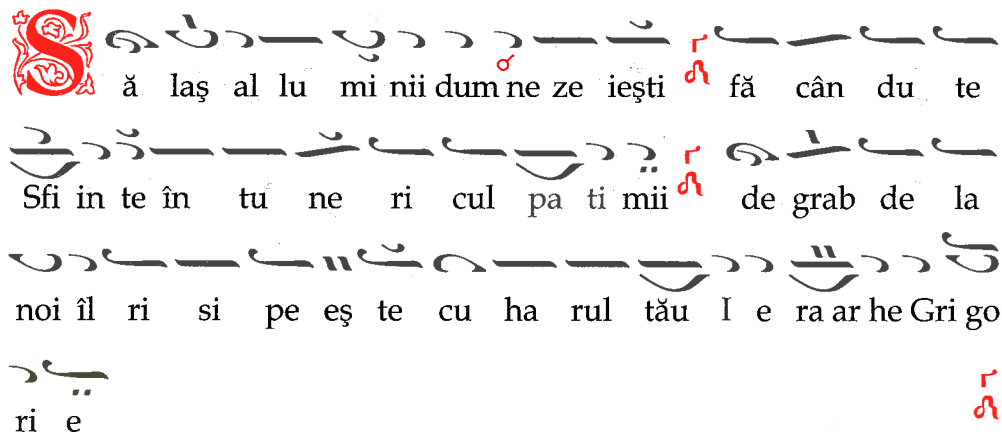
Să laş al lu mi nii dum ne ze ieşti fă cân du te
Sfi in te în tu ne ri cul pa ti mii de grab de la
noi îl ri si pe eş te cu ha rul tău I e ra ar he Gri go
ri e

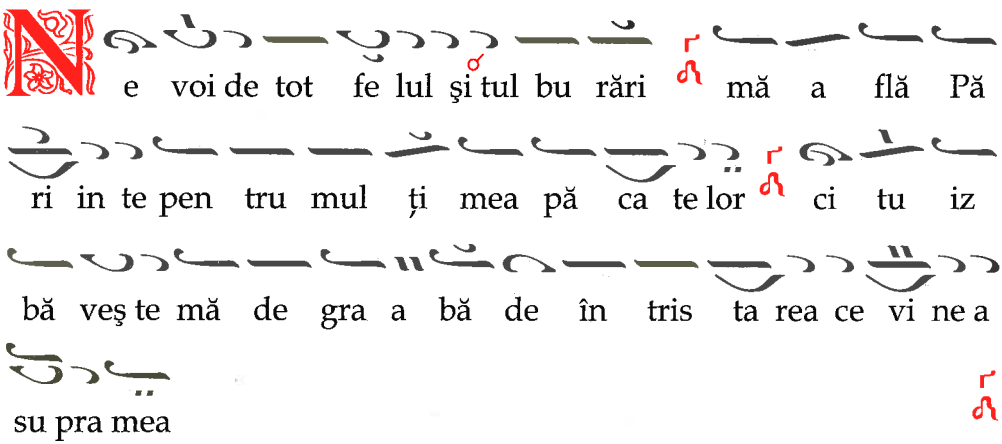
Ne voi de tot fe lul şi tul bu rări mă a flă Pă
ri in te pen tru mul ţi mea pă ca te lor ci tu iz
bă veş te mă de gra a bă de în tris ta rea ce vi ne a
su pra mea

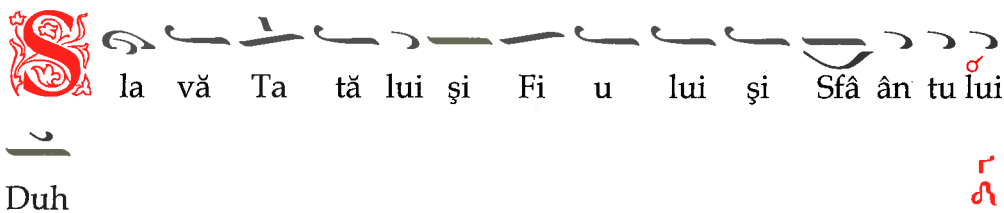
Să la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh

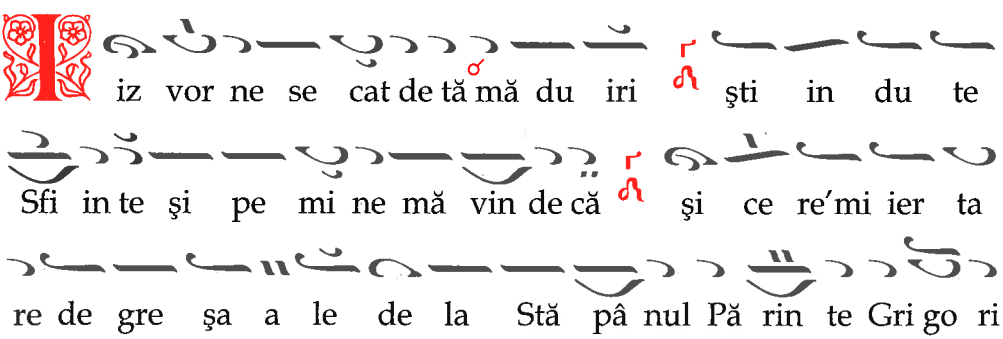
Iz vor ne se cat de tă mă du iri şti in du te
Sfi in te şi pe mi ne mă vin de că şi ce re'mi ier ta
re de gre şa a le de la Stă pâ nul Pă rin te Gri go ri

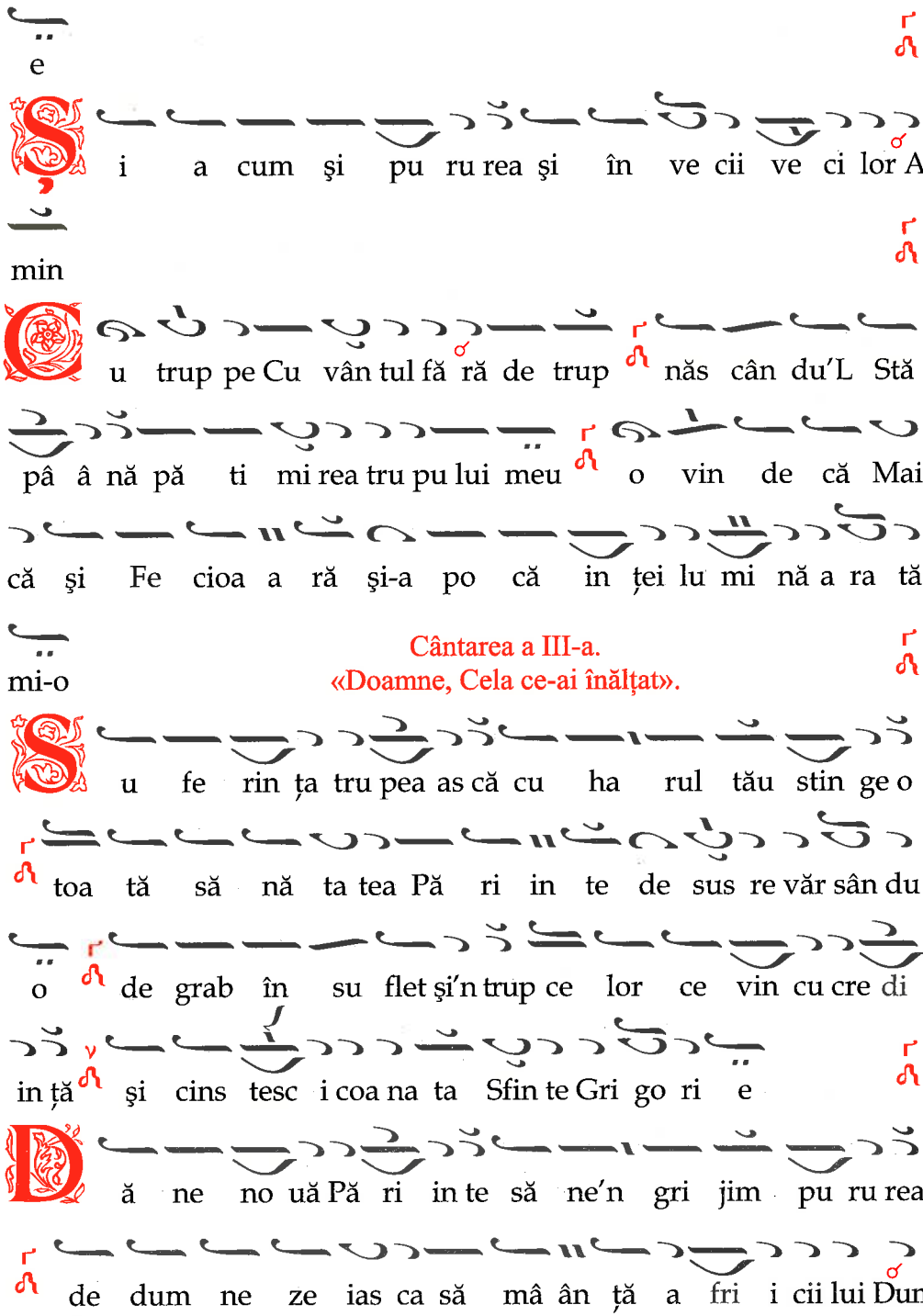
e
Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min
Cu trup pe Cu vân tul fă ră de trup năs cân du'L Stă
pâ â nă pă ti mi rea tru pu lui meu o vin de că Mai
că şi Fe cioa a ră şi-a po că in ţei lu mi nă a ra tă
mi-o
Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».
Su fe rin ţa tru pea as că cu ha rul tău stin ge o
toa tă să nă ta tea Pă ri in te de sus re văr sân du
o de grab în su flet şi'n trup ce lor ce vin cu cre di
in ţă şi cins tesc i coa na ta Sfin te Gri go ri e
Dă ne no uă Pă ri in te să ne'n gri jim pu ru rea
de dum ne ze ias ca să mâ ân ţă a fri i cii lui Dum

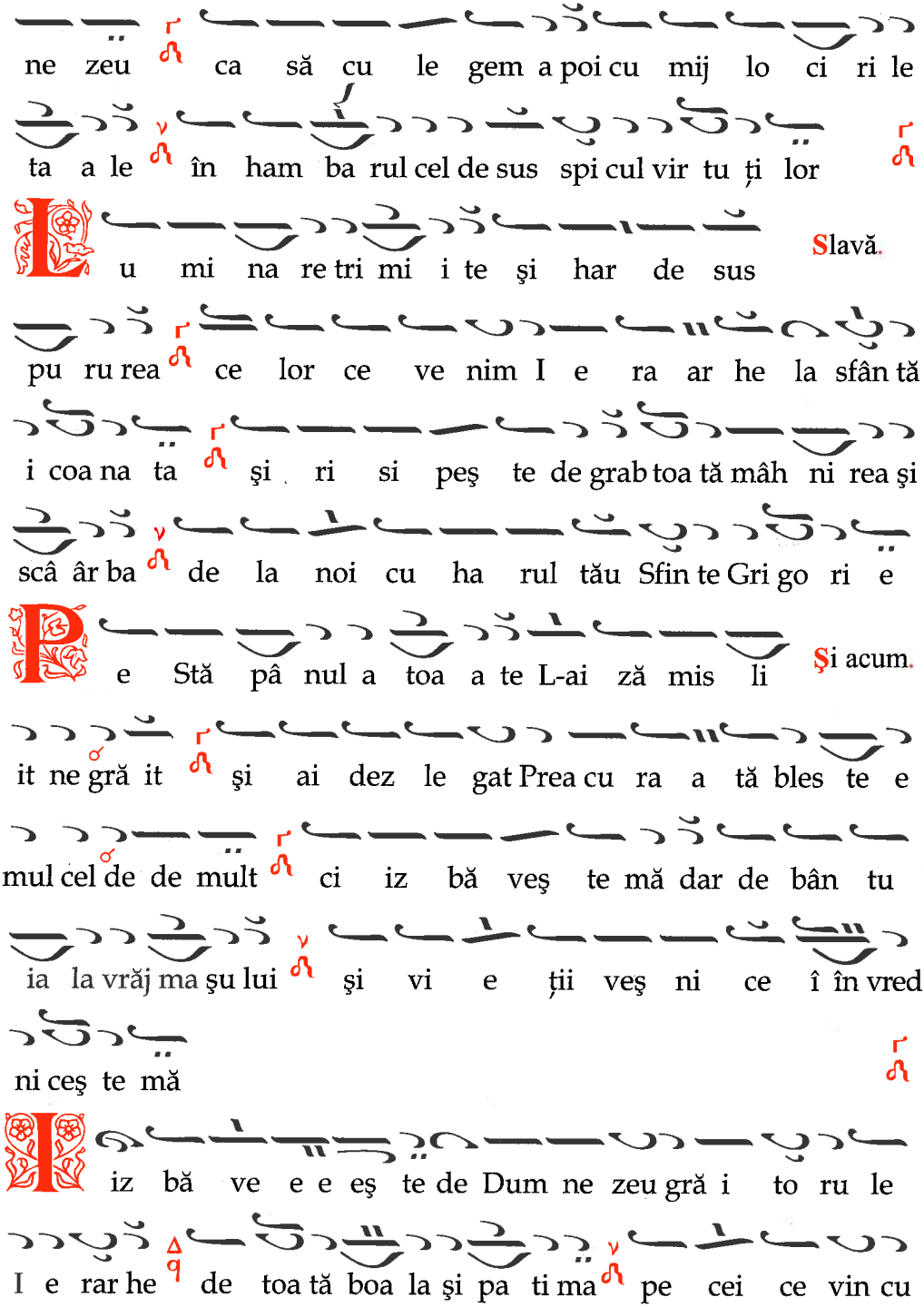
ne zeu ca să cu le gem a poi cu mij lo ci ri le
ta a le în ham ba rul cel de sus spi cul vir tu ți lor
Lu mi na re tri mi i te şi har de sus
Slavă.
pu ru rea ce lor ce ve nim I e ra ar he la sfân tă
i coa na ta şi ri si peş te de grab toa tă mâh ni rea şi
scâ âr ba de la noi cu ha rul tău Sfin te Gri go ri e
Pe Stă pâ nul a toa a te L-ai ză mis li
Şi acum.
it ne gră it şi ai dez le gat Prea cu ra a tă bles te e
mul cel de de mult ci iz bă veş te mă dar de bân tu
ia la vrăj ma şu lui şi vi e ții veş ni ce î în vred
ni ceş te mă
Iz bă ve e e eş te de Dum ne zeu gră i to ru le
I e rar he de toa tă boa la şi pa ti ma pe cei ce vin cu

cre di in ță la sfân ta ta a i coa nă

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

Ru gă ciu nea a ju tă ne să o ți nem Sfin te Pă
rin te pu ru rea şi ne fă păr taşi Gri go ri e lu
mi nă rii tai ni ce a Du hu lui

Toa te bo li le tru pu lui şi du re rea su fle
tu lui a lun gă le de la cei ce cu cre din ță vin şi
cins tesc cu dra gos te i coa na ta

Slavă.

U me ju ni le pa ti mii cu do goa rea ha ru
lui tău u su că le iz vo rân du ne Gri go ri e râ
ul bu nă tă ți lor dum ne ze ieşti

Şi acum.

Dez le ga re gre şa le lor ce re no uă pu ru
rea de la Fi ul tău şi lu mi nă'n tu ne ca ți lor Mai
că şi Fe cioa ră dă ru ieş te ne

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Ca u tă de grab că tre cei ca re te la u dă şi ți

se roa gă în bi se e ri ca ta şi bu cu ri i i i e tu tu

ror dă ru ieş te le şi îți să ru tă sfân tă i coa na ta

El ce-ai ru şi nat se me ți a hu li to ri lor în

tr'a le ta le dog me dum ne ze ieşti i ni ma noa a a

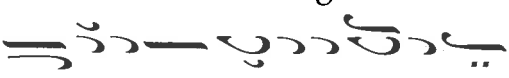

as tră şi a cum în tă reş te o

Slavă.

Cald a ju tă tor tur mei ta le fii de-a pu ru rea şi

dez le ga re dă ne gre şa le lor de la Stă pâ â â â

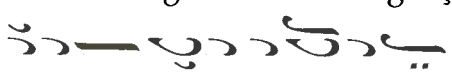

nul fe ri ci te Gri go ri e

Şi acum.

Mân gâ ie şi-a cum Prea cu ra tă pe po po rul tău ză

dăr ni cind vi cle ne le sfă tu iri şi u nel ti i i i rea

şi ur zea la vrăj ma şi lor

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

Pă ri i i in te în țe lep țeş te tur ma ta să

pri cea pă'n şe lă toa a re le vor be şi prea vi cle ne le

pu neri la ca a le şi meş te şu gul şi gân dul vrăj ma şu

lui ru gân du te lui Dum ne zeu să pă zeas că cre

di in ța Bi se ri cii

Ne ca a a a zuri şi în cer cări şi vi fo re se

por nesc a su pra noa as tră Pă rin te ci iz bă veş te

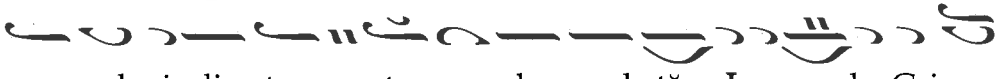
ne grab nic din toa a te cu ha rul tău I e rar he Gri go

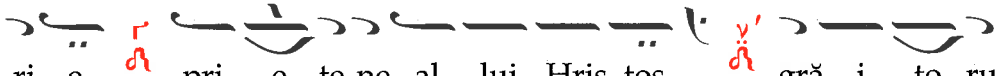
ri e pri e te ne al lui Hris tos gră i to ru

le'alta ai ne lor Du hu lui

Slavă.

Lu mi i i i nă ai stră lu cit păr taş fi ind de

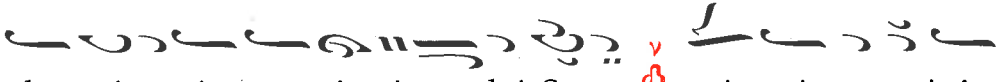
lu mi na în tre i i tu lui Soa re ci şi pe noi în

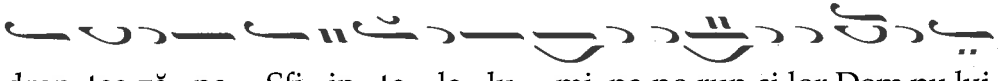
drep tea ză ne Sfi in te la lu mi na po run ci lor Dom nu lui

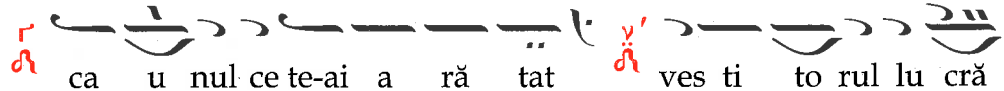
ca u nul ce te-ai a ră tat ves ti to rul lu cră

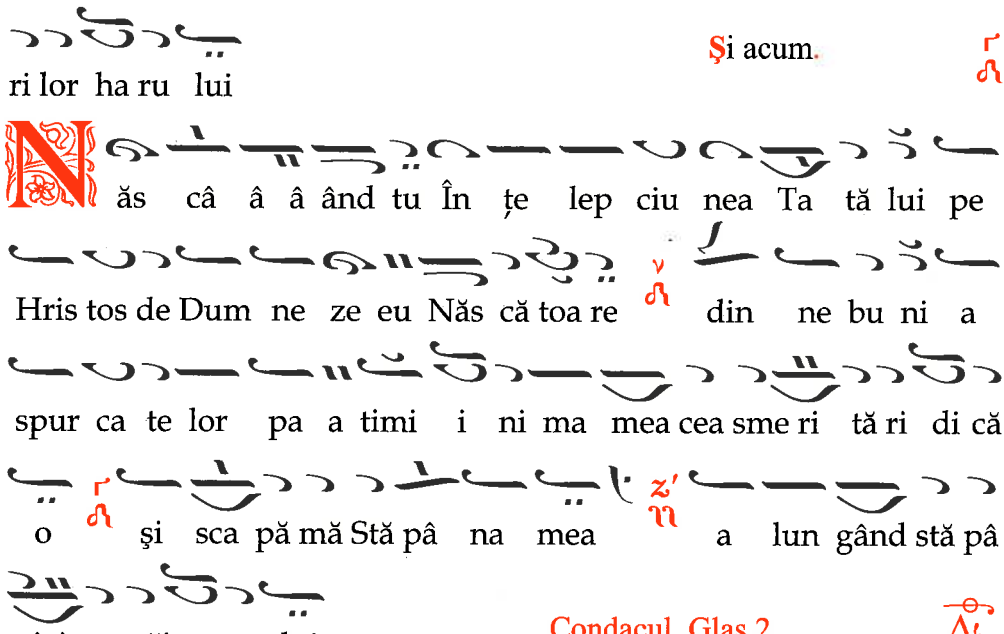

Condacul. Glas 2.

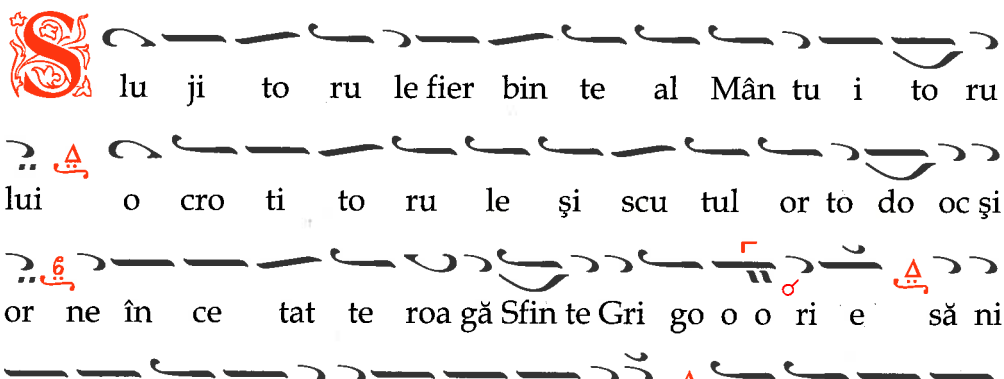

Prochimen.
Glas 4.

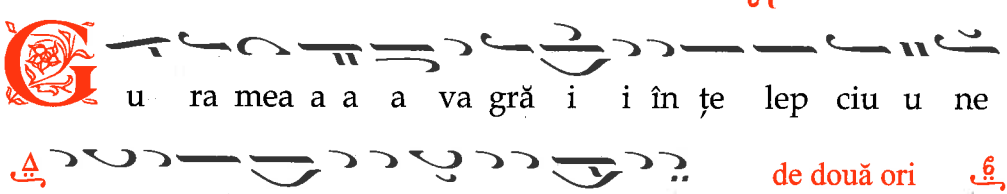

de două ori

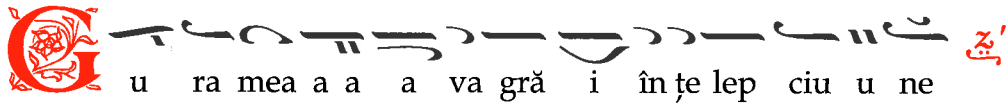

după Evanghelie
stihira prosomie Glas 6.

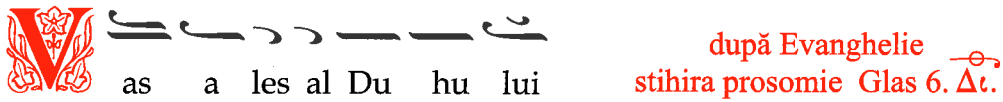

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

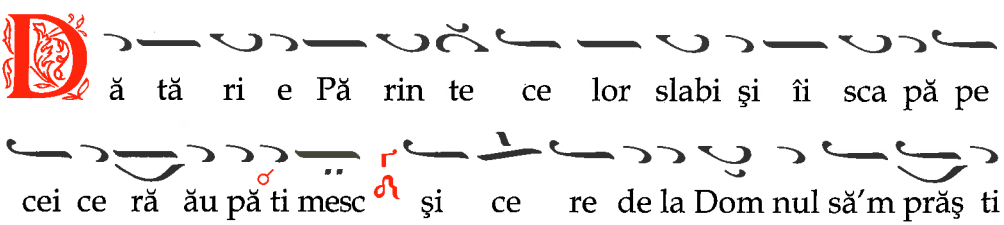

e mâh ni i rea de la cei ce te la u dă şi cu cre
di in ţă cins tesc i coa na ta a cea sfân tă
Tă mă du ieş te du re e rea i ni mii me le Pă rin
te că pă ti me eş te cum plit şi-a lun gă de la mi ne spur
ca te le pa a timi ca să cânt cu pri ce pe re Bi ne
e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ţi lor
Slavă.
A a vând da rul gră i rii în ţe lep te Pă rin te de
la Hris to os Dum ne zeu gră ieş te I e rar he şi-a cum
i ni mii noa as tre a le ta a le în vă ţă turi ca
re ne-a ra a tă me reu că ra rea mân ân tu i rii
Şi acum.
D in tru ti ne Cu ra tă ră să ri t-a zi di rii în
chip de o om mu ri tor Hris tos Soa re le sla vei lu mi na
mân tu i i rii ca un Bun stră lu cin du o ce lor ce

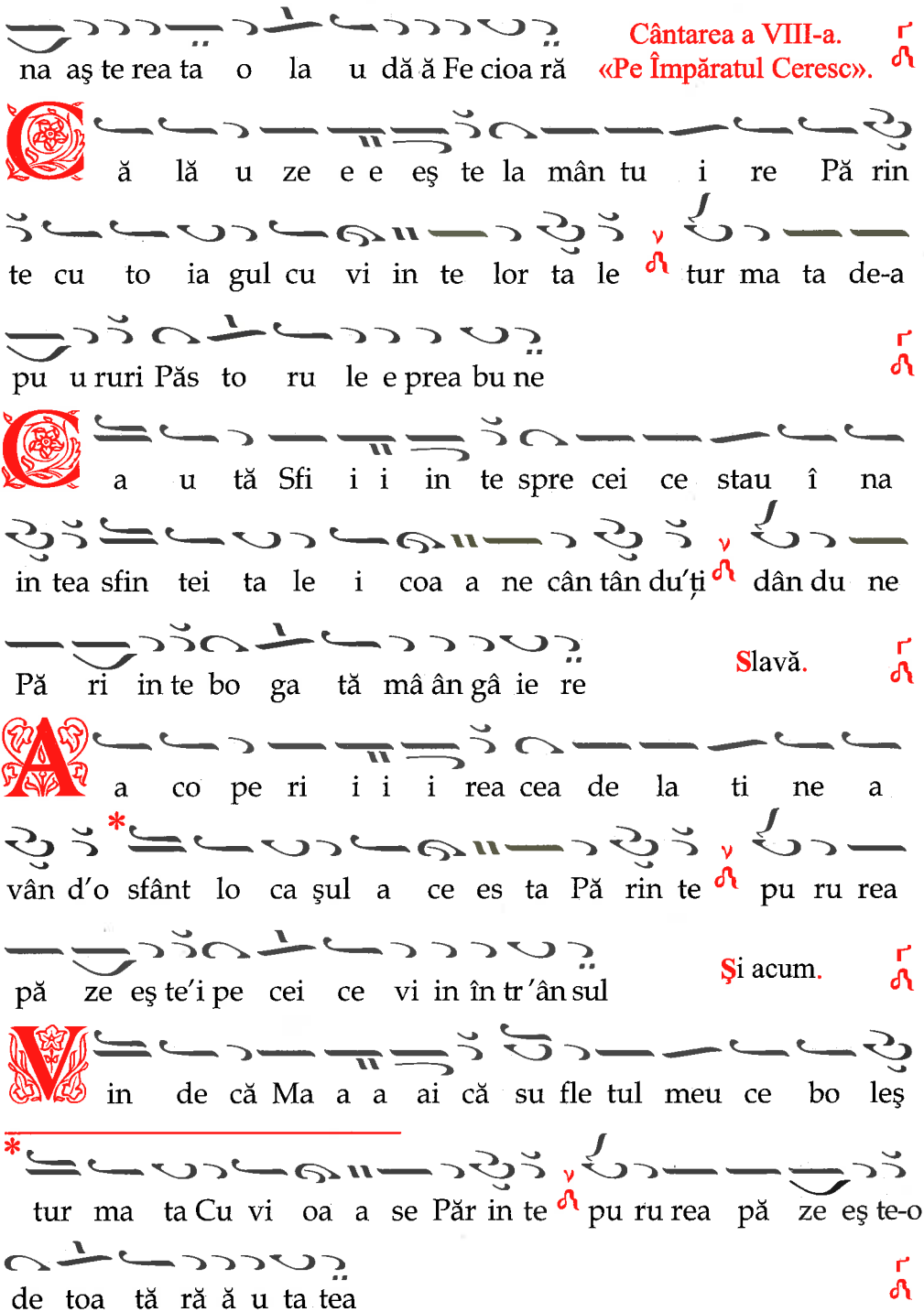
na aş te rea ta o la u dă ă Fe cioa ră
Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».
Că lă u ze e e eş te la mân tu i re Pă rin
te cu to ia gul cu vi in te lor ta le tur ma ta de-a
pu u ruri Păs to ru le e prea bu ne
Ca u tă Sfi i i in te spre cei ce stau î na
in tea sfin tei ta le i coa a ne cân tân du'ți dân du ne
Pă ri in te bo ga tă mâ ân gâ ie re
Slavă.
A co pe ri i i i rea cea de la ti ne a
vân d'o sfânt lo ca şul a ce es ta Pă rin te pu ru rea
pă ze eş te'i pe cei ce vi in în tr'ân sul
Şi acum.
Vin de că Ma a a ai că su fle tul meu ce bo leş
tur ma ta Cu vi oa a se Păr in te pu ru rea pă ze eş te-o
de toa tă ră ă u ta tea

te şi îmi dă po că i in ţă cu ra tă ca ie şind din lu

me să văd a ta a lu mi nă

şi Irmosul «Pe Împăratul Ceresc».

u ând de la Stă

Cântarea a IX-a. Întâi irmosul: «Fecioară Preacurată». Apoi

pâ nul da rul vin de că ă rii de în tris tări şi de

pa timi şi mu ul te du reri tă mă du ieş te ne gra

ab nic Sfin te Gri go ri e

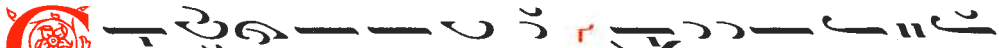
u to ţii să ru tân du'ţi sfân ta ta i coa a nă

cu mij lo ci rea ta Sfin te a ju tă ne să do bân dim

Cu vi oa a se ha rul dum ne ze iesc

Slavă.

u sla vă I e rar he stând la tro nul Sla a vei

ca un cins tit slu ji tor al Stă pâ nu lui ne în ce tat

po me ne eş te'i pe cei ce te la u dă

Şi acum.

u da ruri dă ru i tă Mai că prea cu ra a tă

la Fi ul tău mij lo cind mân tu ieş te mă că în tru

ti ne nă de ej dea mi-am pu s'o Stă pâ na mea

«Cuvine-se» şi Megalinariile.

Te sa lo ni ce ni lor sfânt păs tor şi dum ne

ze ias că în tă ri re Bi se ri cii va su le al

sla a vei Tre i mii Ne zi di te pe ti ne te cu

noa aş tem Sfin te Gri go ri e

Gri ja pă mân teas că ai le pă dat pof tind Cu vi

oa se bu nă tă ți le ha ru lui scri i tor al tai

nei vi e ții fe ri ci i te fă cân du te Pă ri in

te trâm bi ța Du hu lui

Dom nu lui ru gân du te ne'n ce tat să îți· lu

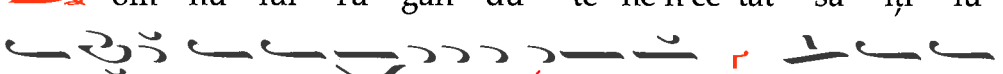
mi ne ze în tu ne e ri cul ca un Bun de îm păr

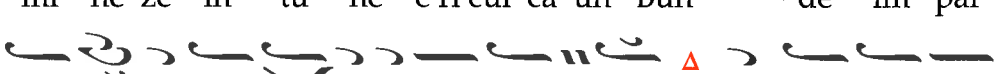
tă şi rea lu mi nii ne zi di i te te-a'n vred ni cit

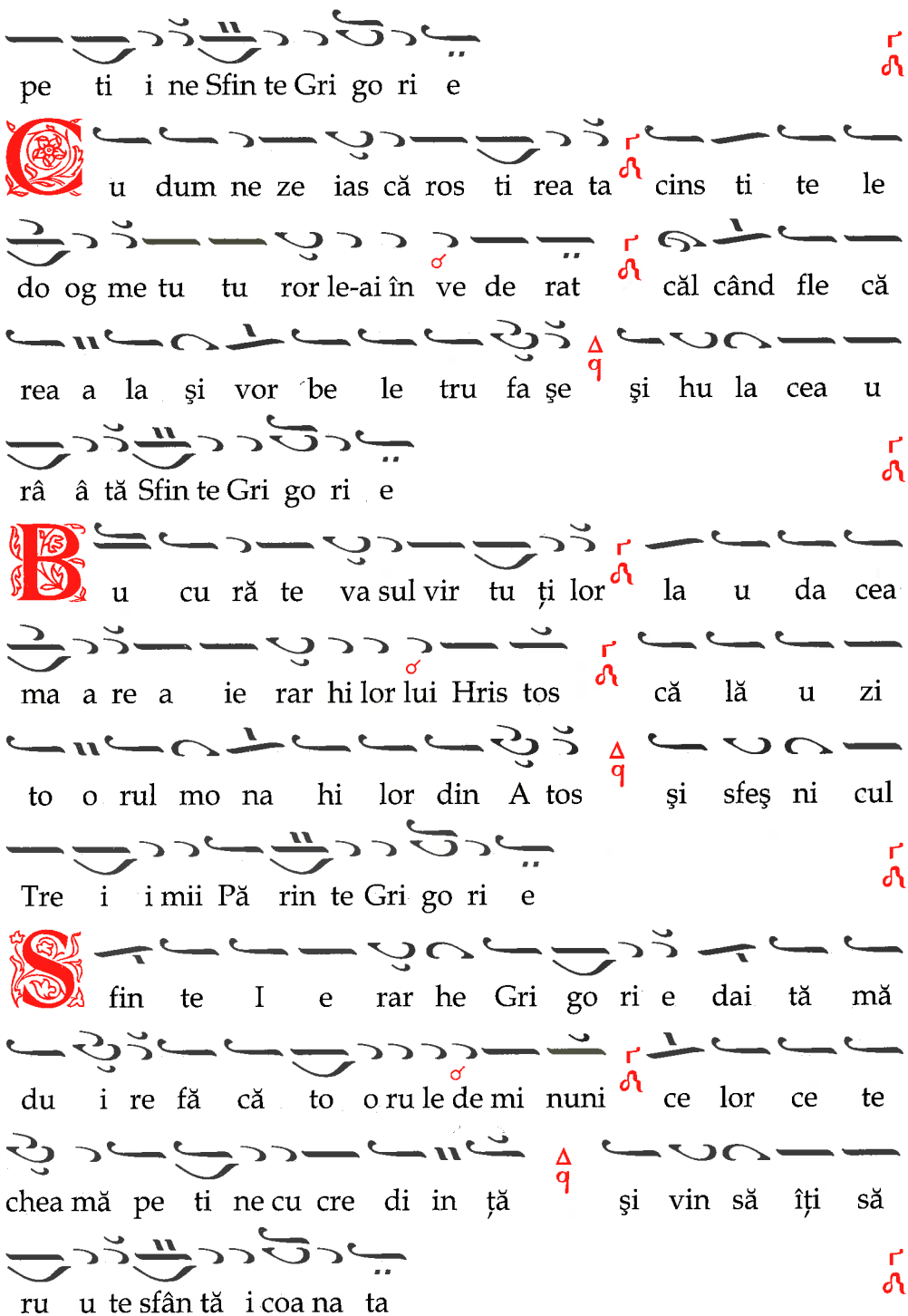
pe ti i ne Sfin te Gri go ri e
Cu dum ne ze ias că ros ti rea ta cins ti te le
do og me tu tu ror le-ai în ve de rat căl când fle că
rea a la şi vor be le tru fa şe şi hu la cea u
râ â tă Sfin te Gri go ri e
Bu cu ră te va sul vir tu ți lor la u da cea
ma a re a ie rar hi lor lui Hris tos că lă u zi
to o rul mo na hi lor din A tos şi sfeş ni cul
Tre i i mii Pă rin te Gri go ri e
Sfin te I e rar he Gri go ri e dai tă mă
du i re fă că to o ru le de mi nuni ce lor ce te
chea mă pe ti ne cu cre di in ță şi vin să îți să
ru u te sfân tă i coa na ta

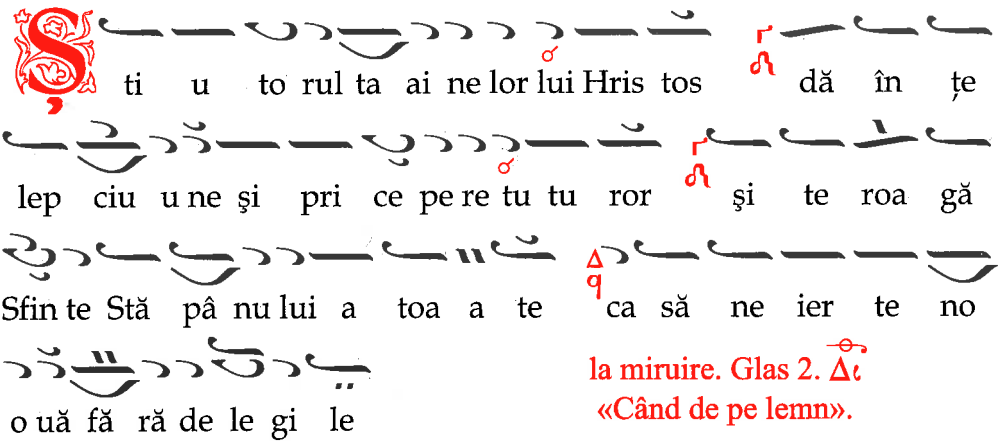

la miruire. Glas 2. Δι
«Când de pe lemn».

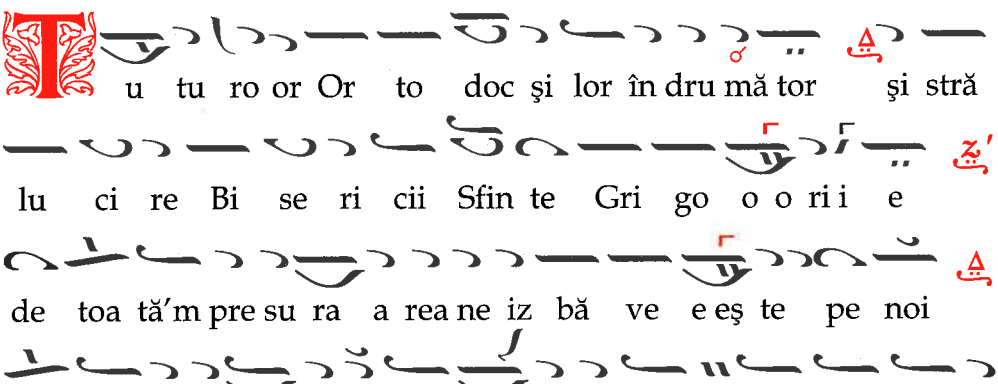

Tropare din Cântarea a IX[a] a Canonului de la Utrenia Sfântului. Glas I. Chipul curatei. Χ. π q

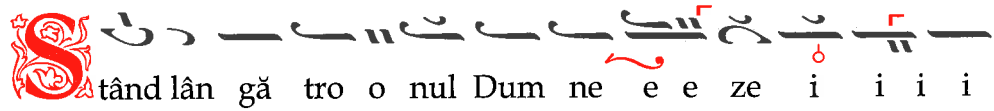

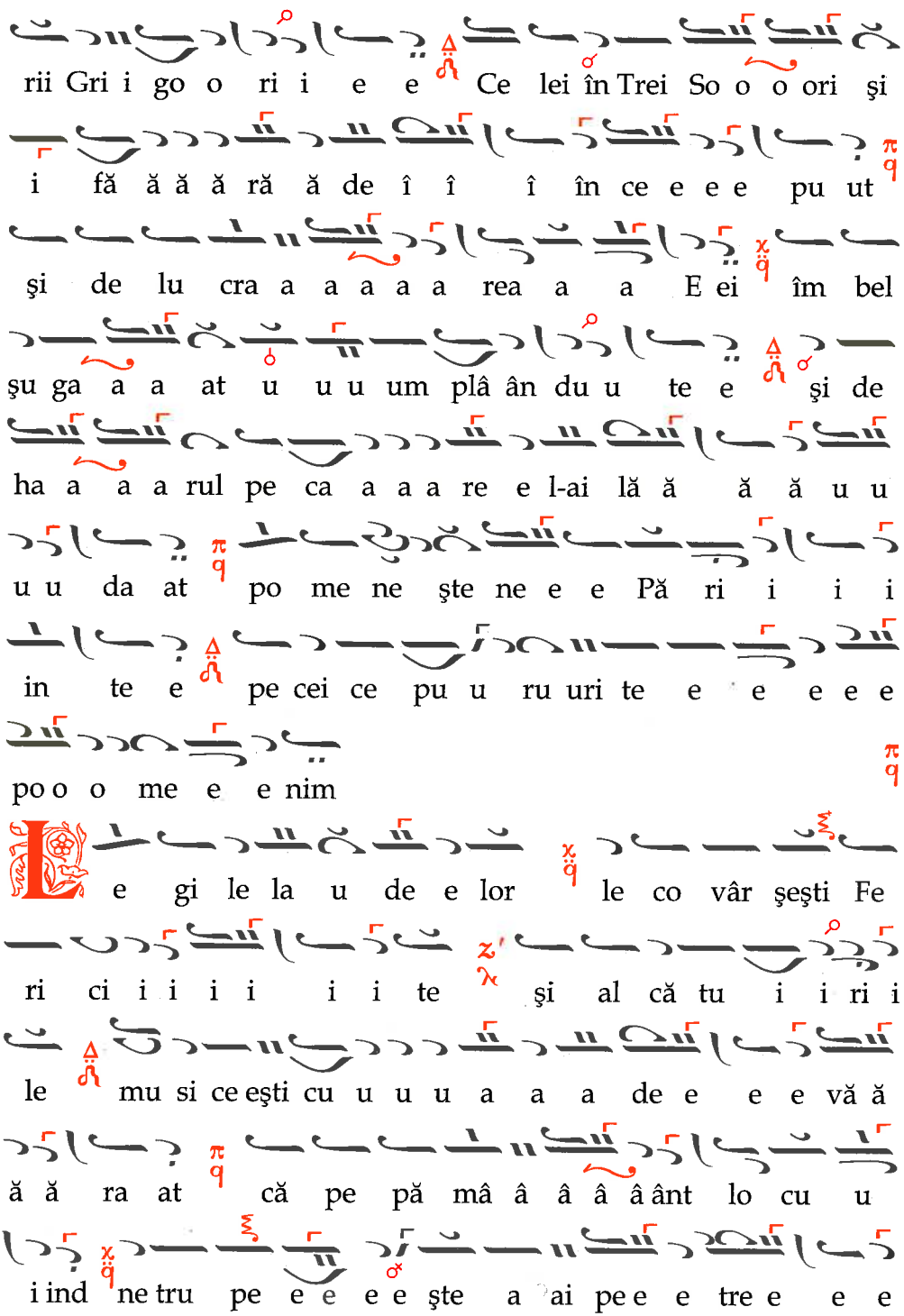
rii Gri i go o ri i e e Ce lei în Trei So o o ori şi
i fă ă ă ă ră ă de î î î în ce e e e pu ut
şi de lu cra a a a a a rea a a E ei îm bel
şu ga a a at u u u um plâ ân du u te e şi de
ha a a a rul pe ca a a a re e l-ai lă ă ă ă u u
u u da at po me ne şte ne e e Pă ri i i i
in te e pe cei ce pu u ru uri te e e e e e
po o o me e e nim
e gi le la u de e lor le co vâr şeşti Fe
ri ci i i i i i i i te şi al că tu i i ri i
le mu si ce eşti cu u u u a a a de e e e vă ă
ă ă ra at că pe pă mâ â â â â ânt lo cu u
i ind ne tru pe e e e e şte a ai pe e e tre e e e

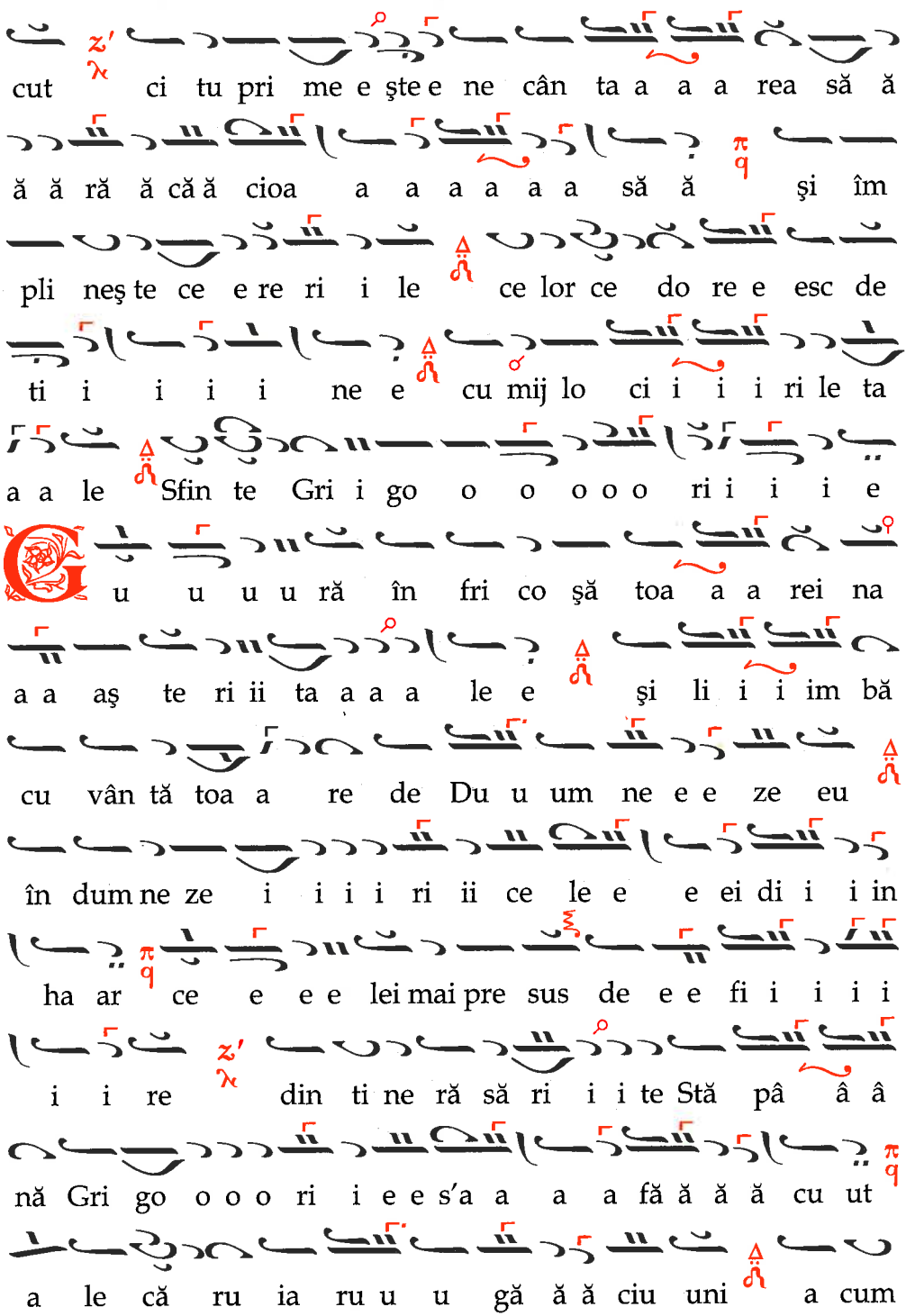
cut ci tu pri me e şte e ne cân ta a a a rea să ă
ă ă ră ă că ă cioa a a a a a a să ă şi îm
pli neş te ce e re ri i le ce lor ce do re e esc de
ti i i i i ne e cu mij lo ci i i i ri le ta
a a le Sfin te Gri i go o o o o o ri i i i e
u u u u ră în fri co şă toa a a rei na
a a aş te ri ii ta a a a le e şi li i i im bă
cu vân tă toa a re de Du u um ne e e ze eu
în dum ne ze i i i i ri ii ce le e e ei di i i in
ha ar ce e e e lei mai pre sus de e e fi i i i i
i i re din ti ne ră să ri i i te Stă pâ â â
nă Gri go o o o ri i e e s'a a a a fă ă ă ă cu ut
a le că ru ia ru u u gă ă ă ciu uni a cum

pri mi in du le e e mân tu ie e e e e eş te e e'i

pe e e to o o o oți

Troparul Sfântului.
Glas 8.

Lu mi nă to rul Or to do xi i i ei spri ji nul Bi

se ri cii şi în vă ă ță ă to o ru u le po doa ba mo na

hi lor a pă ră to rul te o lo gi lor cel ne bi ru it Gri

go o ri e fă că to o ru le de mi nuni la a

u da Sa lo ni cu lui ves ti to ru le e a al Ha ru u lui

roa a gă te pu ru rea să se mân tu ia as că su fle

te le noa a as tre e e e e

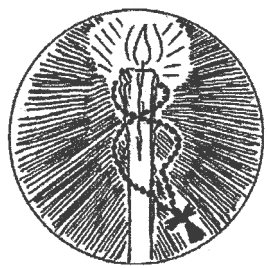

PARACLIS

sau Canon de mângâiere şi rugăciune
către

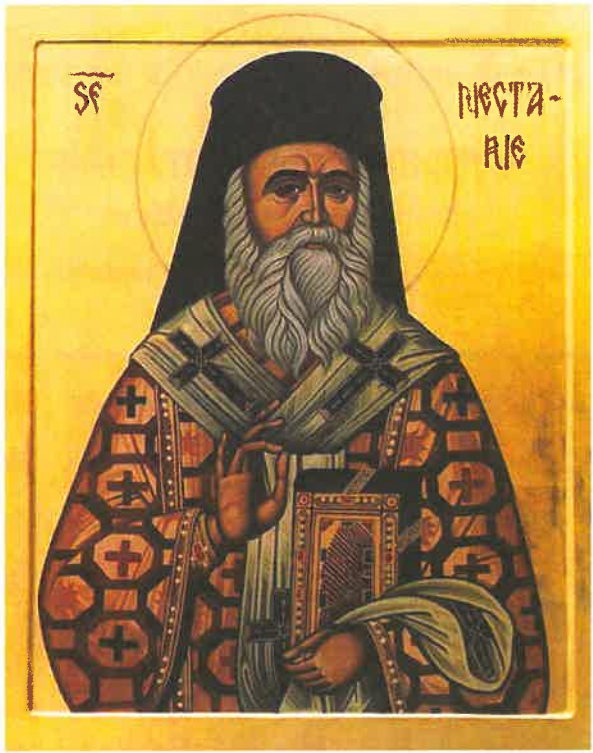

SFÂNTUL IERARH NECTARIE

DIN EGHINA,
FĂCĂTORUL DE MINUNI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 9 Noiembrie;

alcătuit pe româneşte după cel
al părintelui Gherasim Micraghiannanitul.

PARACLIS
către cel între Sfinți Părintele nostru
NECTARIE
FĂCĂTORUL DE MINUNI

la «Dumnezeu este Domnul»

Troparele pe larg. Glas 4. Ѯ҃. Вѹ.

La fă că to o ru u ul de mi nu uni prea

a slă vi te la I e ra ar hu u ul lui Hris to os

cre e e din cio şii cu cu get de sme re ni e că zând

să'i stri găm Pă rin te Nec ta a ri i e cu ha rul tă ău

ce e el prea dul ce pe toți iz bă ve eş te e e ne de ne

vo oi şi i i ne ca zuri şi toa tă boa la vin de c'o

de grab de la Stă pâ â nul ier ta re ce râ ân du u ne e

Dum ne ze ie es cu u ul dar Pă ri i in te e Slavă. Вѹ

e a vân du'l de-a vin de ca a to o ot be te şu

u gu u ul şi boa la de gra bă I e rar hu le

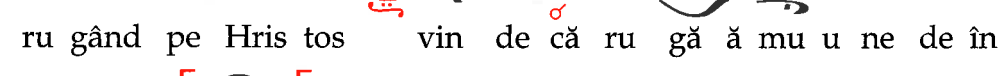
ru gând pe Hris tos vin de că ru gă ă mu u ne de în

tris ta a rea a a cum pli tă de boa lă de pa a

ti i i mă şi a ma a ra a a du re re pe

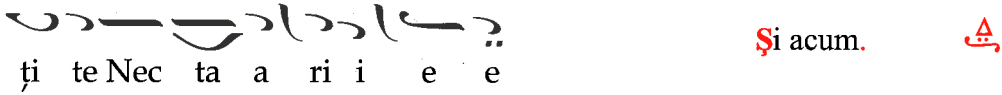
cre din cio şii ca re îți cins tesc sfin te le moa a şte Sfin

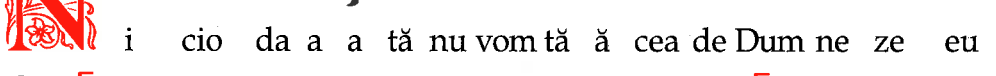
ți te Nec ta a ri i e e Şi acum.

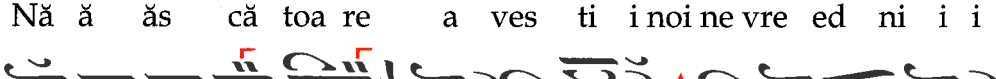
i cio da a a tă nu vom tă ă cea de Dum ne ze eu

Nă ă ăs că toa re a ves ti i noi ne vre ed ni i i

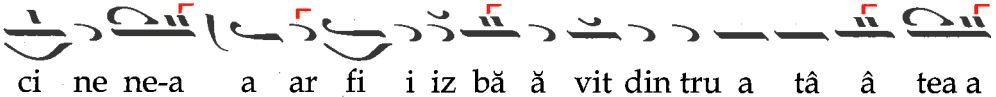
cii pu te e ri i i le ta le că de nu ai fi

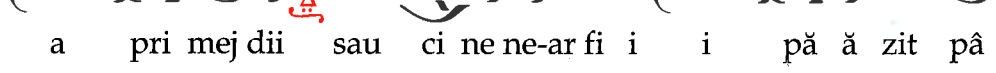
stă tut î na i i in te ru gân du te pen tru noi

ci ne ne-a a ar fi i iz bă ă vit din tru a tâ â tea a

a pri mej dii sau ci ne ne-ar fi i i pă ă zit pâ

nă a cum slo o o o o o o bozi de la ti ne Stă

pâ nă nu ne vom de păr ta că pe ro bii tăi pu u u

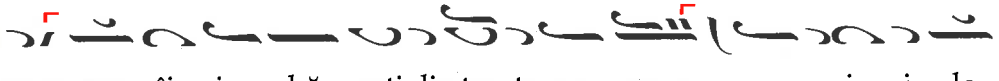
ru u rea îi iz bă veşti din toa te ne vo o o i i le

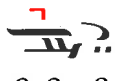
e e e

Troparele pe scurt. Glas 4. .

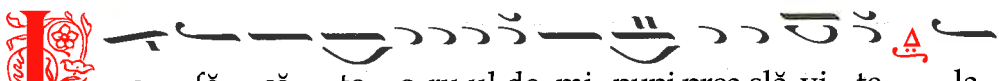
La fă că to o ru ul de mi nuni prea slă vi te la

I e ra ar hu ul lui Hris tos cre din cio şii cu cu get de

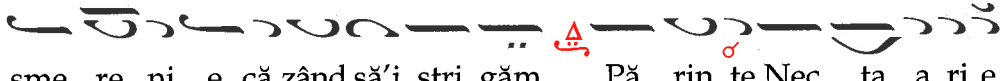
sme re ni e că zând să'i stri găm Pă rin te Nec ta a ri e

cu ha rul tău cel prea dul ce pe toţi iz bă ve eş te ne de ne

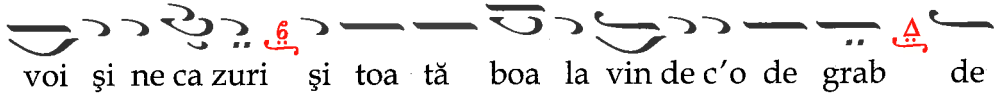
voi şi ne ca zuri şi toa tă boa la vin de c'o de grab de

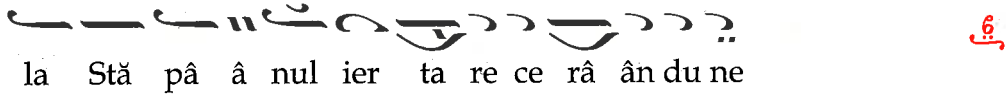
la Stă pâ â nul ier ta re ce râ ân du ne

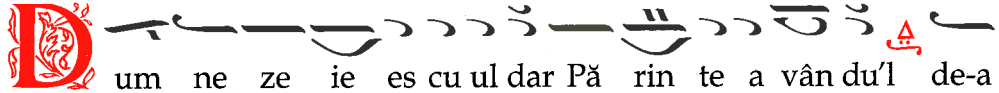
Dum ne ze ie es cu ul dar Pă rin te a vân du'l de-a

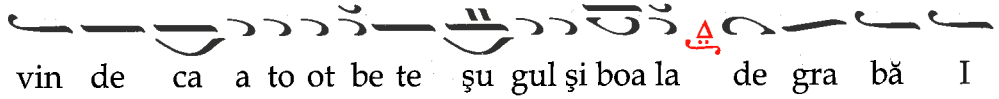
vin de ca a to ot be te şu gul şi boa la de gra bă I

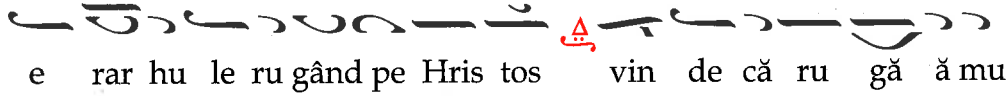
e rar hu le ru gând pe Hris tos vin de că ru gă ă mu

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

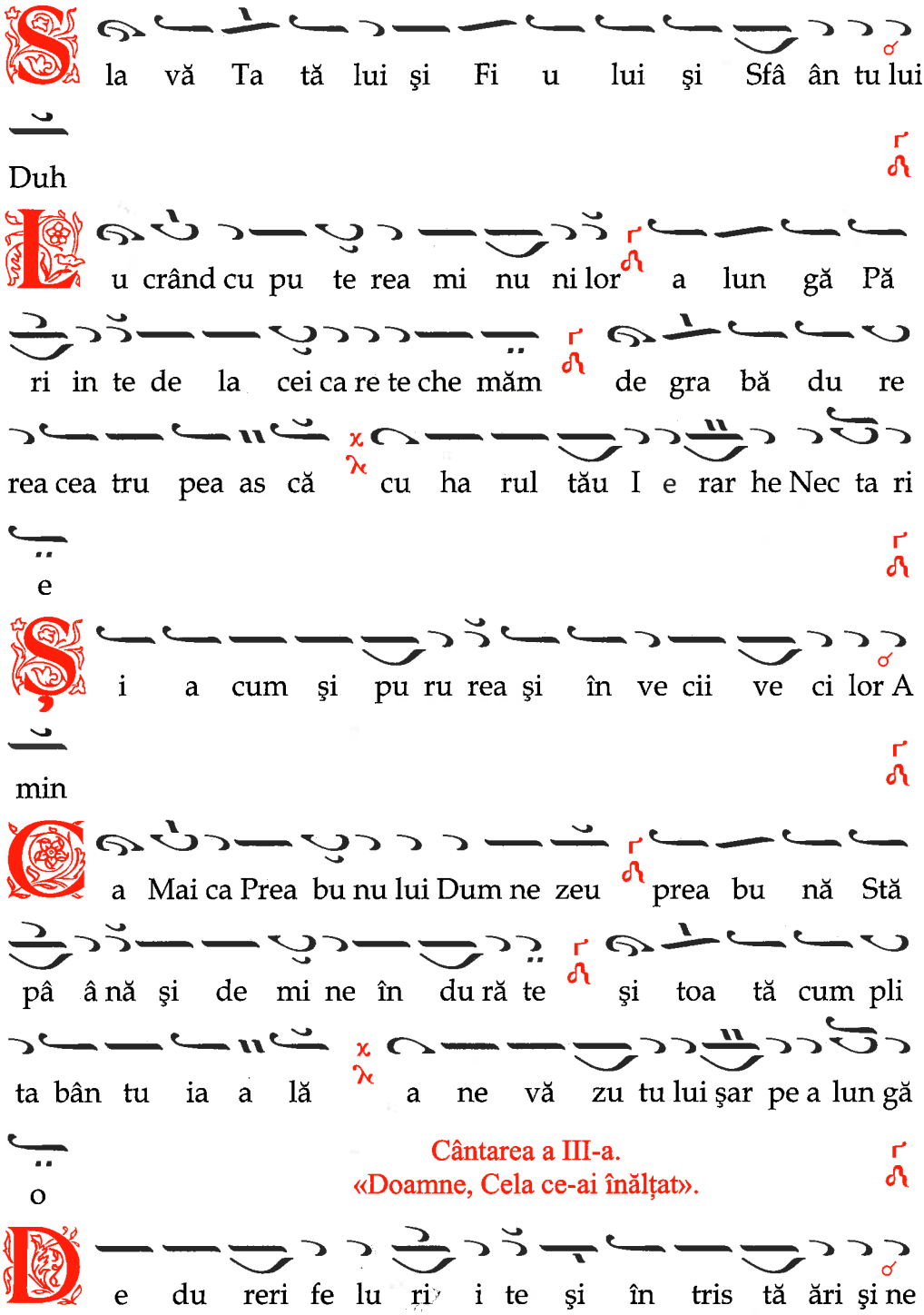
Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui
Duh
Lu crând cu pu te rea mi nu ni lor a lun gă Pă
ri in te de la cei ca re te che măm de gra bă du re
rea cea tru pea as că cu ha rul tău I e rar he Nec ta ri
e
Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min
Ca Mai ca Prea bu nu lui Dum ne zeu prea bu nă Stă
pâ â nă şi de mi ne în du ră te şi toa tă cum pli
ta bân tu ia a lă a ne vă zu tu lui şar pe a lun gă
o
Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».
De du reri fe lu ri i te şi în tris tă ări şi ne

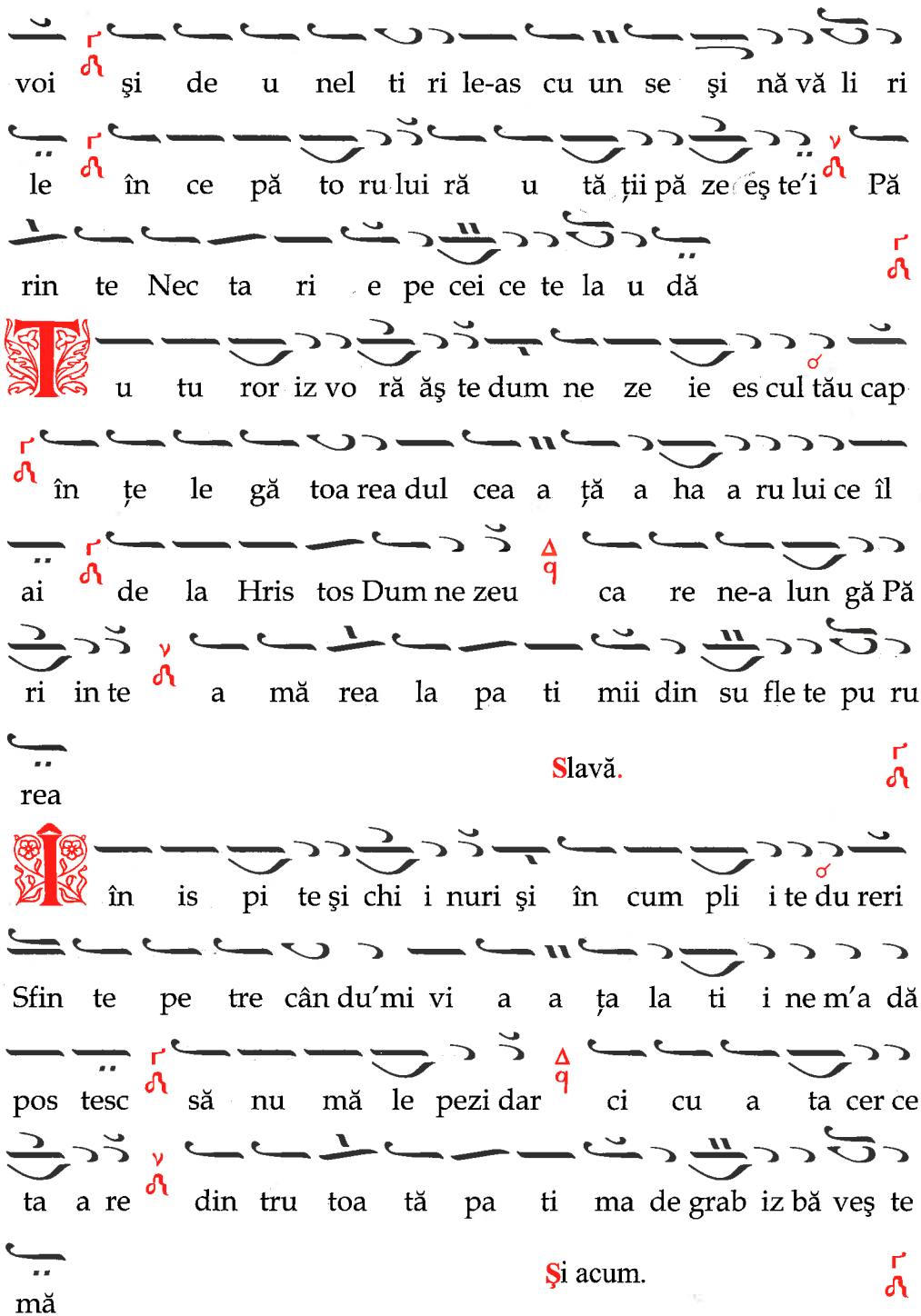
voi şi de u nel ti ri le-as cu un se şi nă vă li ri
le în ce pă to ru lui ră u tă ţii pă ze eş te'i Pă
rin te Nec ta ri e pe cei ce te la u dă
Tu tu ror iz vo ră ăş te dum ne ze ie es cul tău cap
în ţe le gă toa rea dul cea a ţă a ha a ru lui ce îl
ai de la Hris tos Dum ne zeu ca re ne-a lun gă Pă
ri in te a mă rea la pa ti mii din su fle te pu ru
rea
Slavă.
În is pi te şi chi i nuri şi în cum pli i te du reri
Sfin te pe tre cân du'mi vi a a ţa la ti i ne m'a dă
pos tesc să nu mă le pezi dar ci cu a ta cer ce
ta a re din tru toa tă pa ti ma de grab iz bă veş te
mă
Şi acum.

A dă pos ti re zi di i rii şi spri ji ni i re fi

ind cu har dă ru i tă Fe cioa a ră pe cei ca re ca

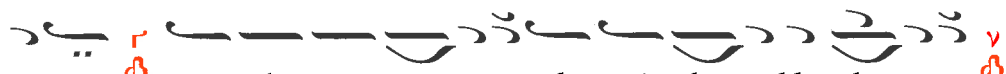
u tă a dă pos ti rea ta de vi clea nul ba la a ur

îi pă zeş te pu ru rea şi de toa tă smin tea la lui

Iz bă ve e e eş te de tot ne ca zul şi vă tă ma

a rea pe cei ca re cer mij lo ci rea ta de Dum ne zeu pur

tă to ru le Sfin te I e rar he Nec ta ri e

Iz vor îm bel şu gat de

După Ectenie, Sedealna. Glas 2.
Podobie «Rugătoare caldă».

tă mă du iri în tru Du u hul s'a a ră tat În ţe le

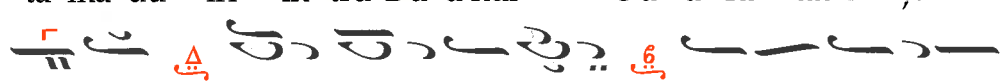
e ep te ra cla moaş te lor ta le că vin de că pe

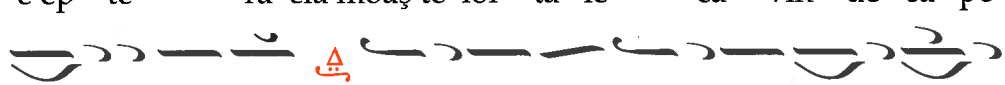
cei ce pă ti mesc şi să nă ta te şi tă ri e dă ă

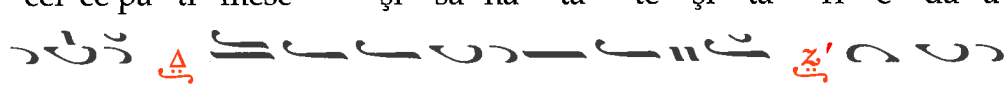
ru ieş te ce lor ce vin cu cre di in ţă Prea sfin te

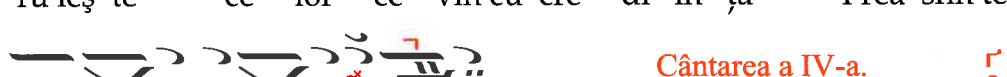
Pă rin te Nec ta ri e e e e

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

Ob ştea ta I e rar hu le ne în vă lu i tă
pu ruri pă zeş te o de is pi te le vrăj ma şu lui şi
de tul bu ră ri le a ces tu ia

Tu tu ror ca re su fe ră şi îți cer a ju to rul
Sfin te Nec ta ri e vin de ca re dă ru ieş te le ri
si pind de gra bă în tris ta rea lor

Slavă.

Vin de ca rea cea du pă duh şi cea du pă trup slă vi te
Nec ta ri e dă ru ieş te le cu ha rul tău ce
lor ce te la u dă cu dra gos te

Şi acum.

Prea cu ra tă în dreap tă mă la a po că in ței
că ra re pu ru rea şi nă ra vul rău al pa ti mii
de la mi ne smul ge'l cu pu te rea ta

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

Cald a ju tă tor te-a a flat os tro vul E ghi nei

pen tru a ce ea că tre ti i ne ve nind se iz bă ve

e e eş te de tot ne ca zul şi pa ti ma

ă ne tu tu ror a tră i vi a ţă paş ni că şi

de nă va la vrăj ma şu lui pu ru rea ne tul bu ra a a

a tă I e rar he Nec ta ri e

Slavă.

ald a pă ră tor cre din cio şii tăi a vân du te în

tru is pi te Pă rin te Nec ta ri e cu a ju to o o

o rul cel de la ti ne se la u dă

Şi acum.

e ea ce-ai năs cut ne gră it pe Zi di to rul tău

de vă tă ma re şi toa tă pri mej di a pu ruri pă ze

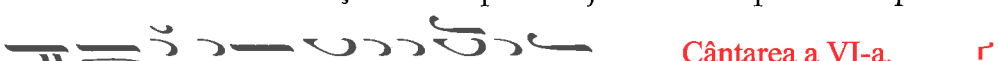
e e eş te'i pe cei ca re te la u dă

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

u re e e e rea cea su fle teas că Pă rin te

şi cea tru peas că de gra a bă a li n'o ce lor ce'ţi ce

rem a ta ru gă ciu u ne de bu cu ri e um plân du ne

i ni ma şi cea ța gre lei în tris tări de la noi ca un

bu un ri si pin du o

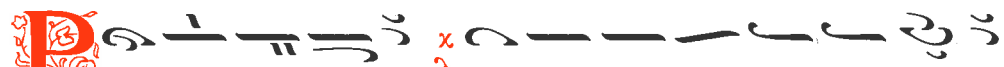

Că ri i i in te de în cer cări de tot fe lul

şi a vrăj ma şu lui cum pli i tă smin tea lă de strâm

to rări şi ne voi şi is pi i te Mân tu i to ru lui pu

ru rea roa gă te să'i a pe re pe cei ce vin cu cre din

ță şi cer mij lo ci rea ta

Slavă.

Cu mi i i i lă a cer ce ta tot dea u na

şi a pă zi nu'n ce ta a I e rar he de Dum ne zeu

pur tă to ru le Sfi in te pe cre din cio şii tăi ca a re au

do bân dit co moa ră de ne pre ța it ra cla moaş te lor

ta a le Nec ta ri e

Şi acum.

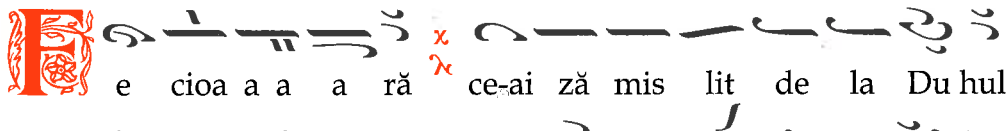
Fe cioa a a a ră ce-ai ză mis lit de la Du hul

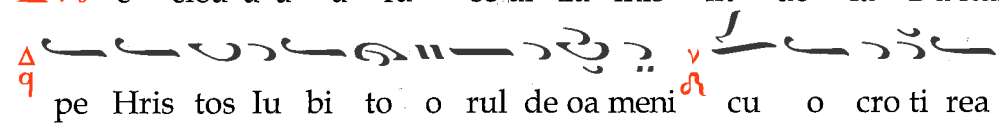
pe Hris tos Iu bi to o rul de oa meni cu o cro ti rea

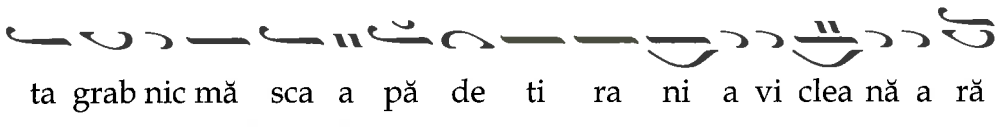
ta grab nic mă sca a pă de ti ra ni a vi clea nă a ră

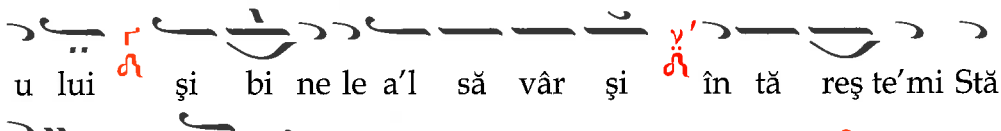
u lui şi bi ne le a'l să vâr şi în tă reş te'mi Stă

pâ â na mea su fle tul

Condacul. Glas 2. Δι.
«Păzitoarea creştinilor»

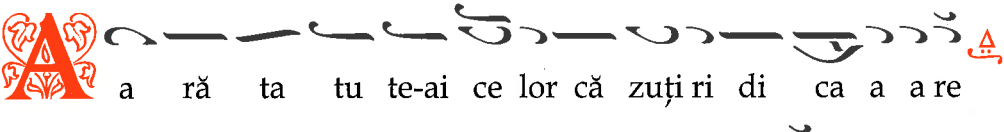
A a ră ta tu te-ai ce lor că zuți ri di ca a a re

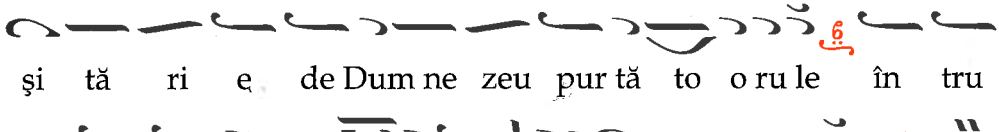
şi tă ri e de Dum ne zeu pur tă to o ru le în tru

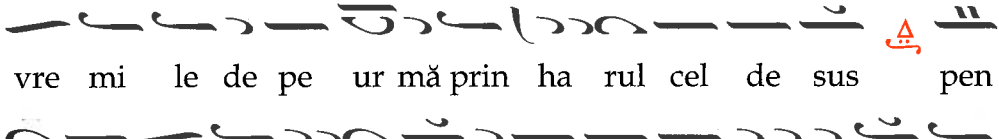
vre mi le de pe ur mă prin ha rul cel de sus pen

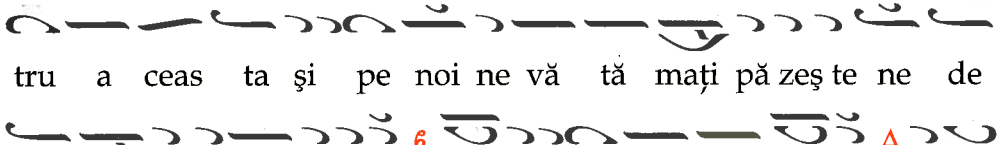
tru a ceas ta şi pe noi ne vă tă mați pă zeş te ne de

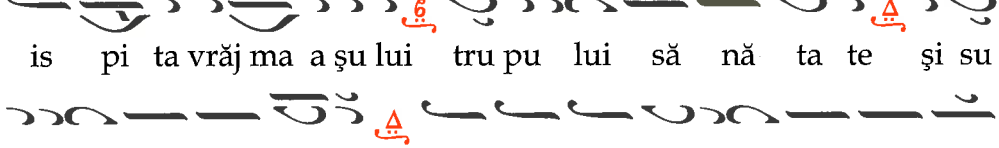
is pi ta vrăj ma a şu lui tru pu lui să nă ta te şi su

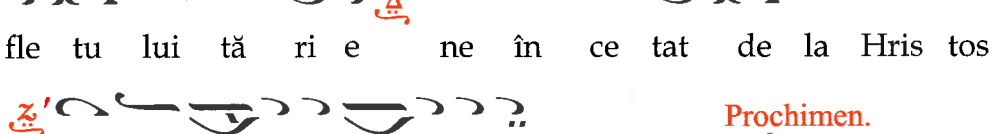
fle tu lui tă ri e ne în ce tat de la Hris tos

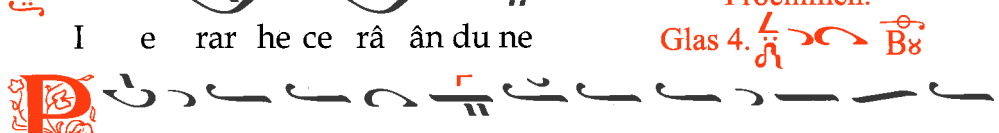
I e rar he ce râ ân du ne

Prochimen.
Glas 4. Bθ

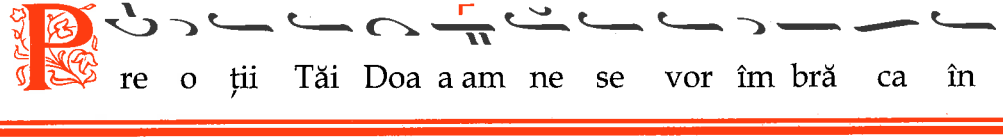
Pre o ții Tăi Doa a am ne se vor îm bră ca în

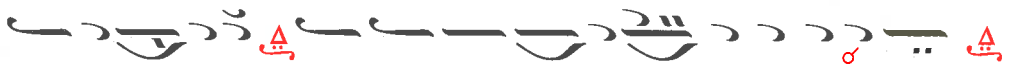
tru drep ta a te şi Cu vi o şii tă ăi se vor bu cu ra

re o ţii Tăi Doa a a am ne se vor îm bră ca în tru

drep ta a te

i Cu vi o o şii tăi se vor bu cu ra a a a

După Evanghelie.
Glas 2. Δτ.

en tru ru gă ciu ni le I e rar hu lui Tău Mi los ti ve

cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le lor noa stre

en tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira.
Glas 6.«Toată nădejdea».

o uă stea te-ai a ră tat în a nii cei de e pe

ur mă Bi se e ri cii lui Hris tos prin cu ră ţi a vi

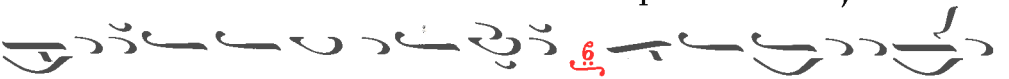
e e ţii stră lu cind Cu vi oa se cu lu mi i na ha ru

lui ce lui din tru ti i i ne lu mi nâ â ân du ne su fle tul

şi go nind pu ru rea cu a vin de că ă ă ri lor stră lu ciri

şi ne gu ra vrăj ma şi lor şi în tu ne că ri le bo li lor

ci stri găm că tre ti i i i ne Nu în ce ta a să

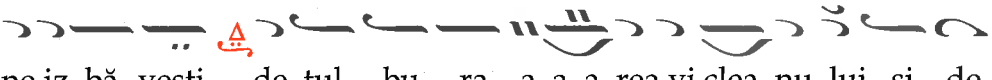
ne iz bă veşti de tul bu ra a a a rea vi clea nu lui şi de

a su pri rea a lu ui

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

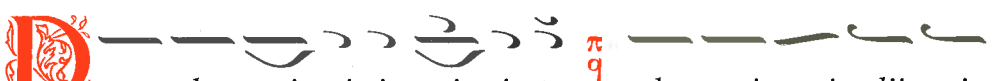
De e du reri şi is pi i te de pri mej dii şi

oa meni gâl ce vi to ori şi ne voi de moar tea fă ră

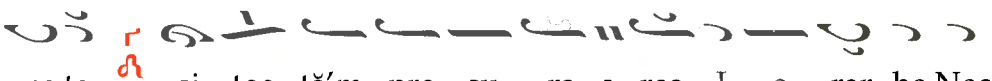
ves te şi toa tă'm pre su ra a rea I e rar he Nec

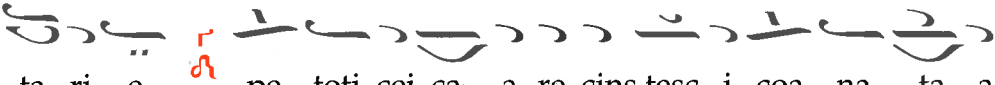
ta ri e pe toţi cei ca a re cins tesc i coa na ta a

pă zeş te'i

A a ră ta tu te-ai Sfi in te I e rar he prea grab

nic a ju tă to or tu tu ror în a nii de pe ur mă şi

bo li le cum pli i te vin de căând ce lor ca re vin

şi cu cre di in ţă cins tesc ra cla moaş te e lor ta le
Slavă.
Dum ne ze ias că po doa a bă şi cu nu nă prea
no uă te-a a ră tat Hristos os tro vu lui E ghi nei ce pu
ru rea a lea ar gă că u tând mij lo ci rea ta şi-a go
ni se eş te me reu roa da dra go os tei ta le
Şi acum.
La că ra rea cea strâ âm tă a po run ci lor
Fi u lui tău în toar ce mă Stă pâ nă ri di cân du'mi din
pof te le de şa ar te ti că loa sa mea i ni mă ca
mân tu it cu ha rul tău de-a pu ruri să ă te la ud
Râ â ul ră u tă ă ă ă ţii
Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».
ca re'mi cu prin de cu to tul a le i ni mii bra az
de u su că'l Pă rin te cu pu te e rea ru gă ciu
u nii ta le

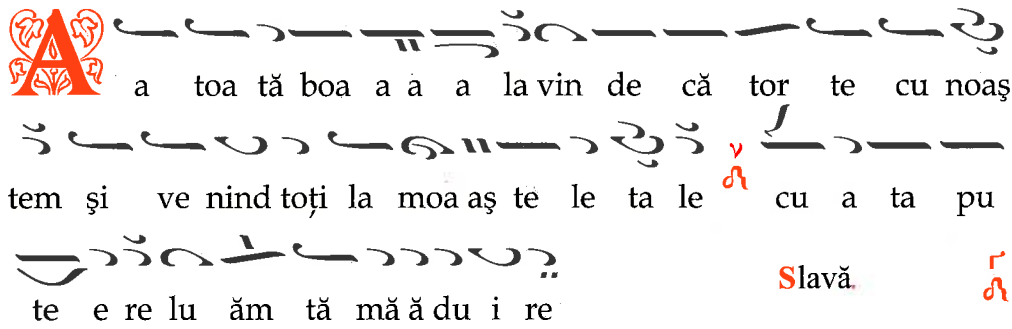
A a toa tă boa a a a la vin de că tor te cu noaş
tem şi ve nind toţi la moa aş te le ta le cu a ta pu
te e re lu ăm tă mă ă du i re

Slavă

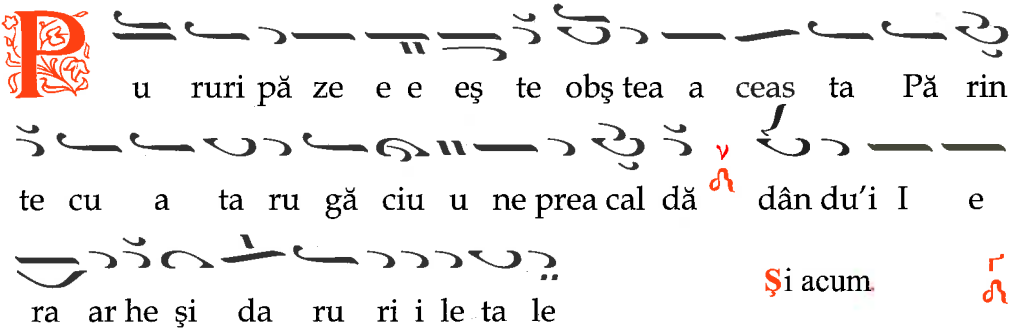
Pu ruri pă ze e e eş te obş tea a ceas ta Pă rin
te cu a ta ru gă ciu u ne prea cal dă dân du'i I e
ra ar he şi da ru ri i le ta le

Şi acum

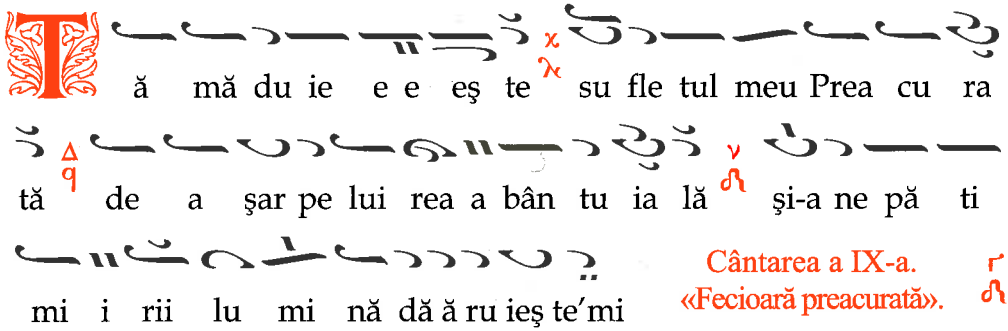
Tă mă du ie e e eş te su fle tul meu Prea cu ra
tă de a şar pe lui rea a bân tu ia lă şi-a ne pă ti
mi i rii lu mi nă dă ă ru ieş te'mi

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

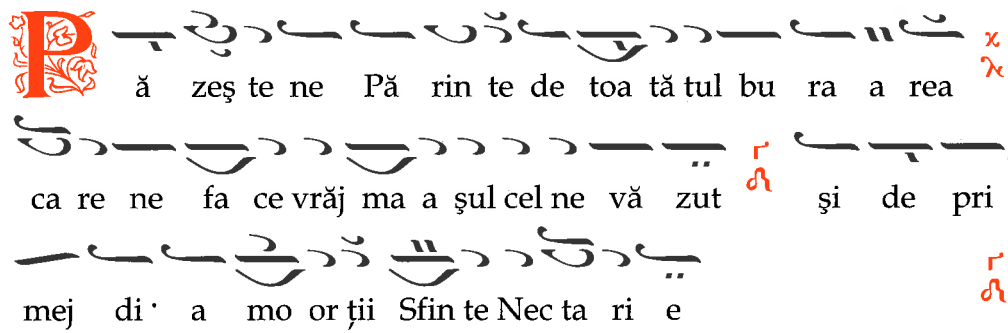
Pă zeş te ne Pă rin te de toa tă tul bu ra a rea
ca re ne fa ce vrăj ma a şul cel ne vă zut şi de pri
mej di · a mo or ţii Sfin te Nec ta ri e

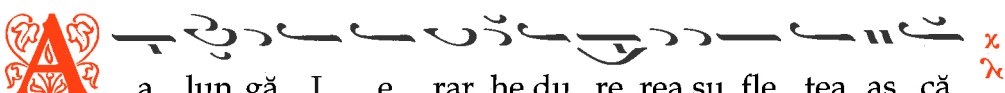
A a lun gă I e rar he du re rea su fle tea as că

şi cea din trup su fe ri in ţă cu ha rul tău pe ca re'l
ai de la Do om nul Pă rin te Nec ta ri e
Slavă.
La Dom nul Iu bi to rul de oa meni mij lo ce eş te
pen tru os tro vul Ę ghi i nei ne în ce tat şi pen tru
ţa ra a cea as ta Sfin te Nec ta ri e
Şi acum.
Cu to ţii lă u dân du'ţi ha rul tău Fe cioa a ră
ne în ce tat ca o mai că cu dra gos te de fii pe
fi e ca re ne-a co o peri ne mân gâi şi ne hră neşti
Pe lu mi nă to rul bu nei cins tiri
«Cuvine-se»
şi megalinariile:
şi no ua fă cli i e a Bi se ri cii lui Hris tos
pe o cro ti to o rul fier bin te al E ghi i nei
să îl cins tim cu to o ţii pe Sfân tul Nec ta ri e
Bu cu ră te râ ul nou iz vo rât prin dum ne

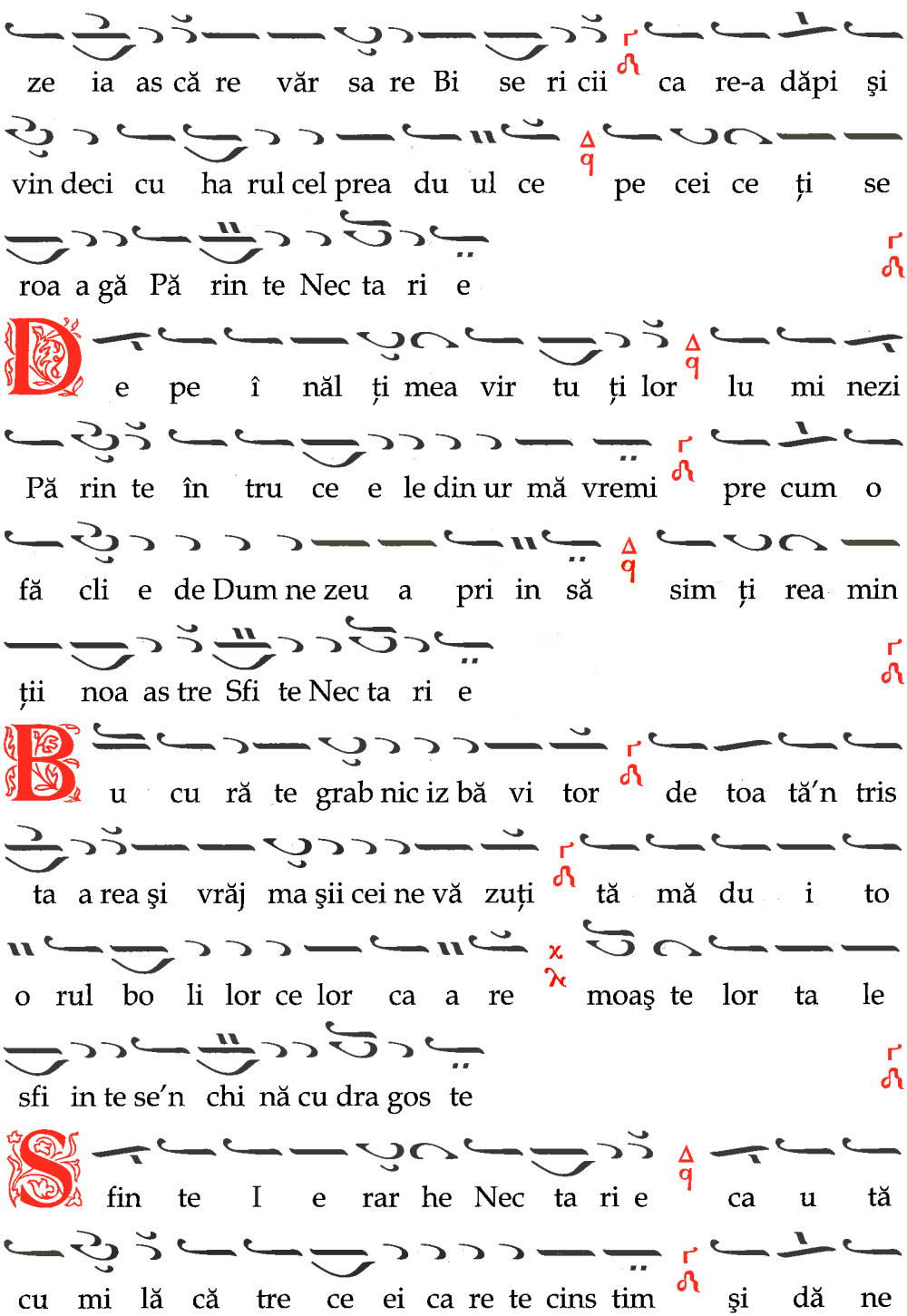
ze ia as că re văr sa re Bi se ri cii ca re-a dăpi şi
vin deci cu ha rul cel prea du ul ce pe cei ce ţi se
roa a gă Pă rin te Nec ta ri e
De pe î năl ţi mea vir tu ţi lor lu mi nezi
Pă rin te în tru ce e le din ur mă vremi pre cum o
fă cli e de Dum ne zeu a pri in să sim ţi rea min
ţii noa as tre Sfi te Nec ta ri e
Bu cu ră te grab nic iz bă vi tor de toa tă'n tris
ta a rea şi vrăj ma şii cei ne vă zuţi tă mă du i to
o rul bo li lor ce lor ca a re moaş te lor ta le
sfi in te se'n chi nă cu dra gos te
Sfin te I e rar he Nec ta ri e ca u tă
cu mi lă că tre ce ei ca re te cins tim şi dă ne

Pă rin te ier ta re de gre şa a le de la Mân tu i

to o rul cu mij lo ci rea ta

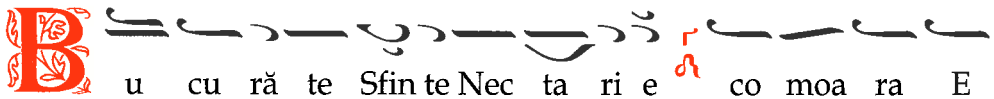
Bu cu ră te Sfin te Nec ta ri e co moa ra E

ghi i nei fă că to ru le de mi nuni la u da cea no

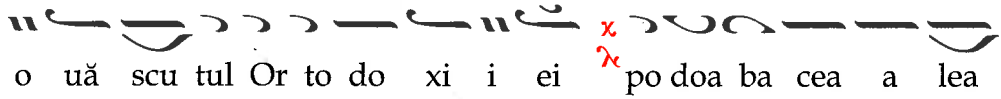
o uă scu tul Or to do xi i ei po doa ba cea a lea

a să a ce tei Ie rar hi lor

Aa ta o cro ti re n'o de păr ta Sfin te I e

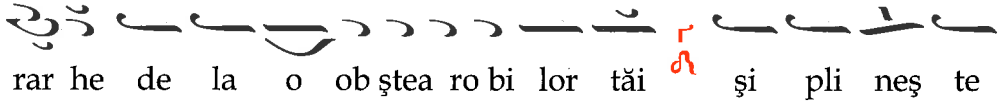
rar he de la o ob ştea ro bi lor tăi şi pli neş te

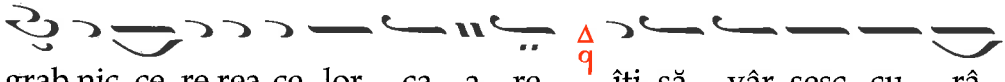
grab nic ce re rea ce lor ca a re îți să vâr şesc cu râ

âv nă me reu po me ni rea ta

Tropar. Glas 1. «Cetățean pustiei». Πα.

Pe vlăs ta rul Si li vri ei şi la u da E ghi nei

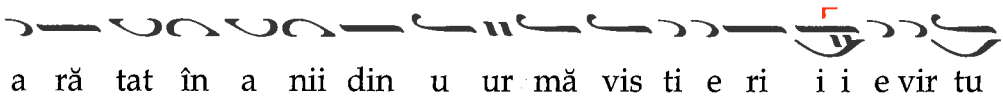
ară tat în a nii din u ur mă vis ti e ri i i e vir tu

ți lor pe Nec ta ri e toți să îl cin stim pe sfân tul slu ji

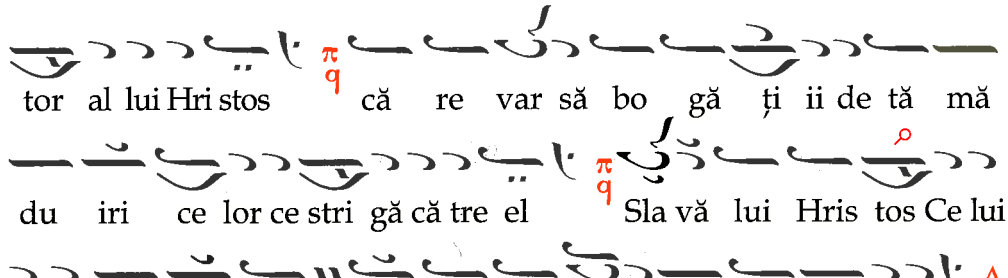

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

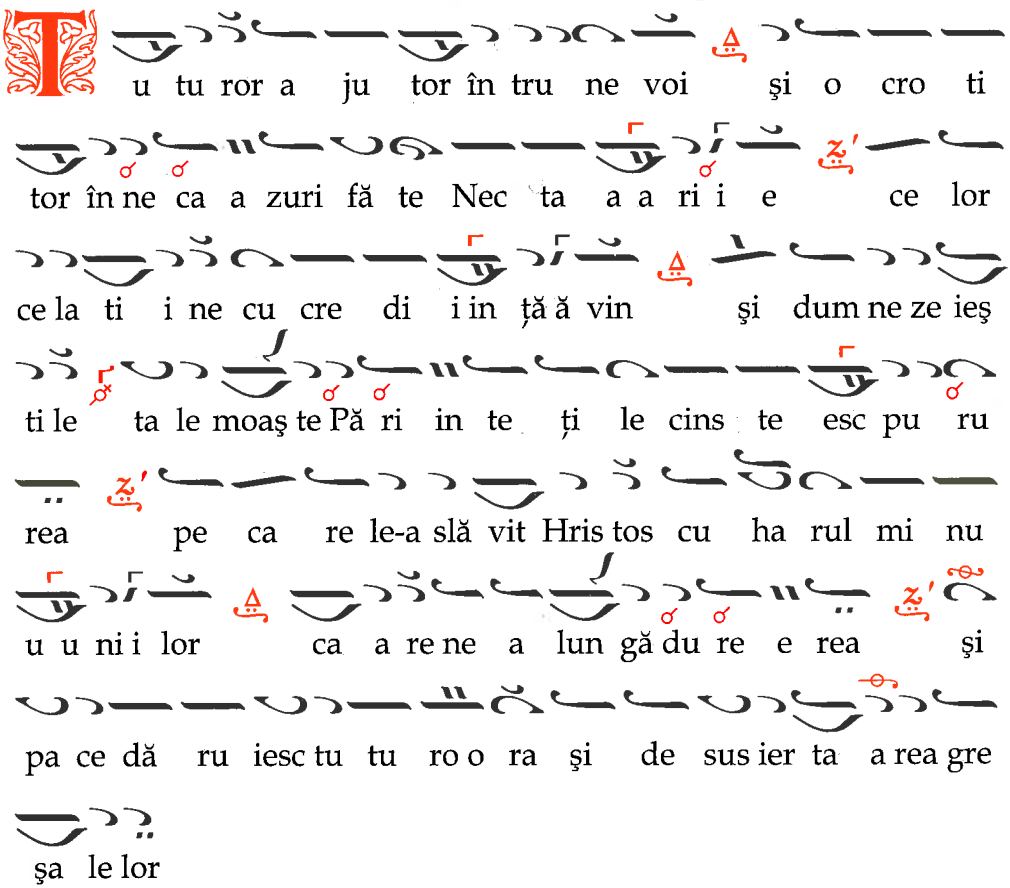

PARACLIS

sau Canon de mângâiere şi rugăciune către

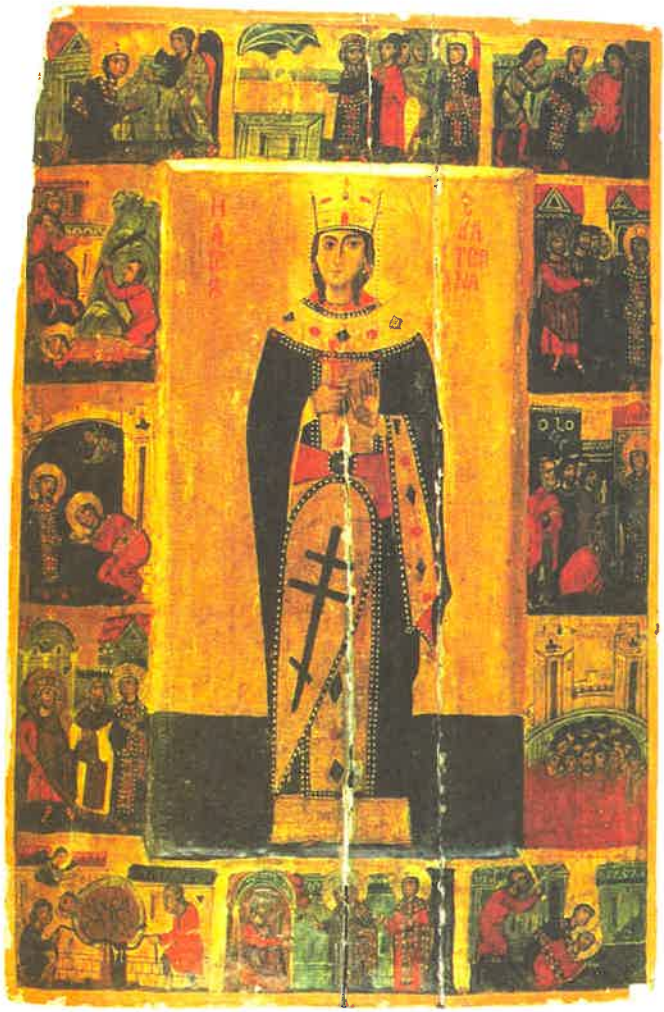

Sfânta Mare Muceniță

ECATERINA

întru-tot-înțeleapta mireasă a lui Hristos,

a cărei pomenire o săvârşim pe 25 Noiembrie.

PARACLISUL
Sfintei Marii Mucenițe
şi întru-tot-înțeleptei mirese a lui Hristos
ECATERINA

Troparul, pe larg.

Glas 4. Bȣ

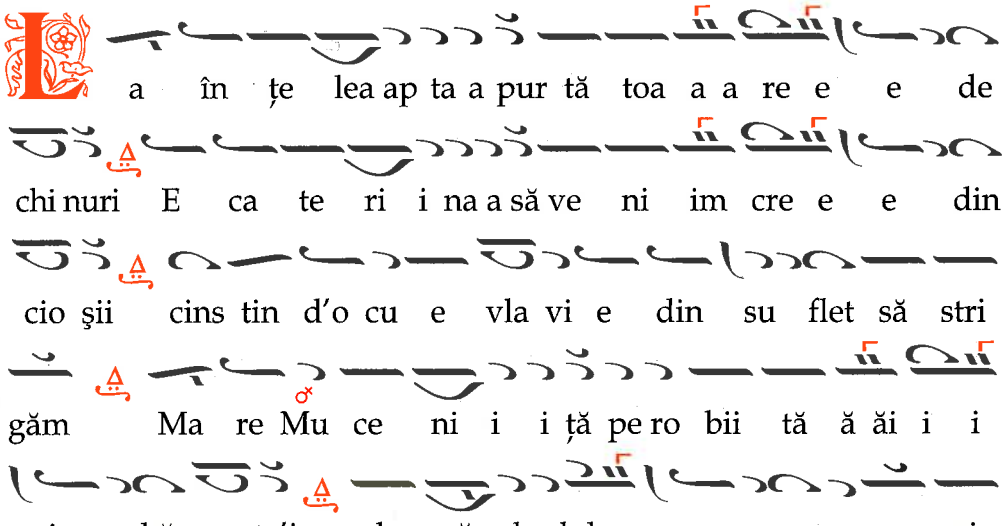

Troparul pe scurt.
«Cel ce Te-ai înălțat». Bȣ

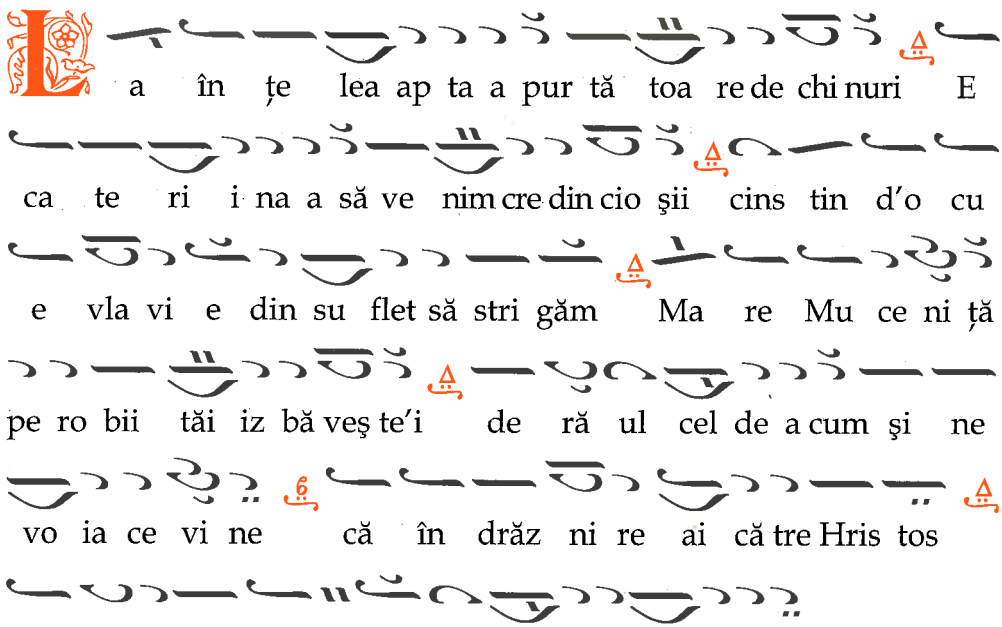

Slavă. Şi acum. al Născătoarei.
«Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o ca pe uscat».

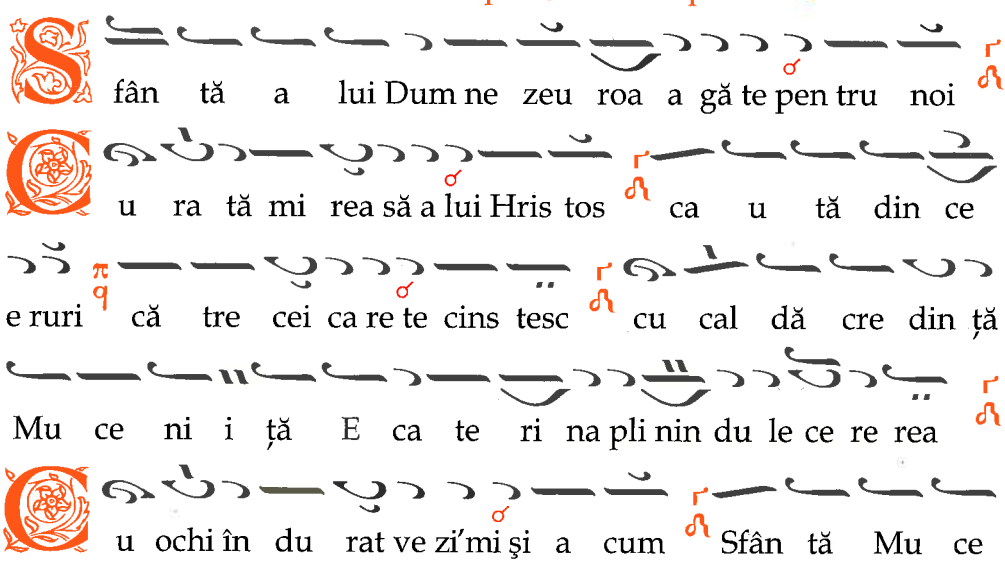

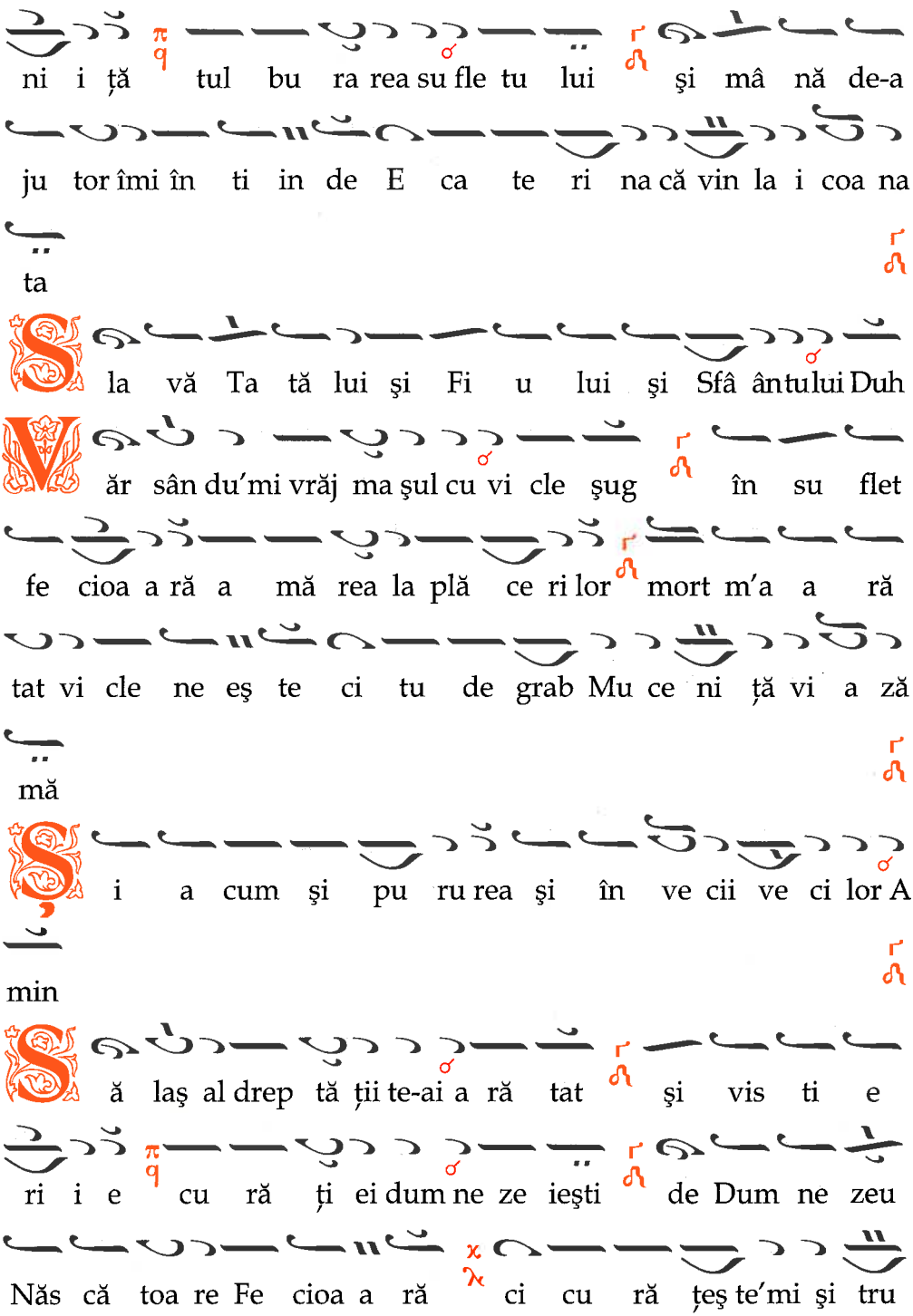
ni i ța tul bu ra rea su fle tu lui şi mâ nă de-a
ju tor îmi în ti in de E ca te ri na că vin la i coa na
ta
Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ântului Duh
Văr sân du'mi vrăj ma şul cu vi cle şug în su flet
fe cioa a ră a mă rea la plă ce ri lor mort m'a a ră
tat vi cle ne eş te ci tu de grab Mu ce ni ță vi a ză
mă
Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min
Să laş al drep tă ții te-ai a ră tat şi vis ti e
ri i e cu ră ți ei dum ne ze ieşti de Dum ne zeu
Năs că toa re Fe cioa a ră ci cu ră țeş te'mi şi tru

pul şi su fle tul

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

Ge lor ce te la u dă E ca te ri na a ju

tă le zid în tă rit în tru to ot cins ti i i tă tu tu ror

a ră tân du te

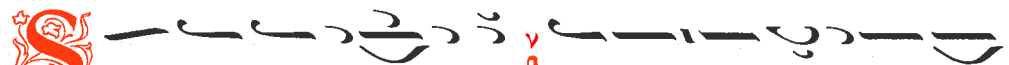
Şter ge în tris ta rea mea şi tot a ma rul du re

ri lor schim bă'l de grab în tru bu u cu ri i i e Mu ce

ni ţă cu ha rul tău

Slavă.

Grab nic dă ru ieş te le în zdră ve ni re şi

li niş te ce lor bol navi Ma re Mu u ce ni i i ţă bu

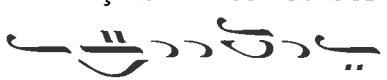
cu rân du le su fle tul

Şi acum.

Mai ca Zi di to ru lui tă mă du i re prea grab

ni că dă le a cum Pu ru rea a fe cioa a a ră ce lor ca

re te la u dă

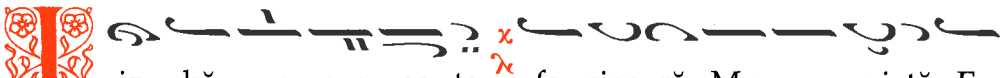
Iz bă ve e e eş te fe cioa ră Mu ce ni ță E

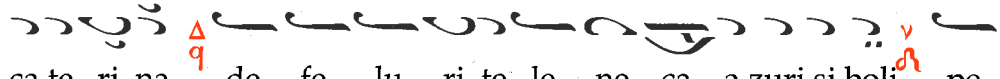
ca te ri na de fe lu ri te le ne ca a zuri şi boli pe

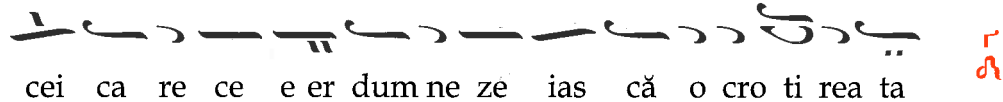
cei ca re ce e er dum ne zeias că o cro ti rea ta

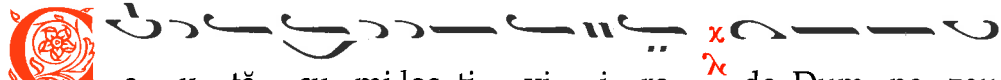
Ca u tă cu mi los ti vi i re de Dum ne zeu

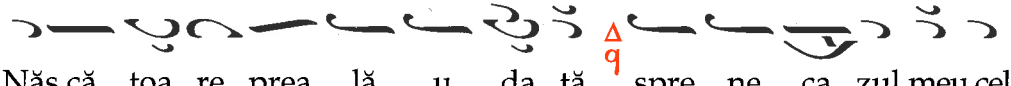
Năs că toa re prea lă u da tă spre ne ca zul meu cel

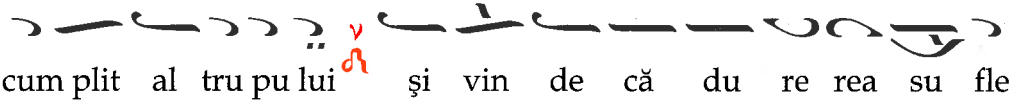
cum plit al tru pu lui şi vin de că du re rea su fle

tu lui me e e e eu

După Ectenie, Sedealna. Glas 4.
«Cele de sus căutând».

În țe leap tă fe cioa a ră slă vi tă pur tă

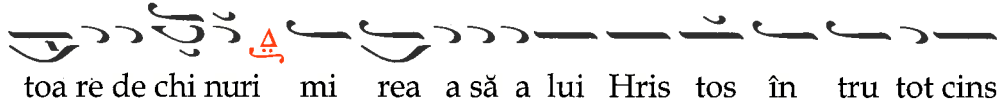
toa re de chi nuri mi rea a să a lui Hris tos în tru tot cins

ti tă E ca te ri i i na iz bă vi re de re e le

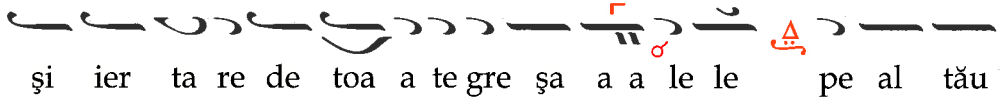
şi ier ta re de toa a te gre şa a a le le pe al tău

Mi re roa gă'L ca să dea ce lor ce chi nu ri le

ta a le le cins tesc cu dra a gos te

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

De du re ri le tru pu lui şi de în tris ta re
şi toa tă pă ti ma iz bă veş te'i pe cei ca re cer
o, E ca te ri na a ju to rul tău

Mij lo ci rea ta fa că se ro uă bu cu rân du'i
pu ruri pe ro bii tăi Mu ce ni ţă şi stin gân du le ar
şi ţa cup to ru lui is pi te lor

Mij lo ceş te ru gân du te dul ce lui tău Mi re fe
cioa ră pu ru rea pen tru cei ce se în torc sme riţi din
stră i na ţa ră a gre şa le lor

Slavă.

Spre sus pi nul şi plân ge rea ce lor ce a lear gă
la ti ne plea că te şi a li nă le du re ri le
o, E ca te ri na cu pu te rea ta

Şi acum.

Din tru ti ne năs cu tu S'a Cel îm po do bit cu fru

mu se e ța Hris tos cu a Că rui fru mu se ța-a cum

Prea cu ra tă cu ge tul ră neș te mi'l

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

ur pă'l și a cum și zdro beș te'l pe vi clea nul vrăj maș

că ne bu neș te se-a run că a su pra noas tră prea în

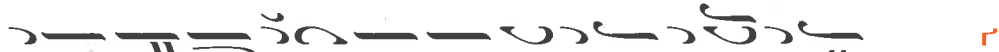
țe lea a a ap tă E ca te ri na cu pu te rea ta

ar să ne de sus unt de lem nul mij lo ci ri lor și

în tru to tul ne sfin țe eș te pe noi slă bă no gi i i

Slavă.

i ții și cu tru pul și cu su fle tul

tim cu-a de vă rat în tru vre me de pri mej di e mi

los ti vi rea ta fier bi in te spre noi ca re a li i i

Și acum.

i nă toa tă as pri mea du re ri lor

e ea ce-ai năs cut Mân tu i rea pă că to și lor mi

los ti veș te te spre su u fle tul meu ca re bo le e e eș

Cântarea a VI-a.
«Îndură-Te mie, Mântuitorule».

Slavă.

Şi acum.

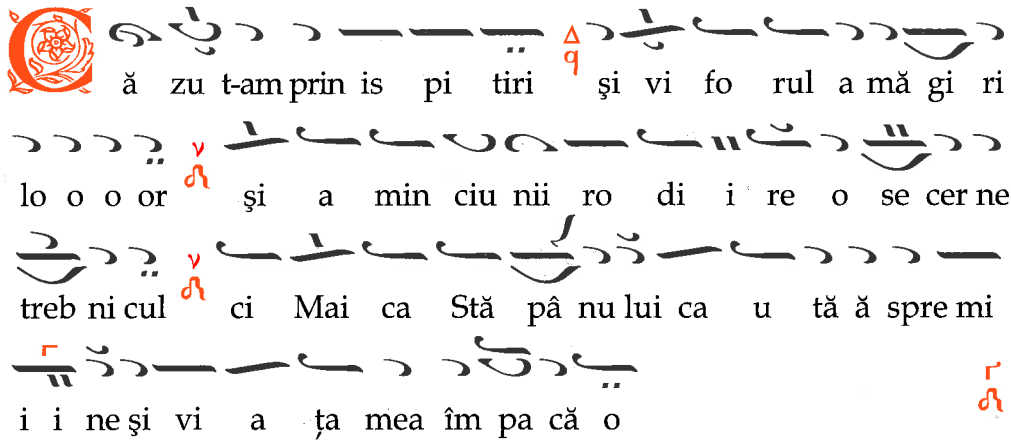

Prochimen.
Glas 4. Bs

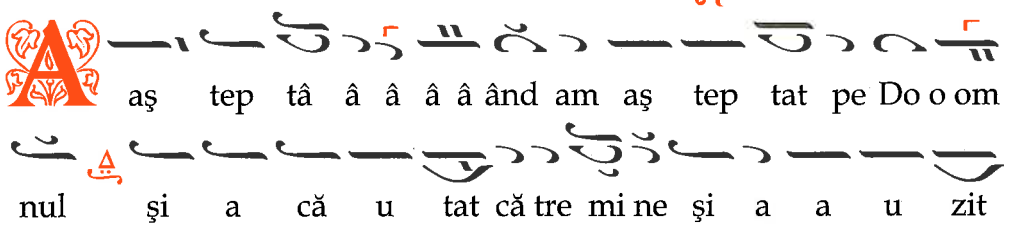

ru gă ciu u nea mea

de două ori

Aş tep tâ â â ând am aş tep tat pe Do om nul

şi a că u tat că tre mi i ne

Şi a a u zi it ru gă ciu u u nea mea a a a

După citirea Evangheliei. Glas 2.

Pen tru ru gă ciu ni le Pur tă toa rei de chi nuri Mi

los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le lor

noas tre

Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira. Glas 6. «Toată nădejdea».

La u da fe cioa re lor E ca te ri na a slă vi

tă floa rea cu ră ţi i i ei şi dum ne ze iesc lă caş al

În ţe lep ciu nii de a le vrăj ma şu lui sfă tu iri prea

vi cle e e ne iz bă ve e e eş te mă ro gu mă şi

în vred ni ceş te mă în tru cu ră ți e şi în drep ta te

a um bla tot dea u u u na în vi a ța a cea as

ta cea tre că toa re ca a poi de la Do o o om nul

ne îm bă trâ ni toa a re le bu nă tăți să le ca a a

păt Mu ce ni ță cu fier bin te ru gă ciu u u nea ta

a a a

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

Sfân tă a lui Dum ne zeu roa gă te pen tru noi

Cup to rul pa ti mi lor me le stin ge mi'l de gra

bă Ma re Mu ce ni ță şi la a pa cea vi e

a ne pă ti mi i rii E ca te ri na poar tă ă mă cu ru

gă ciu u ni le ta le

Lu a a t-ai ma re în drăz nea lă că tre al tău Mi

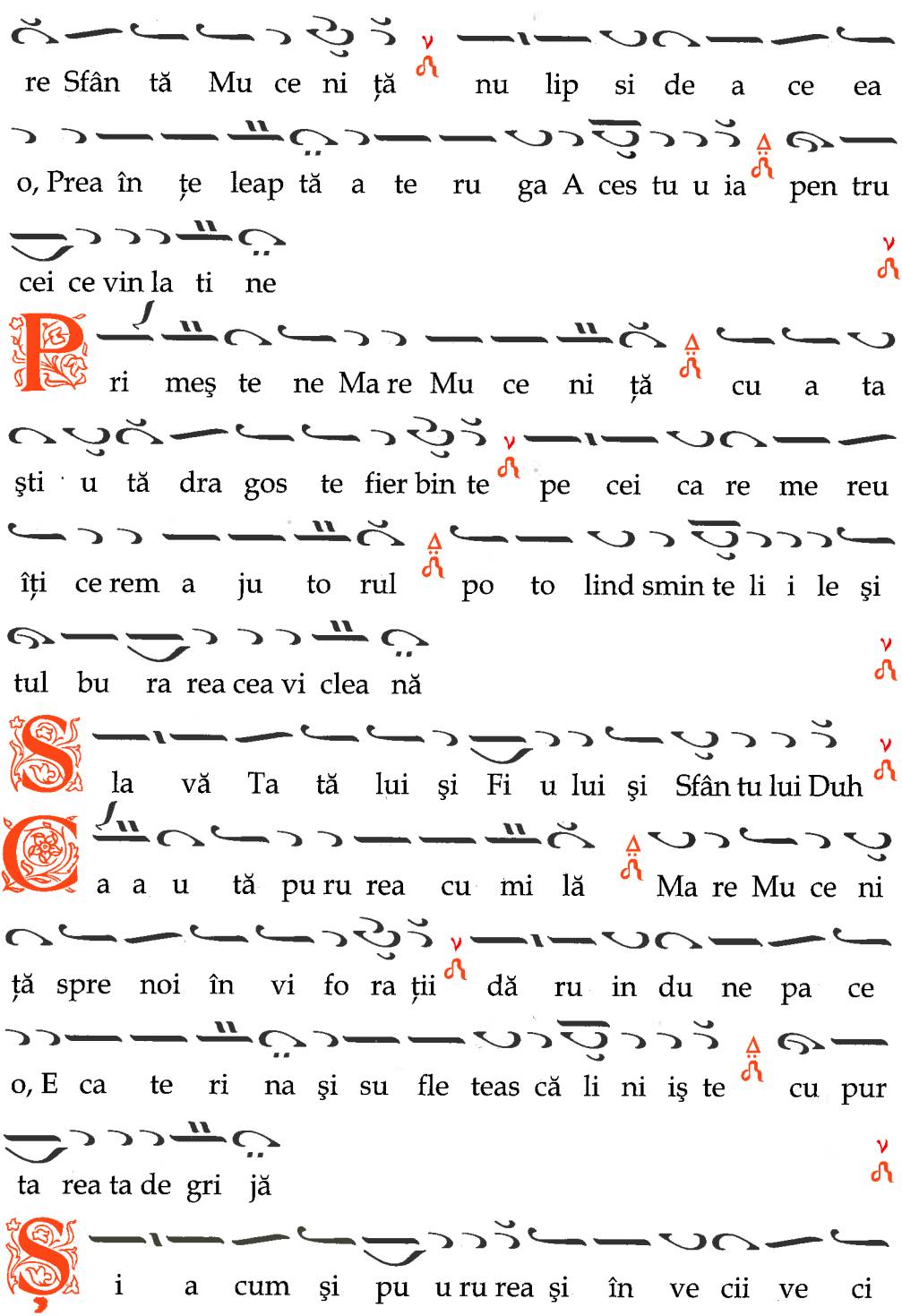
re Sfân tă Mu ce ni ță nu lip si de a ce ea
o, Prea în țe leap tă a te ru ga A ces tu u ia pen tru
cei ce vin la ti ne
Pri meș te ne Ma re Mu ce ni ță cu a ta
ști u tă dra gos te fier bin te pe cei ca re me reu
îți ce rem a ju to rul po to lind smin te li i le și
tul bu ra rea cea vi clea nă
Sla vă Ta tă lui și Fi u lui și Sfân tu lui Duh
Ca a u tă pu ru rea cu mi lă Ma re Mu ce ni
ță spre noi în vi fo ra tii dă ru in du ne pa ce
o, E ca te ri na și su fle teas că li ni iș te cu pur
ta rea ta de gri jă
Și a cum și pu u ru rea și în ve cii ve ci

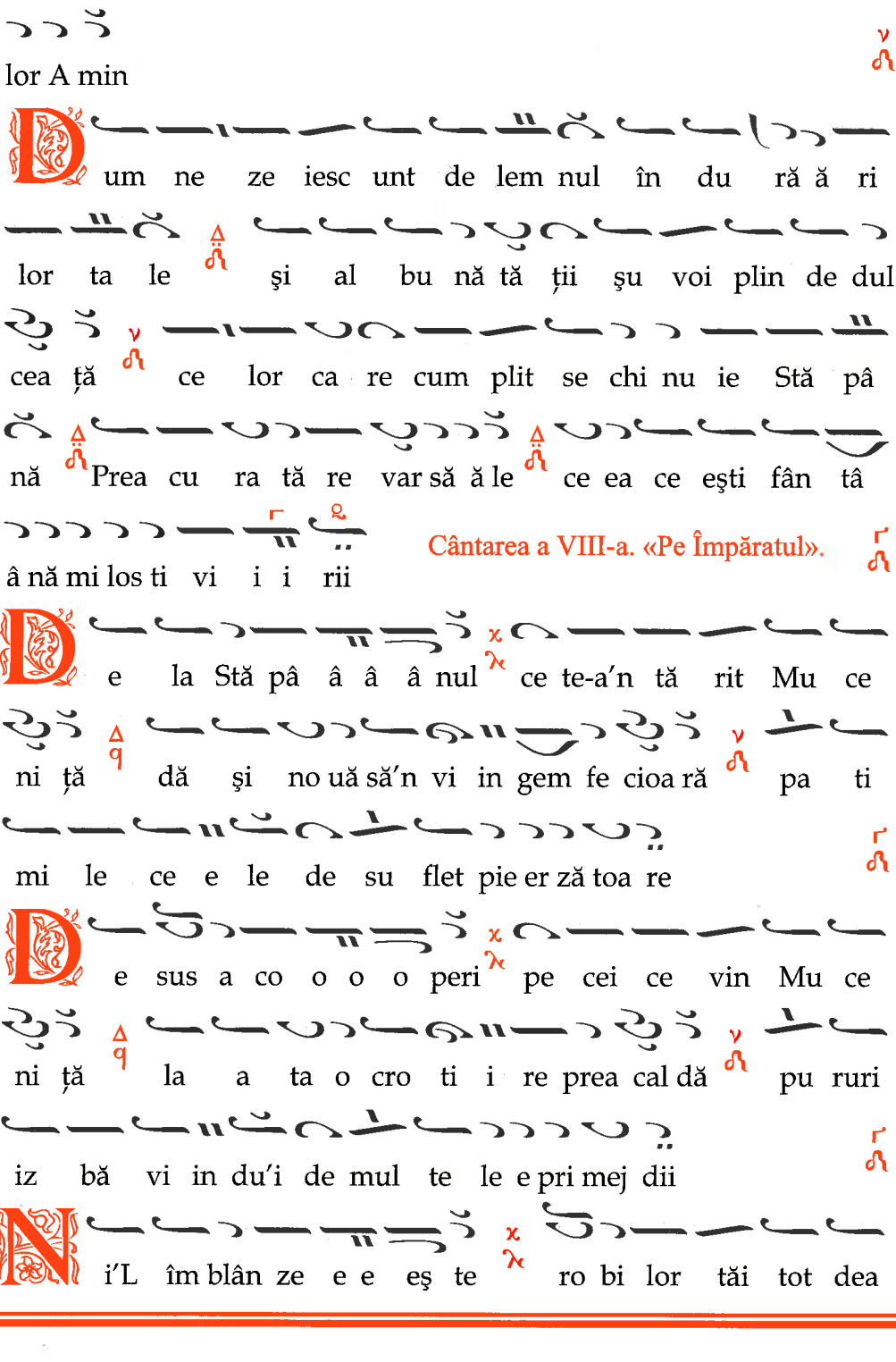
lor A min
Dum ne ze iesc unt de lem nul în du ră ă ri
lor ta le şi al bu nă tă ţii şu voi plin de dul
cea ţă ce lor ca re cum plit se chi nu ie Stă pâ
nă Prea cu ra tă re var să ă le ce ea ce eşti fân tâ
â nă mi los ti vi i i rii
Cântarea a VIII-a. «Pe Împăratul».
De la Stă pâ â â â nul ce te-a'n tă rit Mu ce
ni ţă dă şi no uă să'n vi in gem fe cioa ră pa ti
mi le ce e le de su flet pie er ză toa re
De sus a co o o o peri pe cei ce vin Mu ce
ni ţă la a ta o cro ti i re prea cal dă pu ruri
iz bă vi in du'i de mul te le e pri mej dii
Ni'L îm blân ze e e eş te ro bi lor tăi tot dea

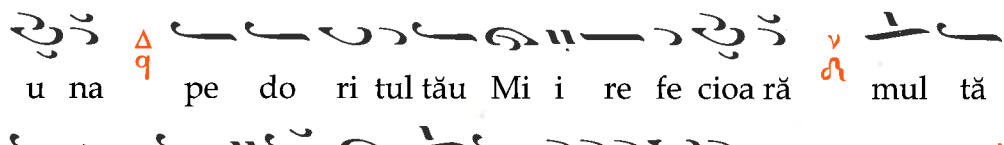
u na pe do ri tul tău Mi i re fe cioa ră mul tă

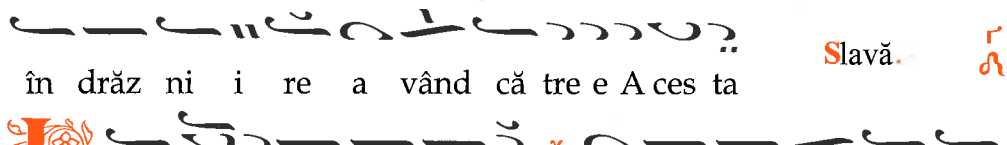
în drăz ni i re a vând că tre e A ces ta

Slavă.

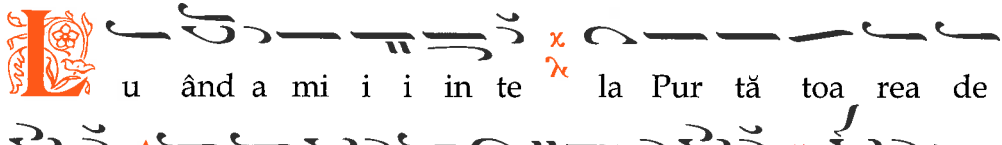
uând a mi i i in te la Pur tă toa rea de

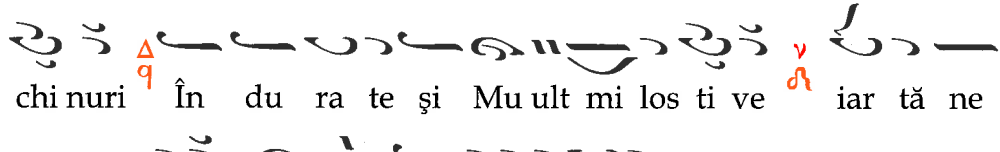
chi nuri În du ra te şi Mu ult mi los ti ve iar tă ne

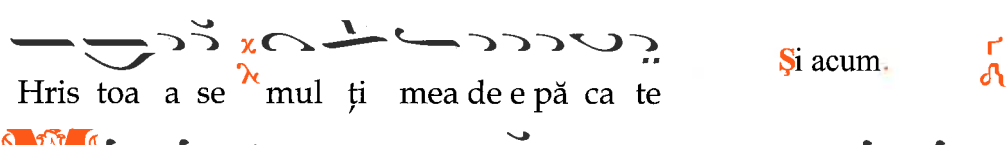
Hris toa a se mul ți mea de e pă ca te

Şi acum.

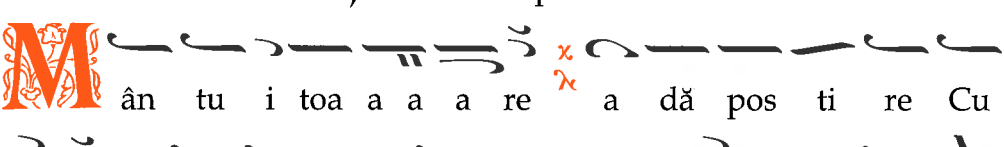
ân tu i toa a a a re a dă pos ti re Cu

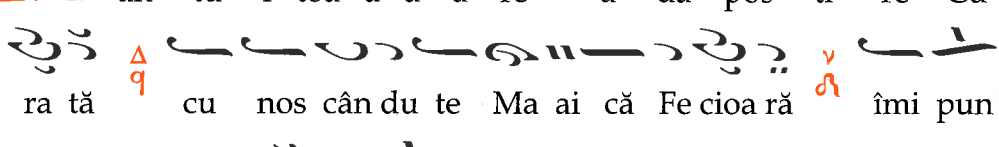
ra tă cu nos cân du te Ma ai că Fe cioa ră îmi pun

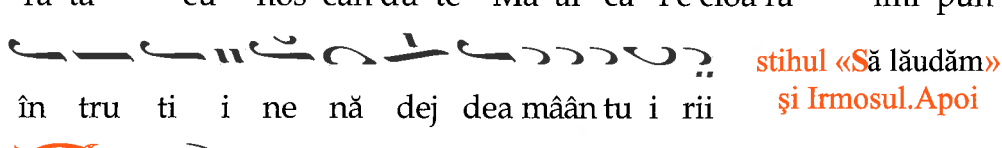
în tru ti i ne nă dej dea mâân tu i rii

stihul «Să lăudăm» şi Irmosul. Apoi

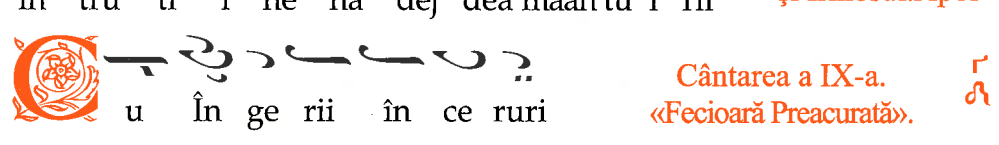
u În ge rii în ce ruri

Cântarea a IX-a. «Fecioară Preacurată».

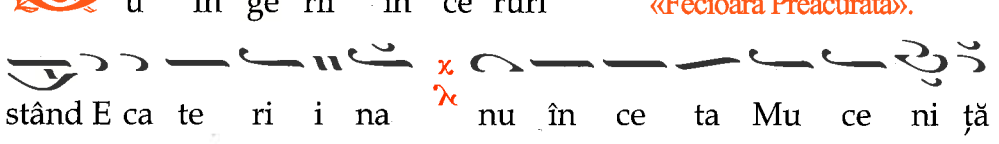
stând E ca te ri i na nu în ce ta Mu ce ni ță

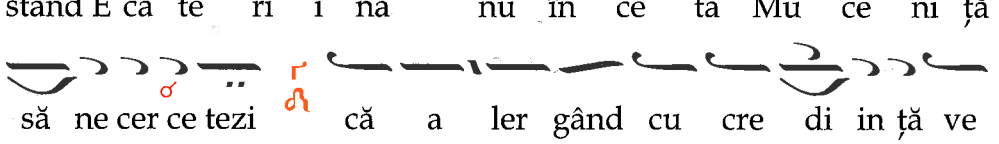
să ne cer ce tezi că a ler gând cu cre di in ță ve

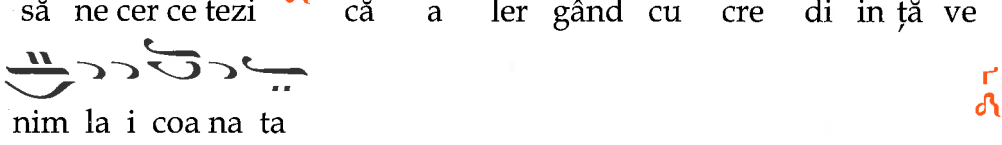
nim la i coa na ta

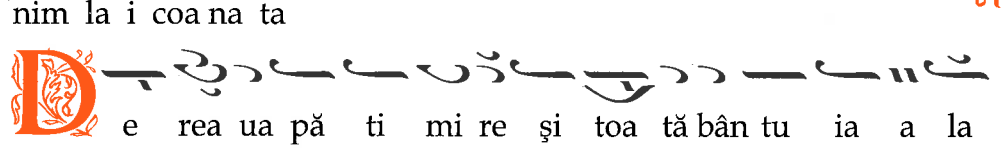
e rea ua pă ti mi re şi toa tă bân tu ia a la

ne vă tă maţi ne pă zeş te pe cei ce te cins tim a

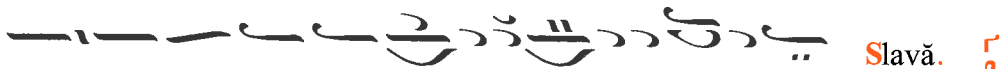
lui Hris tos Mu ce ni i ţă cu mij lo ci rea ta

Slavă.

u ra za ne a pu să a Soa re lui drep tă ă ţii

E ca te ri na po doa ba Ce tei fe cio reşti în tu

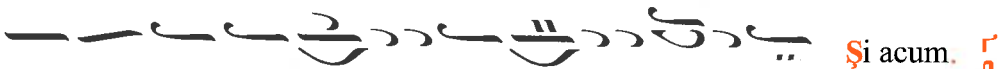
ne ca rea din su u flet de gra bă a lun gă mi-o

Şi acum.

i se ri că cins ti tă a ra tă mă Fe cioa a ră

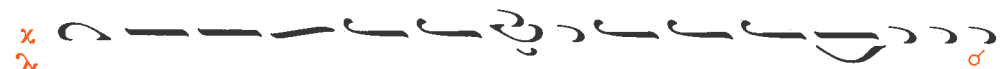
de Dum ne zeu Năs că toa re dum ne ze ie eş tii su

flări po vă ţu in du mă pu u ruri la ca lea vir tu

ţi lor

«Cuvine-se» şi megalinariile:

Bu cu ră te va su le prea cu rat al în ţe lep

ciu u nii şi cins ti rii de Dum ne zeu lă ca a şul fe

cio ri ei cins ti i tă Mu ce ni ţă Sfân tă E ca

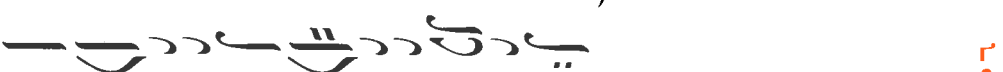
te ri i na po doa ba Bi se ri cii

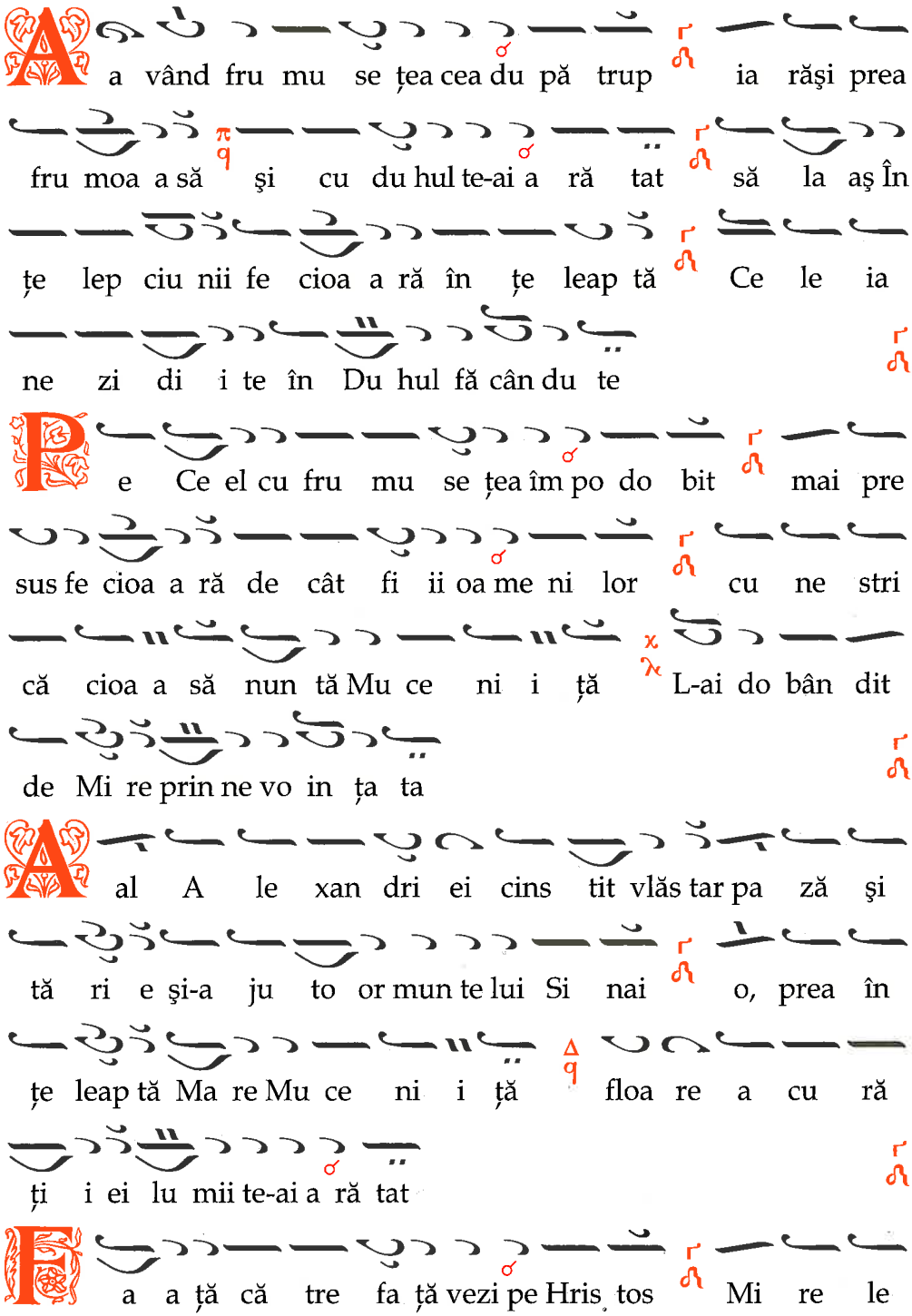
A a vând fru mu se țea cea du pă trup ia răşi prea
fru moa a să şi cu du hul te-ai a ră tat să la aş În
țe lep ciu nii fe cioa a ră în țe leap tă Ce le ia
ne zi di i te în Du hul fă cân du te
P e Ce el cu fru mu se țea îm po do bit mai pre
sus fe cioa a ră de cât fi ii oa me ni lor cu ne stri
că cioa a să nun tă Mu ce ni i ță L-ai do bân dit
de Mi re prin ne vo in ța ta
A al A le xan dri ei cins tit vlăs tar pa ză şi
tă ri e şi-a ju to or mun te lui Si nai o, prea în
țe leap tă Ma re Mu ce ni i ță floa re a cu ră
ți i ei lu mii te-ai a ră tat
F a a ță că tre fa ță vezi pe Hris tos Mi re le

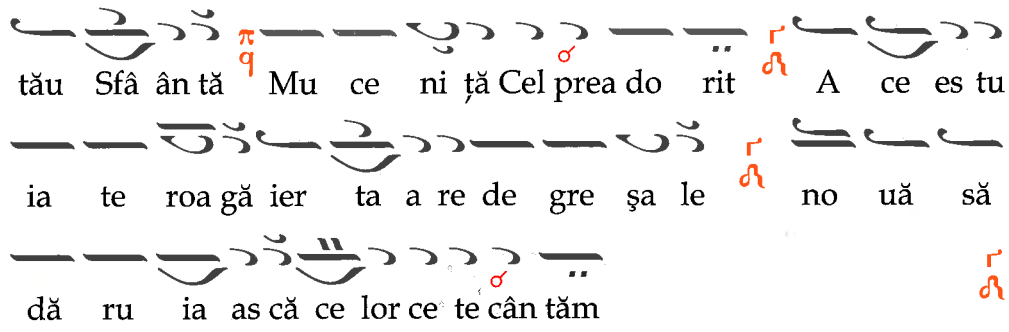

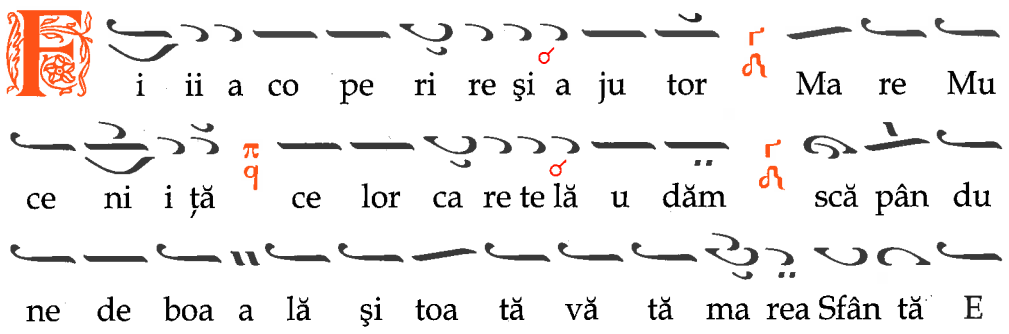

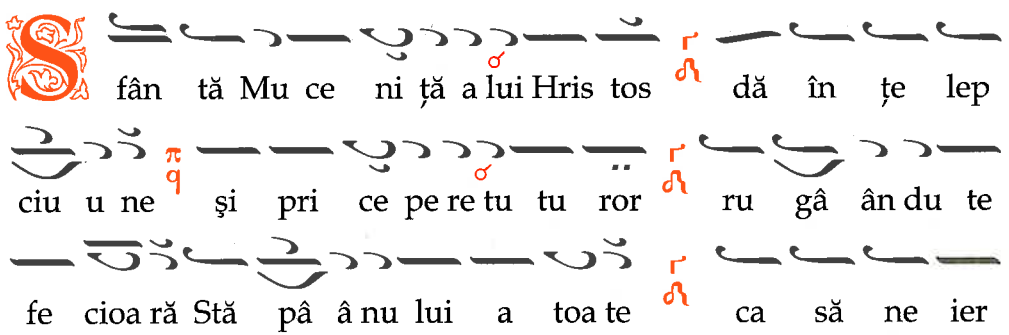

Troparul Muceniței. Glas 5.
«Τὸν συνάναρχον Λόγον».

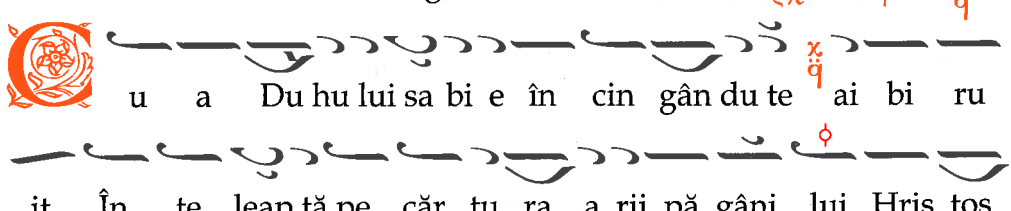

mu ce ni ce şte a du cân du te pen tru a cea sta

şi a cum că tre Dân sul mij lo cind slă vi i tă E ca

te ri na ne stri ca ta în ţe lep ciu u u ne şi

a Lui mi lă dă ru ie eş te e ne

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn». Δι.

Ma a re Mu ce ni ţă a lui Hris tos E ca te ri

na slă vi i tă mi rea sa Stă pâ â â nu lui iz bă veş

te ne pe noi de toa tă pa a a ti i ma şi de toa te ne

vo i le de du reri şi de boa a lă şi toa tă'n şe lă ciu

u nea vi clea nu lui vrăj maş Sfâ ân tă pur tă toa re de

chi i nuri că ai câş ti gat în drăz ni re î na

in tea Mân tu i to ru lui

PARACLIS

sau canon de rugăciune şi mângâiere către

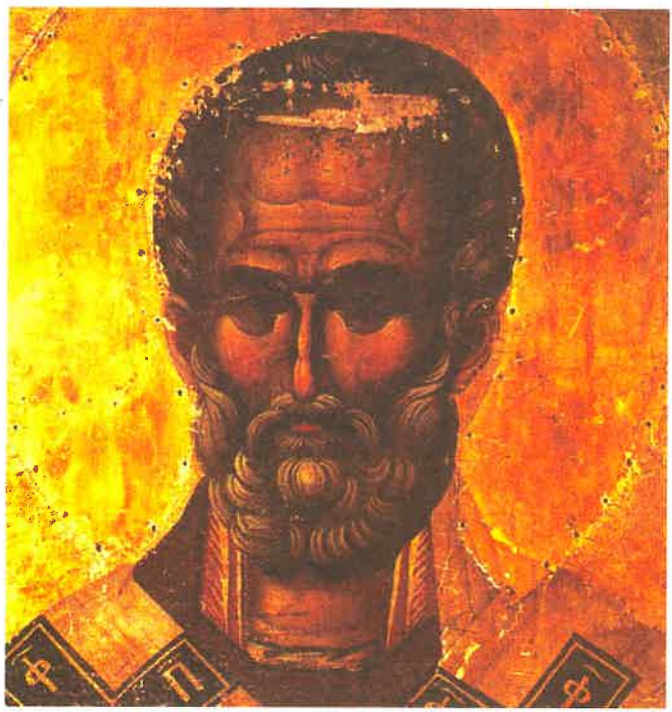

SFÂNTUL IERARH NICOLAE

făcătorul de minuni,

a cărui pomenire o săvârşim
pe 6 Decembrie şi pe 9 Mai.

PARACLIS

sau Canon de Mângâiere către SFÂNTUL IERARH NICOLAE făcătorul de minuni

Troparul. Glas 4.

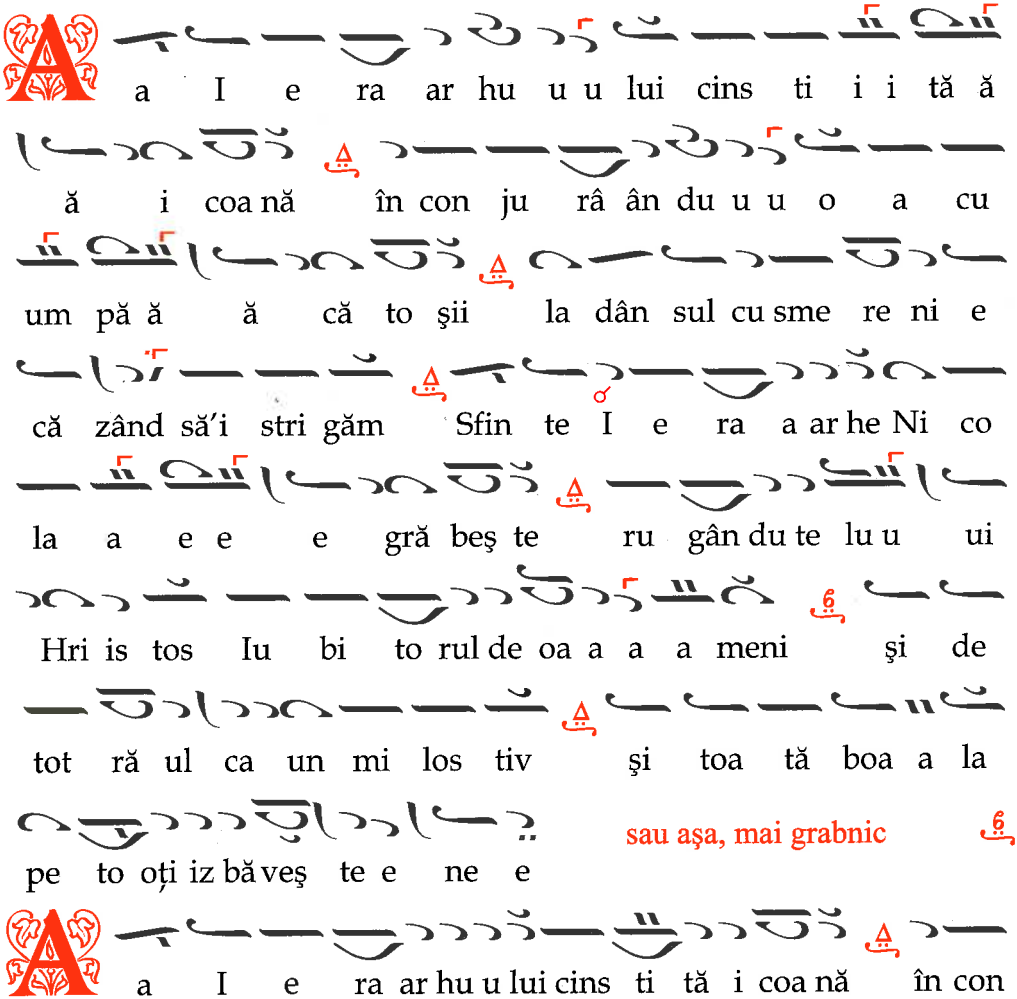

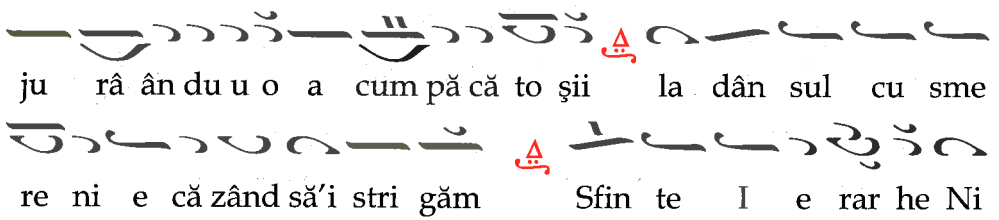

Slavă. Şi acum. Al Născătoarei «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

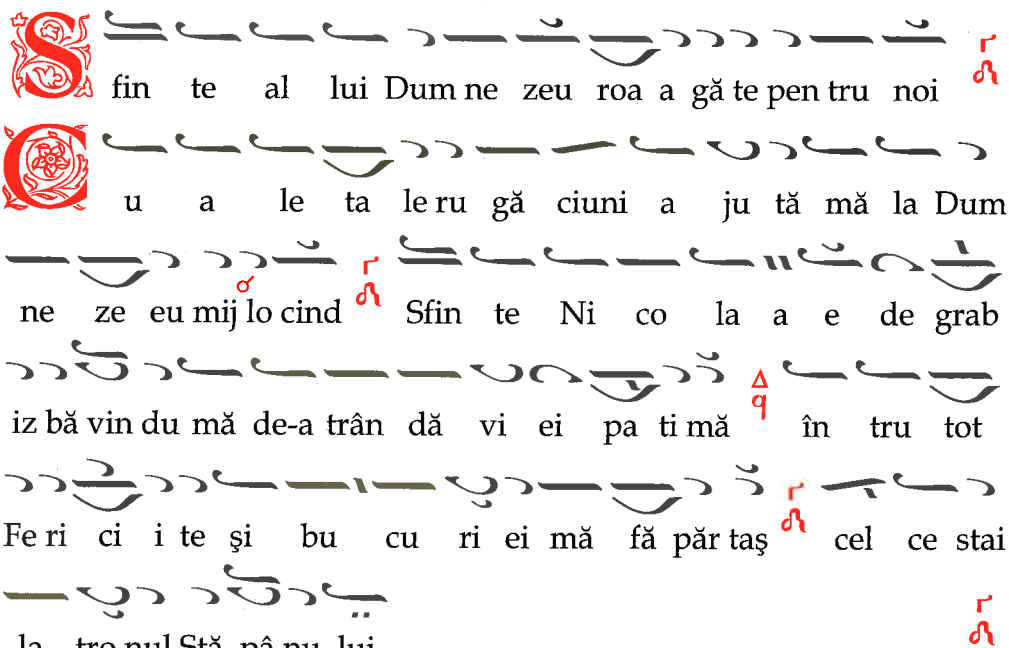

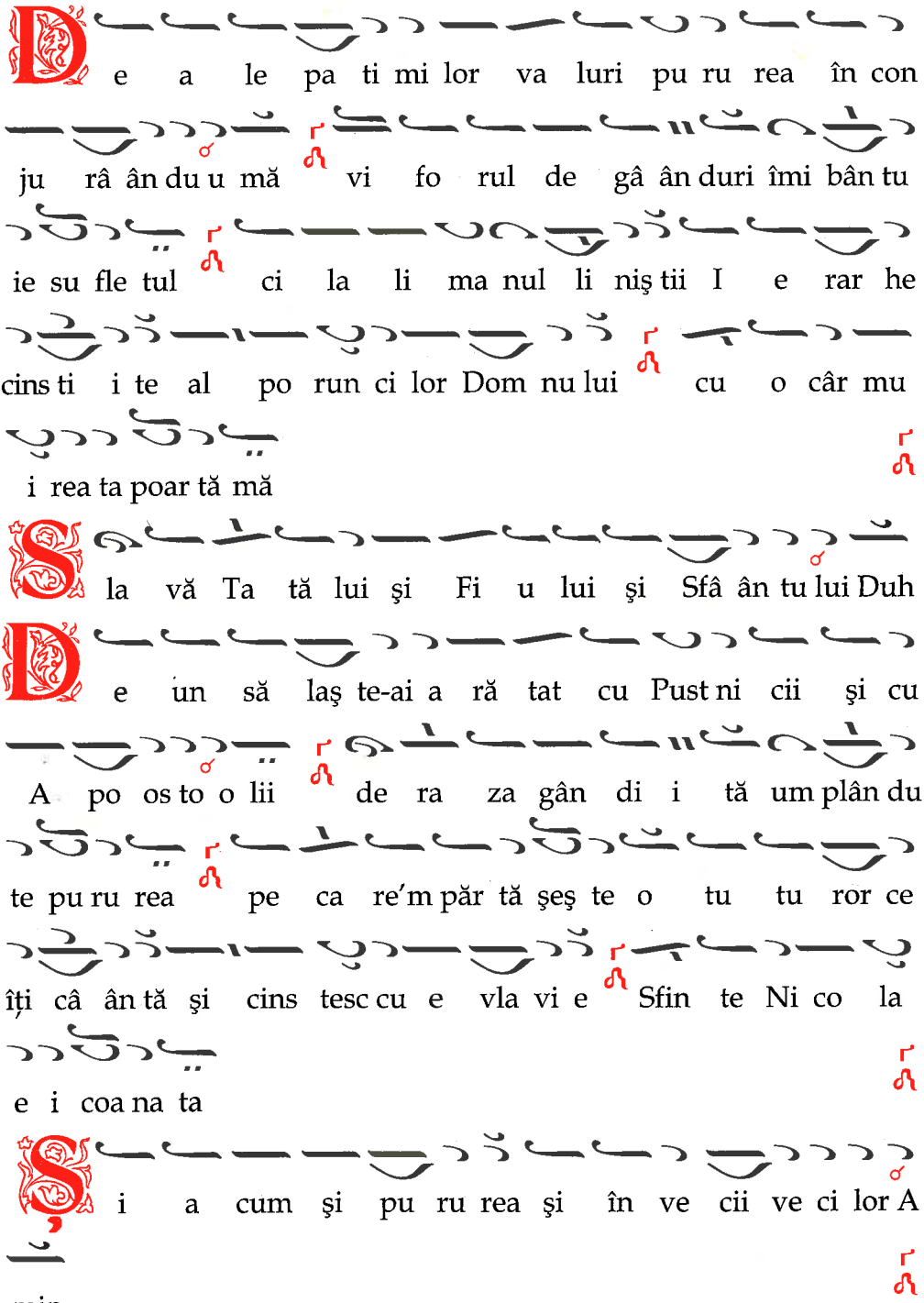
De a le pa ti mi lor va luri pu ru rea în con
ju râ ân du u mă vi fo rul de gâ ân duri îmi bân tu
ie su fle tul ci la li ma nul li niş tii I e rar he
cins ti i te al po run ci lor Dom nu lui cu o câr mu
i rea ta poar tă mă
Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh
De un să laş te-ai a ră tat cu Pust ni cii şi cu
A po os to o lii de ra za gân di i tă um plân du
te pu ru rea pe ca re'm păr tă şeş te o tu tu ror ce
îţi câ ân tă şi cins tesc cu e vla vi e Sfin te Ni co la
e i coa na ta
Si a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A
min

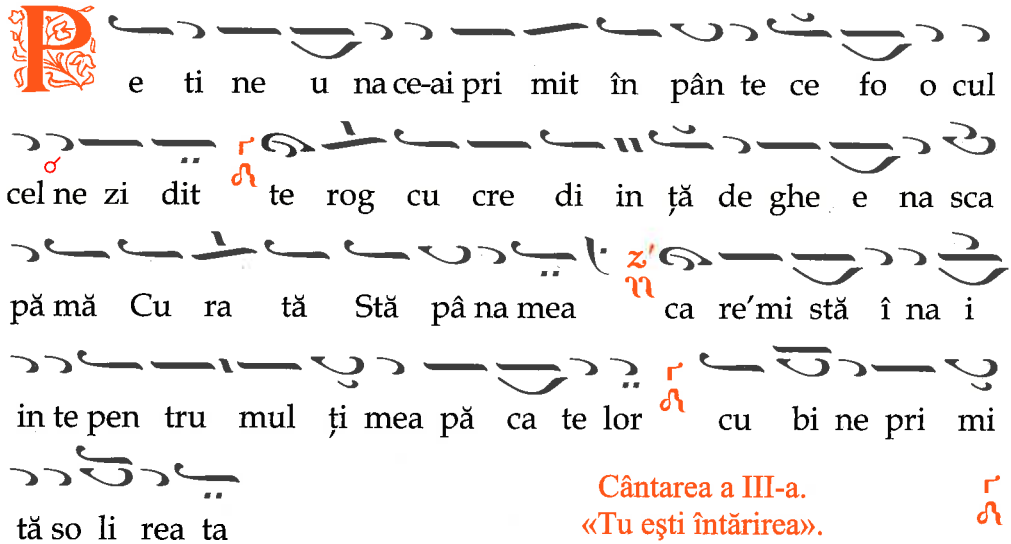

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

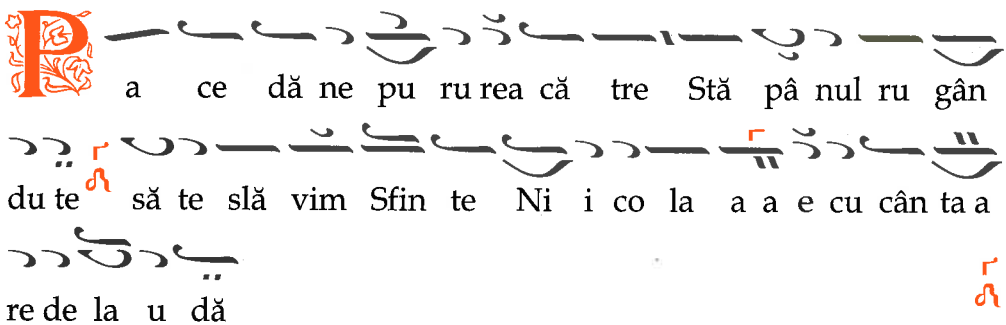

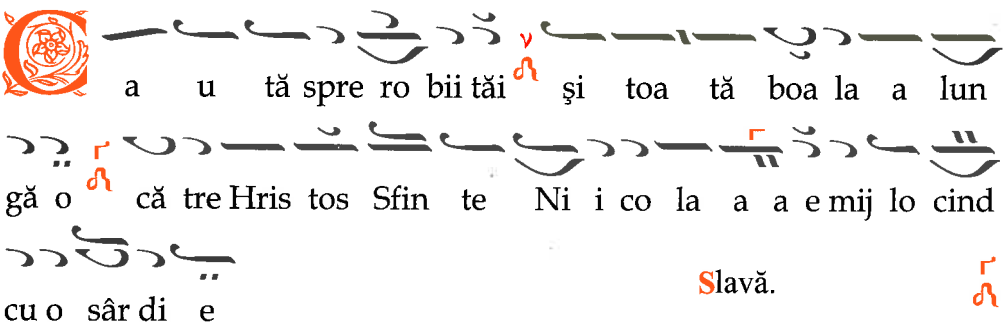

Slavă.

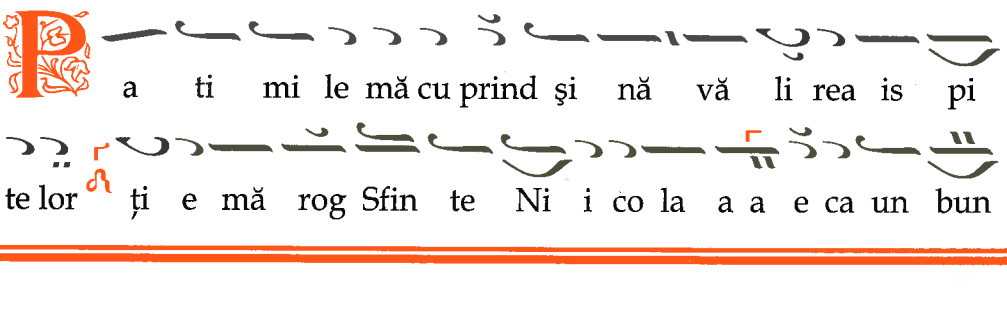

iz bă veş te mă

Şi acum.

Zid şi a co pe ră mânt vi e ţii me le a vân

du te nu mă'n spăi mânt Prea ne vi i no va a a tă de nă

va a la vrăj ma şu lui

Iiz bă ve e e eş te de tot ne ca zul şi vă tă ma a

rea pe cei ca re cer a ju to rul tău de Dum ne zeu pur

tă to ru le Sfin te I e rar he Ni co la e

Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».

Iîn du re re şi pa ti mă zac pen

tru mul ţi mea fă ră de le gi lor ci ru gân du te Stă

pâ nu lui Sfin te Ni co la e iz bă veş te mă

Slo bo zi t-ai din tem ni ţă ti ne rii a ce ia

cu mij lo ci rea ta şi pe mi ne slo bo zeş te mă din

tru o sân di rea cea veş ni că

Slavă.

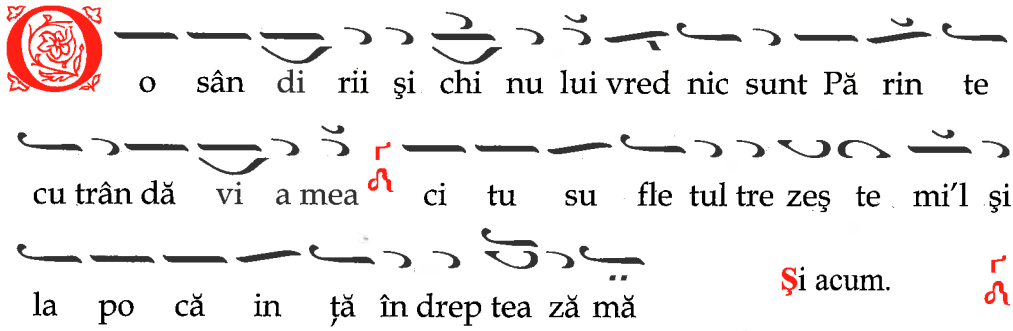

Şi acum.

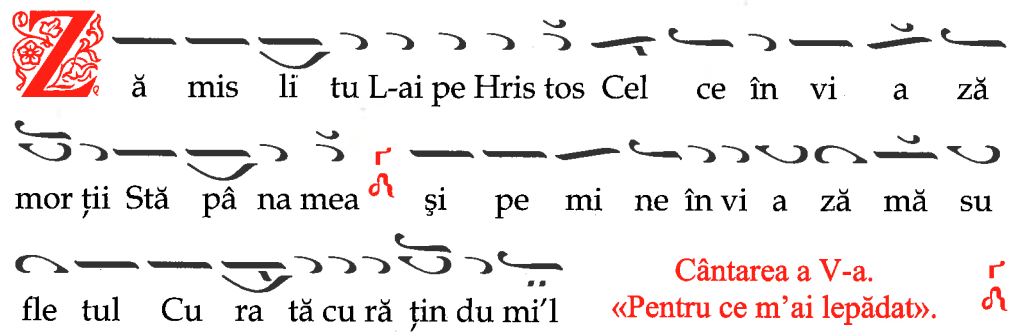

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

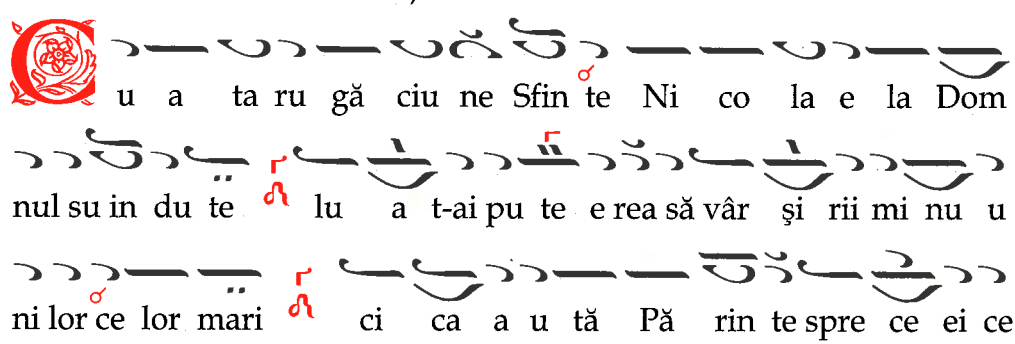

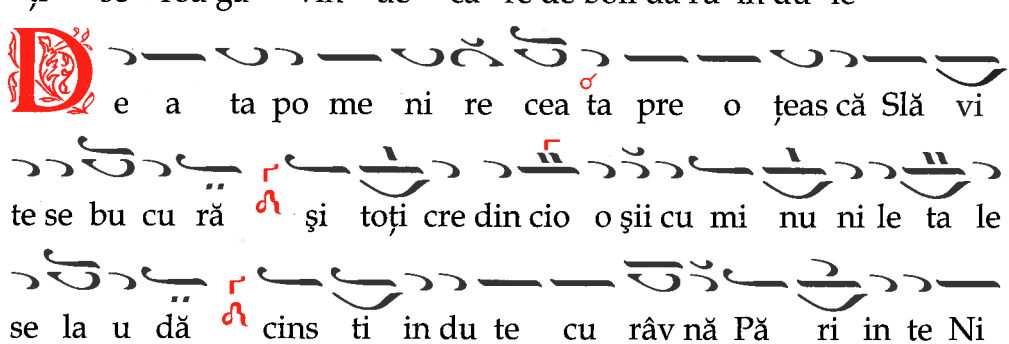

co la e ru gă tor că tre Dom nul a vân du te

Slavă.

u lu mi na gân di tă rai ți s-a fă cut I e rar

hu le i ni ma a vân du'L în mi ij loc pom vi e ții cei ve

eș ni ce pe Hris tos A ce e lu ia te roa gă pe ro o bii

tăi Pă rin te să'i pri meas că'n gră di ni le ra iu lui

Și acum.

în tris ta rea cum pli tă grab nic mă a fun dă în ma

rea is pi te lor de gra bă în ti i in de'mi mâ na ta Năs că

toa a re de Dum ne zeu ca Fi i ul tău lui Pe tru și

sca a pă mă Stă pâ nă că la ti ne am toa tă nă dej dea

mea

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

ur tu u u u na de is pi tiri mă'n vă lu ie dar

nu poa te să m'a fu un de Pă rin te că la li man li

niș tit Ni co la a e îmi câr mu ieşti cu pri ce pe re su

fle tul du cân du mă pâ nă la cer şi sur pând u nel

ti i rea vrăj ma şu lui

Că ri i i in te spre ro bii tăi în du ră te şi

le dă să nă ta a te tru pea scă şi cu iu bi re de fraţi

Fe ri ci i te le mij lo ceş te ier ta rea pă ca te lor

ru gân du te că tre Hris tos Ni co la e po doa ba

Bi se ri cii

Slavă.

De moa a a ar te i-ai iz bă vit cu ha rul tău pe

os ta şii fă ră vi i nă Pă rin te ci şi a cum din

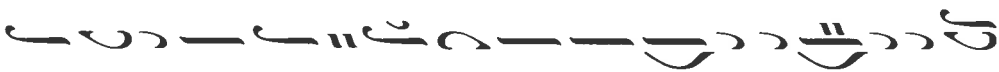
tru toa tă ne vo o ia şi toa tă boa la de grab iz bă veş

te ne pe toţi ca re ne în chi năm Ni co la e la sfân

tă i coa na ta

Şi acum.

Stă pâ â â â nă în gre u iat mi-e su fle tul cel

cu prins de trân dă vi i e cum pli tă ci tu Cu ra tă

tre zeş te mă gra ab nic să nu a dorm în tru moar tea pă

ca te lor fă cân du mă cu ha rul tău lu cră tor

al po run ci lor Dom nu lui

Condacul. Glas 4. Δι.

Cu ra ze le mi nu ni lor Ni co la a a e lu

mea în trea gă lu mi nezi şi dez legi în tu ne ri cul în

tris tă ă ri lor nă va la pri mej di i lor a lun gând

o cro ti tor prea fier bi in te fi ind cre din cio

o şi lor

Prochimen.

Glas 4. Bθ

Pre o ţii Tăi Doa a am ne se vor îm bră ca în

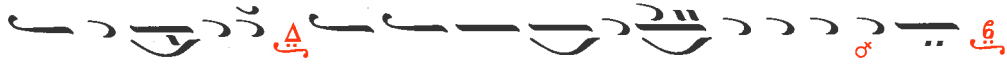

tru drep ta a te şi Cu vi o şii Tă ăi se vor bu cu ra

Pre o ţii Tăi Doa a a am ne se vor îm bră ca în tru

drep ta a te

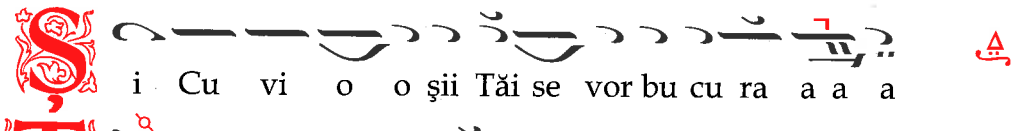
Şi Cu vi o o şii Tăi se vor bu cu ra a a a

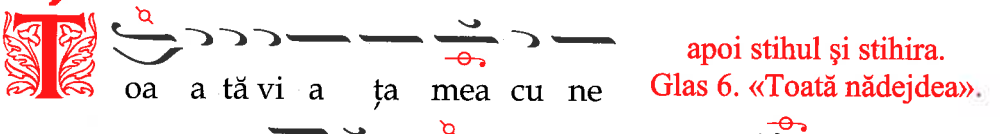
Toa a tă vi a ța mea cu ne

apoi stihul şi stihira.
Glas 6. «Toată nădejdea».

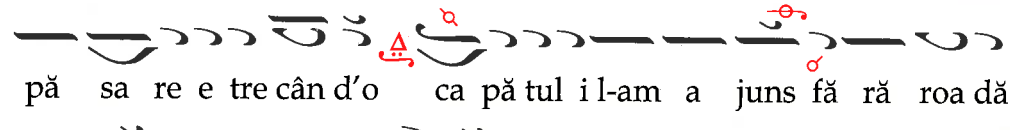
pă sa re e tre cân d'o ca pă tul i l-am a juns fă ră roa dă

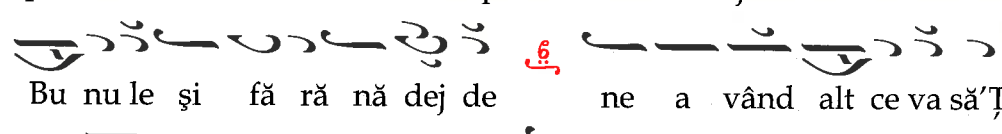
Bu nu le şi fă ră nă dej de ne a vând alt ce va să'Ți

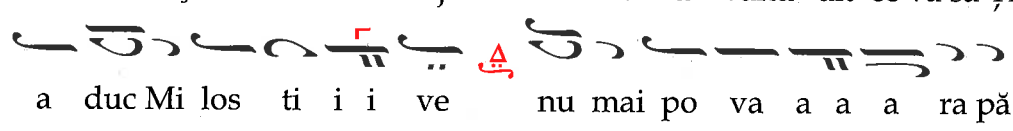
a duc Mi los ti i i ve nu mai po va a a a ra pă

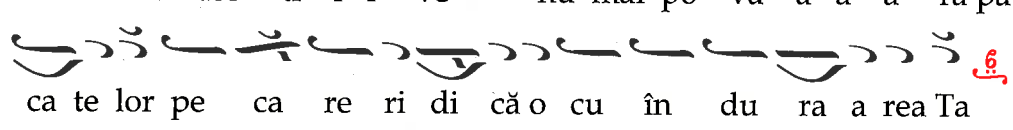
ca te lor pe ca re ri di că o cu în du ra a rea Ta

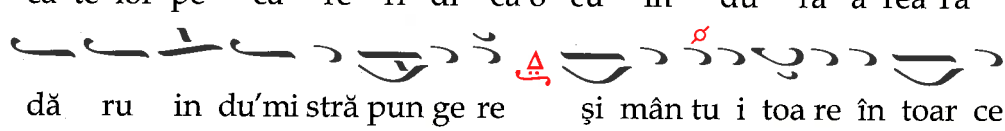
dă ru in du'mi stră pun ge re şi mân tu i toa re în toar ce

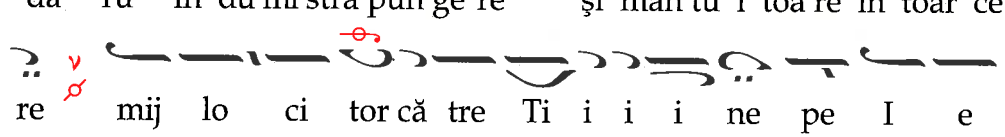
re mij lo ci tor că tre Ti i i i ne pe I e

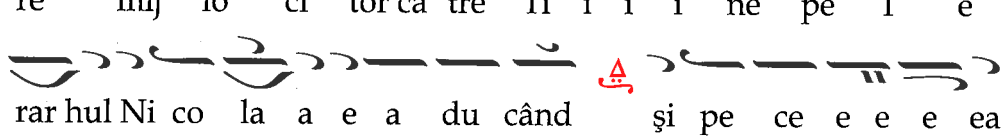
rar hul Ni co la a e a du când şi pe ce e e e ea

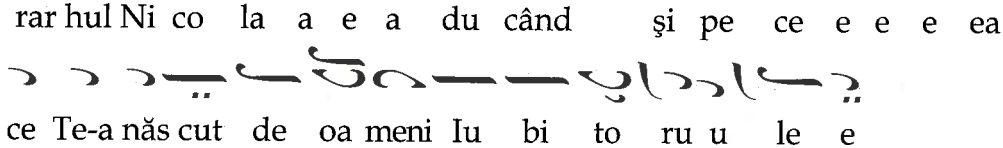
ce Te-a năs cut de oa meni Iu bi to ru u le e

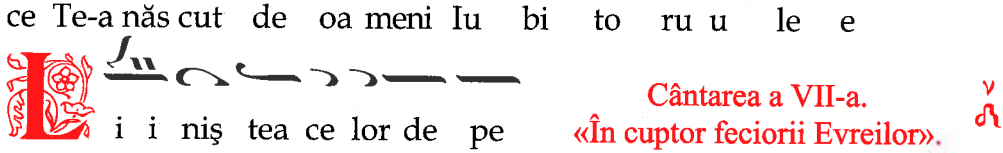
Le i i niş tea ce lor de pe

Cântarea a VII-a.
«În cuptor feciorii Evreilor».

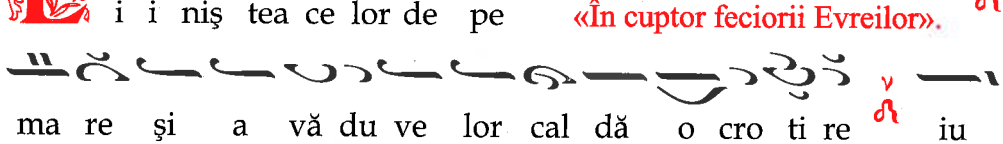
ma re şi a vă du ve lor cal dă o cro ti re iu

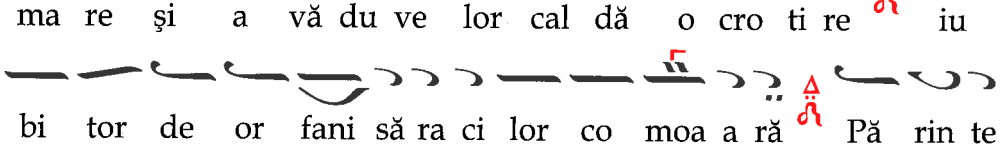
bi tor de or fani să ra ci lor co moa a ră Pă rin te

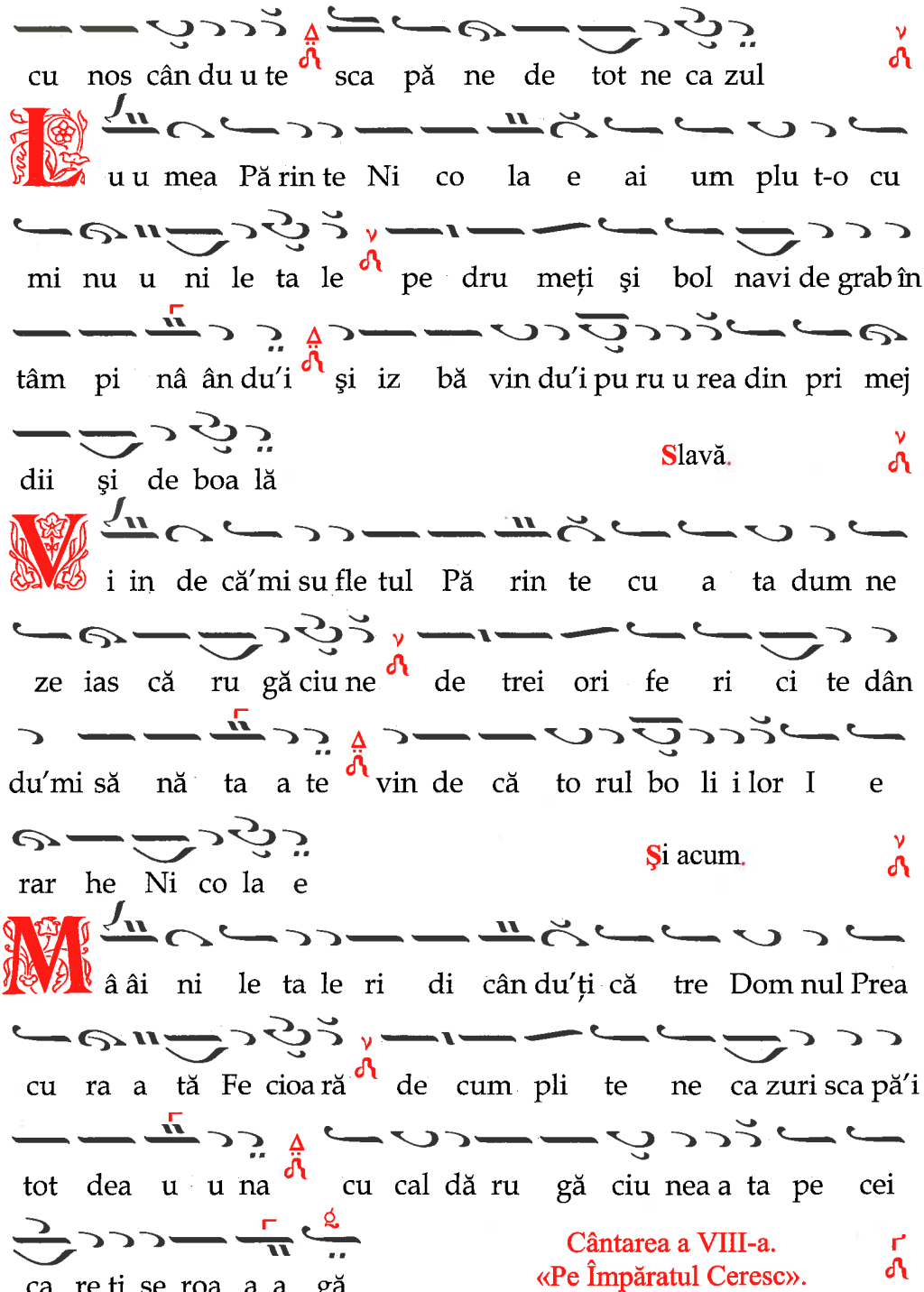
cu nos cân du u te sca pă ne de tot ne ca zul
Lu u mea Pă rin te Ni co la e ai um plu t-o cu
mi nu u ni le ta le pe dru meți şi bol navi de grab în
tâm pi nâ ân du'i şi iz bă vin du'i pu ru u rea din pri mej
dii şi de boa lă
Slavă.
Vi in de că'mi su fle tul Pă rin te cu a ta dum ne
ze ias că ru gă ciu ne de trei ori fe ri ci te dân
du'mi să nă ta a te vin de că to rul bo li i lor I e
rar he Ni co la e
Şi acum.
Mâ âi ni le ta le ri di cân du'ți că tre Dom nul Prea
cu ra a tă Fe cioa ră de cum pli te ne ca zuri sca pă'i
tot dea u u na cu cal dă ru gă ciu nea a ta pe cei
ca re ți se roa a a gă
Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

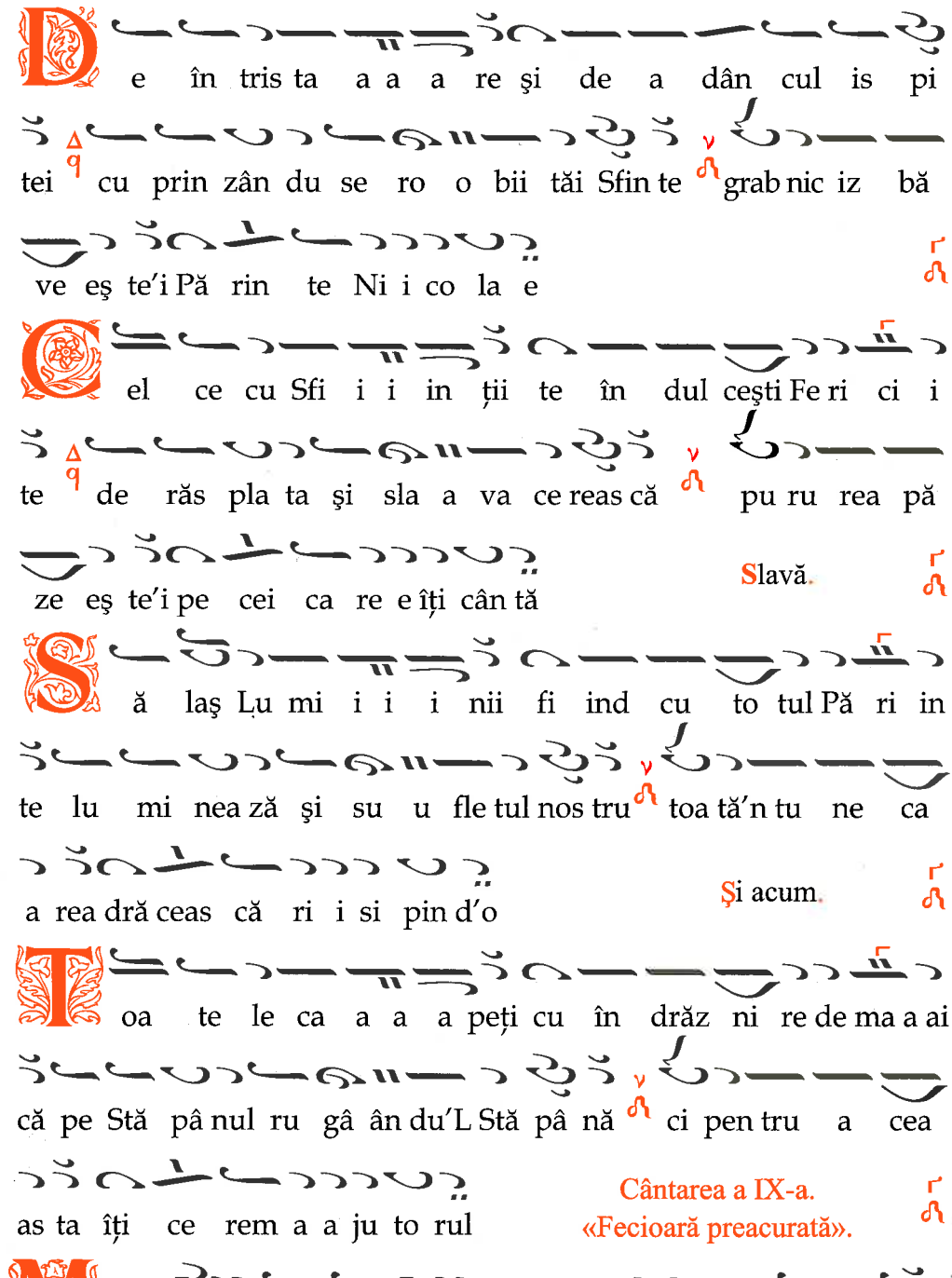
De în tris ta a a a re şi de a dân cul is pi
tei cu prin zân du se ro o bii tăi Sfin te grab nic iz bă
ve eş te'i Pă rin te Ni i co la e
Cel ce cu Sfi i i in ţii te în dul ceşti Fe ri ci i
te de răs pla ta şi sla a va ce reas că pu ru rea pă
ze eş te'i pe cei ca re e îţi cân tă
Slavă.
Să laş Lu mi i i i nii fi ind cu to tul Pă ri in
te lu mi nea ză şi su u fle tul nos tru toa tă'n tu ne ca
a rea dră ceas că ri i si pin d'o
Şi acum.
Toa te le ca a a a peţi cu în drăz ni re de ma a ai
că pe Stă pâ nul ru gâ ân du'L Stă pâ nă ci pen tru a cea
as ta îţi ce rem a a ju to rul
Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».
Mul ţi me de bi se rici Sfin te Ni co la a e

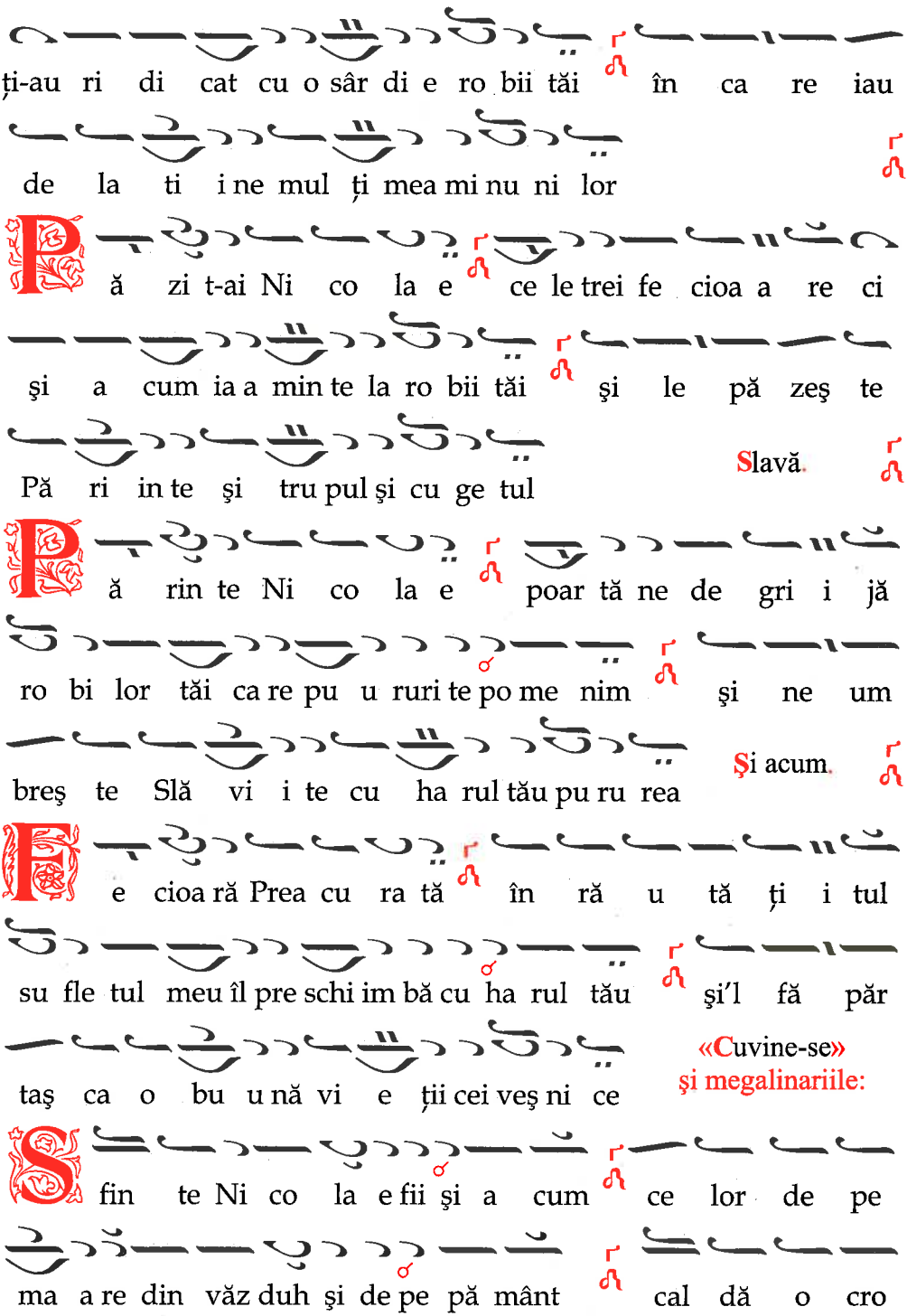
ți-au ri di cat cu o sâr di e ro bii tăi în ca re iau
de la ti i ne mul ți mea mi nu ni lor
Că zi t-ai Ni co la e ce le trei fe cioa a re ci
şi a cum ia a min te la ro bii tăi şi le pă zeş te
Pă ri in te şi tru pul şi cu ge tul
Slavă.
Că rin te Ni co la e poar tă ne de gri i jă
ro bi lor tăi ca re pu u ruri te po me nim şi ne um
breş te Slă vi i te cu ha rul tău pu ru rea
Şi acum.
Ce cioa ră Prea cu ra tă în ră u tă ți i tul
su fle tul meu îl pre schi im bă cu ha rul tău şi'l fă păr
taş ca o bu u nă vi e ții cei veş ni ce
«Cuvine-se» şi megalinariile:
Sfin te Ni co la e fii şi a cum ce lor de pe
ma a re din văz duh şi de pe pă mânt cal dă o cro

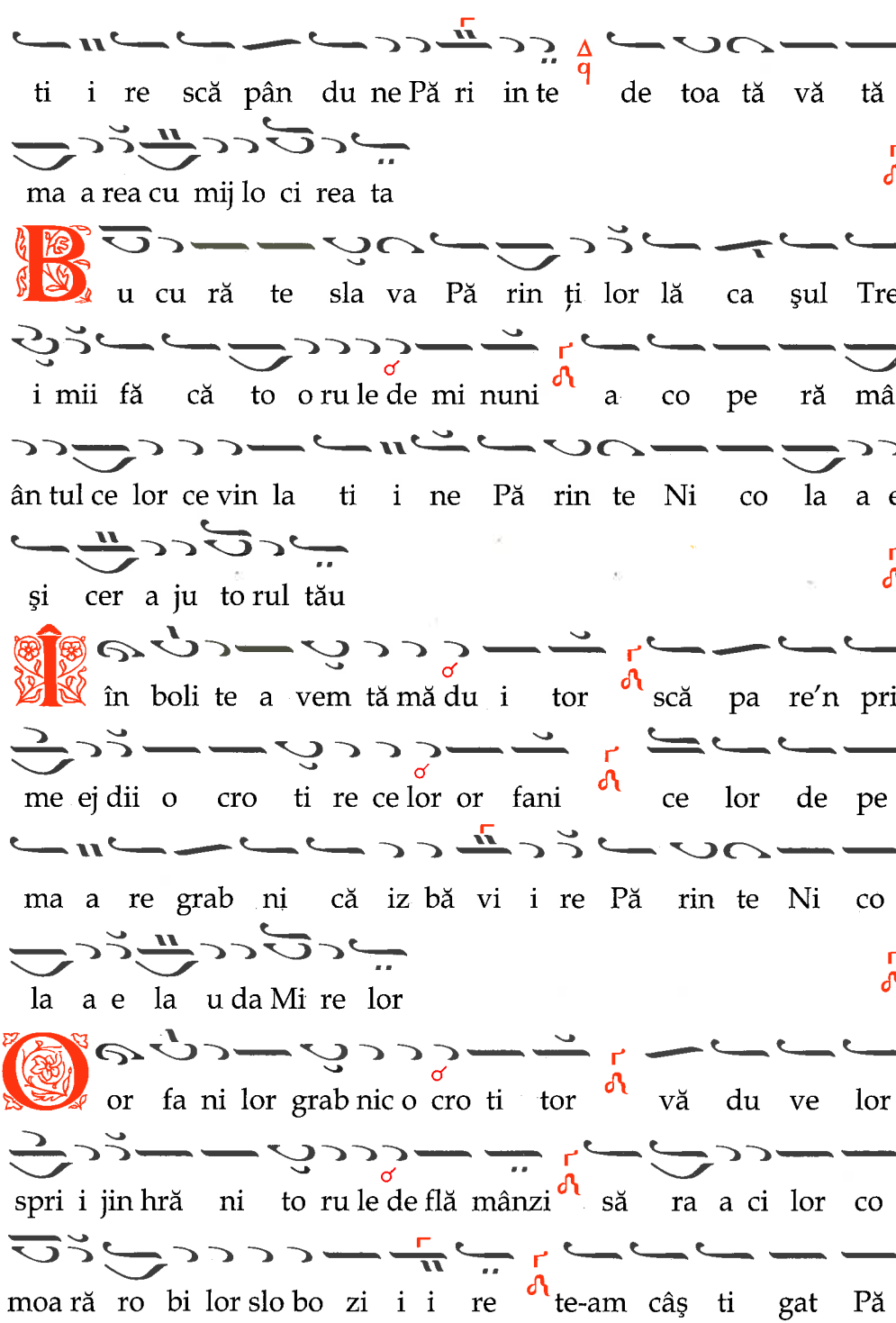
ti i re scă pân du ne Pă ri in te de toa tă vă tă
ma a rea cu mij lo ci rea ta
Bu cu ră te sla va Pă rin ți lor lă ca şul Tre
i mii fă că to o ru le de mi nuni a co pe ră mâ
ân tul ce lor ce vin la ti i ne Pă rin te Ni co la a e
şi cer a ju to rul tău
În boli te a vem tă mă du i tor scă pa re'n pri
me ej dii o cro ti re ce lor or fani ce lor de pe
ma a re grab ni că iz bă vi i re Pă rin te Ni co
la a e la u da Mi re lor
Or fa ni lor grab nic o cro ti tor vă du ve lor
spri i jin hră ni to ru le de flă mânzi să ra a ci lor co
moa ră ro bi lor slo bo zi i i re te-am câş ti gat Pă

Troparul Sfântului. Glas 4. Δι.

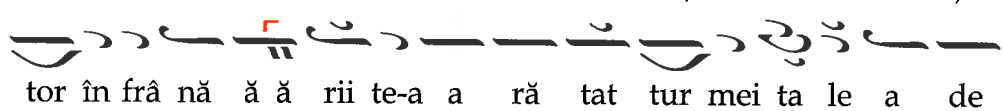

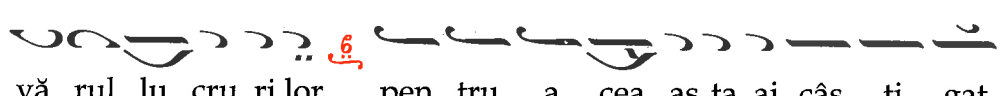

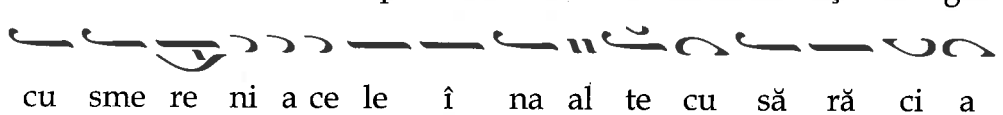

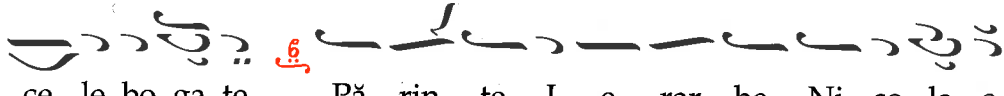

la sfârşit Troparul. Glas 2. «Când de pe lemn». Δι.

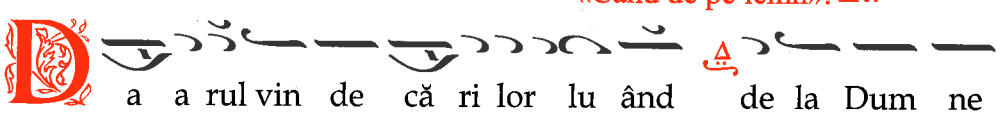

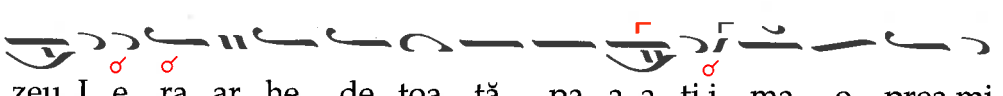

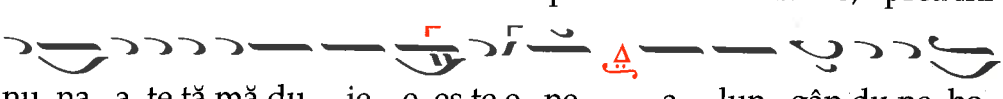

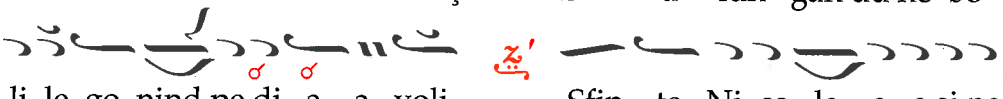

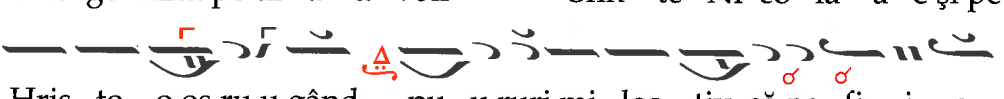

şi să ne pri mea scă Pă ri in te în Îm pă ră ți

a Lui cea veş ni că

PARACLISUL

Binecredinciosului Voievod

ŞTEFAN CEL MARE AL MOLDOVEI,

a cărui pomenire o săvârşim pe 2 Iulie;

într'acest chip
în parte tradus după cel grecesc
al imnografului Haralambie M. Buşea,
în parte alcătuit pe româneşte
după irmoasele şi podobiile bisericeşti.

CANON PARACLIS
către binecredinciosul Voievod
ŞTEFAN CEL MARE

Troparul. Glas 4.

La slu ji to o ru ul lui Hris tos cel prea vred nic

a pă ră to o ru ul şi po doa ba Mol do vei ca niş

te robi cu dra gos te ve nind să stri găm Ma re Vo ie

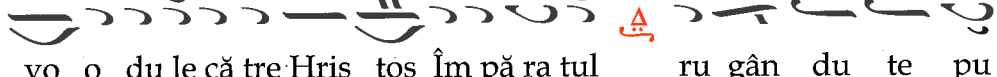
vo o du le că tre Hris tos Îm pă ra tul ru gân du te pu

ru rea po me neş te ne Sfi i i in te Îm pă ră ţi

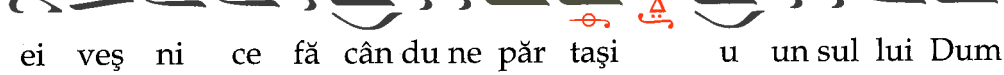
ei veş ni ce fă cân du ne păr taşi u un sul lui Dum

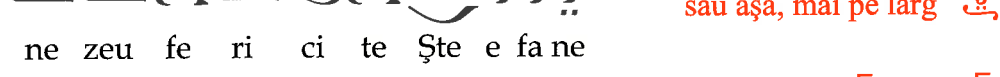
ne zeu fe ri ci te Şte e fa ne

sau aşa, mai pe larg

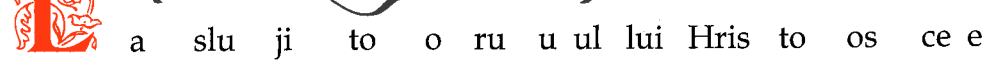
La slu ji to o ru u ul lui Hris to os ce e

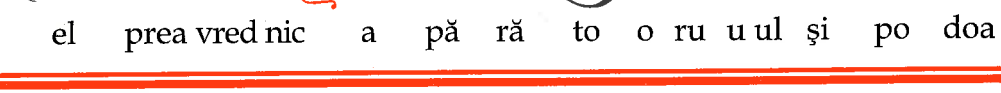
el prea vred nic a pă ră to o ru u ul şi po doa

a ba a a Mol do vei ca niş te robi cu dra gos te ve

nind să stri găm Ma re Vo ie vo o du u le că tre Hris

to os Î î îm pă ra tul ru gân du te pu u u ru

u rea po me neş te ne Sfi i i i i i in te Îm pă

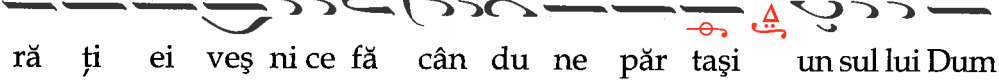

ră ţi ei veş ni ce fă cân du ne păr taşi un sul lui Dum
ne zeu fe ri ci te Şte e fa a ne e

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

Sfin te al lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

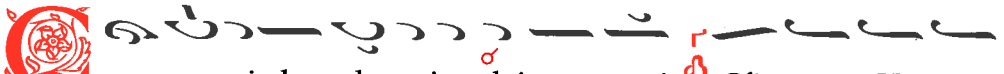
Cu nu ni le sla vei ce lei ce reşti Sfin te Vo ie

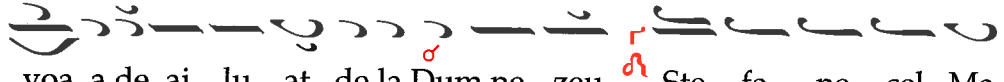
voa a de ai lu at de la Dum ne zeu Şte fa ne cel Ma

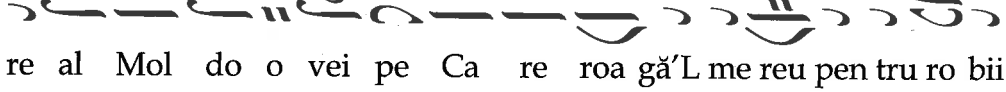
re al Mol do o vei pe Ca re roa gă'L me reu pen tru ro bii

tăi

Al Dom nu lui sla vei vi teaz os taş Şte fa ne slă

vi i te iz bă veş te ne şi a cum nă va la vrăj ma

şu lui go ni in d'o că tre Hris tos Îm pă ra tul ru gân du

te

la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tului Duh

a Dom nul Pu te ri lor mij lo cind Şte fa ne tri

mi i te ce lui ca re te po me nesc tă ri e să calc

Vo ie voa a de toa tă'n drăz nea la vi clea nă a şar pe lui

şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor A

min

e va dez le ga tu s'a de bles tem Mai că a Vi

e e ţii prin slă vi tă naş te rea ta şi eu dez le ga

re de pă ca a te să do bân desc cu fier bin te so li rea

ta

Cântarea a III-a.
«Doamne, Cela ce-ai înălţat».

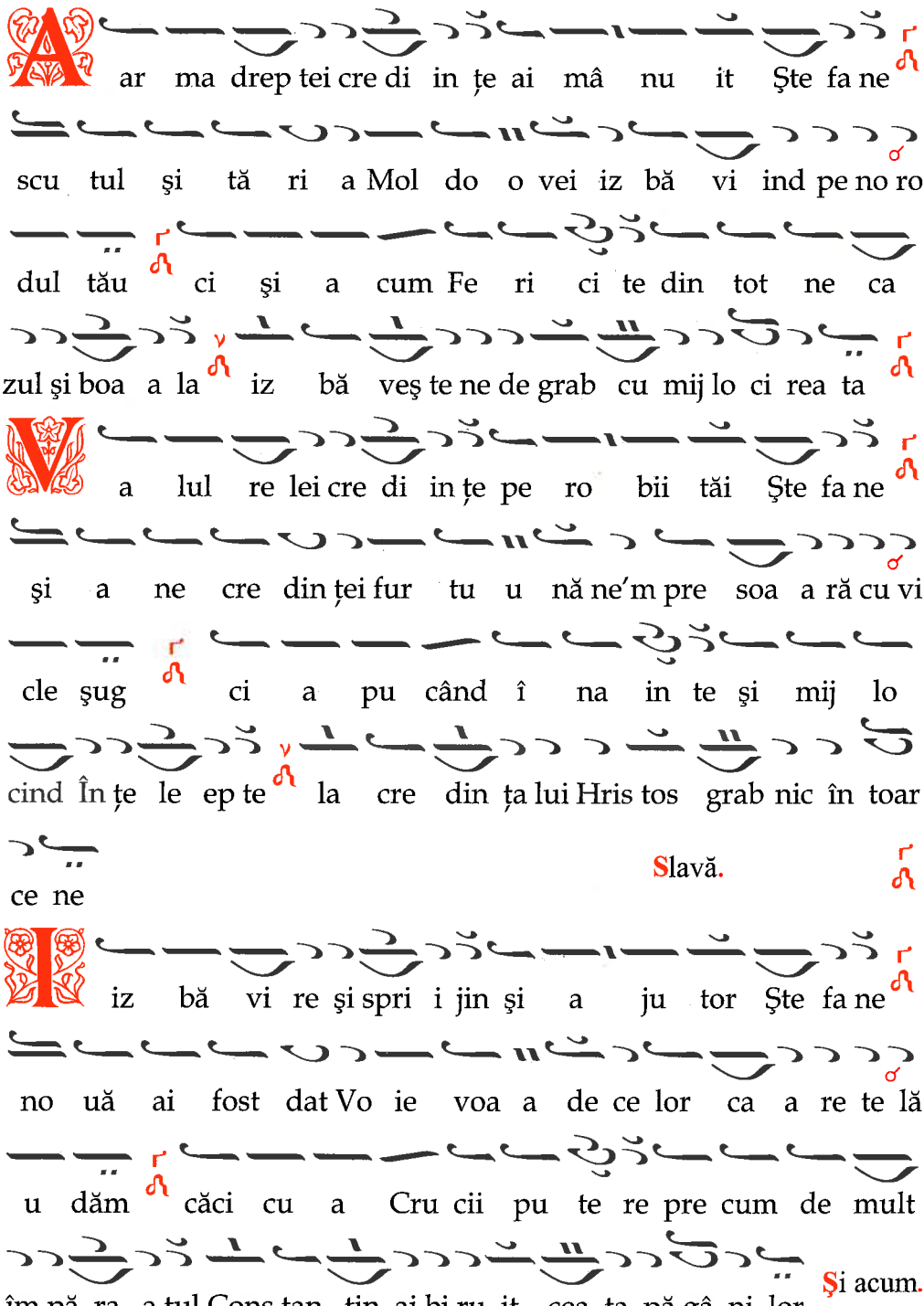
Ar ma drep tei cre di in ţe ai mâ nu it Şte fa ne
scu tul şi tă ri a Mol do o vei iz bă vi ind pe no ro
dul tău ci şi a cum Fe ri ci te din tot ne ca
zul şi boa a la iz bă veş te ne de grab cu mij lo ci rea ta
Va lul re lei cre di in ţe pe ro bii tăi Şte fa ne
şi a ne cre din ţei fur tu u nă ne'm pre soa a ră cu vi
cle şug ci a pu când î na in te şi mij lo
cind În ţe le ep te la cre din ţa lui Hris tos grab nic în toar
ce ne
Slavă.
Iz bă vi re şi spri i jin şi a ju tor Şte fa ne
no uă ai fost dat Vo ie voa a de ce lor ca a re te lă
u dăm căci cu a Cru cii pu te re pre cum de mult
îm pă ra a tul Cons tan tin ai bi ru it cea ta pă gâ ni lor
Şi acum.

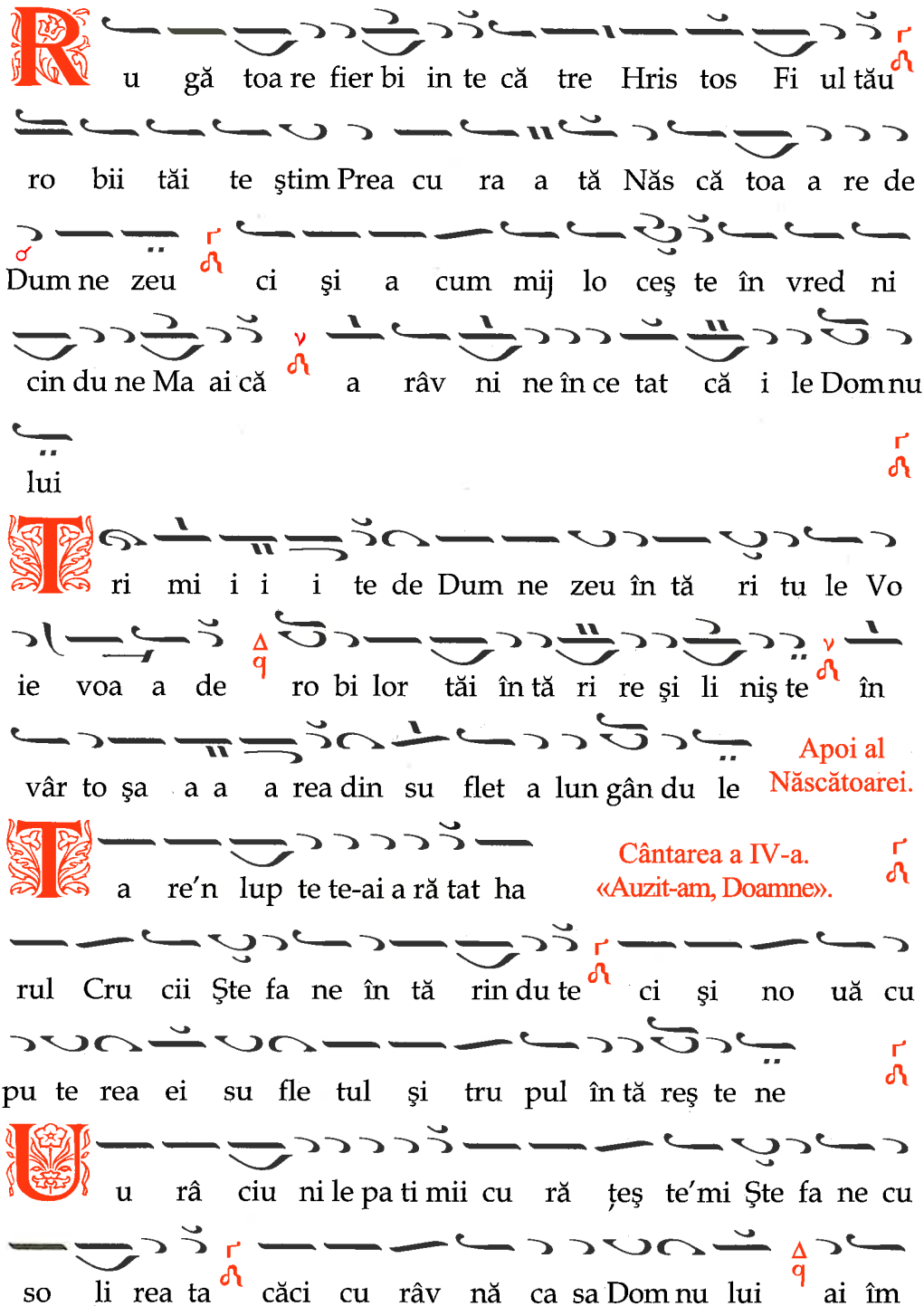
Ru gă toa re fier bi in te că tre Hris tos Fi ul tău
ro bii tăi te ştim Prea cu ra a tă Năs că toa a re de
Dum ne zeu ci şi a cum mij lo ceş te în vred ni
cin du ne Ma ai că a râv ni ne în ce tat că i le Dom nu
lui
Tri mi i i i te de Dum ne zeu în tă ri tu le Vo
ie voa a de ro bi lor tăi în tă ri re şi li niş te în
vâr to şa a a a rea din su flet a lun gân du le
Apoi al Născătoarei.
Ta re'n lup te te-ai a ră tat ha
Cântarea a IV-a. «Auzit-am, Doamne».
rul Cru cii Şte fa ne în tă rin du te ci şi no uă cu
pu te rea ei su fle tul şi tru pul în tă reş te ne
U u râ ciu ni le pa ti mii cu ră ţeş te'mi Şte fa ne cu
so li rea ta căci cu râv nă ca sa Dom nu lui ai îm

po do bi t-o Vo ie vo du le

Slavă.

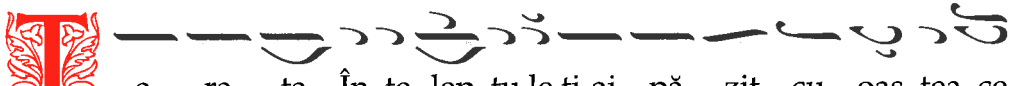
Ța ra ta În țe lep tu le ți-ai pă zit cu oas tea ce

tei mo na hi lor ci ru gân du te Stă pâ nu lui şi a

cum pe ro bii tăi pă zeş te ne

Şi acum.

Iz bă vi rea nu mi ți lor cu prea sfân tul nu me al

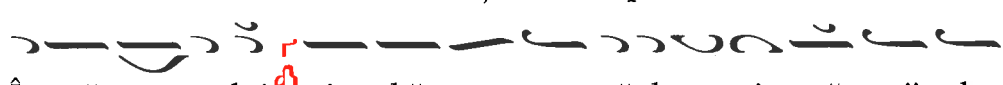
Îm pă ra tu lui iz bă veş te mă de pa ti mă mij lo

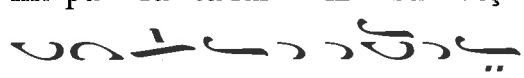
cind Stă pâ na mea la Fi ul tău

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

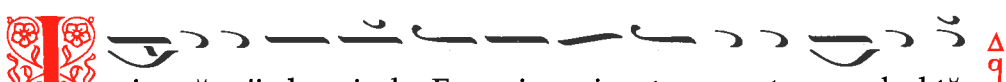
Ia ră mij lo cind Fe ri ci te pen tru ro bul tău

îmi ri si peş te noap tea pă ca te lor cel ce te bu u u

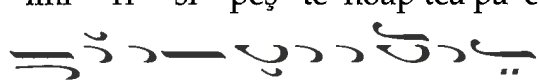
u curi de lu mi na Stă pâ nu lui

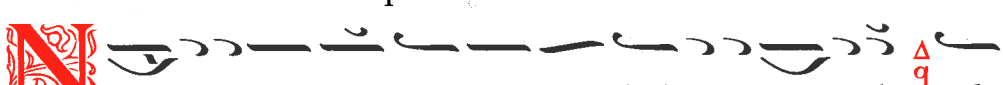
Nu te de păr ta de la ro bul tău os ta şu le al

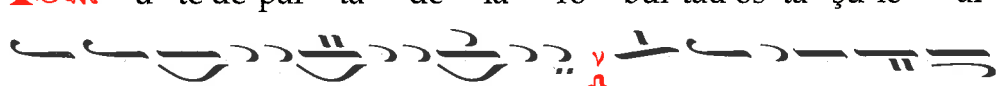
lui Hris tos Îm pă ra tul Pu te ri lor şi băr bă ți i i i

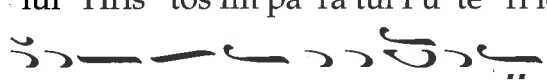
e dă ru ieş te'mi Vo ie vo du le

Slavă.

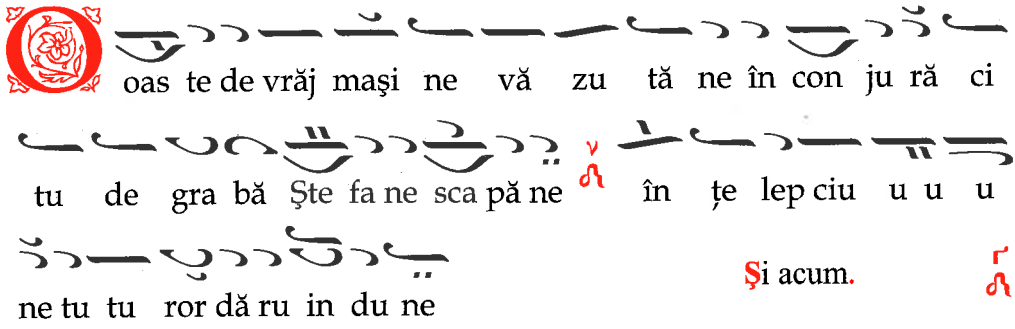
Oaste de vrăj maşi ne vă zu tă ne în con ju ră ci
tu de gra bă Şte fa ne sca pă ne în ţe lep ciu u u u
ne tu tu ror dă ru in du ne
Şi acum.

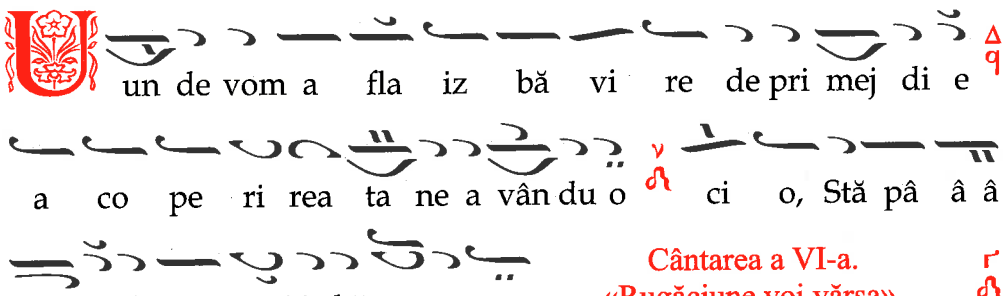
Un de vom a fla iz bă vi re de pri mej di e
a co pe ri rea ta ne a vân du o ci o, Stă pâ â â
â nă de vrăj maşi iz bă veş te ne
Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

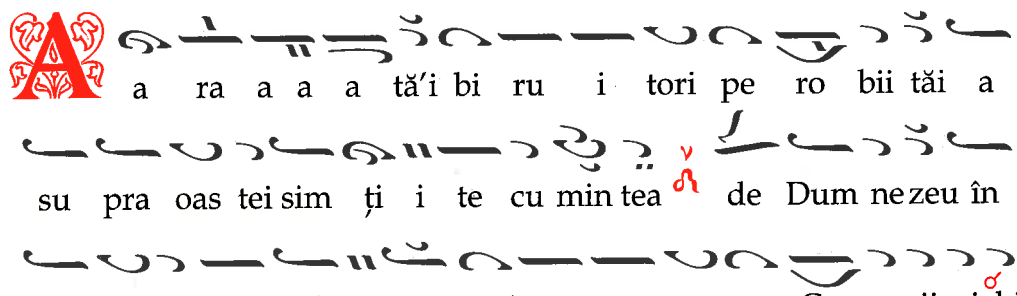
A ra a a a tă'i bi ru i tori pe ro bii tăi a
su pra oas tei sim ţi i te cu min tea de Dum ne zeu în
tă ri tu le Sfi in te căci cu pu te rea Cru u cii ai bi
ru it pe u râ to rii de Hris tos a ga reni Vo ie
vo o du le Şte fa ne

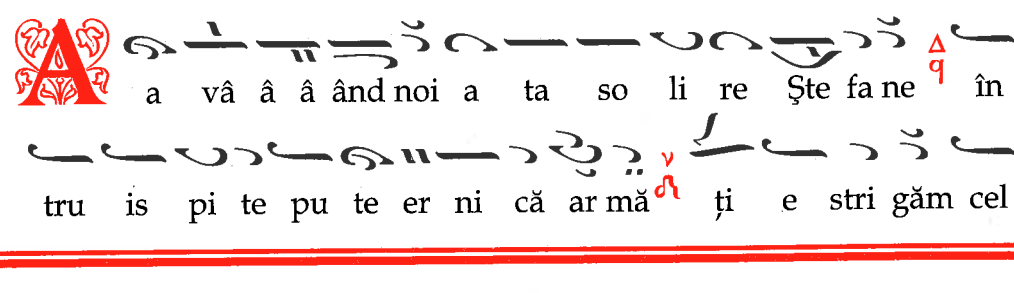
A vâ â â ând noi a ta so li re Şte fa ne în
tru is pi te pu te er ni că ar mă ţi e stri găm cel

Slavă.

Şi acum.

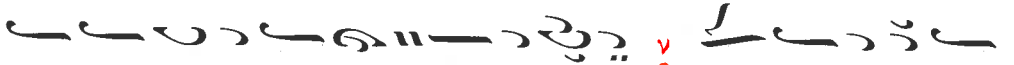

Prochimenul la Evanghelie.
Glas 4. Δι.

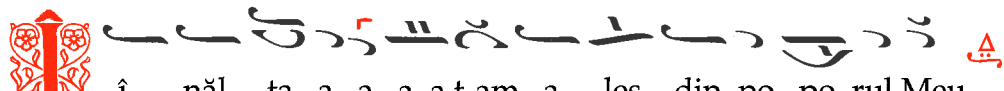
Î năl ța a a a a t-am a les din po po rul Meu

cu unt de le emn sfânt l-am uns pe dân sul

Î năl ța a a a t-am a les din po po o rul Meu

u unt de lemn sfânt l-am uns pe dâ ân su u u ul

Slavă.

en tru ru gă ciu ni le Vo ie vo du lui Tău Mi los ti ve

cu ră ţeş te mul ți i mea gre şa le lor noa stre

Şi acum.

en tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţe eş te mul ți i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira.
Glas 6.«Toată nădejdea».

u u mă în cre din ța a ju to o ru lui o me nesc

Prea sfân tă Stă pâ na mea ci pri meş te ce re rea ce lui ce

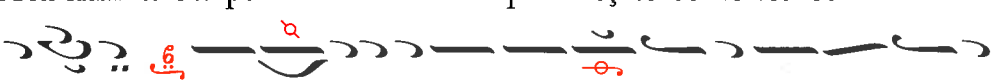
te roa gă că scâ âr be le mă cu prind şi a răb da nu's în

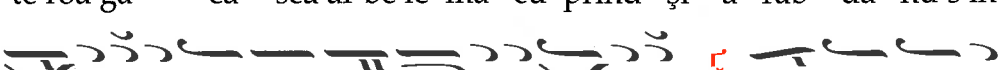
sta a re să ge tă ă ă ă ri le dra ci lor a co pe ră

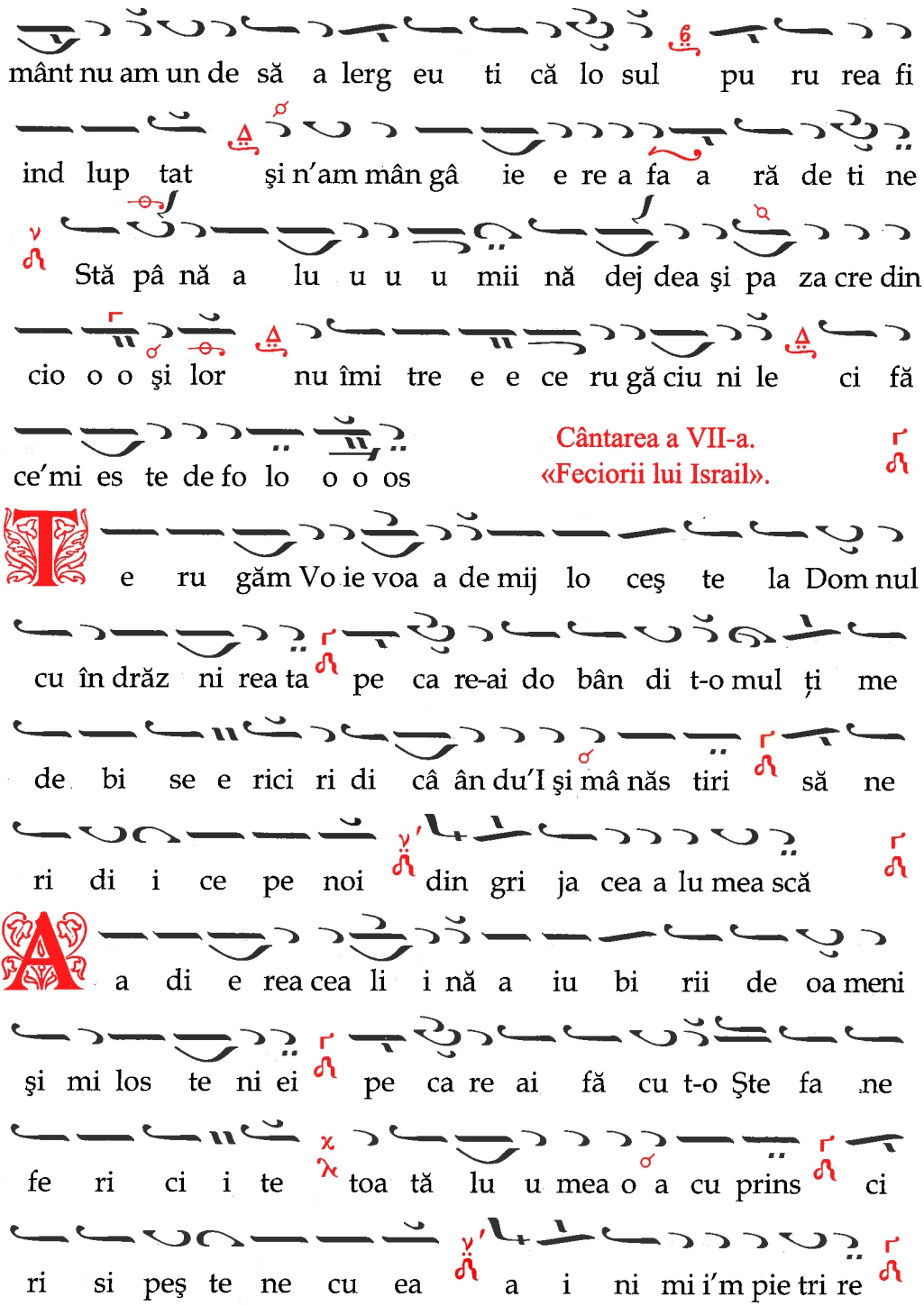
mânt nu am un de să a lerg eu ti că lo sul pu ru rea fi
ind lup tat şi n'am mân gâ ie e re a fa a ră de ti ne
Stă pâ nă a lu u u u mii nă dej dea şi pa za cre din
cio o o şi lor nu îmi tre e e ce ru gă ciu ni le ci fă
ce'mi es te de fo lo o o os
Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».
Ie ru găm Vo ie voa a de mij lo ceş te la Dom nul
cu în drăz ni rea ta pe ca re-ai do bân di t-o mul ţi me
de bi se e rici ri di câ ân du'I şi mâ năs tiri să ne
ri di i ce pe noi din gri ja cea a lu mea scă
A a di e rea cea li i nă a iu bi rii de oa meni
şi mi los te ni ei pe ca re ai fă cu t-o Şte fa ne
fe ri ci i te toa tă lu u mea o a cu prins ci
ri si peş te ne cu ea a i ni mi i'm pie tri re

O cro ti rea Mol do o vei iu bi to rul po doa bei ca sei Stă pâ nu lui a co pe ră ne pu ruri Şte fa ne în ţe le ep te mij lo ci ind că tre Dum ne zeu şi în tă reş te şi a cum cre din ţa o or to do xă

Şi acum.

Şi i a cum su fle te eş te în tă reş te ne Mai că a Îm pă ra tu lui să'n vin gem Prea cu ra tă vi clea na sfă tu i i re şi pu te e rea ce lui vrăj maş ca mân tu iţi să lă u dăm pur ta rea ta a de gri jă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

Tâm pla ce rea a a as că o ai tre cut Vo ie voa a de pen tru a ceas ta so li i ri le ta le Şte fa ne la Do omnul fier bin te ţi i le ce rem

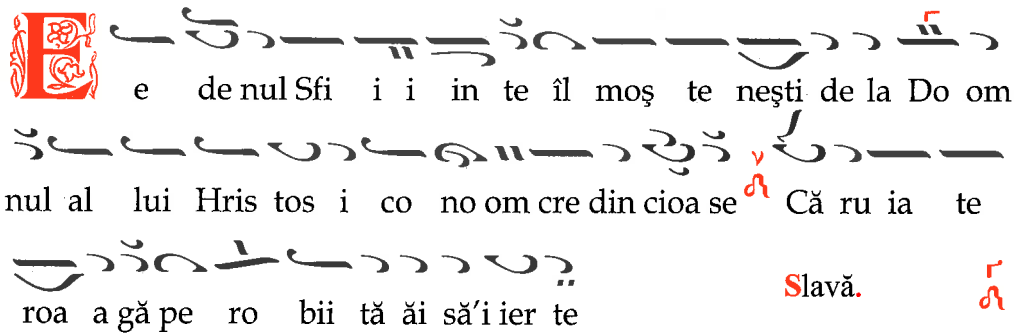

Slavă.

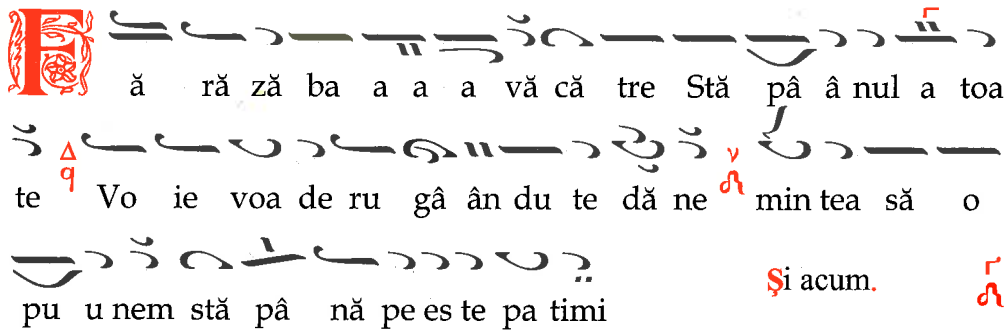

Şi acum.

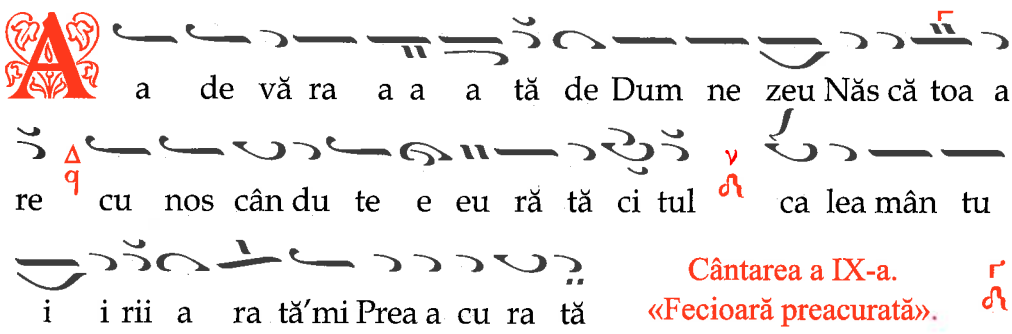

Cântarea a IX-a.
«Fecioară preacurată».

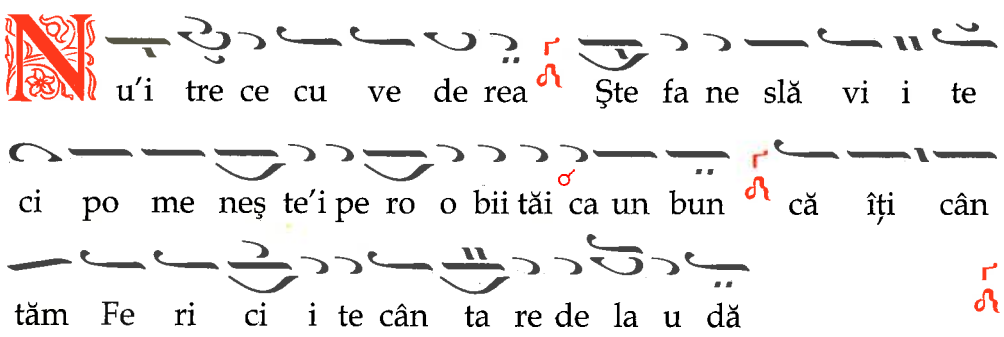

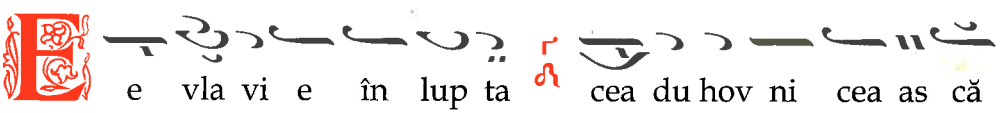

de la Hris tos Vo ie voa de tri mi te le ce lor ce lup te

le ta a le îți cân tă cu dra gos te

Slavă.

u Mai ca prea cu ra tă Şte fa ne slă vi i te

şi toa tă ta bă ra Sfi in ți lor lup tă tori ne în

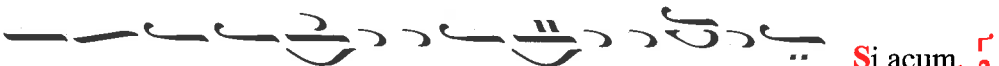
ce tat că tre Do om nul pe toți po me neş te ne

Şi acum.

u dra gos te de mai că pe Dom nul cu prin zâ ân du'L

de Dum ne zeu Năs că toa a re ne în ce tat pe ro bii

tăi iz bă ve eş te'i din toa te ne vo i le

«Cuvine-se» şi megalinariile:

u cu ră te ma re le dom ni tor al ță rii

Mol do o vei Vo ie voa de al lui Hris tos ca re cu

pu te e rea Cru cii în țe le ep te ai bi ru it

pă gâ â nii vi tea zu le Şte fa ne

u cu ră te ma re le zi di tor de sfin te lă

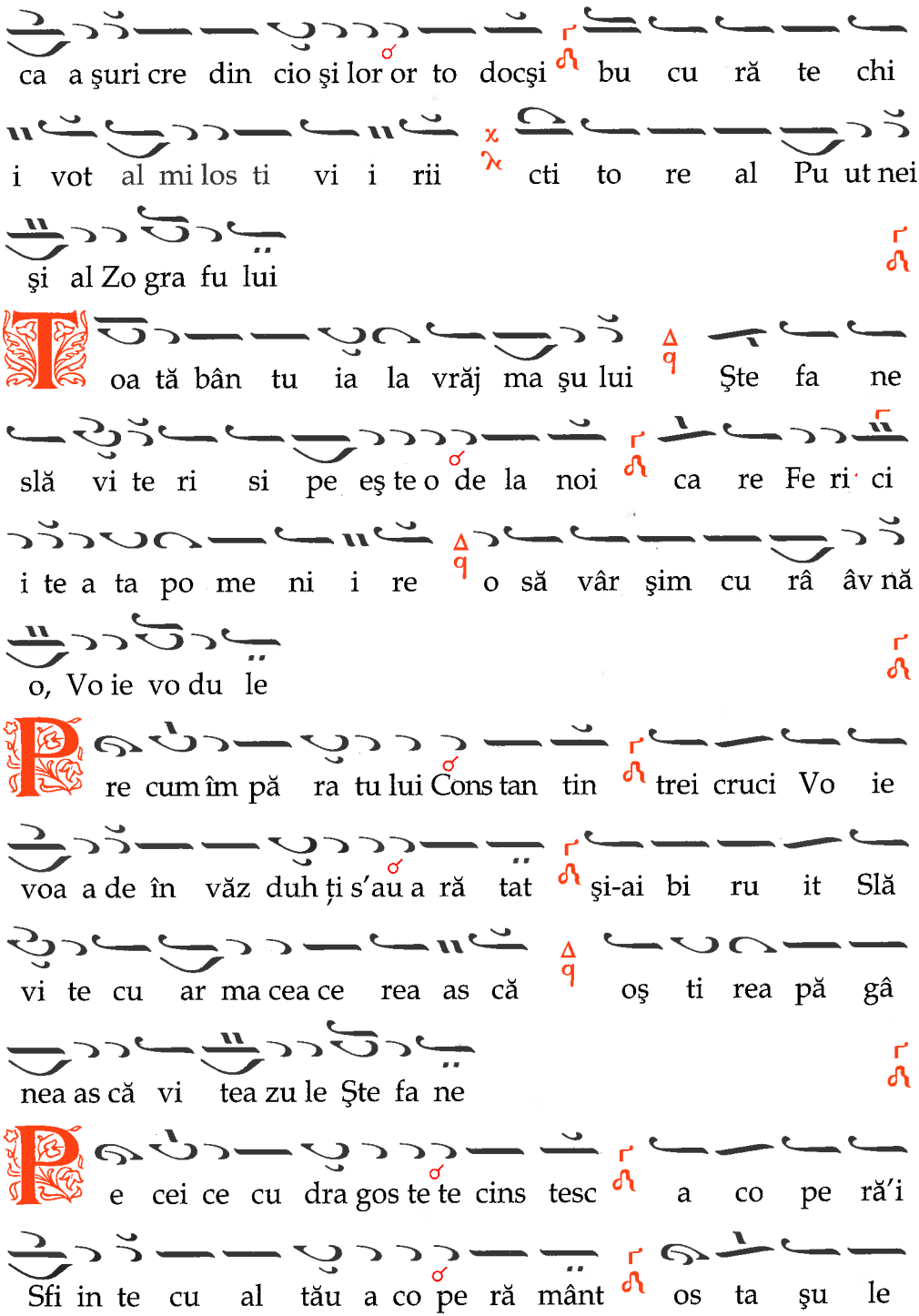
ca a şuri cre din cio şi lor or to docşi bu cu ră te chi
i vot al mi los ti vi i rii cti to re al Pu ut nei
şi al Zo gra fu lui
oa tă bân tu ia la vrăj ma şu lui Şte fa ne
slă vi te ri si pe eş te o de la noi ca re Fe ri ci
i te a ta po me ni i re o să vâr şim cu râ âv nă
o, Vo ie vo du le
re cum îm pă ra tu lui Cons tan tin trei cruci Vo ie
voa a de în văz duh ţi s'au a ră tat şi-ai bi ru it Slă
vi te cu ar ma cea ce rea as că oş ti rea pă gâ
nea as că vi tea zu le Şte fa ne
e cei ce cu dra gos te te cins tesc a co pe ră'i
Sfi in te cu al tău a co pe ră mânt os ta şu le

vre ed nic al Dom nu lui sla a vei Şte fa ne Vo ie voa

a de scu tul creş ti ni lor

după Tatăl nostru şi ecfonis zicem acest tropar. Glas 5. Ἦχος

De cu nu na ce reas că în vred ni cin du te îm pă

ră ţeşti Vo ie voa a de cu Îm pă ra a tul Hris tos

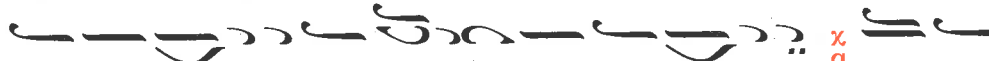
cre din cio su le os taş slă vi te Şte fa ne pen tru

a ceas ta şi pe noi ca re pu ruri lă u dăm cins ti i te le

ta le lup te iz bă veş te ne Fe ri ci i i te de

tot vă zu tul şi gân di tul vrăj ma a a a a aş

la sfârşit Troparele. Glas 2. Δι.

Tu tu ro or ne a juţi ca o bu nă ce lor ce

ve nim cu cre di in ţă la pu ter ni că mâ na ta ne

a vând alt un de va pă că to şii că tre Dum ne zeu în

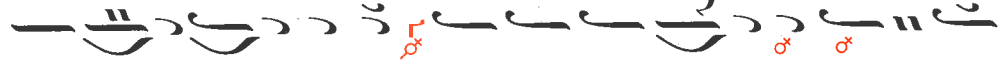
pri mej dii şi în tris tări mij lo ci toa re prea bu u nă

cei ce sîn tem gâr bo viţi de că tre mu ul te gre şeli

Ma ai ca Dum ne ze u lui Prea î nalt la ti ne că dem

cu to o ții din toa tă'm pre su ra a rea iz bă ve eș

te'i pe ro bii tăi

tă pâ nă pri me eș te ru gă ciu ni le ro o bi lor tăi

și ne iz bă ve eș te pe noi din toa tă ne vo

ia și ne ca zul

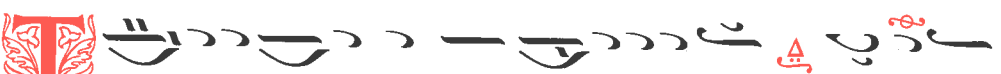
oa a tă nă dej dea mea spre ti ne o î nalț Mai ca lui

Dum ne zeu pă zeș te mă sub a co pe ră mân tul tău

en tru ru gă ciu ni le tu tu ror Sfin ți lor Tăi

Doa am ne și a le Năs că toa a a rei de Dum ne zeu pa

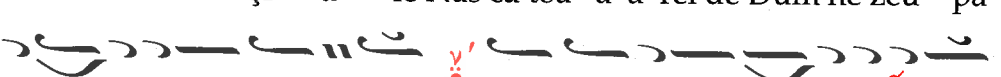
cea Ta dă ne o no o uă și ne mi lu ie eș te pe noi

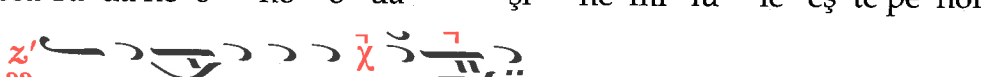
ca un sin gur În du ra a a at

PARACLISUL

Sfântului Marelui Mucenic

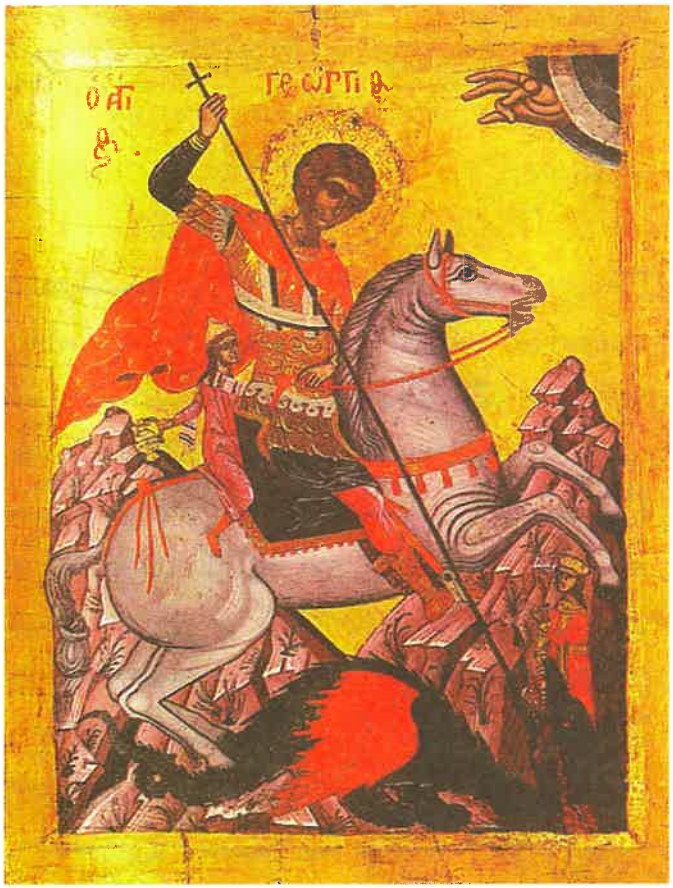

GHEORGHIE PURTĂTORUL-DE-BIRUINȚĂ,

a cărui pomenire o facem pe 23 Aprilie
şi pe 3 Noiembrie.

CANON PARACLIS
către Sfântul Mare Mucenic
GHEORGHIE

Troparul. Glas 4.
La Mu ce ni i cu ul lui Hris tos cel prea vred nic şi

lu cră to o ru ul su fle teş ti lor ţa rini şi pier ză

to rul bo li lor cu to ţii ve nind cân ta re de la

a u dă să a du cem stri gân du'i smul ge spi nii pa ti mii şi

a toa tă ne vo o o o o ia Prea lă u da te ce lor ce

cân tăm mi nu ni le ta a le Slă vi te Ghe o or

ghi e

sau aşa, mai zăbavnic

La Mu ce ni i cu u ul lui Hris to os ce e

el prea vred nic şi lu cră to o ru u ul su fle

te eş ti i i lor ţa rini şi pier ză to rul

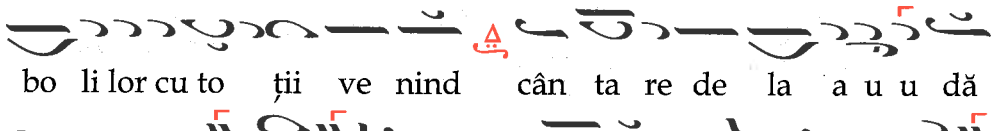
bo li lor cu to ţii ve nind cân ta re de la a u u dă

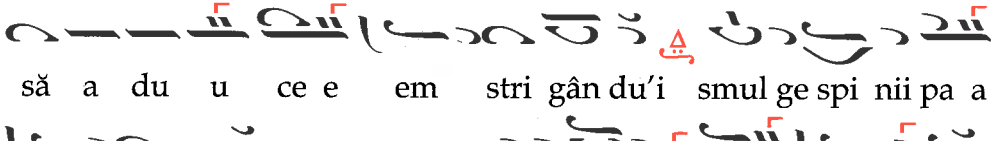
să a du u ce e em stri gân du'i smul ge spi nii pa a

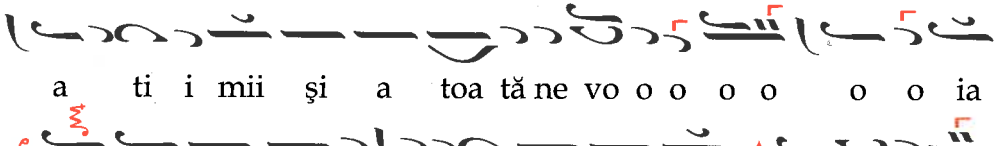
a ti i mii şi a toa tă ne vo o o o o o o ia

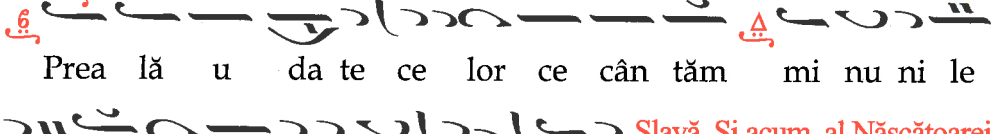
Prea lă u da te ce lor ce cân tăm mi nu ni le

ta a le Slă vi te Ghe or ghi i e e

Slavă. Şi acum. al Născătoarei. «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

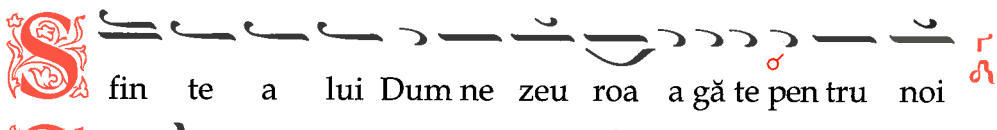
Sfin te a lui Dum ne zeu roa a gă te pen tru noi

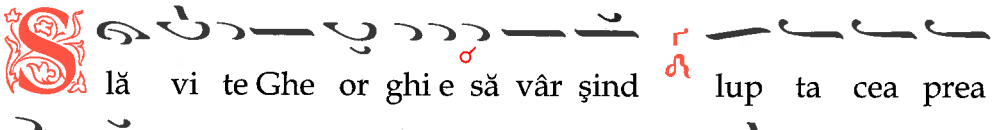
Slă vi te Ghe or ghi e să vâr şind lup ta cea prea

bu u nă a lu a te-ai în vred ni cit Cins ti te ce reas

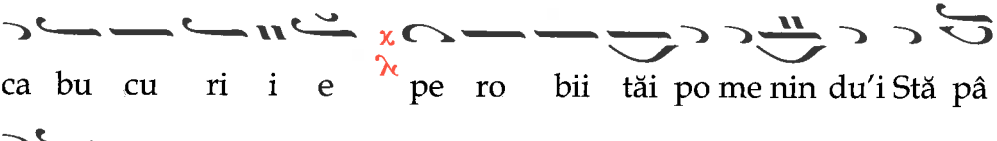
ca bu cu ri i e pe ro bii tăi po me nin du'i Stă pâ

nu lui

Po run ca ti ra nu lui ai în frânt prin mu ce ni

ci i e fe ri ci te Ghe or ghi e ci ro gu te Sfin

te şi de mi i ne cel ce mă bi rui de boa lă în du ră

te

la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui

Duh

ă ca şu le sfânt al lui Dum ne zeu pe cei ce a

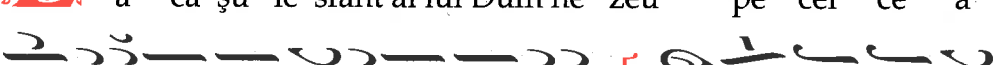
lea ar gă la cins ti tă i coa na ta a ra tă'i Ghe or

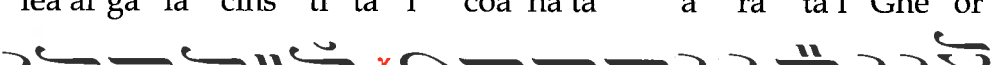
ghi e Slă vi i te să la şuri Du hu lui Sfânt cu so li

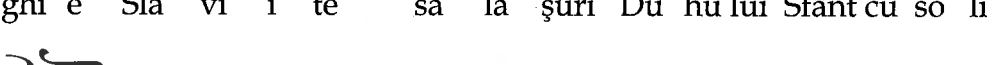
rea ta

i a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

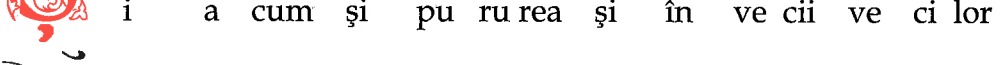
A min

u u fle tu lui meu ce lui chi nu it tu eşti Prea

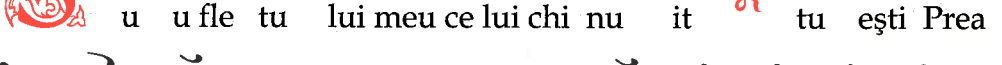
cu ra a tă în tă ri re şi a dă post şi în tu ne

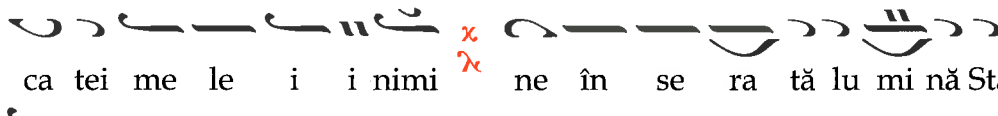

Cântarea a III-a.
«Tu eşti întărirea».

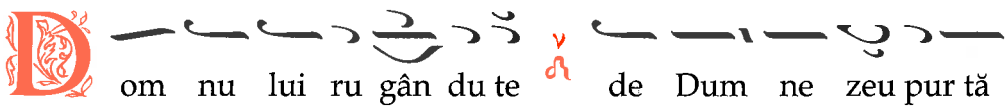

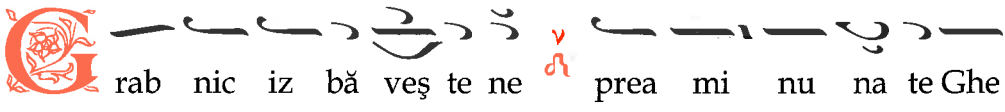

Slavă

Şi acum

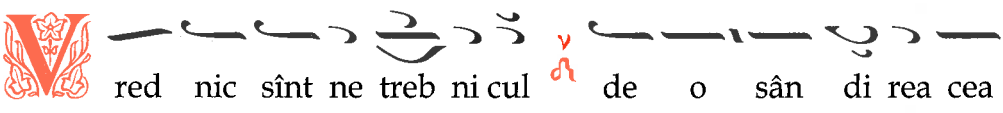

sca pă Stă pâ na mea
Iz bă ve e e eş te de toa tă boa la Ghe or ghi e
fe ri ci te cu bi ne pri mi tă so li rea ta pe cei ce
vin cu cre di in ţă la sfân ta ta a i coa nă
Cântarea a IV-a.
«Auzit-am, Doamne».
u prin zân du mă pu ru rea de
pri mej dii mul te şi va lul bo li lor o, Ghe or
ghi e a ju tă mă cu bi ne pri mi tă so li rea ta
Pen tru Dom nul le gân du te dez le ga t-ai Sfin te
ră ul vi clea nu lui de a ces ta o, Ghe or ghi e
pe cei ce'ţi cân tăm iz bă veş te ne
Slavă.
De ne ca zuri şi pa ti mă şi de vă tă ma re Bu
nu le sca pă ne pen tru noi Mân tu i to ru lui Mu
ce ni ce pu ru rea ru gân du te
Şi acum.

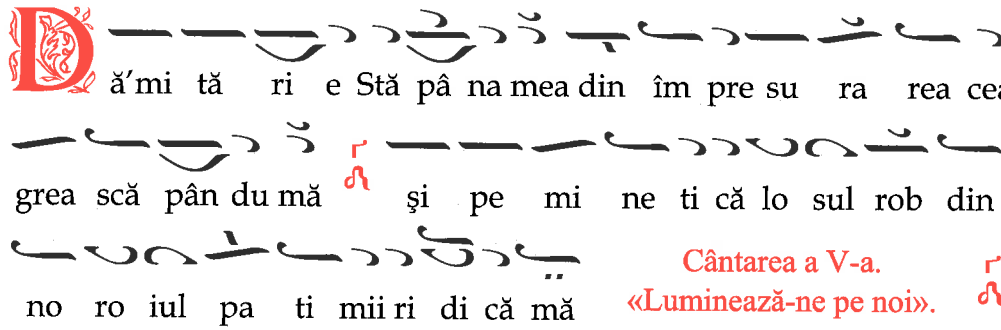

Cântarea a V-a.
«Luminează-ne pe noi».

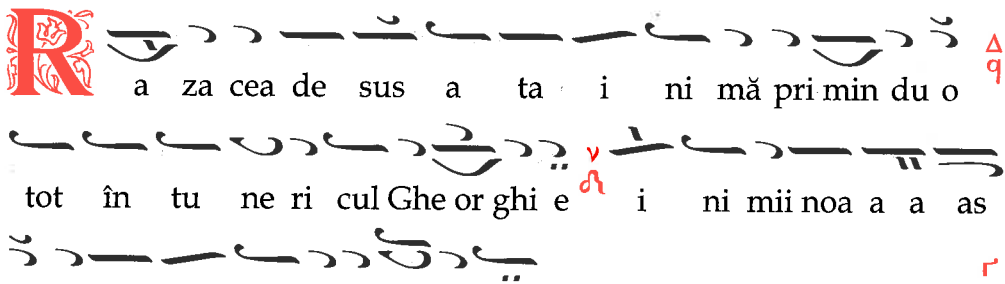

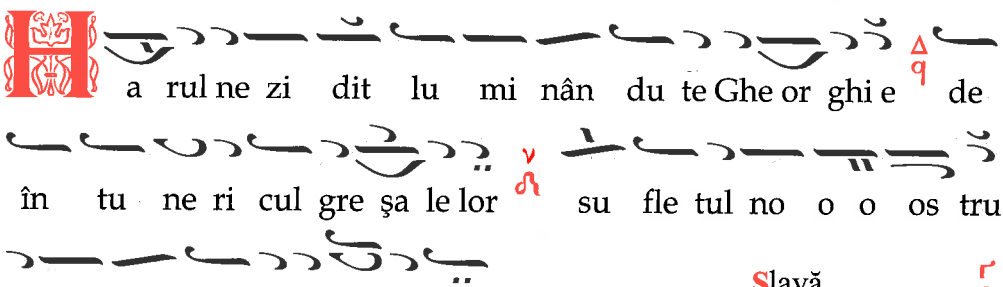

Slavă.

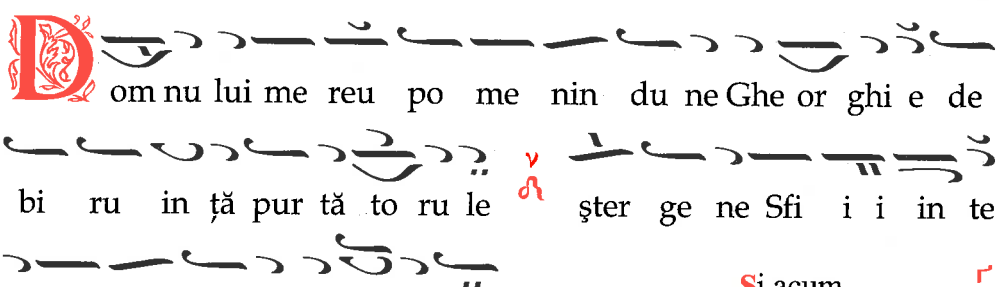

Şi acum.

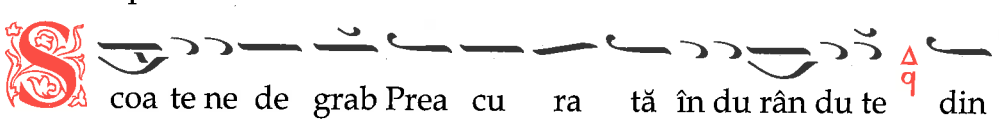

Cântarea a VI-a.
«Îndură-Te mie, Mântuitorule».

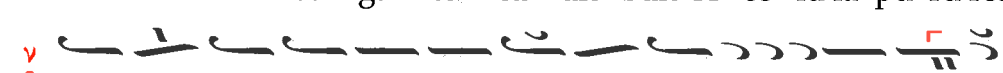

Slavă.

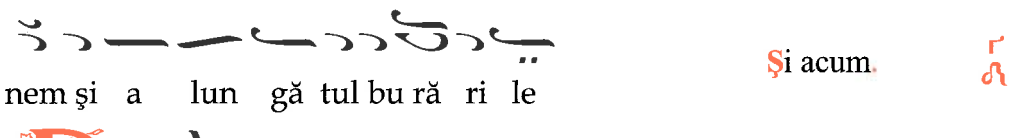
nem şi a lun gă tul bu ră ri le
Şi acum.

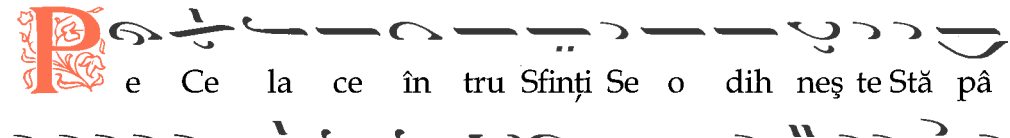
Pe Ce la ce în tru Sfinţi Se o dih neş te Stă pâ

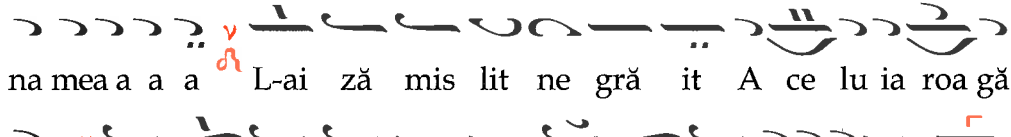
na mea a a a L-ai ză mis lit ne gră it A ce lu ia roa gă

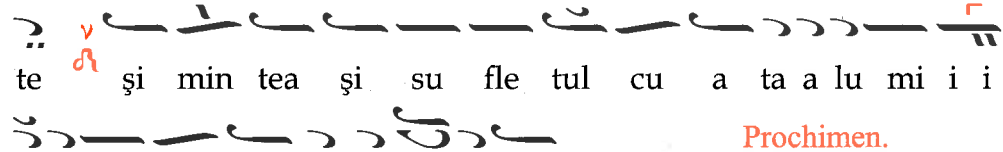
te şi min tea şi su fle tul cu a ta a lu mi i i

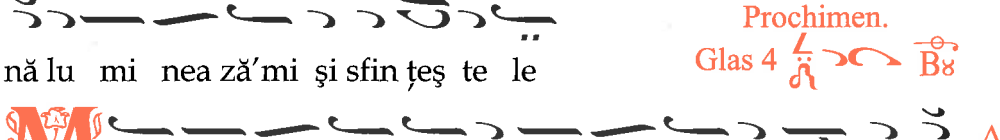
nă lu mi nea ză'mi şi sfin ţeş te le
Prochimen.
Glas 4

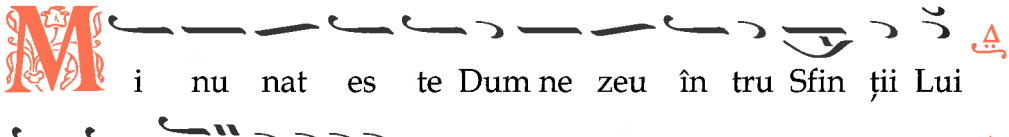
Mi nu nat es te Dum ne zeu în tru Sfin ţii Lui

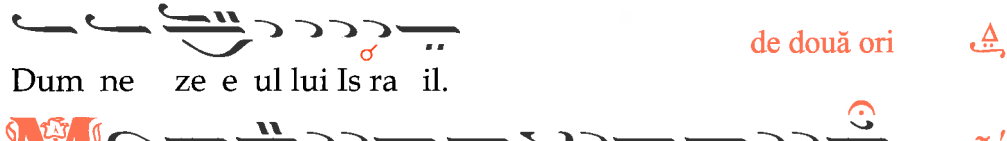
Dum ne ze e ul lui Is ra il.
de două ori

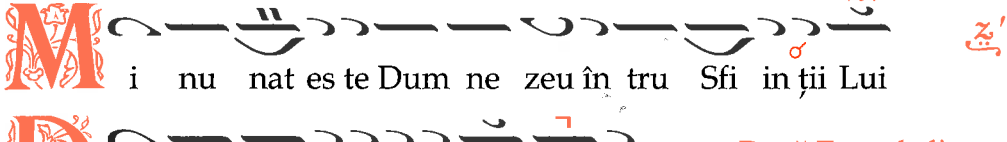
Mi nu nat es te Dum ne zeu în tru Sfi in ţii Lui

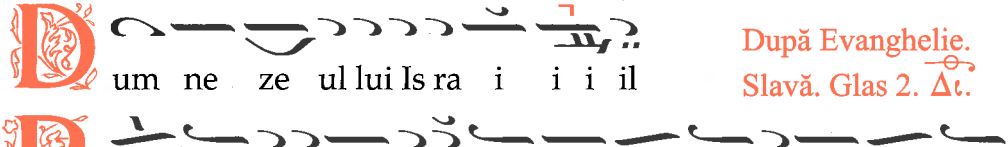
Dum ne ze ul lui Is ra i i i il
După Evanghelie.
Slavă. Glas 2.

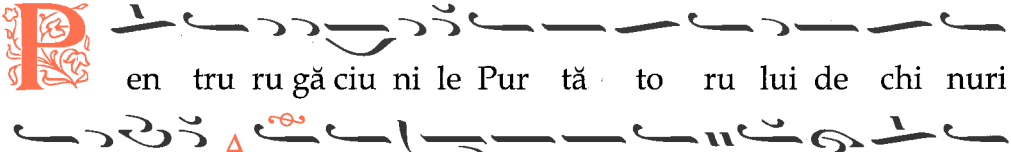
Pen tru ru gă ciu ni le Pur tă to ru lui de chi nuri

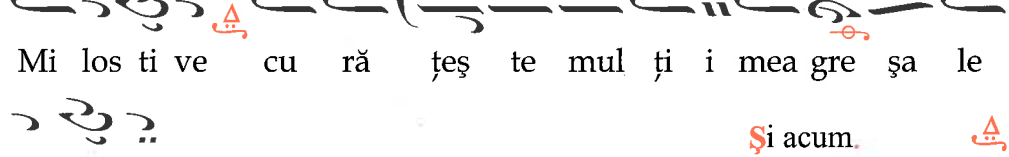
Mi los ti ve cu ră ţeş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre
Şi acum.

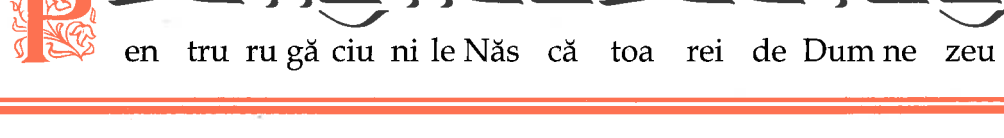
Pen tru ru gă ciu ni le Năs că toa rei de Dum ne zeu

Mi los ti ve cu ră ţeş te mul ţi i mea gre şa le

lor noa stre

apoi stihul şi stihira. Glas 6.
«Toată nădejdea».

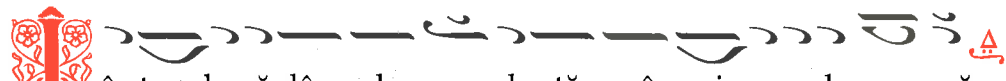
în treg le pă dân du se de stă pâ ni a a lu meas că

cins ti tul Ghe or ghi e Ţi e Dum ne ze u le a ur

ma at în treg ne ur mând pof te lor şi plă ce rii de şa a ar

te şi căl câ â ând cu ge tul tru pu lui de Îm pă ră ţi

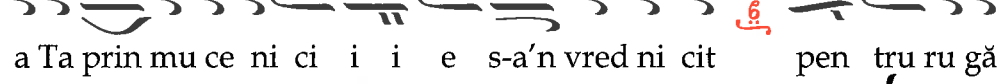
a Ta prin mu ce ni ci i i e s-a'n vred ni cit pen tru ru gă

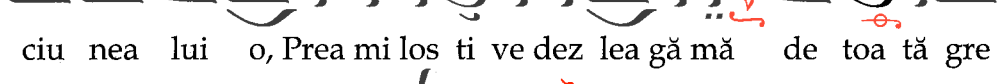
ciu nea lui o, Prea mi los ti ve dez lea gă mă de toa tă gre

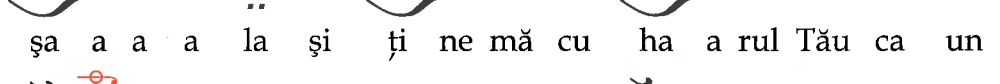
şa a a a la şi ţi ne mă cu ha a rul Tău ca un

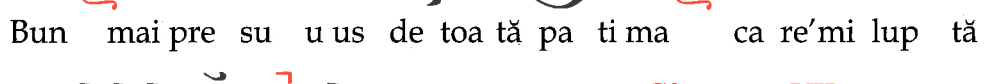
Bun mai pre su u us de toa tă pa ti ma ca re'mi lup tă

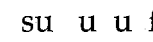
su u u fle tu u u ul

Cântarea a VII-a.
«Feciorii lui Israil».

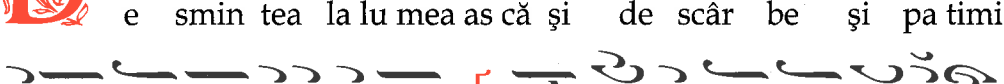
De smin tea la lu mea as că şi de scâr be şi pa timi

şi în tris ta a rea cea rea Ghe or ghi e Slă vi te ru

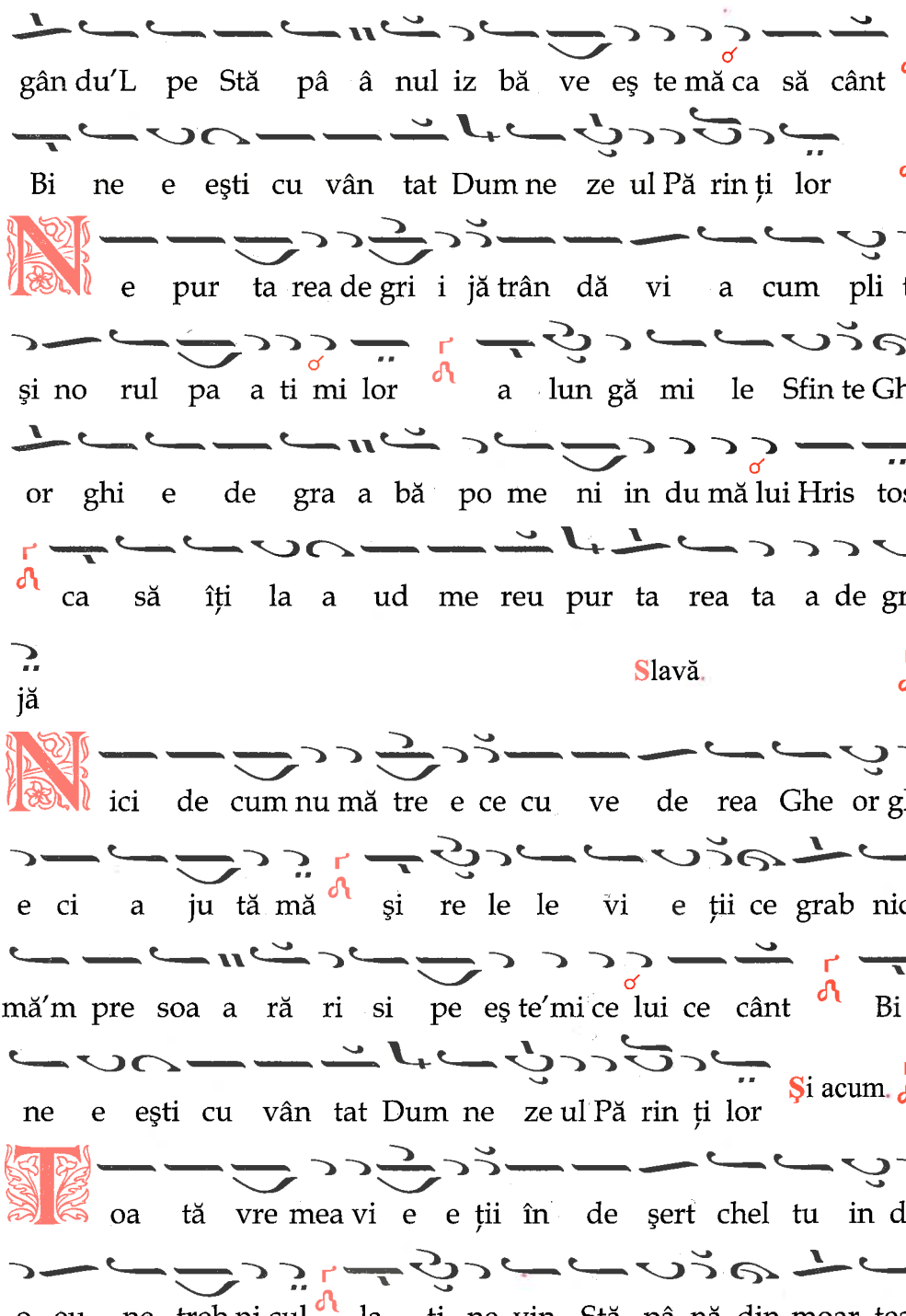
gân du'L pe Stă pâ â nul iz bă ve eş te mă ca să cânt
Bi ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ți lor
e pur ta rea de gri i jă trân dă vi a cum pli tă
şi no rul pa a ti mi lor a lun gă mi le Sfin te Ghe
or ghi e de gra a bă po me ni in du mă lui Hris tos
ca să îți la a ud me reu pur ta rea ta a de gri
jă
Slavă.
ici de cum nu mă tre e ce cu ve de rea Ghe or ghi
e ci a ju tă mă şi re le le vi e ții ce grab nic
mă'm pre soa a ră ri si pe eş te'mi ce lui ce cânt Bi
ne e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ți lor
Şi acum.
oa tă vre mea vi e e ții în de şert chel tu in du
o eu ne treb ni cul la ti ne vin Stă pâ nă din moar tea

su fle tea as că în vi a a ză mă ca să strig Bi ne

e eşti cu vân tat Dum ne ze ul Pă rin ți lor

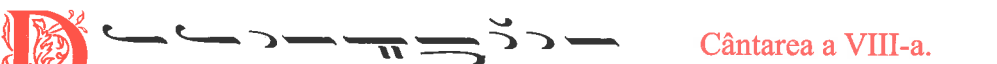
De bi ru i i i in ță pur tă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

to ru le Sfin te din pri mej dii şi scâ âr be şi boa lă

sca pă'i Mu ce ni i ce pe cei ce vi in la ti ne

În tru cre di i i in ță în tă reş te ne Sfin te

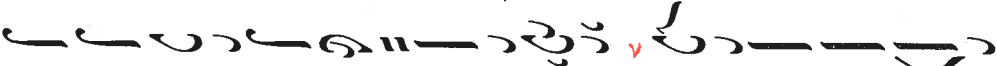
şi în dra gos tea du um ne ze ias că toa tă tul bu ra a

rea Ghe or ghi e e go nin d'o

Slavă.

La prea pu te e e er nic a ju to rul tău Sfin te

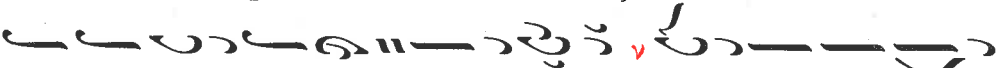
Mu ce ni ce ve ni im şi îți ce rem Sca pă ne de gra a

bă din bo li le e cum pli te

Şi acum.

Vin de că Ma a a ai că mij lo cind că tre Dom nul

toa tă boa la şi toa a tă'n tris ta rea ro bi lor tăi gra ab

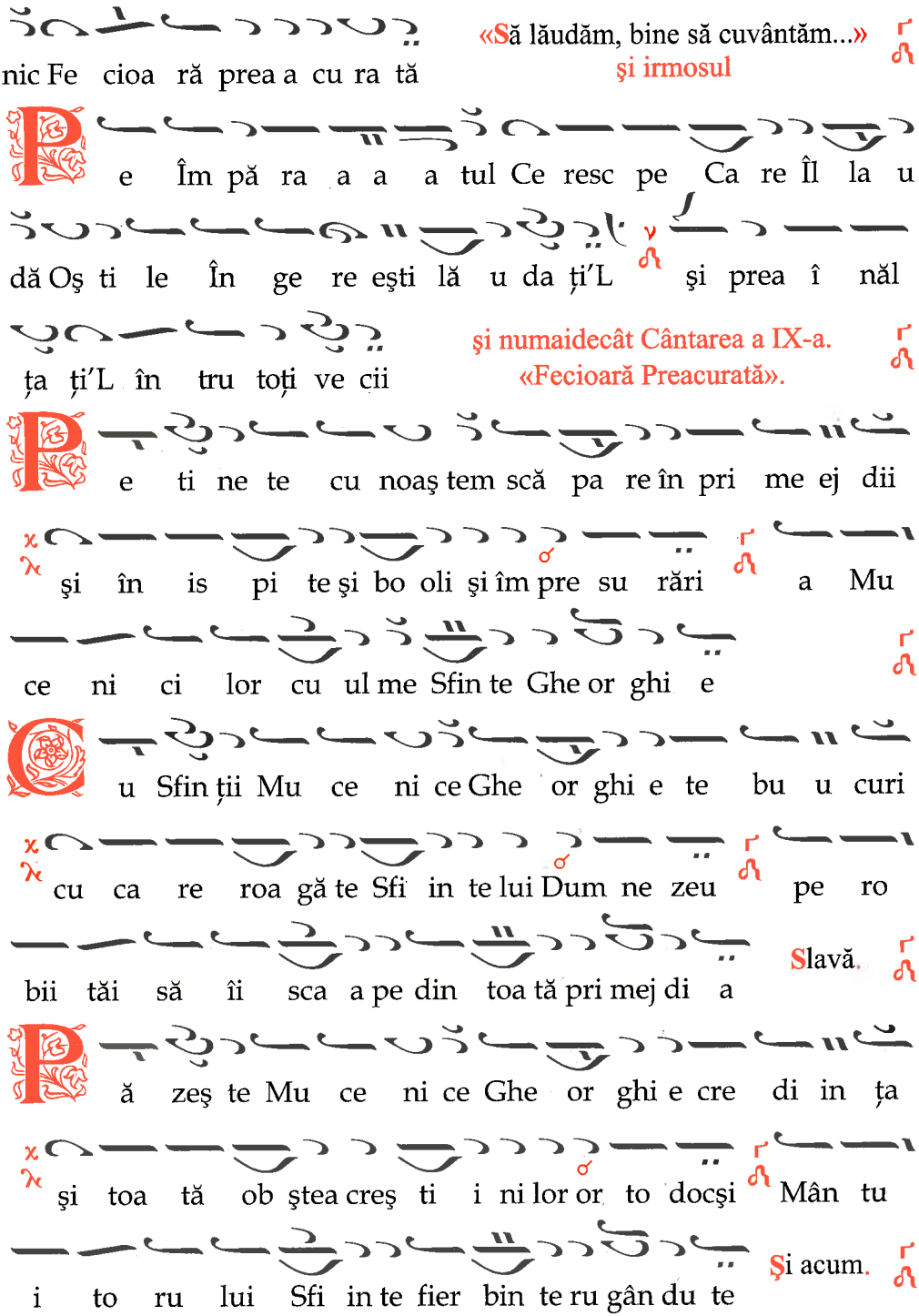
nic Fe cioa ră prea a cu ra tă
«Să lăudăm, bine să cuvântăm...»
şi irmosul
e Îm pă ra a a tul Ce resc pe Ca re Îl la u
dă Oş ti le În ge re eşti lă u da ţi'L şi prea î năl
ţa ţi'L în tru toţi ve cii
şi numaidecât Cântarea a IX-a.
«Fecioară Preacurată».
e ti ne te cu noaş tem scă pa re în pri me ej dii
şi în is pi te şi bo oli şi îm pre su rări a Mu
ce ni ci lor cu ul me Sfin te Ghe or ghi e
u Sfin ţii Mu ce ni ce Ghe or ghi e te bu u curi
cu ca re roa gă te Sfi in te lui Dum ne zeu pe ro
bii tăi să îi sca a pe din toa tă pri mej di a
Slavă.
ă zeş te Mu ce ni ce Ghe or ghi e cre di in ţa
şi toa tă ob ştea creş ti i ni lor or to docşi Mân tu
i to ru lui Sfi in te fier bin te ru gân du te
Şi acum.

Ma ri e ră co reş te cu ro ua mi lei ta a le
su fle tul meu din tr'al pa a ti mi lor cup tor şi'l mân
tu ieş te Stă pâ â nă cu mij lo ci rea ta
«Cuvine-se cu adevărat» şi megalinariile:
A a lu un gă tul bu ra rea pa ti mi lor şi toa
tă nă va a la şi mo mea la vi clea nu lui de la cei
ce'ți câ ân tă Slă vi te Mu ce ni i ce ce rân du'ți a
ju to o rul Sfin te Ghe or ghi e
Aceasta o zicem la Praznicul Sfântului.
Cu râ âv nă în tru Dom nul să prăz nu im sfân ta
po me ni i re a vi tea zu lui Mu ce nic cu nu u
nă a du cân du'i din flo ori de pri mă va ră ca să
lu ăm cu to o ții ha rul dum ne ze iesc
Bol na vi lor grab nic vin de că tor spri jin şi tă
ri i e vo ie vo zi lor or to docşi or fa a ni lor pă

rin te ro bi lor iz bă vi i i re te-am câş ti gat cu to

o ţii Sfin te Ghe or ghi e

Şter ge Mu ce ni ce Ghe or ghi e no rul de pă

ca te mij lo ci ind că tre Dum ne zeu şi-a lun gă ne

ca zul şi bo li le cum pli i te ce lor ce îţi să

ru u tă sfân tă i coa na ta

la sfârşit Troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn». Δι.

Ma a re în drăz ni re do bân dind prin mu ce ni

ci e Slă vi i te că tre Hris tos Dum ne zeu sca

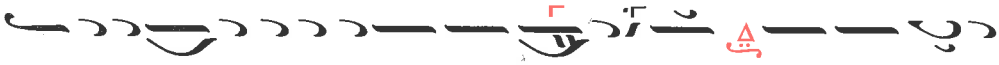
pă ne ru gă mu te cu mij lo ci i i rea a ta de să gea ta

vrăj ma şu lui de boa lă şi pa a timi de îm pre su ra a re

şi în tris ta rea cea rea Sfi in te să cân tăm tot dea u

u na ma rea ta pur ta re de gri jă Ma re Mu ce

ni i ce Ghe or ghi e

PARACLISUL

celui între Sfinţi Părintelui nostru

IOAN GURĂ-DE-AUR

Patriarhul Constantinopolului,
a cărui pomenire o facem pe 13 Noiembrie şi pe 27 Ianuarie;

astfel tălmăcit pe româneşte după cel al
Cuviosului Părintelui nostru
Nicodim Aghioritul.

CANON PARACLIS
către cel întru Sfinţi Părintele nostru
IOAN GURĂ-DE-AUR

Troparul. Glas 4.

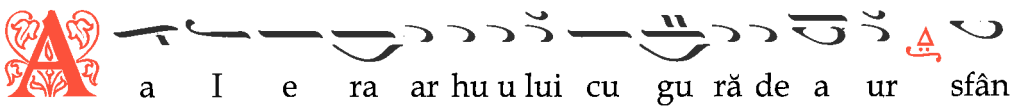

Slavă. Al sfintelor moaşte.

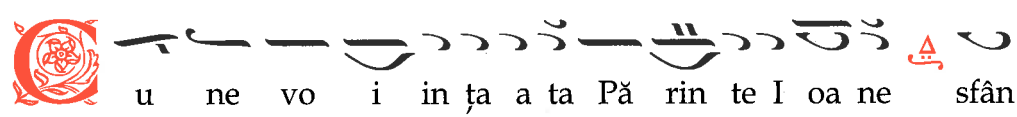

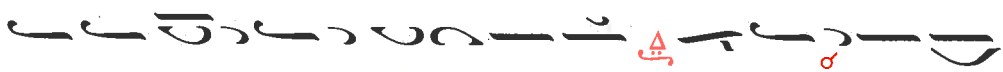

Slavă. Şi acum. al Născătorei «Niciodată nu vom tăcea».

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Pe faraon ce se purta în car».

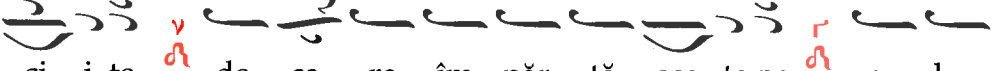

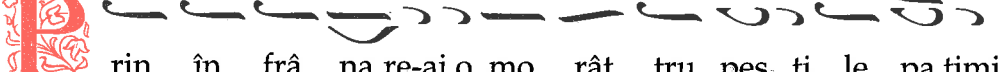

Hri so os to o me la ne pă ti mi i re Pă rin te

ur cân du te ci şi pe noi de pa ti ma su fle teas că

ne sca a pă Stă pâ nu lui po me nin du ne şi de

cea tru peas că ru gă mu te

la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui Duh

in ti ne re ţe ai iu bit sme re ni a Dum ne

ze ie es cu u le Pă rin te I oa a ne tru fi a

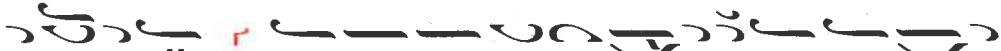
u rân du o ci şi a cum ru gân du te de tot cu ge

tul mâ ân dru Sfin te de grab iz bă veş te ne că tre cel

sme rit în tor cân du ne

i a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor

A min

i nând în bra ţe pe Hris tos Stă pâ na mea zi s-ai A

ce e lu u ia Fi ul meu prea du ul ce Ca re m'ai
în vred ni cit să Îți fiu mai că ro gu Te din tru toa
tă ne vo o ia sca pă'i de gra bă pe ro bii tăi ca re
vin la mi ne ru gân du mă
Cântarea a III-a.
«Doamne Cele ce-ai înălțat».
Sfin te Pă rin te I oa a ne roa a gă te pen tru noi
A a tră i du pă Pa a vel ți-a fost Hris tos pu ru rea
şi a mu ri pen tru Dâ ân sul câş ti ig o ai so co tit
ci a mu ri du pă trup de la Hris tos mij lo ce eş
te'mi şi-a tră i în Du hul Sfânt o, I e rar hu le
Dez nă dej dii se cu u re te-ai a ră tat pu ru rea
şi cald ves ti tor po că i in ței Păs to o ru le cel prea
bun în vred ni ceş te mă dar po că in ței cu ra a te
de ce le ce am gre şit cu vor ba şi fap te le
Slavă.

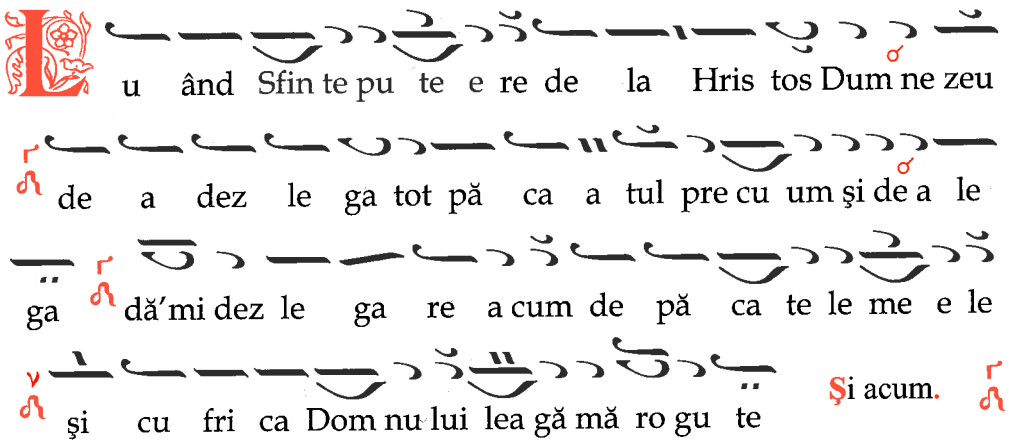
Lu ând Sfin te pu te e re de la Hris tos Dum ne zeu
de a dez le ga tot pă ca a tul pre cu um şi de a le
ga dă'mi dez le ga re a cum de pă ca te le me e le
şi cu fri ca Dom nu lui lea gă mă ro gu te
Şi acum.

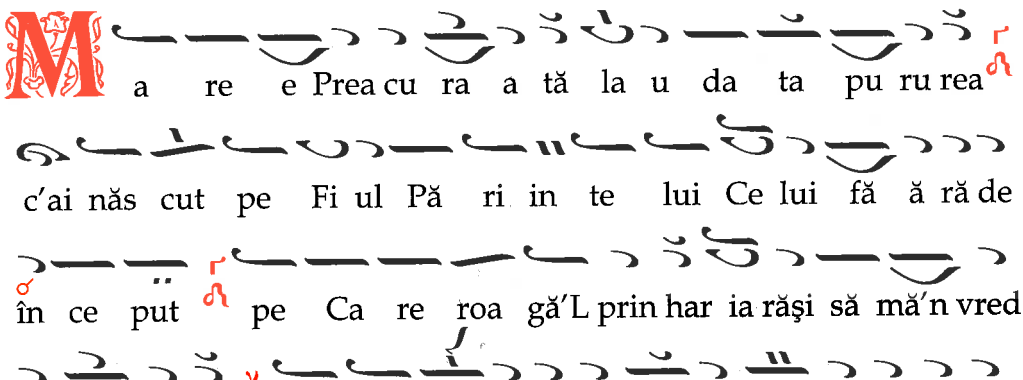
Ma re e Prea cu ra a tă la u da ta pu ru rea
c'ai năs cut pe Fi ul Pă ri in te lui Ce lui fă ă ră de
în ce put pe Ca re roa gă'L prin har ia răşi să mă'n vred
ni cea as că în fi e rii cei ce reşti pe ca a re o am pier
dut.

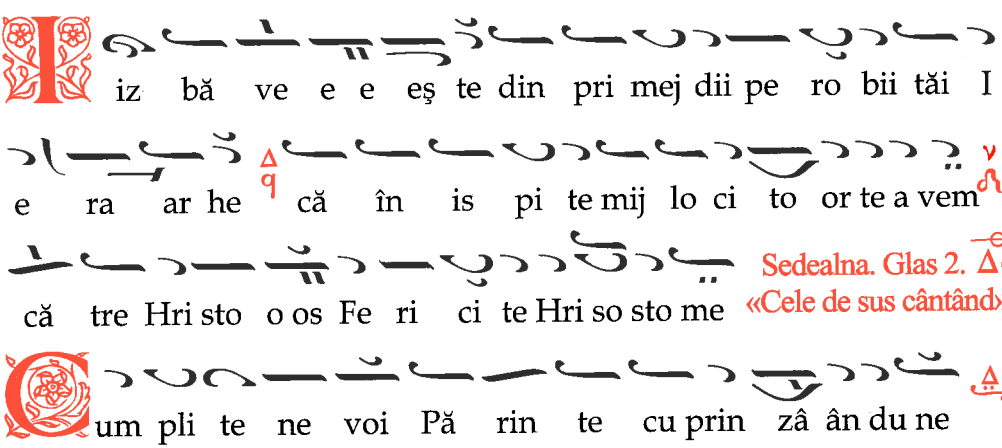
Iz bă ve e e eş te din pri mej dii pe ro bii tăi I
e ra ar he că în is pi te mij lo ci to or te a vem
că tre Hri sto o os Fe ri ci te Hri so sto me
Sedealna. Glas 2. Δι.
«Cele de sus cântând».
Cum pli te ne voi Pă rin te cu prin zâ ân du ne

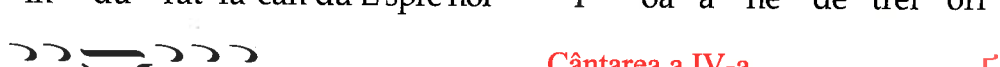

Cântarea a IV-a.
«Tu eşti vârtutea mea».

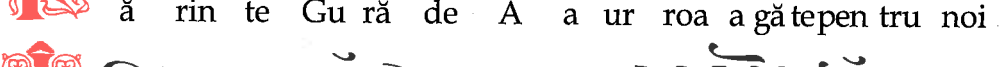

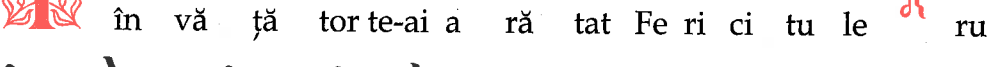

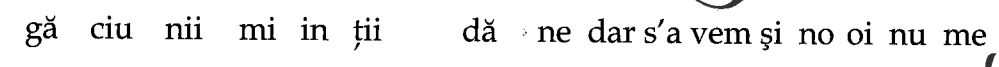

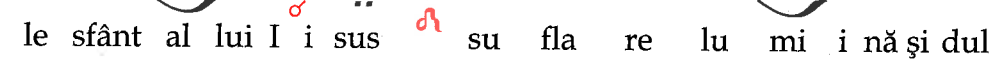

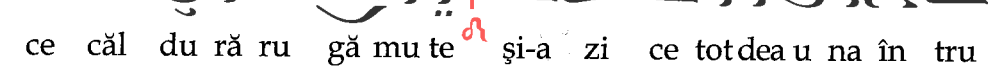

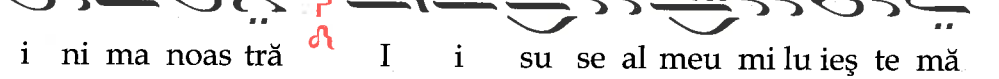

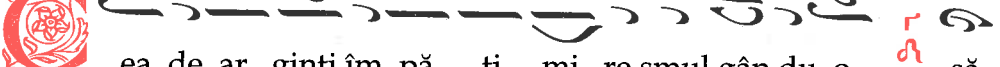

su fle te mi los te ni a a se me nea Pă rin te Dum

ne ze u lui nos tru să ne fa cem prin tr'în sa ru gă mu

te

Slavă.

a gur ne e cu vân tul tău I e rar hu le iar

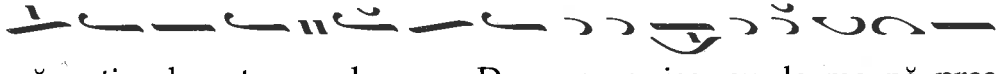
căr ți le ta a le o, Dum ne ze ies cu le ma nă prea

du ul ce cu-a de vă rat şi pom al vi e e ții şi a

pă vi e Hri so sto me din ca re dă ru ieş te'mi să m'a

dăp tot dea u na şi să se cer vi a a ța cea veş ni că

Şi acum.

u me le tău dum ne ze iesc o, Stă pâ na mea

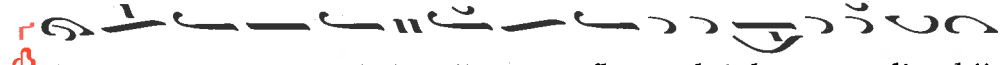
lu mi nă e mi in ții su fle tu lui dra gos te lim bii

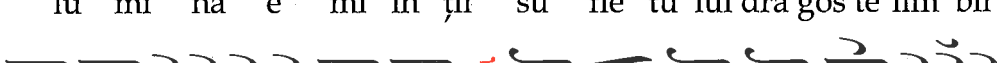
dul cea a ță de ne gră it li peas că se Ma ai că de

ră su fla rea mea ro gu mă şi bu ze le să'mi stri ge dim

pre u nă cu min tea Prea cu ra tă Ma ri i e a ju tă mă

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

Sfin te Pă rin te I oa a ne
roa a gă te pen tru noi

Mi nu na te lu cea făr ca re ri si peşti toa tă noap
tea din su fle te cu ra za de a a ur a cu vin te lor ta
a le dum ne ze ieşti lu mi nea ză Sfin te al min ţii
me e le în tu ne ric ca să văd fru mu se ţea Stă pâ nu
lui

apoi, de eşti monah zici

Pre cum În ge rii Sfin te ai vi e ţu it pe pă mânt
Fe ri ci tu le mă car că cu tru u pul cu pu ţin mic şo ra
a tu te-ai de cât ei ci pe pur tă to rii de în ge
re es cul chip Slă vi te să tră im în ge reş te a ju tă
ne

iar de eşti mirean zici

Pre cum În ge rii Sfin te ai vi e ţu it pe pă mânt

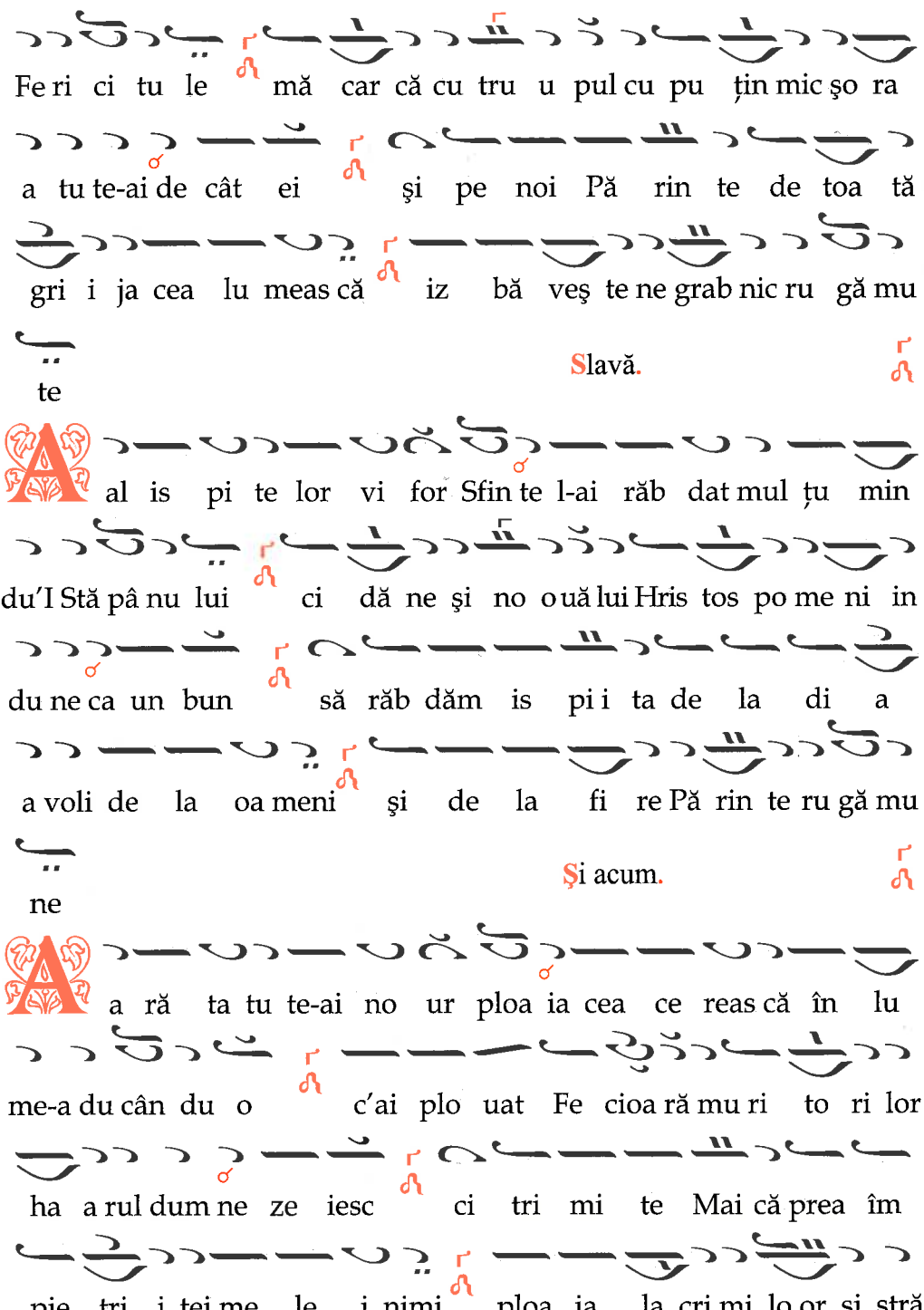
Fe ri ci tu le mă car că cu tru u pul cu pu ţin mic şo ra
a tu te-ai de cât ei şi pe noi Pă rin te de toa tă
gri i ja cea lu meas că iz bă veş te ne grab nic ru gă mu
te
Slavă.
Al is pi te lor vi for Sfin te l-ai răb dat mul ţu min
du'I Stă pâ nu lui ci dă ne şi no o uă lui Hris tos po me ni in
du ne ca un bun să răb dăm is pi i ta de la di a
a voli de la oa meni şi de la fi re Pă rin te ru gă mu
ne
Şi acum.
A ră ta tu te-ai no ur ploa ia cea ce reas că în lu
me-a du cân du o c'ai plo uat Fe cioa ră mu ri to ri lor
ha a rul dum ne ze iesc ci tri mi te Mai că prea îm
pie tri i tei me le i nimi ploa ia la cri mi lo or şi stră

pun ge re

Cântarea a VI-a.
«Rugăciune voi vărsa».

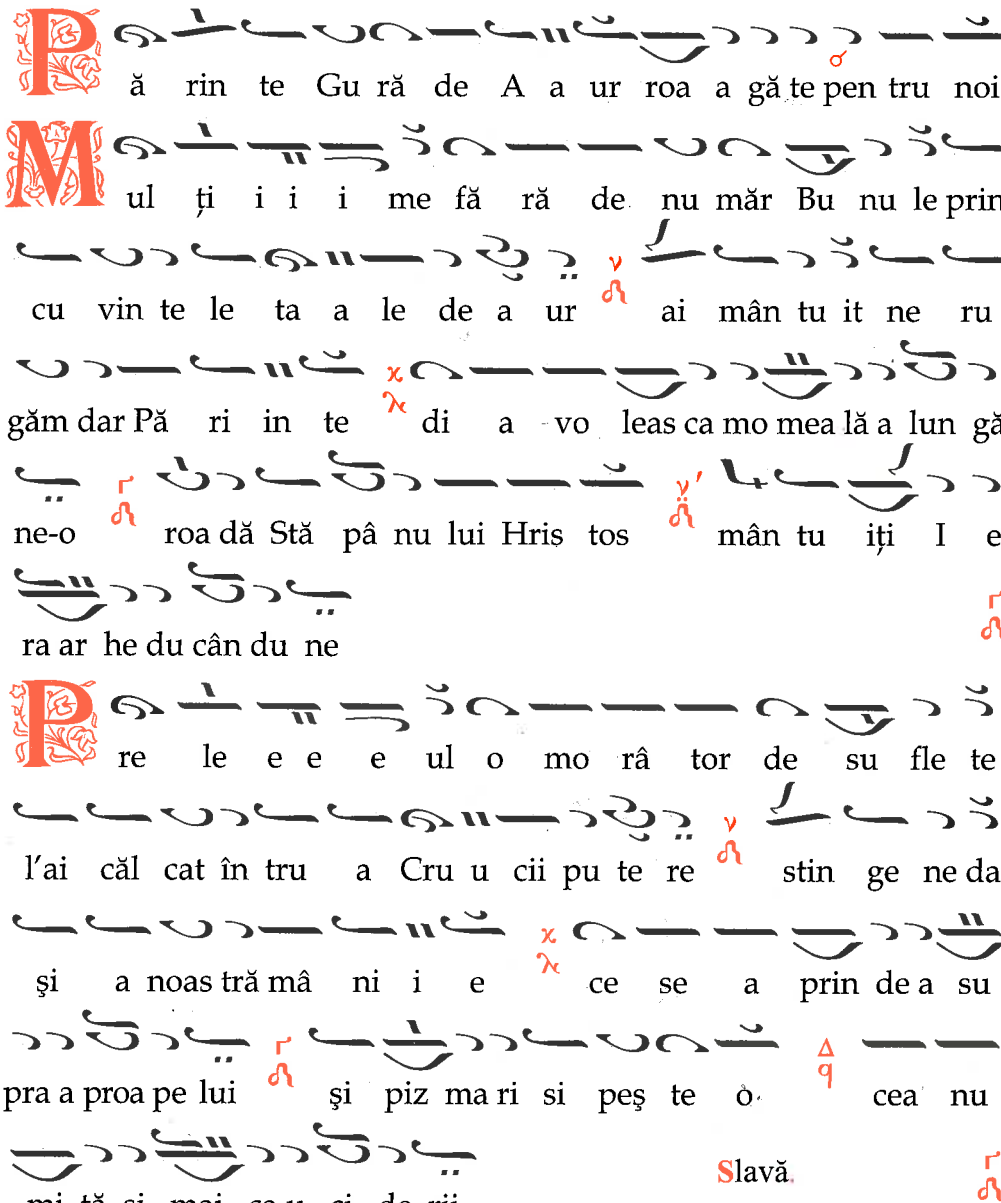

du hu lui sca a pă ne grab nic că mul to ra le-ai a dus vin

de ca a re tă mă du in du'i cu ha a rul dum ne ze

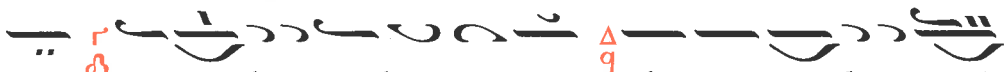
iesc nu min du te pe drept cu vânt fă că tor de mi nuni

Fe ri ci tu le

Şi acum

e cioa a a a ră car pur tă tor al Fo cu lui şi Căr

bu ne lui cle eş te Cu ra tă ar de'mi de grab în ti na rea

din su u flet de o sân di rea de fraţi cu ră ţin du mă

cu i ni ma şi bu ze le cu ră ţi te să cânt a ju to

rul tău

Condacul.Glas 2. Δτ.

u fle teş ti lor pa timi cu to ţii şti i in du

te şi tru peş ti lor Sfin te I oa ne Hri so o sto me

fă ră pla tă vin de că tor Pă rin te îţi stri găm

dă ru ieş te ne cea du pă trup şi du pă su flet ca un

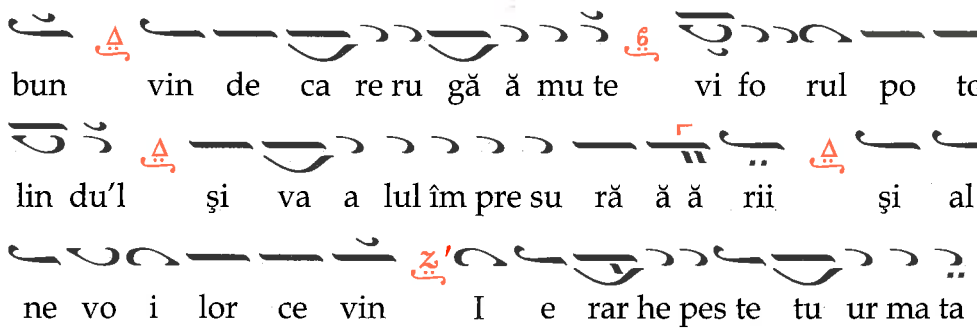

Stihira după Evanghelie. Glas 6.
«Toată nădejdea». Δι.

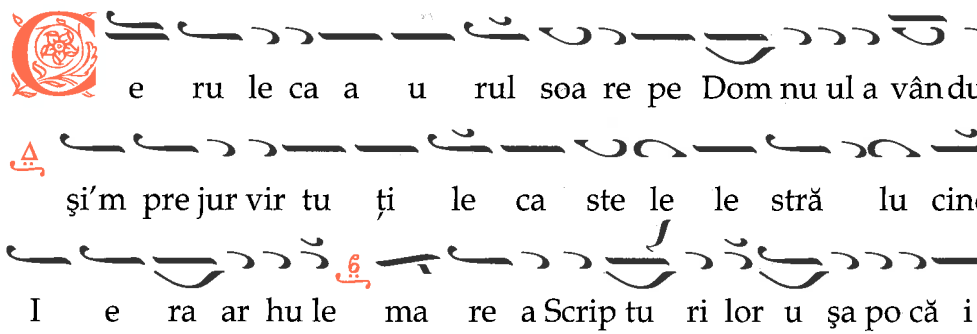

Cântarea a VII-a. «Feciorii lui Israil».

Sfin te Pă rin te I oa a ne
roa a gă te pen tru noi

A a o trâm bi ță Sfi in te gu ra ta cea de a ur
a trâm bi ța at în vi ind pe mor ții din mor mân tul ne
pur tă rii de gri i jă din tru ca re ri di că mă râv
nă fier bi in te de grab Pă rin te dă ă ru in du'mi

C e la ce eşti pă ri in te al pă rin ți lor das căl
în vă ță to ri lor de toa tă în tris ta rea şi toa
tă vă tă ma a rea I e rar he pă zeş te ne ca pe
ai tă ăi u ce nici şi fii Prea mi i los ti ve

Slavă.

A a vând gu ra de a a ur dim pre u nă cu i ni
ma prea bo ga tu le să ra ci lor co moa ra ce reas
că ne stri ca a tă a ve de e rii dum ne ze ieşti dă

ne-o Pă ri in te prea bun cu cea a fă ăp tu i rii

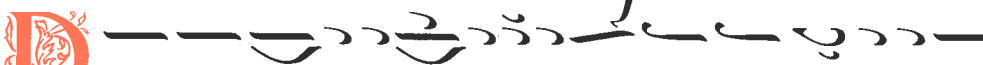

Do uă lumi lu mi nea a ză lu mi na ta Mai că ci lu

mi nea ză mă pe mi ne'n tu ne ca tul cu dra gos tea

blân de e ţea şi su pu ne rea ro gu te să do bân

de esc mân tu it lu mi na cea a ce reas că

Cântarea a VIII-a.
«Pe Cel ce în muntele sfânt».

Sfin te Gu ră de A a ur roa gă te pen tru noi

Lu i ră Ta a tă lui Fi u lui chi ta a ră şi

Du hu lui har pă ai fost I oa ne ci mij lo cind I

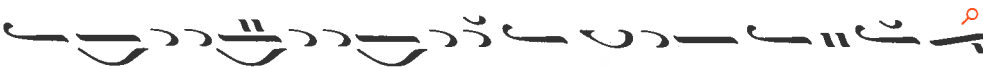

e rar he a ra tă mă ro gu te lă caş al Tre i i mii pu

ru rea Tre i i mii ru gân du te Pă rin te

Aa ră ta a tu te-ai ca să'n su fle ţi i tă a

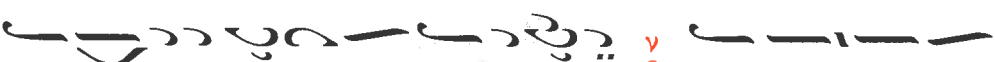

vir tu ţi lor toa te Prea fe ri ci te ci şi pe mi

ne Pă rin te I oa ne a ra tă mă lu cră tor prea vre ed nic

a toa tă po ru un ca şi ca să a vir tu ții

la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfân tu lui Duh

tâlp de fo oc fă te mi e I e ra ar he nor

um bros şi ră coa re Prea mi los ti ve că mă do boa

ră Pă rin te nă va la is pi te lor scoa lă mă şi-a ju u tă'mi

al fă gă du i in ței pă mânt să'l a flu Sfin te

i a cum şi pu u ru rea şi în ve cii ve ci

lor A min

ă că to o sul meu su flet Prea cu ra a tă iz

bă veş te mi'l Mai că în cea sul mor ții din tr'a vrăj ma

şi lor mâ nă şi dă'mi ti că lo su lui vă mi le a tre e ce

ro gu te Stă pâ â nă fă ră'm pie di ca re

şi Irmosul.

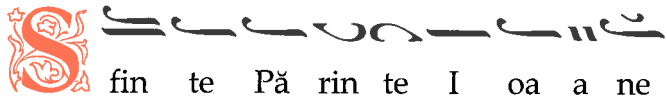

Apoi Cântarea a IX-a. «Înfricoşatu-s'a».

apoi, de eşti monah zici

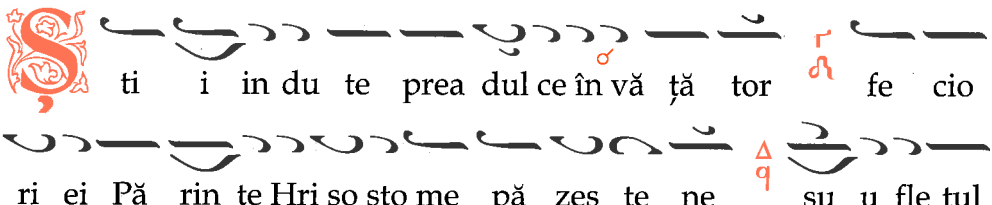

iar de eşti mirean zici

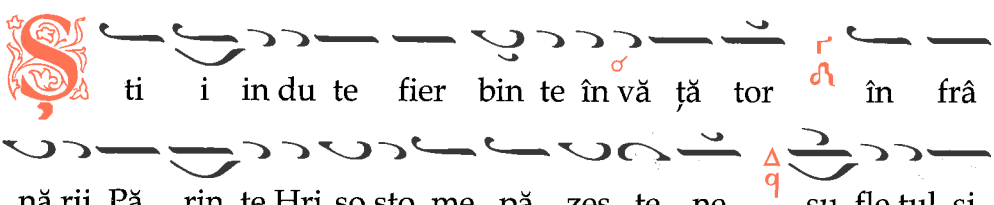

lui

apoi, de eşti monah zici

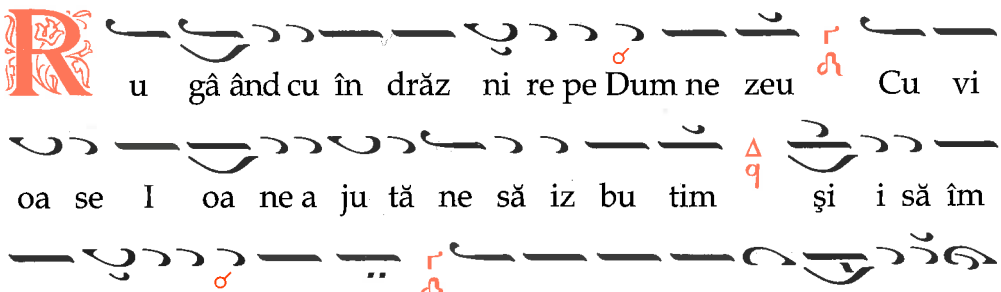

iar de eşti mirean zici

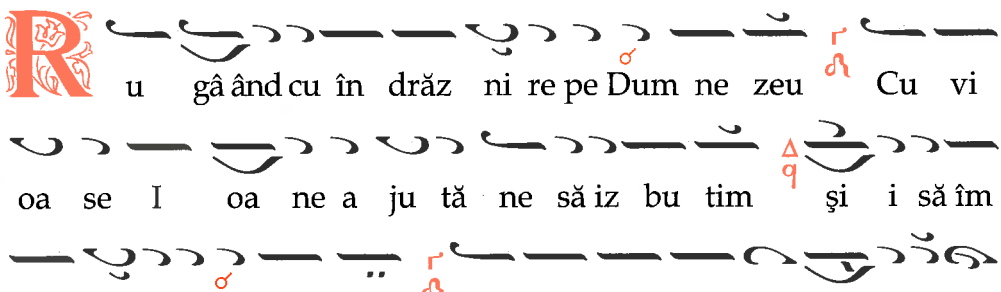

Slavă.

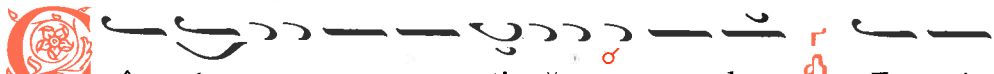
Cân ta a rea cea pu ți nă ca un prea bun Fe ri

ci te I oa ne Hri so sto me pri meş te o pe en tru toa

te câ te ne dă ru ieşti şi'n schim bul ei tri mi te ne a

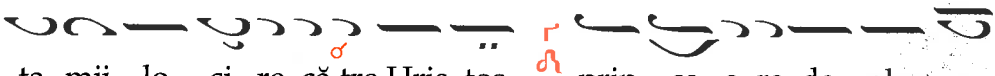
ta mij lo ci re că tre Hris tos prin ca a re de ghe e

nă scă pâ ân du ne Pă rin te Îm pă ră ți ei hă ră zeş

te ne

Şi acum.

Pe ti i ne ru gă toa re lui Dum ne zeu te a

du cem Fe cioa ră toți ro bii tăi roa gă te dar Fi i u lui

tău Ce lui Prea mi los tiv şi Ta tă lui şi Du hu lui U

nu ia Stă pâ nu lui tu tu ror Tre i i mii Ce lei

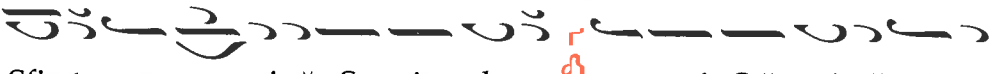
Sfin te spre no oi să Se în du re pe toți Stă pâ nă mân tu

in du ne

«Cuvine-se» şi Mărimurile Sfântului Ioan Gură-de-Aur.

Bu cu ră te ma re în vă ță tor Pă rin te

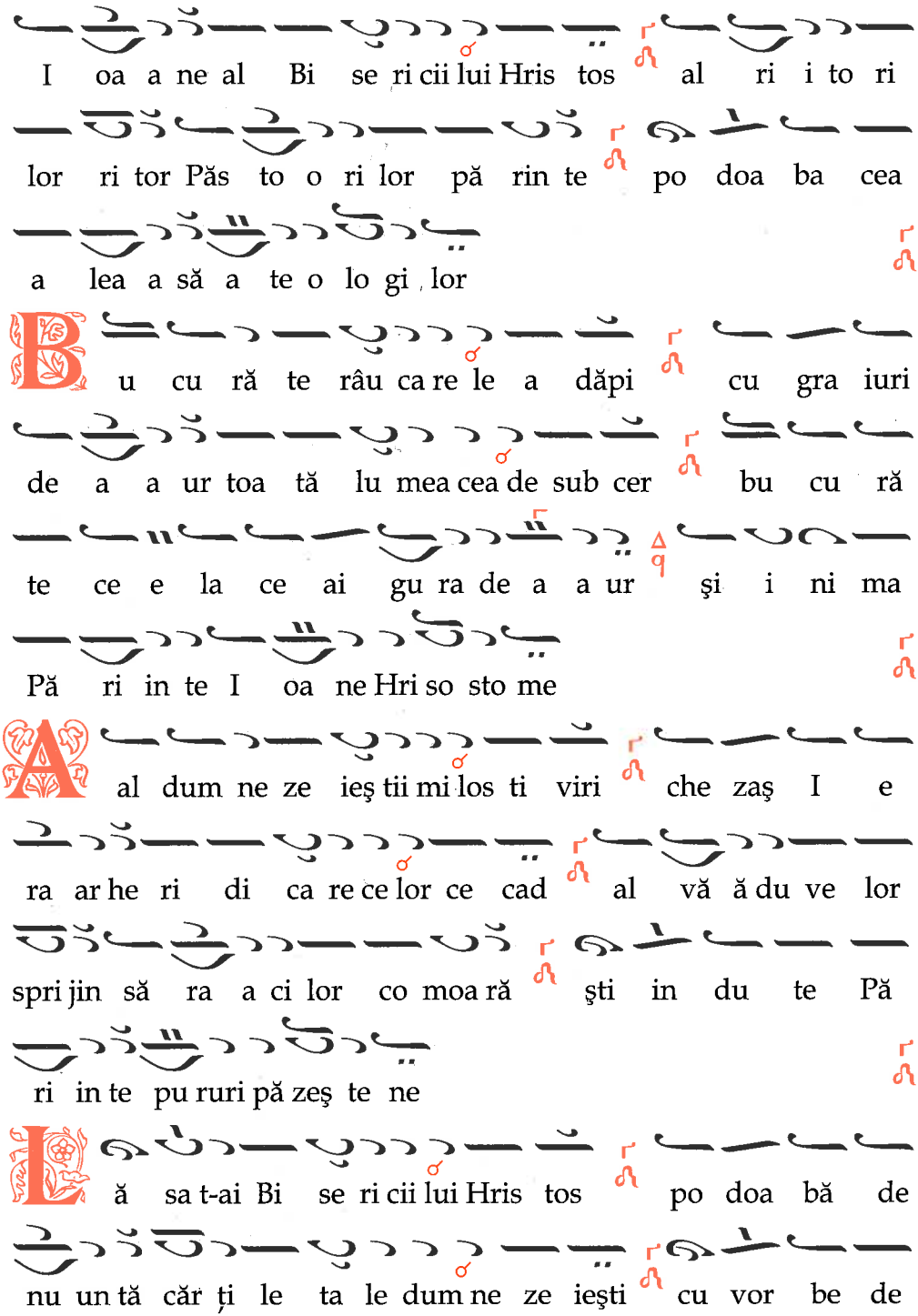
I oa a ne al Bi se ri cii lui Hris tos al ri i to ri
lor ri tor Păs to o ri lor pă rin te po doa ba cea
a lea a să a te o lo gi lor
Bu cu ră te râu ca re le a dăpi cu gra iuri
de a a ur toa tă lu mea cea de sub cer bu cu ră
te ce e la ce ai gu ra de a a ur şi i ni ma
Pă ri in te I oa ne Hri so sto me
Al dum ne ze ieş tii mi los ti viri che zaş I e
ra ar he ri di ca re ce lor ce cad al vă ă du ve lor
spri jin să ra a ci lor co moa ră şti in du te Pă
ri in te pu ruri pă zeş te ne
Lă sa t-ai Bi se ri cii lui Hris tos po doa bă de
nu un tă căr ți le ta le dum ne ze ieşti cu vor be de

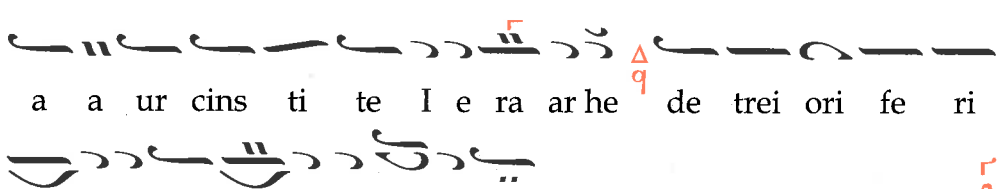

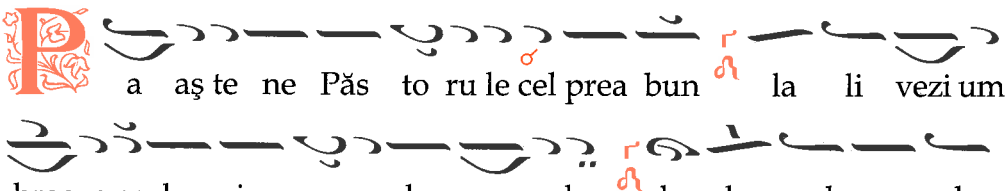

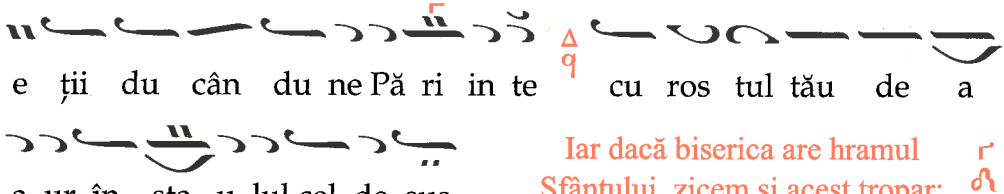

Iar dacă biserica are hramul Sfântului, zicem şi acest tropar:

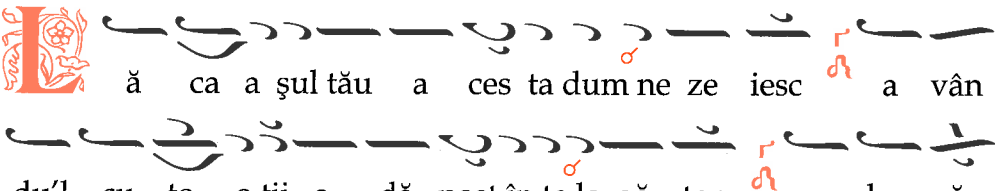

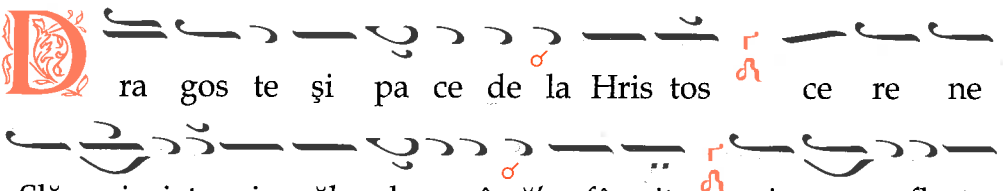

Troparul Sfântului. Glas 8.

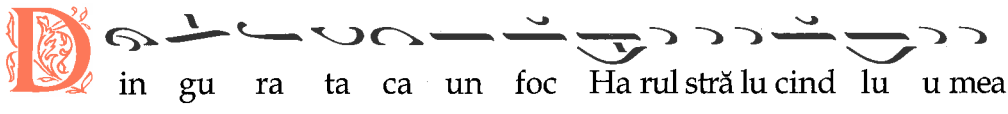

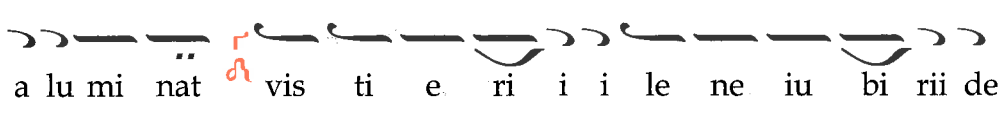

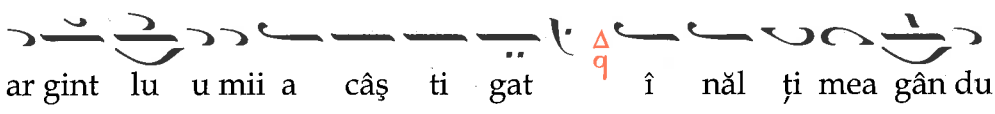

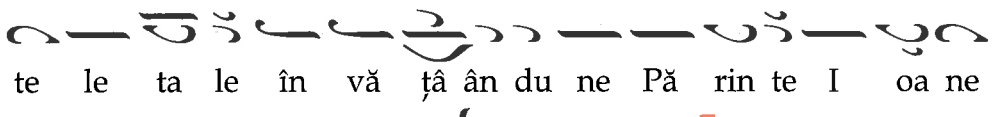

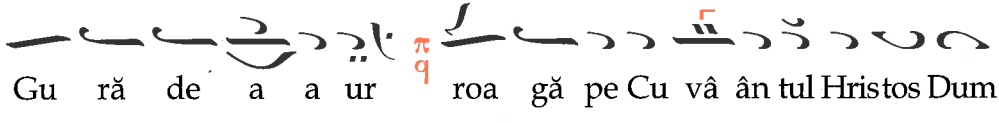

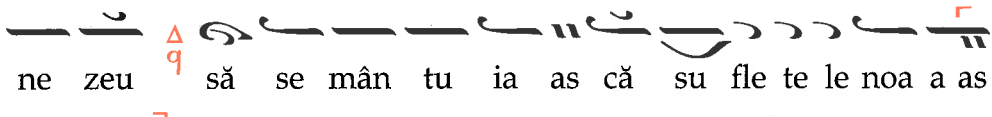

apoi troparul. Glas 2.
«Când de pe lemn».

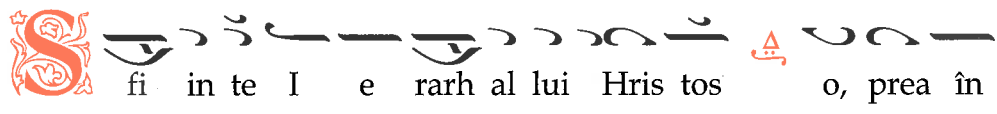

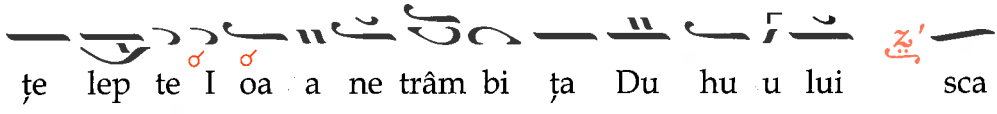

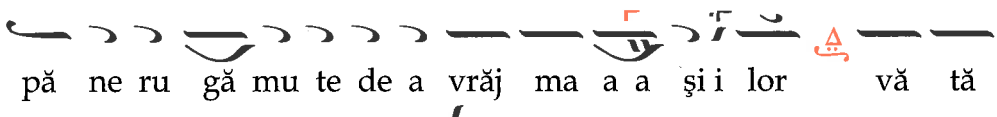

tăi vin de c'o şi cea din su fle e te ce e lor ce ve

nim cu cre di in ţă la a ta cins ti tă i coa nă

o, dum ne ze ies cu le Hri so sto me

Apoi aceste tropare, Glas 8.

ân ta a a a rea cea a pu ţi i nă ca u

un prea a bun Fe ri i ci te I oa a a a ne Hri

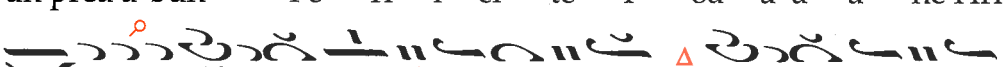
so o sto o me pri me e eş te e o pen tru toa a a

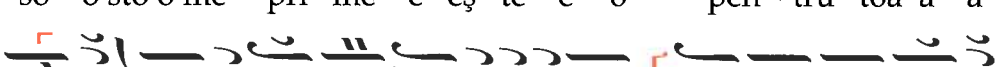
a te câ â te ne dă ă ru u ieşti şi'n schim bul ei tri

mi te e ne e a ta mi i i ij lo ci i re că

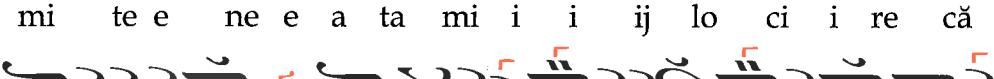
tre e Hri is tos prin ca a a a a re de e ghe e e

e e e nă scă pâ â â â ân du ne e Pă rin te e

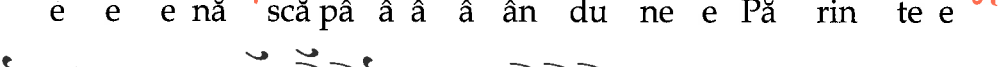
Îm pă ră ţi ei hă ră ze eş te e ne

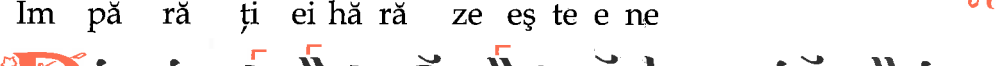
e ti i i i ne ru u gă toa a re lui Du

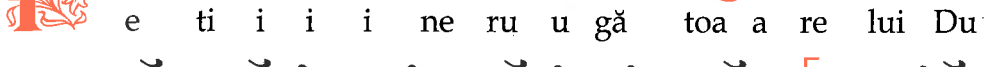
um ne e zeu te a a a du cem Fe cioa a a a ră

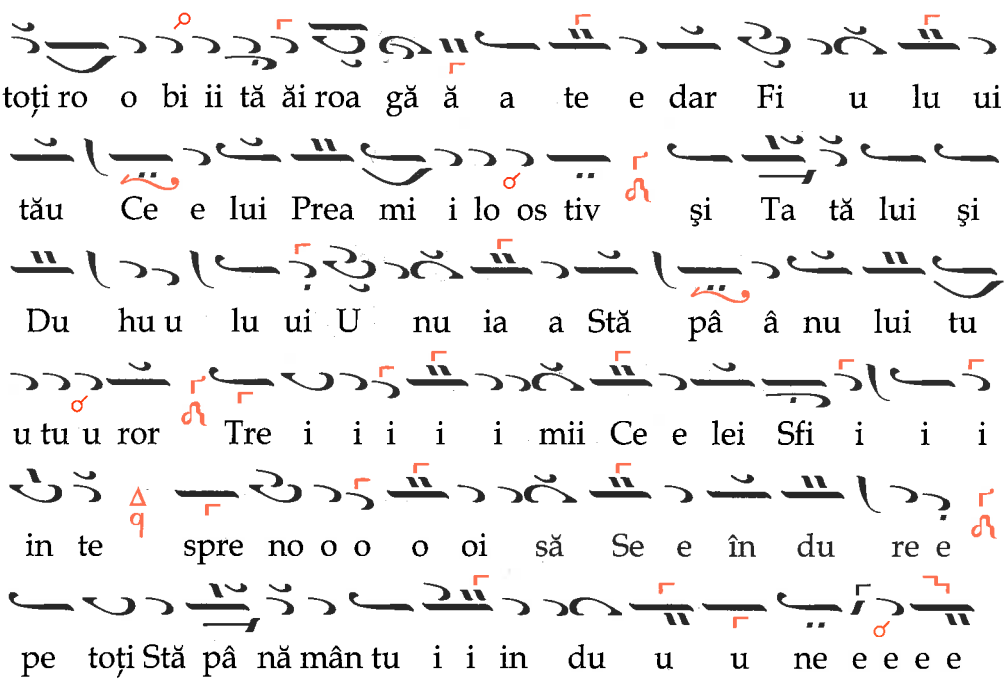
toți ro o bi ii tă ăi roa gă ă a te e dar Fi u lu ui
tău Ce e lui Prea mi i lo os tiv şi Ta tă lui şi
Du hu u lu ui U nu ia a Stă pâ â nu lui tu
u tu u ror Tre i i i i i mii Ce e lei Sfi i i i
in te spre no o o o oi să Se e în du re e
pe toți Stă pâ nă mân tu i i in du u u ne e e e e

CANON PARACLIS

către Sfinții Slăviții Mucenici

BRÂNCOVENI

CONSTANTIN VOIEVOD, CONSTANTIN, ŞTEFAN, RADU, MATEI şi sfetnicul IANACHE,

a căror pomenire o facem pe 16 August.

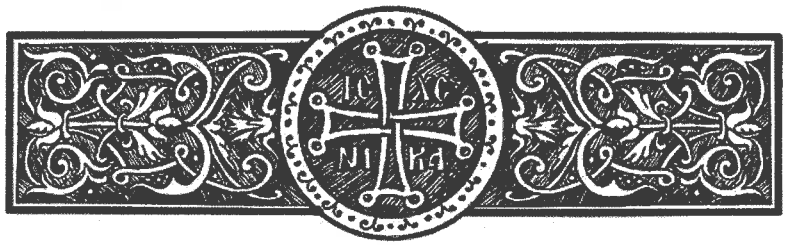

CANON PARACLIS
către Sfinții Slăviții Voievozi și Mucenici BRÂNCOVENI

Troparul. Glas 4. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

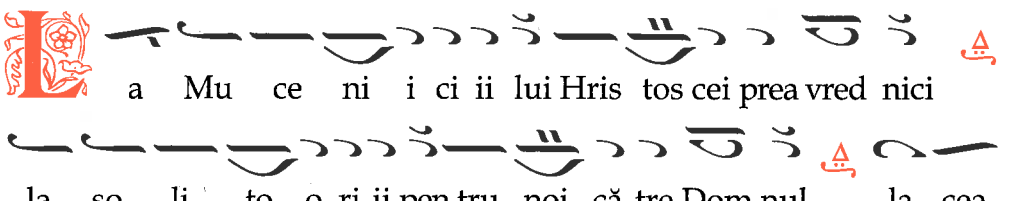

Canonul.

Cântarea I. Glas 8. «Apa trecând'o».

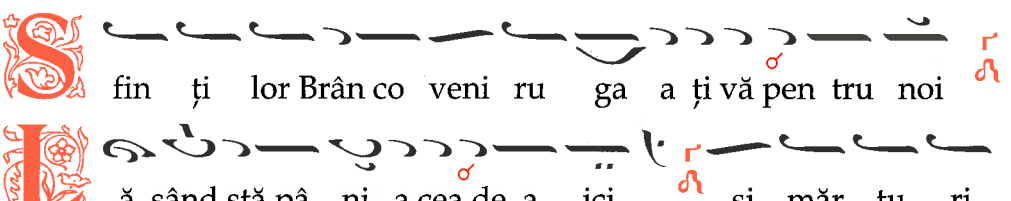

si in du'L pe Stă pâ nul Cel răs tig nit cu nu na ce

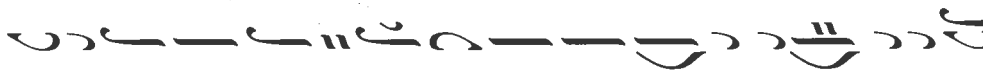
reas că ați lu a a t-o şi mij lo ciți pen tru noi Brân co ve

ni lor

rin un ge rea cea de la Dum ne zeu pe pă mânt

su pu u şii şi Bi se ri ca ți-ai pă zit la fel Cons tan

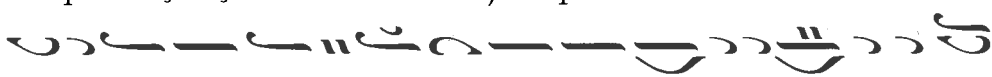
ti ne şi din ce e ruri ne vă tă mați Mu ce ni ce pă zeş

te ne

la vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfâ ân tu lui

Duh

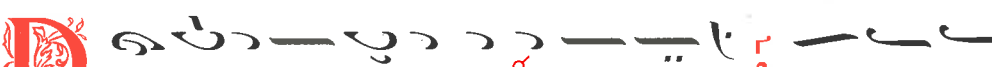
e sla va lu meas că v'ați le pă dat sla va ne

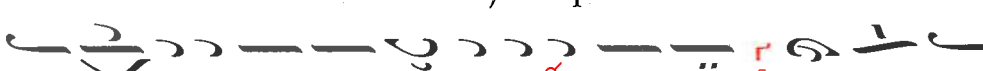
zi di i tă do bân din d'o de la Hris tos de ca re

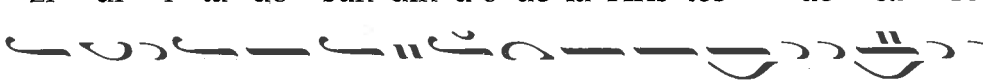
păr taşi să ne a ra a te pe Dom nul sla vei ru ga ți'L Slă

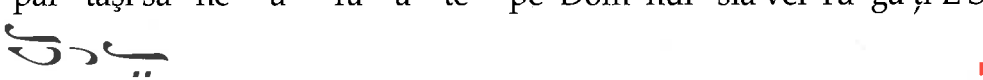
vi ți lor

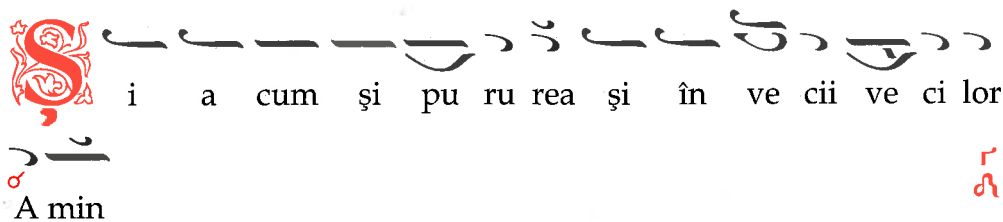
Şi a cum şi pu ru rea şi în ve cii ve ci lor
A min

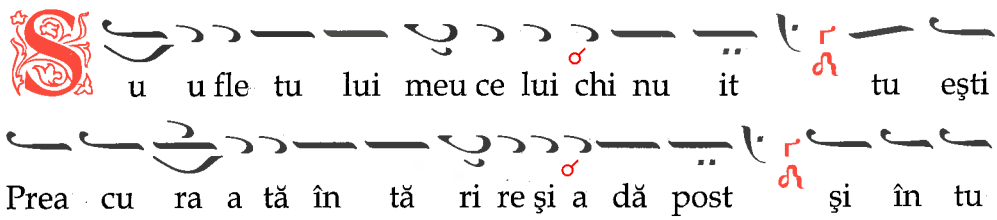
Su u fle tu lui meu ce lui chi nu it tu eşti
Prea cu ra a tă în tă ri re şi a dă post şi în tu
ne ca tei me le i i nimi ne în se ra tă lu mi nă Stă
pâ na mea

Cântarea a III-a. «Tu eşti întărirea».

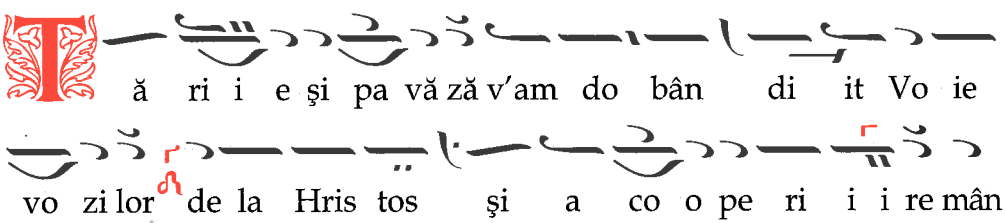
Tă ri i e şi pa vă ză v'am do bân di it Vo ie
vo zi lor de la Hris tos şi a co o pe ri i i re mân
gâ ie re şi la u dă

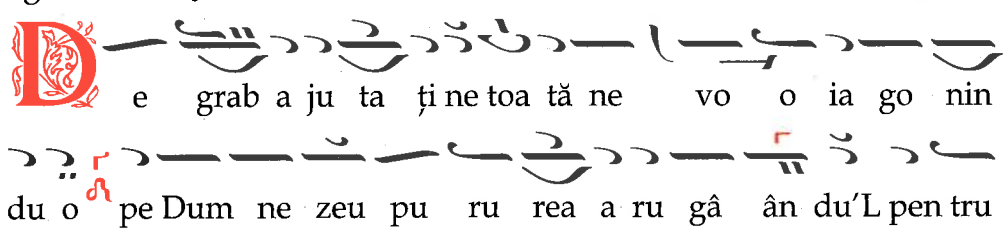
De grab a ju ta ți ne toa tă ne vo o ia go nin
du o pe Dum ne zeu pu ru rea a ru gâ ân du'L pen tru
noi Brân co ve ni lor

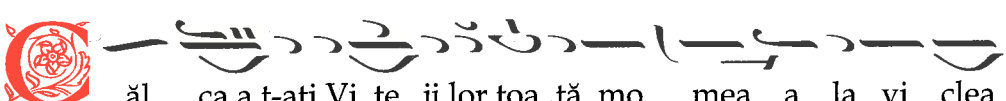
Ăl ca a t-ați Vi te ji lor toa tă mo mea a la vi clea

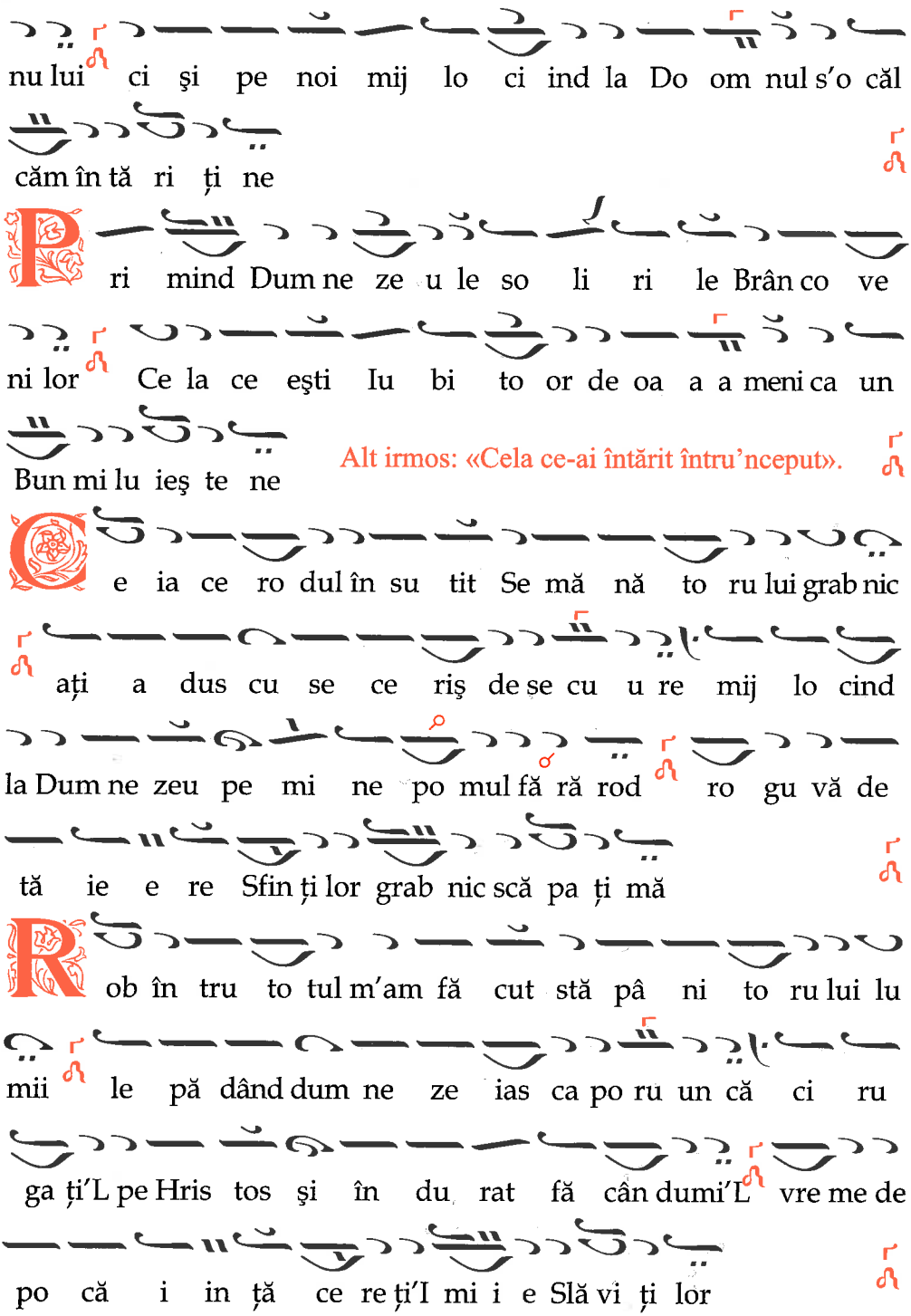
nu lui ci şi pe noi mij lo ci ind la Do om nul s'o căl
căm în tă ri ţi ne
Pri mind Dum ne ze u le so li ri le Brân co ve
ni lor Ce la ce eşti Iu bi to or de oa a a meni ca un
Bun mi lu ieş te ne
Alt irmos: «Cela ce-ai întărit întru'nceput».
Ce ia ce ro dul în su tit Se mă nă to ru lui grab nic
aţi a dus cu se ce riş de se cu u re mij lo cind
la Dum ne zeu pe mi ne po mul fă ră rod ro gu vă de
tă ie e re Sfin ţi lor grab nic scă pa ţi mă
Rob în tru to tul m'am fă cut stă pâ ni to ru lui lu
mii le pă dând dum ne ze ias ca po ru un că ci ru
ga ţi'L pe Hris tos şi în du rat fă cân dumi'L vre me de
po că i in ţă ce re ţi'I mi i e Slă vi ţi lor

Slavă.
a timi tru peşti şi su fle teşti şi tul bu ra re
şi fri că îmi ro deş te ne bu neş te pă ca a tul Mu
ce ni ci lor de grab de la Stă pâ nul ro gu vă pa
ce şi să nă ta a te da ți'mi şi ier ta re gre şa le lor
Şi acum.
a a ju to rul tău a lerg dum ne ze
ias că Mi rea să mai na in te de sfâr şit Prea cu ra
a tă că u tând spre ro bul tău mă în drep tea ză
ro gu te grab nic la po că i in ță su fle tul meu mân tu
in du mi'l
Sedealna. Glas 2. «Πρεσβεία θερμή».
Δι.
um pli te ne voi cu to tul cu prin zân du ne la voi
a ler găm stri gân du vă Slă vi ți lor lui Hris tos ru
gân du vă iz bă vi re grab ni că da a a ți ne în du
rat fă câ ân du'L spre noi cei ca a re vă cins tim Brân co

ve e ni lor

Cântarea a IV-a. «Auzit-am Doamne».

Vați a dus Vo ie vo zi lor jert fă prea plă cu tă Mân

tu i to ru lui ci mâ ni a Lui cea că tre noi stin ge

ți-o de gra bă Mu ce ni ci lor

Jun ghi in du vă Sfin ți lor Mie lu lui ur ma a t-ați

o, Brân co ve ni lor ci la sta u lul A ce lu ia

pen tru noi ru gân du'L a du ce ți ne

Slavă.

Mân gâ in du Te Bu nu le în tru Vo ie vo zii și

Mu ce ni cii Tăi mân gâ ie re cu so li rea lor o,

Mân tu i to ru le tri mi te ne

Și acum.

Dă'mi tă ri e Stă pâ na mea din îm pre su ra rea cea

grea scă pân du mă și pe mi ne ti că lo sul rob

din no ro iul pa ti mii ri di că mă

Cântarea a V-a.
«Pentru ce m'ai lepădat».

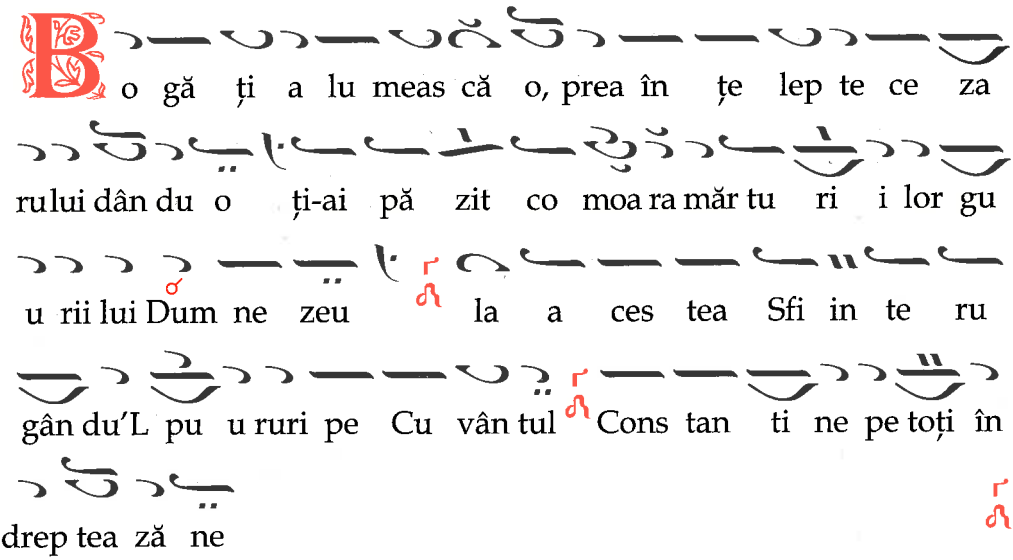
Bo gă ți a lu meas că o, prea în țe lep te ce za
rului dân du o ți-ai pă zit co moa ra măr tu ri i lor gu
u rii lui Dum ne zeu la a ces tea Sfi in te ru
gân du'L pu u ruri pe Cu vân tul Cons tan ti ne pe toți în
drep tea ză ne
Măr tu ri i le Ta le Doam ne Brân co ve nii în i
nimi a vân du le în şişi măr tu ri e Dum ne ze u le
Ți i e Ți s'au fă cut ci pri mind Stă pâ â ne mu
ce ni cea as ca lor so li re în tr'a ces tea pă zeş te ne
i ni ma
Slavă.
Măr tu ri i le Ta le pu ruri ne bu neş te le calc
Dum ne ze u le şi măr tu ri si i re şi că in ță cu ra
a tă nu Îți a duc ci pri mind Stă pâ â ne a Brân

co ve e ni lor so li re la a ces tea din nou în drep

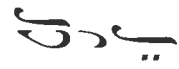
tea ză mă

Şi acum.

A a ră ta tu te-ai no ur ploa ia cea ce reas că în lu

me-a du cân du o c'ai plo uat Fe cioa ră mu ri to ri lor

ha a rul dum ne ze iesc ci tri mi te Ma ai că prea

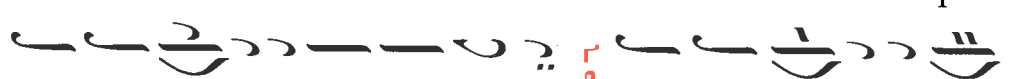
îm pie tri i tei me le i nimi ploa ia la cri mi lo or

şi stră pun ge re

Cântarea a VI-a. «Îndură-Te mie, Mântuitorule».

O u fi ii tăi pe pă mânt bi ne plă cu t-ai Stă pâ

nu lu u u ui ci în că mă ri le Lui ce reşti Vo ie vo du

le cu dân şii lu ân du te prin mu ce e ni ci i i

e mân tu i re mij lo ceş te ne

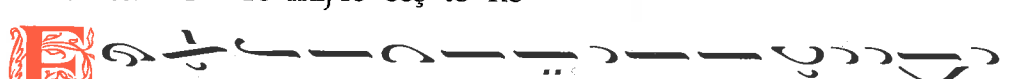
E e cio rii ca A vra am ți i-ai jert fit Vo ie vo du

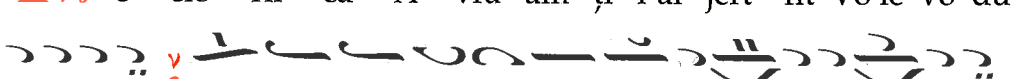
le e e e şi dim pre u nă cu ei în sâ nul a ce lu ia

a cum o dih nin du te Sfin te Co on stan ti i i

ne mân tu i re mij lo ceş te ne

Slavă.

lă vi t-aţi pe Dum ne zeu în tru pul vos tru Slă vi ţi lo

o o or şi Dum ne zeu v'a slă vit cu sla va cea de la El

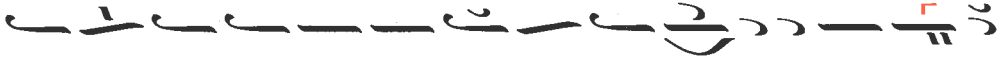
de ca re ru gă mu vă prin so li i rea voa a a stră

şi pe noi în vred ni ci ţi ne

Şi acum.

e Ce la ce în tru Sfinţi Se o dih neş te Stă pâ na mea a

a a L-ai ză mis lit ne gră it A ce lu ia roa gă te

şi min tea şi su fle tul cu a ta a lu mi i i nă lu

mi nea ză'mi şi sfin ţeş te le

Stihira de după Evanghelie.
Glas 6. «Ὅλην ἀποθέμενοι».

a ti mii Stă pâ nu lui mu ce ni ceş te e ur mân du'i

şi sla va A ce lu ia pe drept moş te nin du o Vo ie

vo o zi lor că tre noi Sfin ţi lor că u tând cu mi i i lă

toa tă pa a a ti ma şi bo li le grab nic go ni ți ne pe

Dom nul ru gând Mu ce ni ci lor ier ta re da to ri i

lor pu ruri de la Dân sul ce rân du ne şi Îm pă ră ți i i

i ei şi sla vei ne zi di te a ră tând pe ro bii

vo o o oş tri ru gă mu vă păr taşi Brân co ve e e ni lo

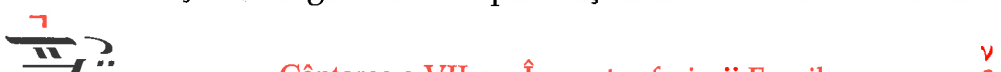
o o or

Cântarea a VII-a. «În cuptor feciorii Evreilor».

Sfin ți lor Brân co veni ru ga a ți vă pen tru noi

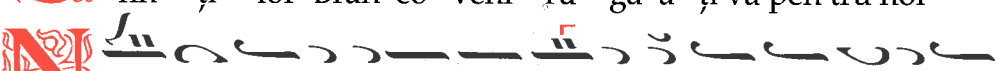
No or de bi se rici a du câ ân du'I Con stan ti ne Zi

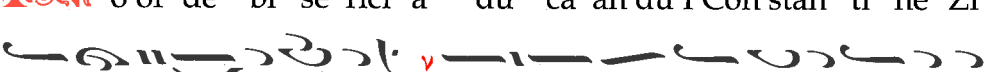
di to o ru lui lu mii mij lo cind a lun gă ne no rul

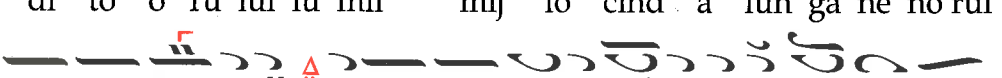
de pă ca a te şi cu um bri rea ha ru u lui stin ge pa

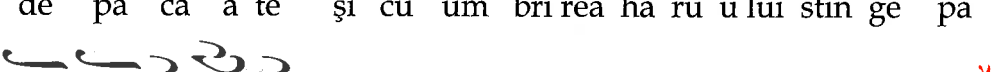
ti mi le noas tre

Nu u ur mă tor la tron în lu u me ci la ce ruri mer

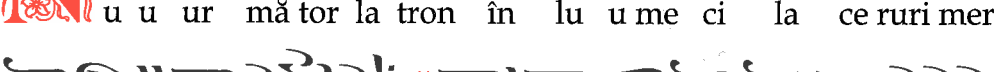
gă to or î na in te te-a a vut în țe lep tul ta tă

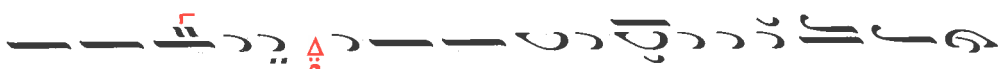
Cons tan ti i i ne la fel şi no uă bu nu u le fă te cu

a ta so li re

Slavă.

Nu u doar cu vor be le cin sti i t-ai pe În tâ iul Mu ce

nic ci şi cu fap ta ci pe Dom nul ru gând Şte fa ne

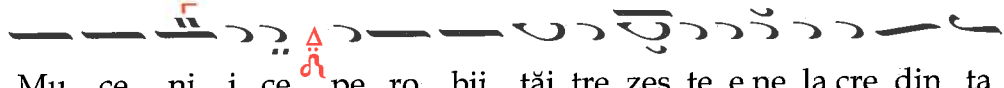
Mu ce ni i ce pe ro bii tăi tre zeş te e ne la cre din ța

lu cră toa re

Şi acum.

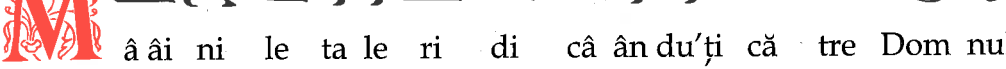
Mâ âi ni le ta le ri di câ ân du'ți că tre Dom nul

prea cu ra a tă Fe cioa ră de cum pli te ne ca

zuri sca pă'i tot dea u u na cu cal dă ru gă ciu nea a ta pe

cei ca re ți se roa a a gă

Cântarea a VIII-a.
«Pe Împăratul Ceresc».

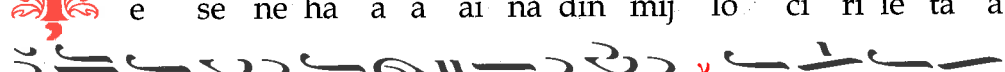
Te se ne ha a a ai nă din mij lo ci ri le ta a

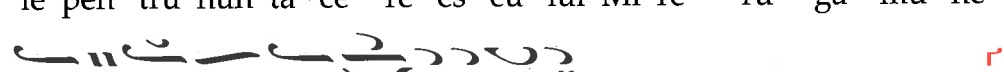
le pen tru nun ta ce re es cu lui Mi re ru gă mu ne

ți i e Ra du le e slă vi te

Ta tă lui vo o o o ia a se meni Ți e Hris toa a
se îm pli nin d'o Ma te ei în țe lep tul pli neș te'i Stă
pâ â ne cea pen tru no oi so li re
Slavă.
Pe Îm pă ra a a a tul sfet ni ce pu ru rea roa a gă'L
a le șar pe lui sfa a turi Ia na che ște r gând Mu ce ni
i ce din i ni mi i le noa stre
Și acum.
Vin de că Ma a a ai că mij lo cind că tre Do om nul
toa tă boa la și toa a tă'n tris ta rea ro bi lor tăi gra
ab nic Fe cioa ră prea a cu ra tă
Cântarea a IX-a.
«Înfricoșatu-s'a».
Mă ca ar că la ve de re șa se fi ind prin u
ni rea cre din ței Slă vi ți lor u na ați fost Tre i mea'n
U ni i me în chi pu ind fă râ mi ța rea ce ru pea
fi rea o me nea scă în lă tu rând ru ga a ți'L dar

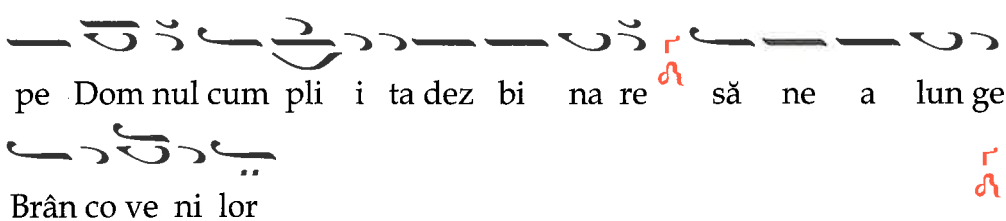
pe Dom nul cum pli i ta dez bi na re să ne a lun ge
Brân co ve ni lor

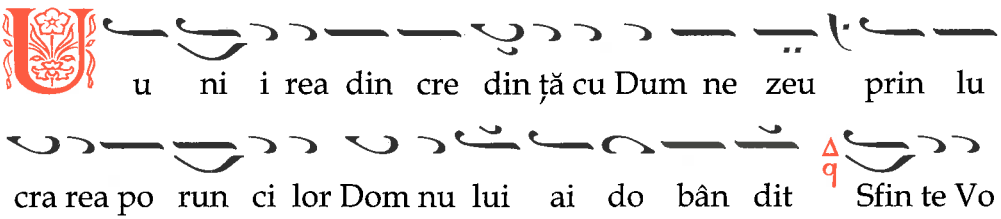
U ni i rea din cre din ță cu Dum ne zeu prin lu
cra rea po run ci lor Dom nu lui ai do bân dit Sfin te Vo

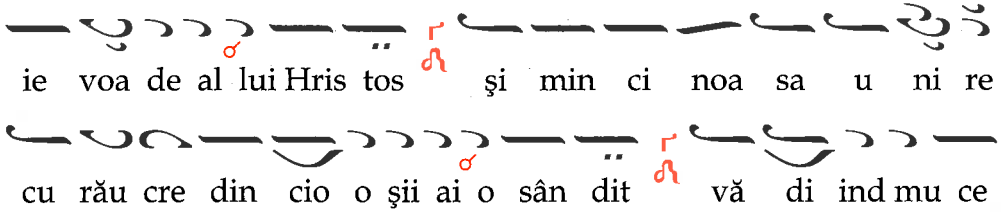
ie voa de al lui Hris tos şi min ci noa sa u ni re
cu rău cre din cio o şii ai o sân dit vă di ind mu ce

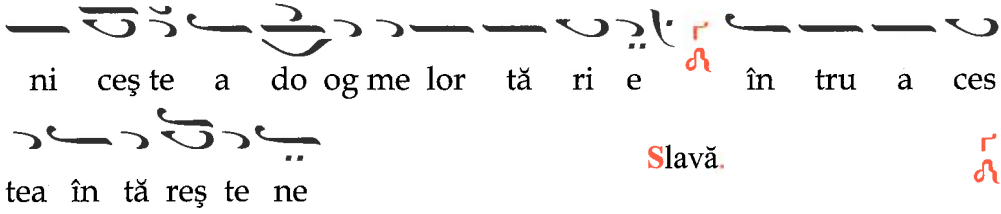
ni ceş te a do og me lor tă ri e în tru a ces
tea în tă reş te ne

Slavă.

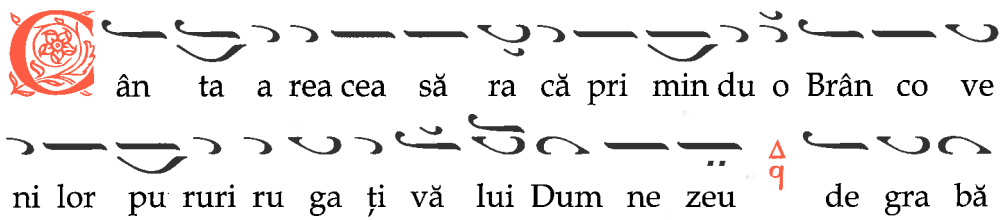
Cân ta a rea cea să ra că pri min du o Brân co ve
ni lor pu ruri ru ga ți vă lui Dum ne zeu de gra bă
fă câ ân du ni'L mi los tiv toa tă ne vo ia Sfin ți lor
grab nic a lun gân du o de la noi şi toa a tă u nel
ti rea vrăj ma a şu lui căl cân d'o şi să nă ta te dă

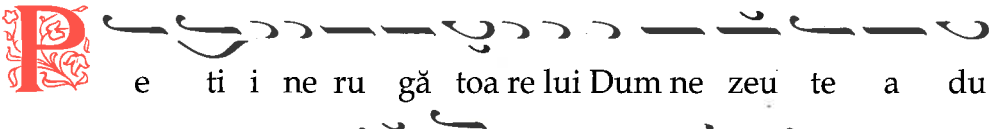

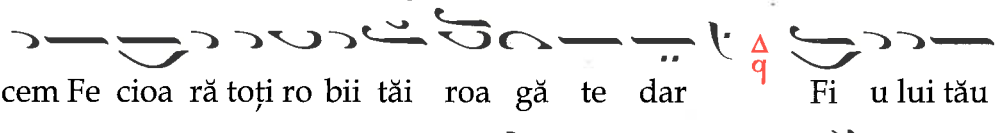

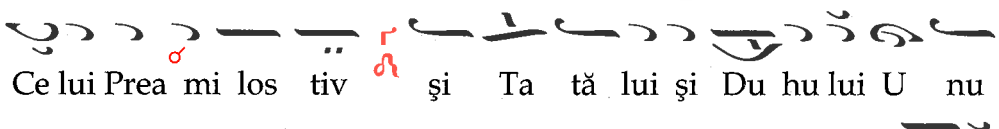

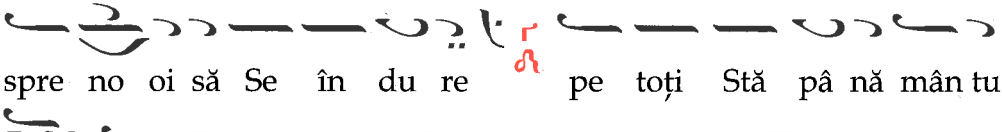

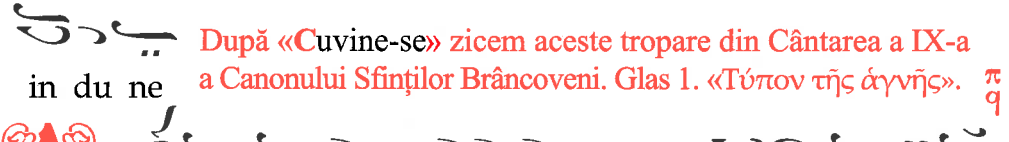

După «Cuvine-se» zicem aceste tropare din Cântarea a IX-a a Canonului Sfinților Brâncoveni. Glas 1. «Τύπον τῆς ἁγνῆς».

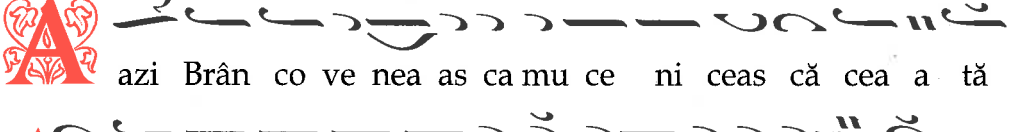

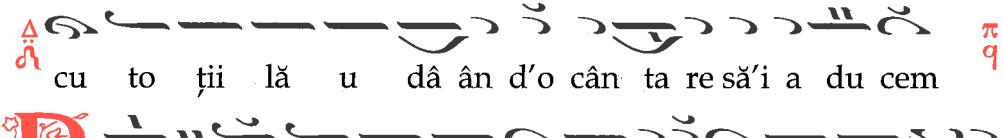

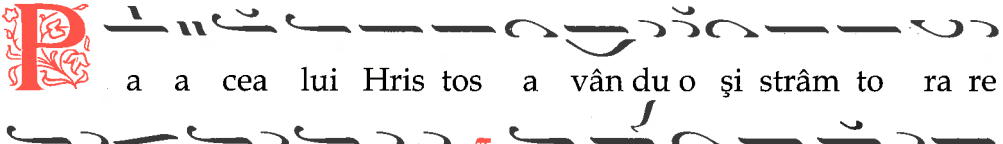

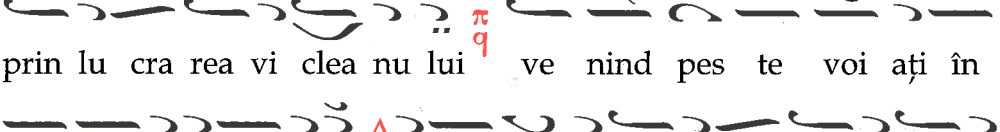

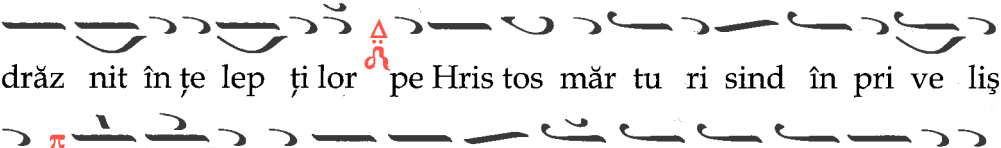

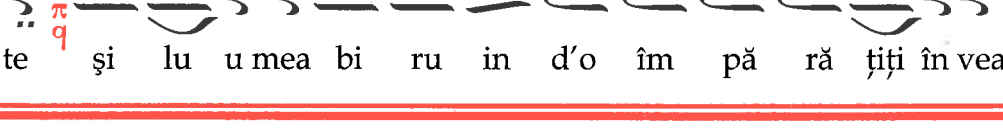

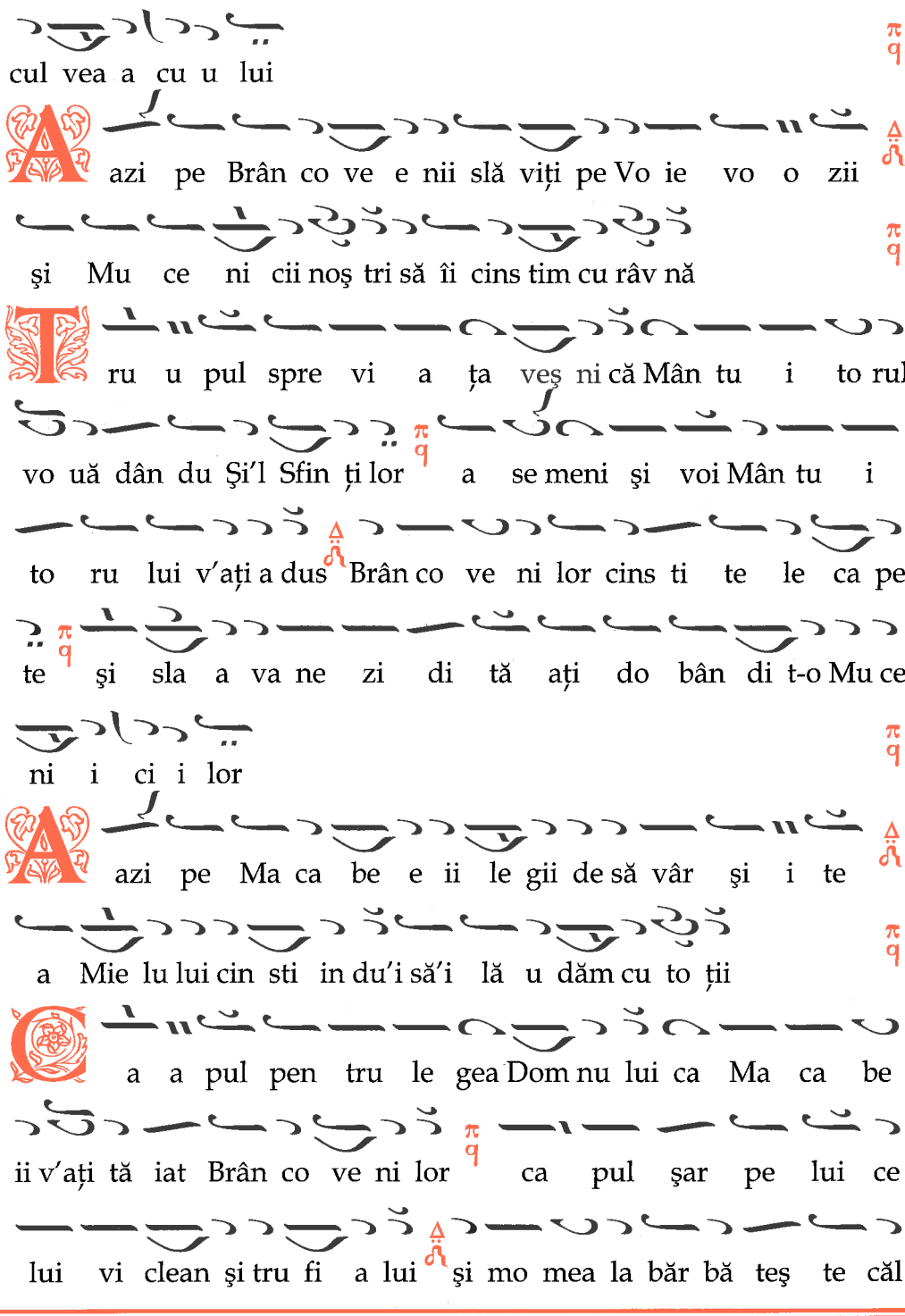
cul vea a cu u lui
Azi pe Brân co ve e nii slă viți pe Vo ie vo o zii
şi Mu ce ni cii noş tri să îi cins tim cu râv nă
Tru u pul spre vi a ța veș ni că Mân tu i to rul
vo uă dân du Şi'l Sfin ți lor a se meni şi voi Mân tu i
to ru lui v'ați a dus Brân co ve ni lor cins ti te le ca pe
te şi sla a va ne zi di tă ați do bân di t-o Mu ce
ni i ci i lor
Azi pe Ma ca be e ii le gii de să vâr şi i te
a Mie lu lui cin sti in du'i să'i lă u dăm cu to ții
Ca a pul pen tru le gea Dom nu lui ca Ma ca be
ii v'ați tă iat Brân co ve ni lor ca pul şar pe lui ce
lui vi clean şi tru fi a lui şi mo mea la băr bă teş te căl

cân du le şi ra a iul şi cu nu u na ne veş te

ji tă moş te ni in du u le

Ve niţi cre din cio o şii să lă u dăm cu râ âv nă

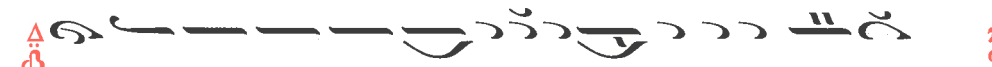
dum ne ze ias ca pâ âr gă a noas tră că tre Dom nul

Ma a re în drăz ni re Sfin ţi lor că tre Hris tos aţi

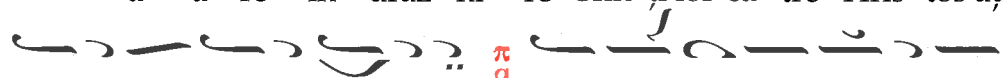
câş ti gat Vo ie vo zi lor la El mij lo cind ne în

ce tat iz bă vi ţi ne de vrăj ma şii ne vă zuţi şi de cei vă

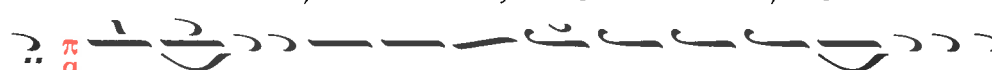
zuţi ier ta a re de gre şa le de la Stă pâ nul dă ru

i in du u ne

Pri mind Zi di to o rul mu ce ni ci a voa as tră

Slă vi ţi lor cu nu u na veş ni că v'a fă cu u t-o

Ca a lea să vâr şind vi te ji lor mu ce ni ceş te

şi cre din ţa ţi nân du o Mu ce ni ci lor ce lor

de mult Brân co ve ni lor aţi ur mat şi băr bă ţi ei a ce
lo ra cu ca a re mân tu i re de la Stă pâ nul mij
lo ci i ţi i ne
Mai cii prea cu ra a te cin stin du'i A dor mi i rea
Brân co ve neas ca cea a tă cu ea la cer se mu tă
Ce e lor ce cu râv nă Sfin ţi lor du pă drep ta te
vă cins tim pă ti mi ri le po me nin du ne Mân tu
i to ru lui pu ru rea iz bă vi re din toa te ne vo i le
şi râ âv nă că tre Dân sul şi să nă ta te dă ru
i i ţi i ne
şi îndată cele două tropare ale Maicii Domnului
Τὴν τιμιωτέραν. Glasul al 8-lea. Γα
Din ti i ne Năs că toa re de Dum ne zeu Dum ne
zeu Cu vâ ân tul în tru pân du Se ne gră it co vâr şeşti
Fe cioară Oş ti rea cea Ce rea as că ţi e dar îţi

a du u cem cân ta re de la u dă

u toa te oş ti ri le În ge reşti cu Bo te ză

to o rul cu A pos to lii cei slă viţi şi cu tot so

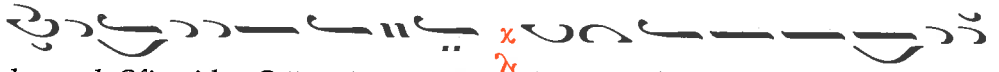
bo rul Sfin ţi lor Stă pâ â nă Fi u lui tău te roa a gă

toţi să ne mân tu i i i im

Iar după Tatăl nostru troparele Sfinţilor Mucenici Brâncoveni.

Al Sfântului Constantin tatăl. Glasul al treilea. «Εὐφραινέσθω».

Sla va lu mii Vo ie vo du le mu ce ni ce

şte bi ru in du u o ca A vra am Con stan ti ne i-ai a

dus pe fi i tăi a toa te Zi di to ru lui mul ţu

mi ind în ţe lep tu u le A ces tu ia ca un bun ru gân du te

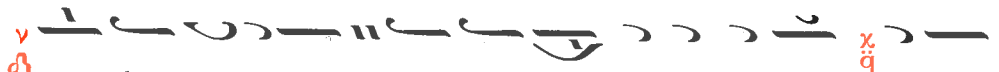
în drăz ni re mu ul tă la Dân sul câş ti gând de şe

de rea de-a dreap ta în vred ni ce eş te e ne

Voia Ta a tă lui

Al Sfinţilor Brâncoveni. Glas acelaşi. «Μέγαν εὔρατο».

Mân tu i to rul răs tig ni in du Se a îm pli

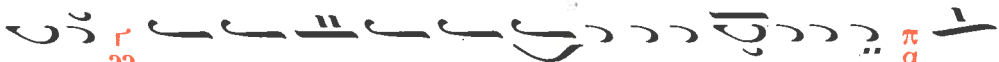
ni t-o ră mâ nând în tru dra a gos tea Ta tă ă lui ci

pe A ces ta ur mâ ând Brân co ve ni lor şi sla va

lu mii căl câ ân d'o Slă vi ți i lor vo ia ta tă lui mu ce ni ceş

te aţi îm pli nit cu ca a re în cu nu nân du u vă Stă

pâ nu lui a toa te po me ni i ți i ne

Al Sfetnicului. «Ἀπόστολε».

u nu u na ce reas că ai lu a a t-o Sfet ni ce măr

tu ri sin du'L pe Hris tos ci sfă tu i rea şar pe lui Ia

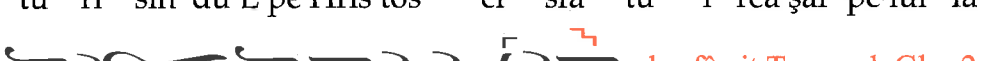
na che ri si peş te ne-o o o o o

la sfârşit Troparul. Glas 2. «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου». Δι

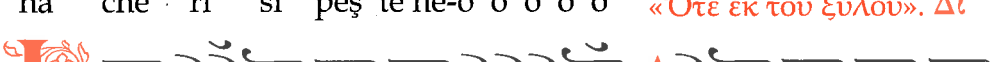
u u mea tre că toa re bi ru ind şi mu ce ni ceş

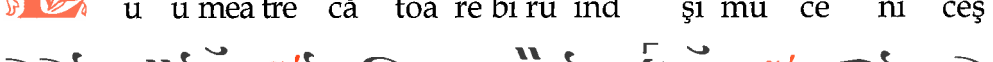
te în ce e ruri să lăş lu in du u vă Dom nu lui

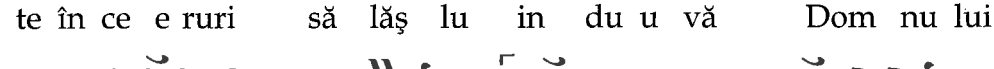
ru ga ți vă o, Brân co ve ni i lor în tă rin du ne pu

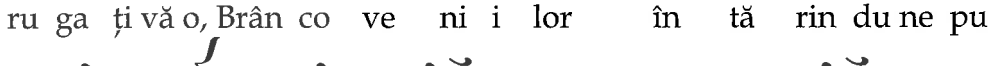
ru rea şi toa tă ur zea a la ne vă zu tu lui vrăj maş grab nic

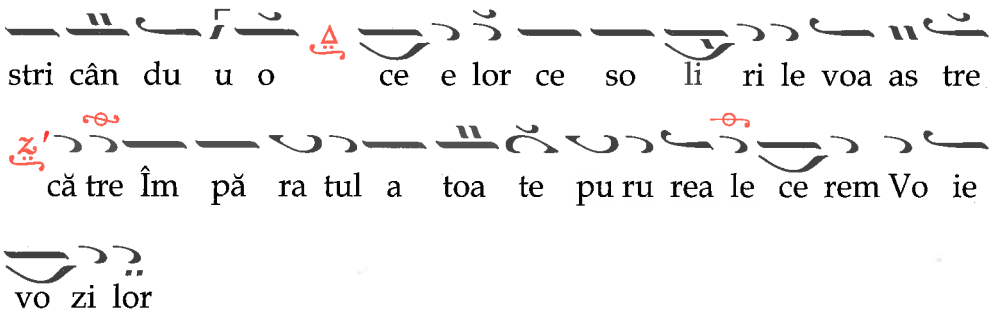
stri cân du u o ce e lor ce so li ri le voa as tre
că tre Îm pă ra tul a toa te pu ru rea le ce rem Vo ie
vo zi lor

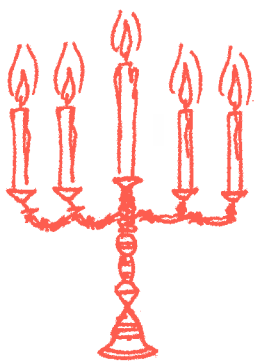

CANONUL
NEŞEZUTEI CÂNTĂRI

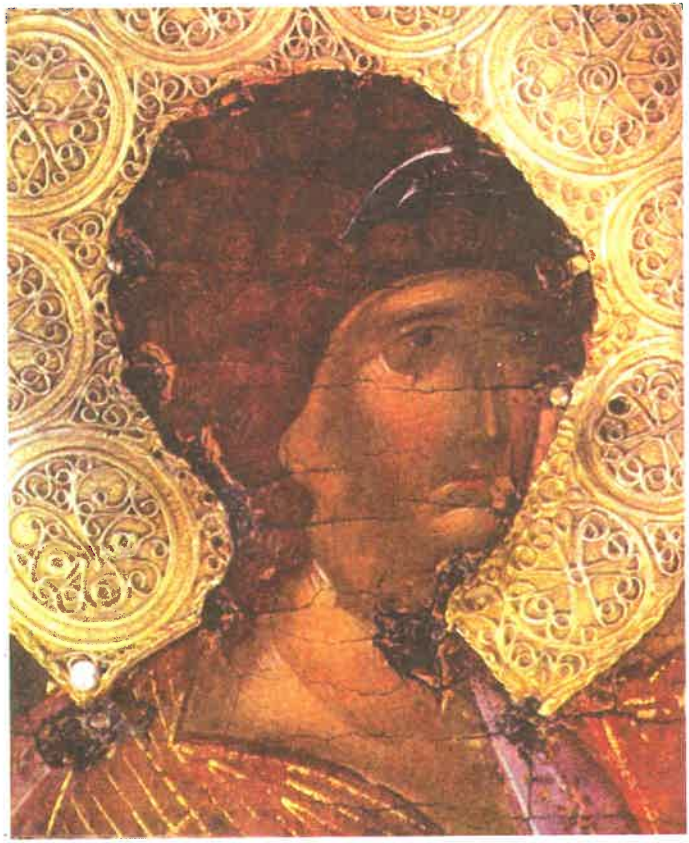

adică al

IMNULUI ACATIST.

Facerea lui Iosif Imnograful.

Canonul Neşezutei Cântări, adică al Imnului Acatist.

Facerea lui Iosif Imnograful.

Cântarea a I-a. Irmosul.

Glas 4. Βθ.

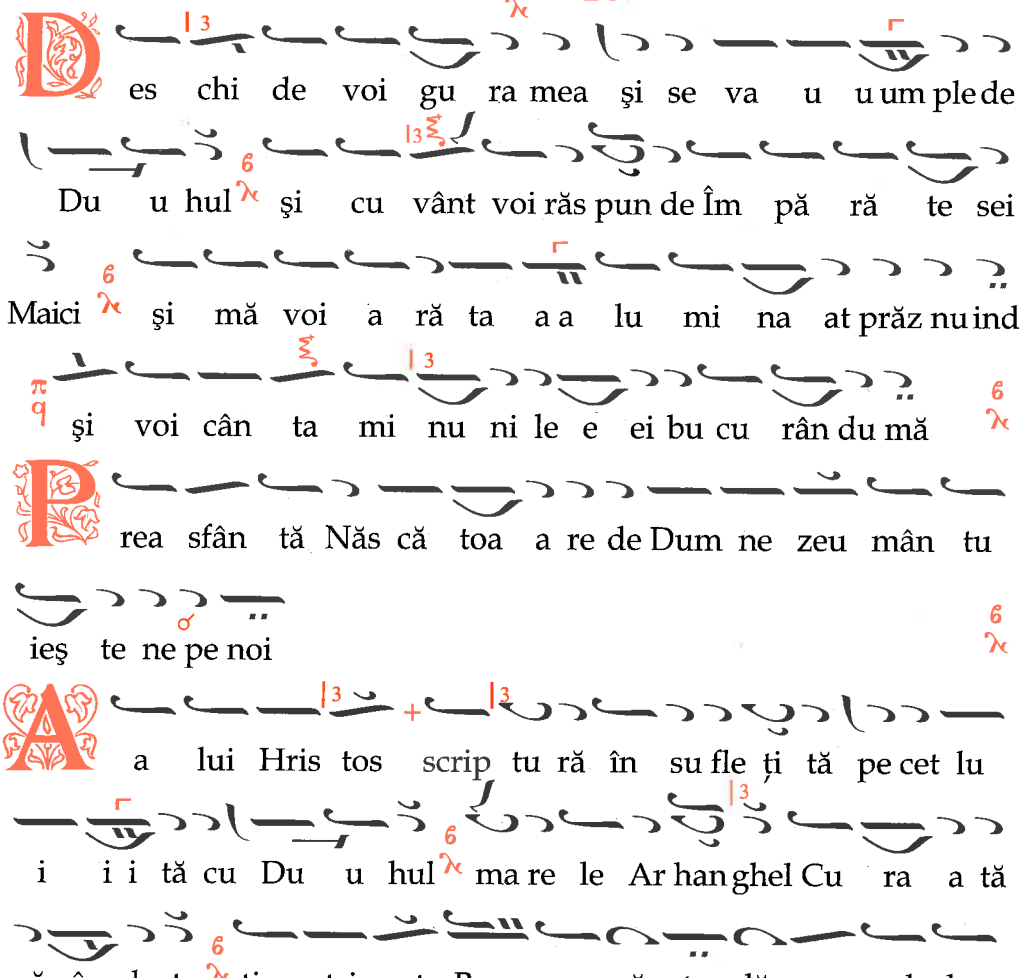

cu ri ei prin ca re bles te mul strămoa şei se va dez le
ga
În drep ta rea lui A dam Bu cu ră te Fe cioa ră Dum ne
ze ia a as că mi rea a să o mo râ rea ia a du u
lui Bu u cu ră te cea cu to o tul fă ră pri ha a
nă pa la a a tul Îm pă ra tu lui tu tu ror Bu cu ră
te sca u nul de foc al A tot ţi i to ru lui
Sla vă Ta tă lui şi Fi u lui şi Sfân tu lui Duh
Tran da fi i i rul Cel ne veş te jit Bu cu ră te si
i in gu ra ce L-ai o drăs lit Mă rul Cel cu bu un mi
ros Bu cu ră te ce ea ce L-ai cres cut mi rea a as ma Sin
gu ru lui Îm pă rat Bu cu ră te ce ea ce nu ştii de nun
tă mân tu i rea lu mii

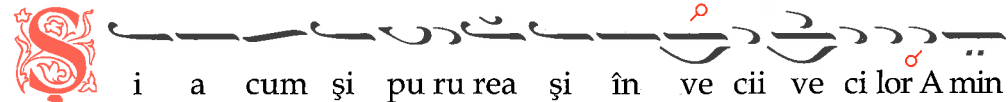

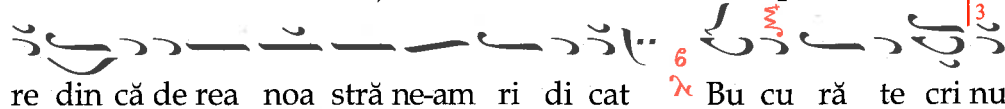

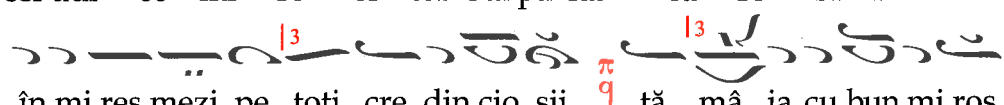

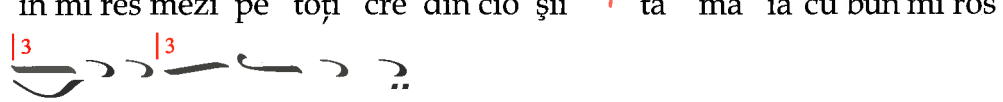

Cântarea a III-a. Irmosul.

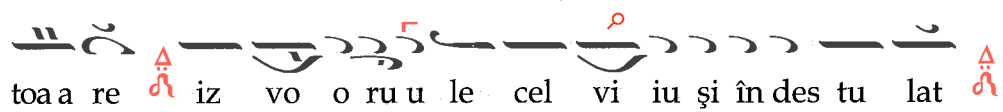

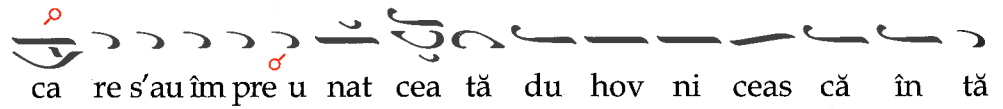

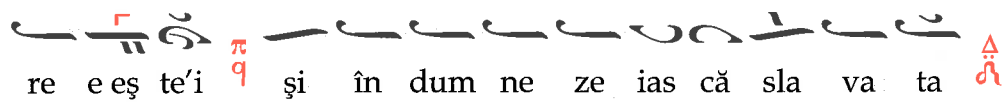

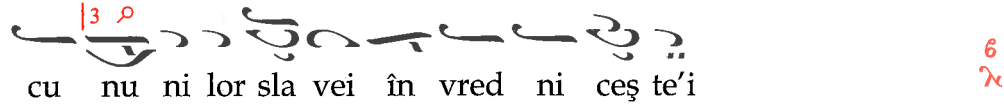

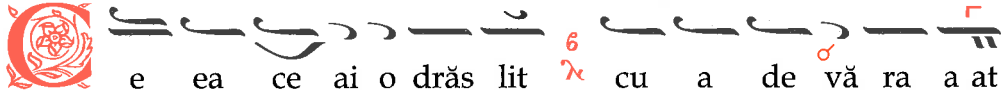

ca o ța a ri nă ne a ra a tă dum ne ze ie es cu ul

Spic Bu cu ră te ma sa cea în su fle ți tă în tru

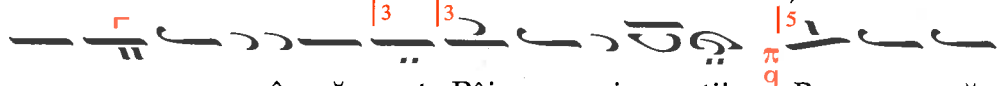
ca a a re a în că put Pâi nea vi e ții Bu cu ră

te iz vo rul A pei Ce lei vii cel ne de șer tat Stă

pâ nă

Ju ni i in cea ca re Vi ța e lul fă ră pri ha a nă

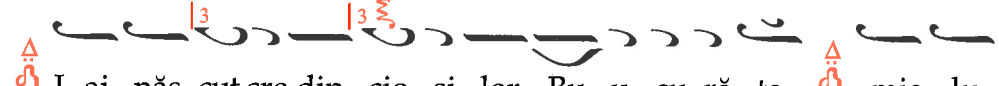
L-ai năs cut cre din cio și lor Bu u cu ră te mie lu

șea ua ce L-ai pur tat pe Mie e lul lui Dum ne zeu Ca

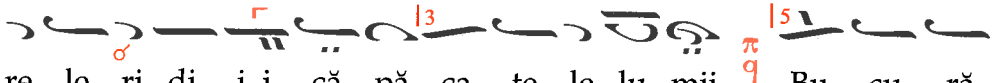
re le ri di i i că pă ca te le lu mii Bu cu ră

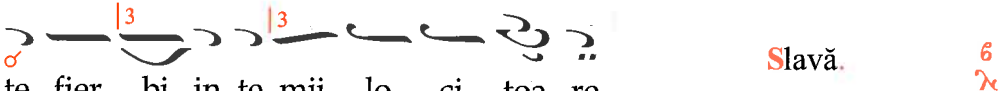
te fier bi in te mij lo ci toa re Slavă.

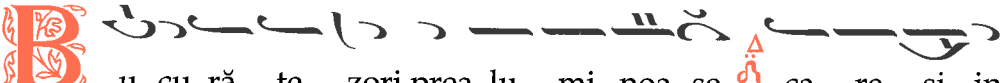
Bu cu ră te zori prea lu mi noa se ca re si in

gu ră L-ai a dus pe Soa re le Hris tos Bu u cu ră te să

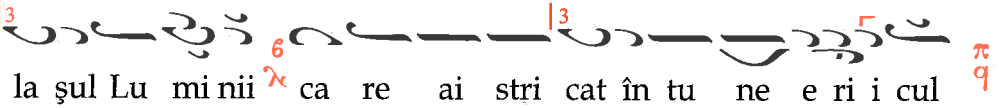
la șul Lu mi nii ca re ai stri cat în tu ne e ri i cul

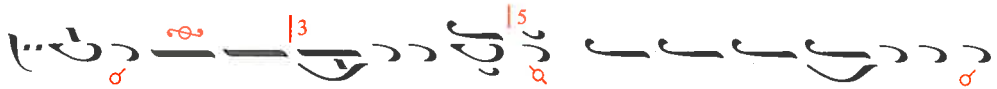
şi în tu ne ca ţii di a voli de să vâr şit i-ai iz go

nit Şi acum.

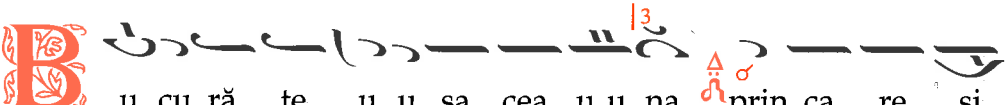
Bu cu ră te u u şa cea u u na prin ca re si

in gur Cu vân tul a tre cut ce ea ce u şi le şi în cu

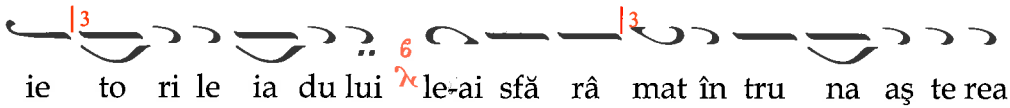
ie to ri le ia du lui le-ai sfă râ mat în tru na aş te rea

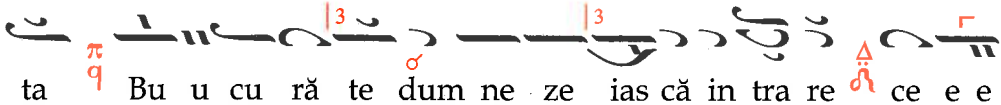
ta Bu u cu ră te dum ne ze ias că in tra re ce e e

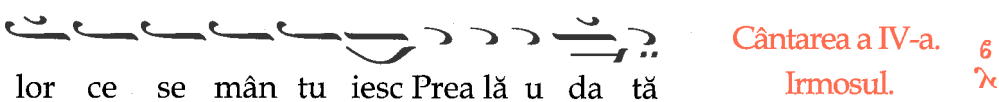
lor ce se mân tu iesc Prea lă u da tă Cântarea a IV-a. Irmosul.

Cel ce şa de în tru sla a a vă pe tro o nul Dum ne ze

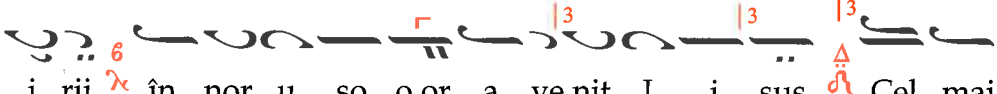
i rii în nor u şo o or a ve nit I i sus Cel mai

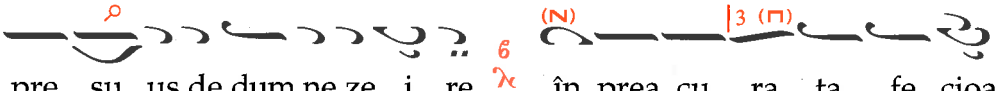
pre su us de dum ne ze i re în prea cu ra ta fe cioa

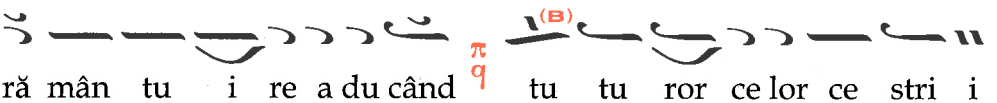
că mân tu i re a du când tu tu ror ce lor ce stri i

gă Sla vă Hris toa se pu te rii Ta le

În gla suri de cân tări cu cre di i in ţă stri găm că

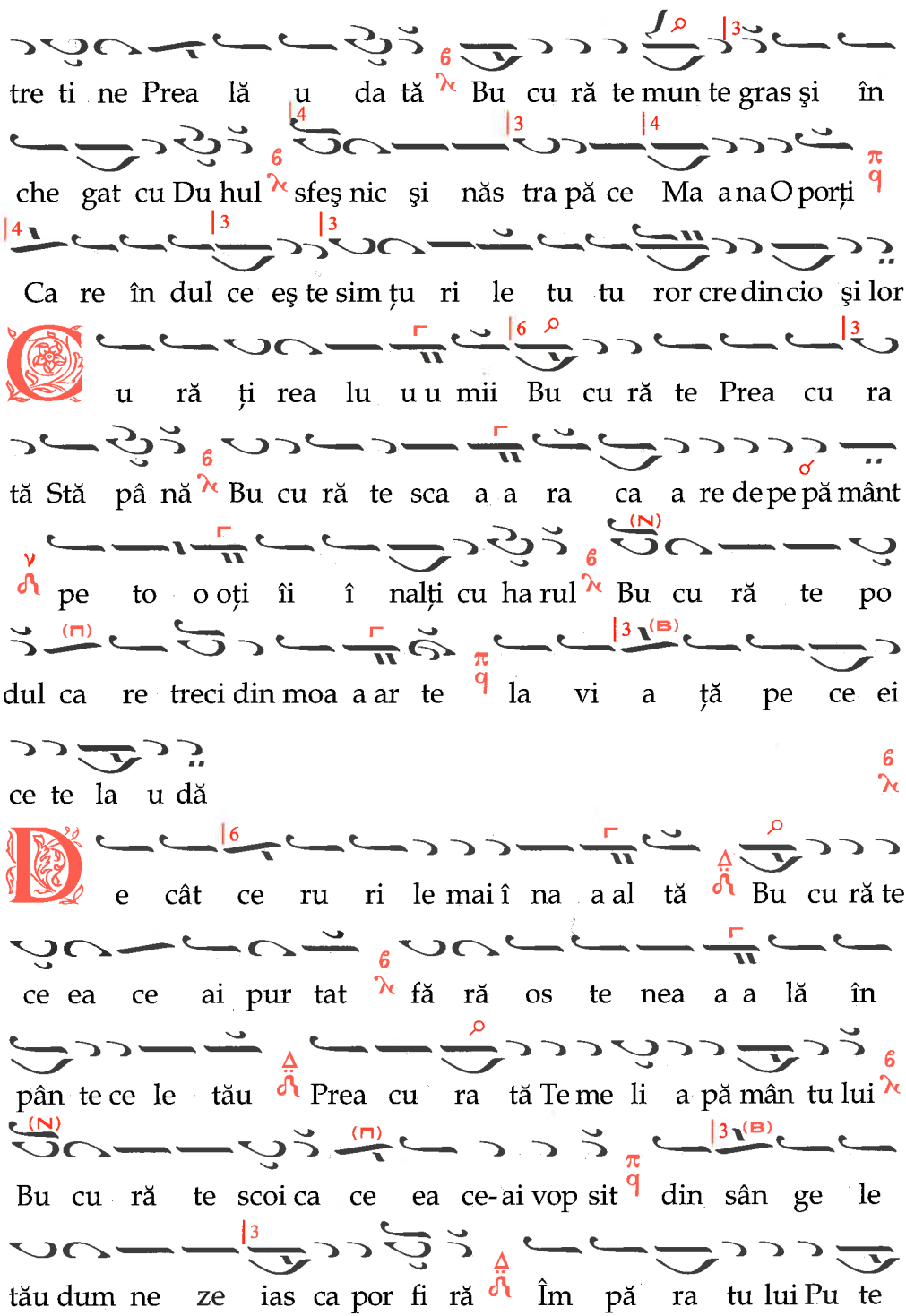
tre ti ne Prea lă u da tă Bu cu ră te mun te gras şi în
che gat cu Du hul sfeş nic şi năs tra pă ce Ma a na O porți
Ca re în dul ce eş te sim țu ri le tu tu ror cre din cio şi lor
u ră ți rea lu u u mii Bu cu ră te Prea cu ra
tă Stă pâ nă Bu cu ră te sca a a ra ca a re de pe pă mânt
pe to o oți îi î nalți cu ha rul Bu cu ră te po
dul ca re treci din moa a ar te la vi a ță pe ce ei
ce te la u dă
e cât ce ru ri le mai î na a al tă Bu cu ră te
ce ea ce ai pur tat fă ră os te nea a a lă în
pân te ce le tău Prea cu ra tă Te me li a pă mân tu lui
Bu cu ră te scoi ca ce ea ce-ai vop sit din sân ge le
tău dum ne ze ias ca por fi ră Îm pă ra tu lui Pu te

ri lor

Slavă.

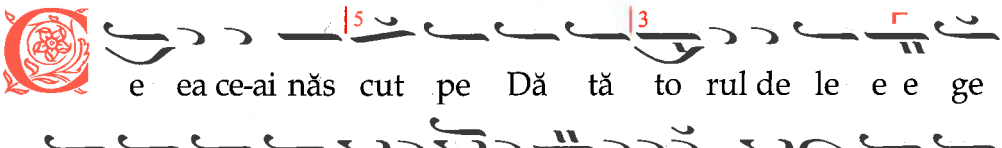

ne ze it

Şi acum.

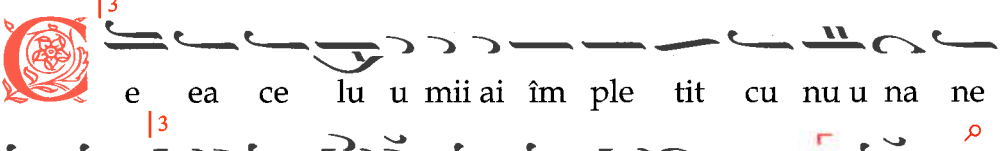

pos ti re

Cântarea a V-a. Irmosul.

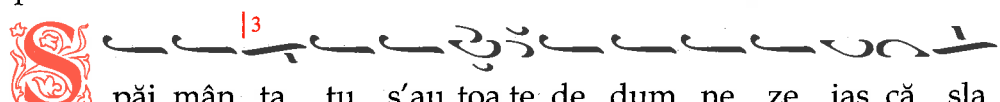

va ta că tu fe cioa ră ce nu ştii de nun tă ai a
vut în pân te ce pe Dum ne zeu Cel pes te toa te şi ai
năs cut pe Fi i ul fă ră de ani Ca re dă pa ce tu tu
ror ce e lor ce te la u dă
e ea ce-ai năs cut Ca lea vi e ţii Prea ne vi no
va a a tă Bu u cu ră te ca re lu mea de po to pul pă
ca tu lui ai mân tu i i t-o Dum ne ze ias că mi rea să
a u zi re şi gra ai în fri co şă tor Bu cu ră te să
la şul Stă pâ nu lui zi di i i rii
ă ri a creş ti ni lor Cu ra tă Bu u cu ră te
lo o cu u le de sfin ţe ni e al sla vei o mo râ rea
ia du lui că ma ră de nu un tă cu to tul lu mi noa să
Bu u cu ră te bu cu ri a În ge ri lor a ju tă

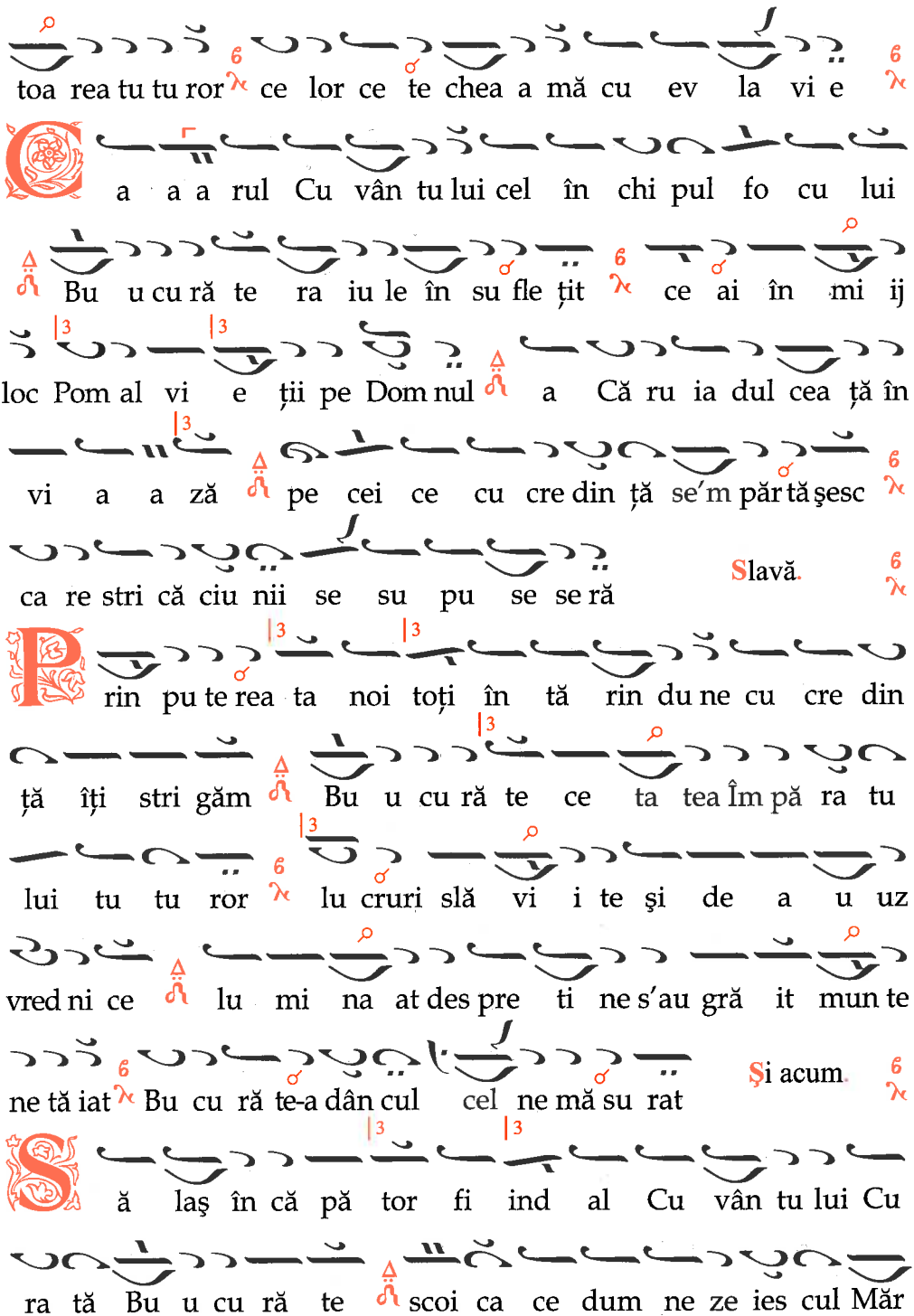
toa rea tu tu ror ce lor ce te chea a mă cu ev la vi e
a a a rul Cu vân tu lui cel în chi pul fo cu lui
Bu u cu ră te ra iu le în su fle ţit ce ai în mi ij
loc Pom al vi e ţii pe Dom nul a Că ru ia dul cea ţă în
vi a a ză pe cei ce cu cre din ţă se'm păr tă şesc
ca re stri că ciu nii se su pu se se ră
Slavă.
rin pu te rea ta noi toţi în tă rin du ne cu cre din
ţă îţi stri găm Bu u cu ră te ce ta tea Îm pă ra tu
lui tu tu ror lu cruri slă vi i te şi de a u uz
vred ni ce lu mi na at des pre ti ne s'au gră it mun te
ne tă iat Bu cu ră te-a dân cul cel ne mă su rat
Şi acum.
ă laş în că pă tor fi ind al Cu vân tu lui Cu
ra tă Bu u cu ră te scoi ca ce dum ne ze ies cul Măr

gă ri tar L-ai a dus lu u mii Prea mi nu na a a a tă

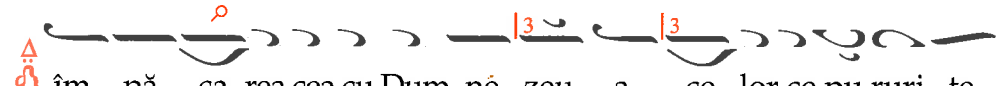
îm pă ca rea cea cu Dum nė zeu a ce lor ce pu ruri te

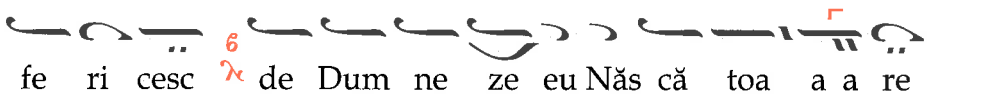
fe ri cesc de Dum ne ze eu Năs că toa a a re

Cântarea a VI-a. Irmosul.

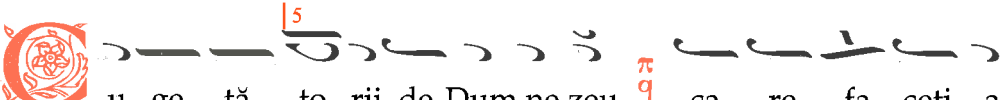
u ge tă to rii de Dum ne zeu ca re fa ceți a

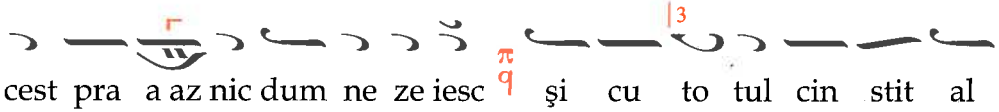
cest pra a az nic dum ne ze iesc şi cu to tul cin stit al

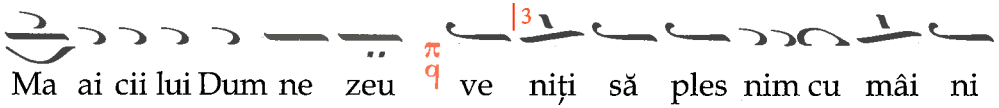
Ma ai cii lui Dum ne zeu ve niți să ples nim cu mâi ni

le slă vind pe Dum ne zeu Cel ce S'a năs cut din tr'în sa

e în ti na tă că ma ra Cu vân tu lui pri ci i na în

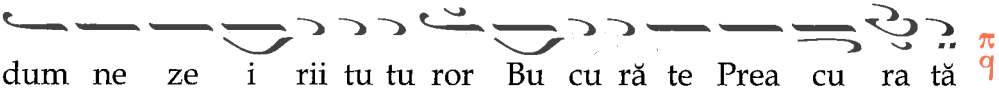
dum ne ze i rii tu tu ror Bu cu ră te Prea cu ra tă

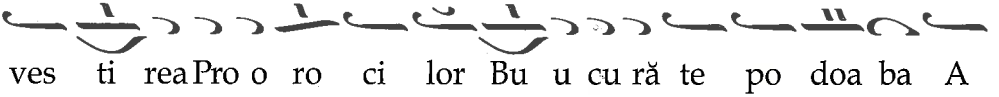
ves ti rea Pro o ro ci lor Bu u cu ră te po doa ba A

po os to li lor

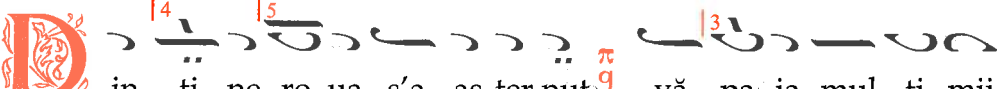
in ti ne ro ua s'a aş ter nut vă pa ia mul ți mii

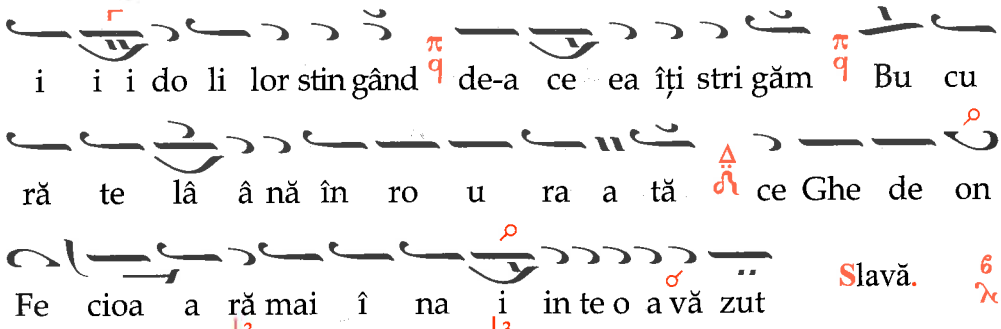

Slavă. 6 λ

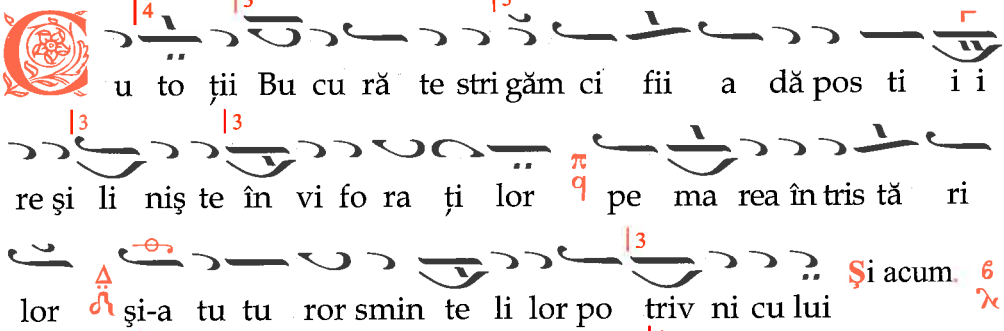

Şi acum. 6 λ

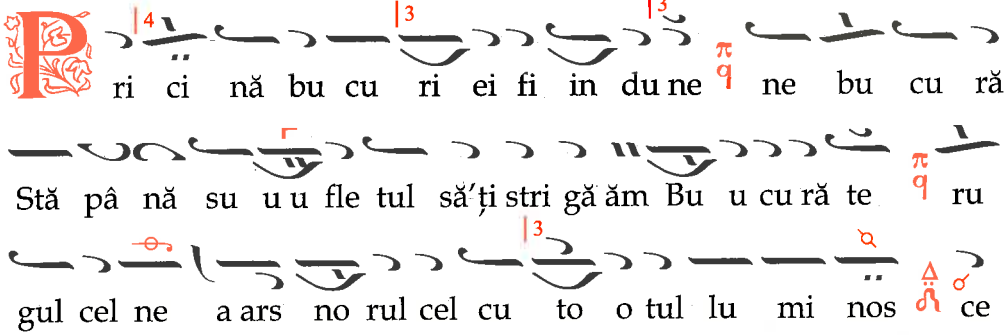

Cântarea a VII-a. Irmosul. 6 λ

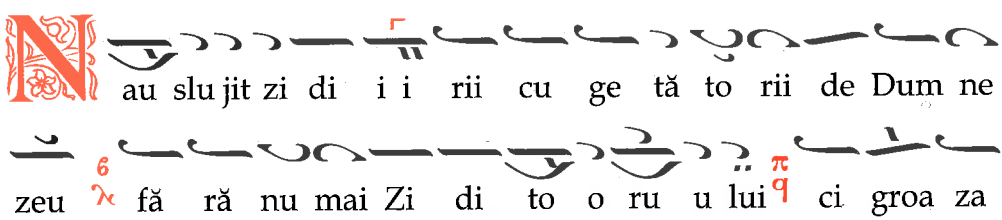

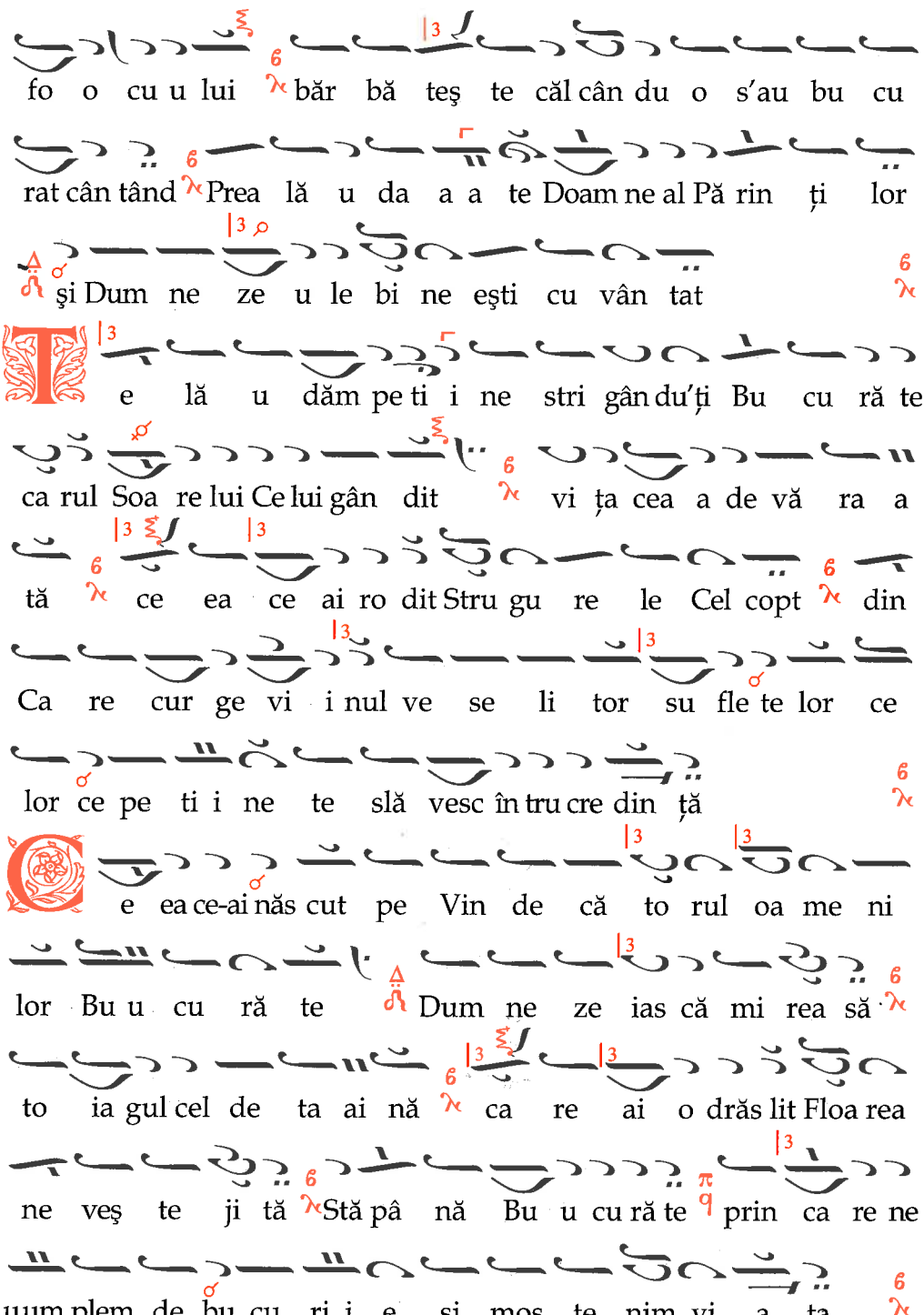
fo o cu u lui băr bă teş te căl cân du o s'au bu cu
rat cân tând Prea lă u da a a te Doam ne al Pă rin ţi lor
şi Dum ne ze u le bi ne eşti cu vân tat
Te lă u dăm pe ti i ne stri gân du'ţi Bu cu ră te
ca rul Soa re lui Ce lui gân dit vi ţa cea a de vă ra a
tă ce ea ce ai ro dit Stru gu re le Cel copt din
Ca re cur ge vi i nul ve se li tor su fle te lor ce
lor ce pe ti i ne te slă vesc în tru cre din ţă
Ce ea ce-ai năs cut pe Vin de că to rul oa me ni
lor Bu u cu ră te Dum ne ze ias că mi rea să
to ia gul cel de ta ai nă ca re ai o drăs lit Floa rea
ne veş te ji tă Stă pâ nă Bu u cu ră te prin ca re ne
uum plem de bu cu ri i e şi moş te nim vi a ţa

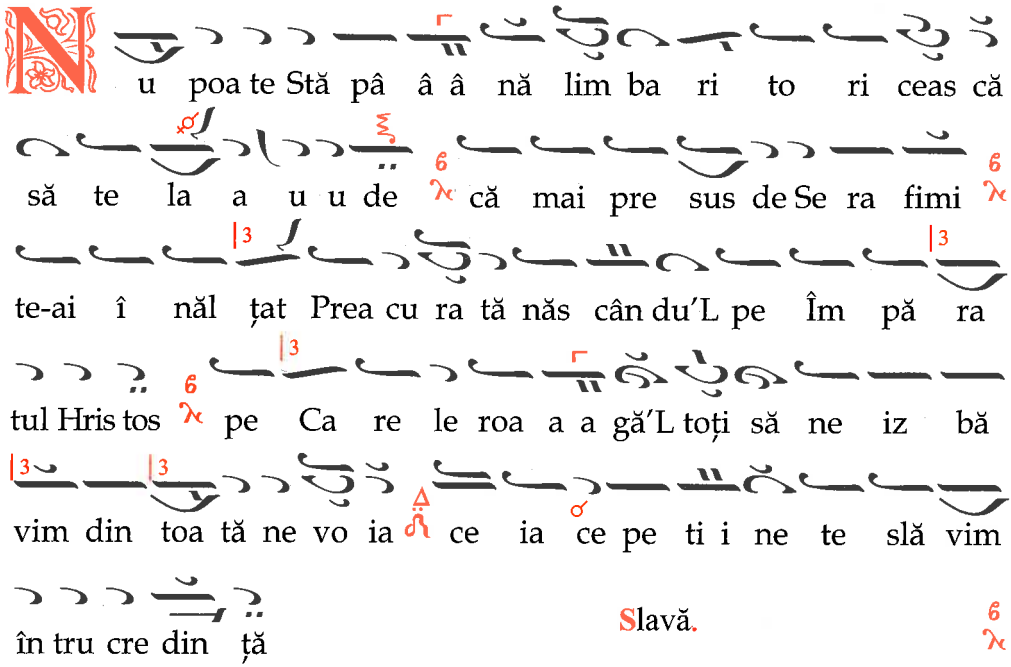

Slavă.

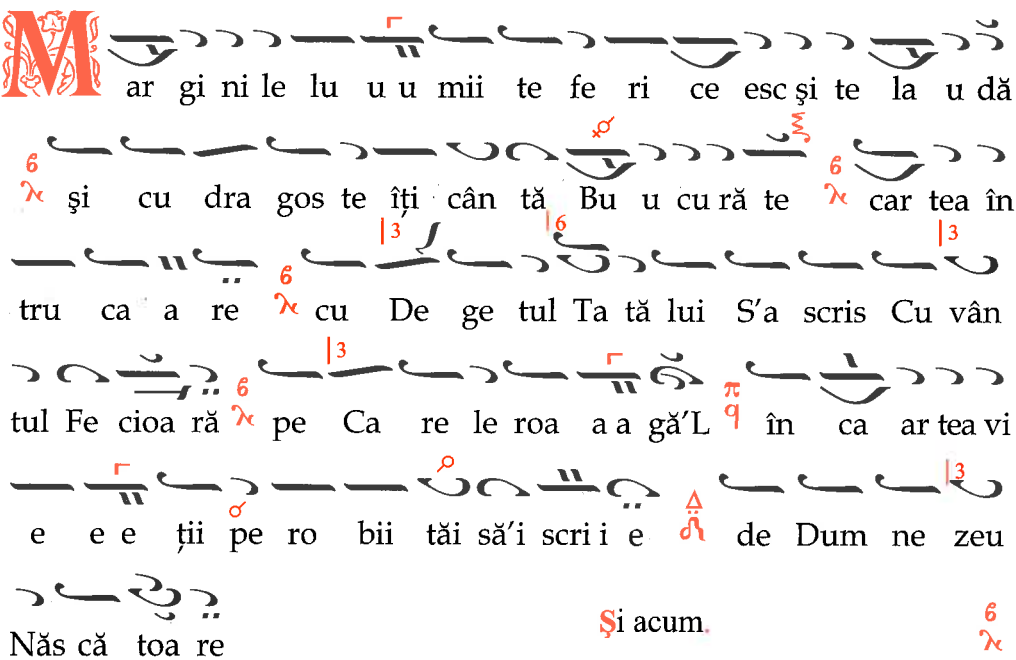

Şi acum.

chii i i ni mi lor Plea a că u re chea ta şi mân tu

ieş te ne pe noi cei a fun daţi în scâr be şi ne a a

pă ă ră de ro bi i a vrăj ma şi lor de Dum ne zeu

Năs că toa re

Cântarea a VIII-a.

În pâ â ân te ce pe Cu vâ ân tul pri min du'L

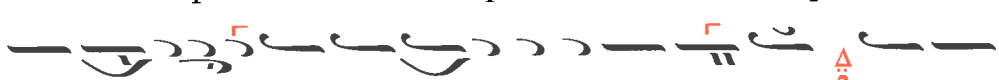
pur ta a tu u L-ai pe Cel ce poartă toa a a te şi cu

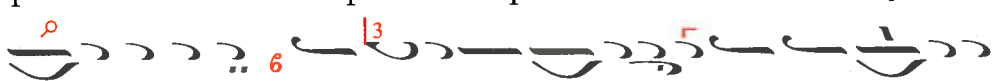
lap te L-ai hrănit pe Cel ce hră ne e e eş te în trea a ga

zi di i re Cu ra tă Că ru ia stri găm Pe Do om nul lu

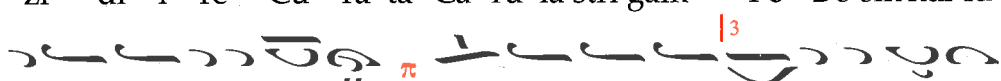
cru ri le lă u da ţi'L şi prea î năl ţa ţi'L pe Dân sul

în tru toţi ve cii

În ru u ug în ţe le e s-a gân ga a vul ta ai na

cea ma a re a na aş te rii ta a le ia ră fe cio o rii

prea lim pe de au în chi pu i i i t-o în mij lo cul vă pă

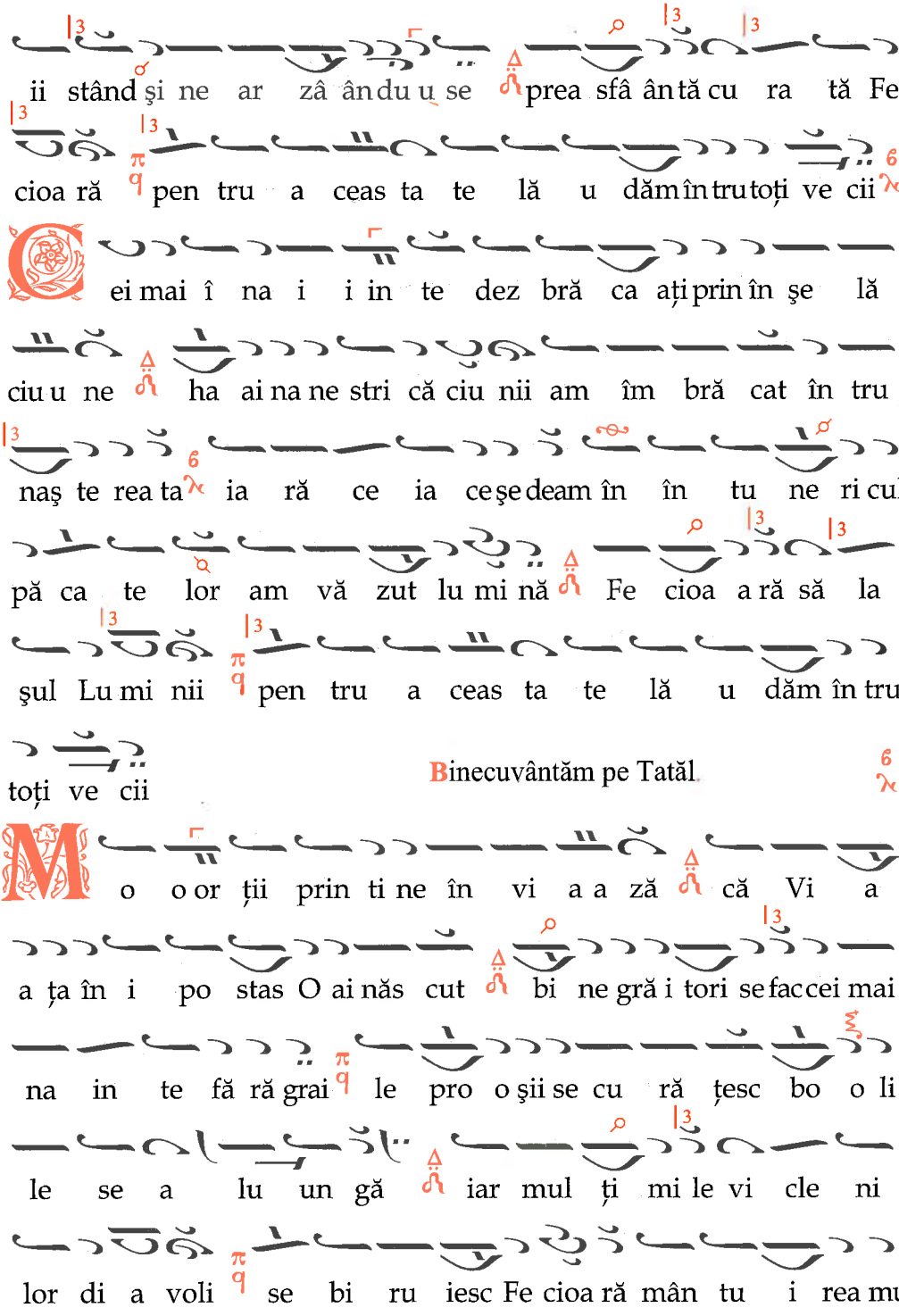
ii stând şi ne ar zâ ân du u se prea sfâ ân tă cu ra tă Fe
cioa ră pen tru a ceas ta te lă u dăm în tru toţi ve cii
ei mai î na i i in te dez bră ca aţi prin în şe lă
ciu u ne ha ai na ne stri că ciu nii am îm bră cat în tru
naş te rea ta ia ră ce ia ce şe deam în în tu ne ri cul
pă ca te lor am vă zut lu mi nă Fe cioa a ră să la
şul Lu mi nii pen tru a ceas ta te lă u dăm în tru
toţi ve cii
Binecuvântăm pe Tatăl
M o o or ţii prin ti ne în vi a a ză că Vi a
a ţa în i po stas O ai năs cut bi ne gră i tori se fac cei mai
na in te fă ră grai le pro o şii se cu ră ţesc bo o li
le se a lu un gă iar mul ţi mi le vi cle ni
lor di a voli se bi ru iesc Fe cioa ră mân tu i rea mu

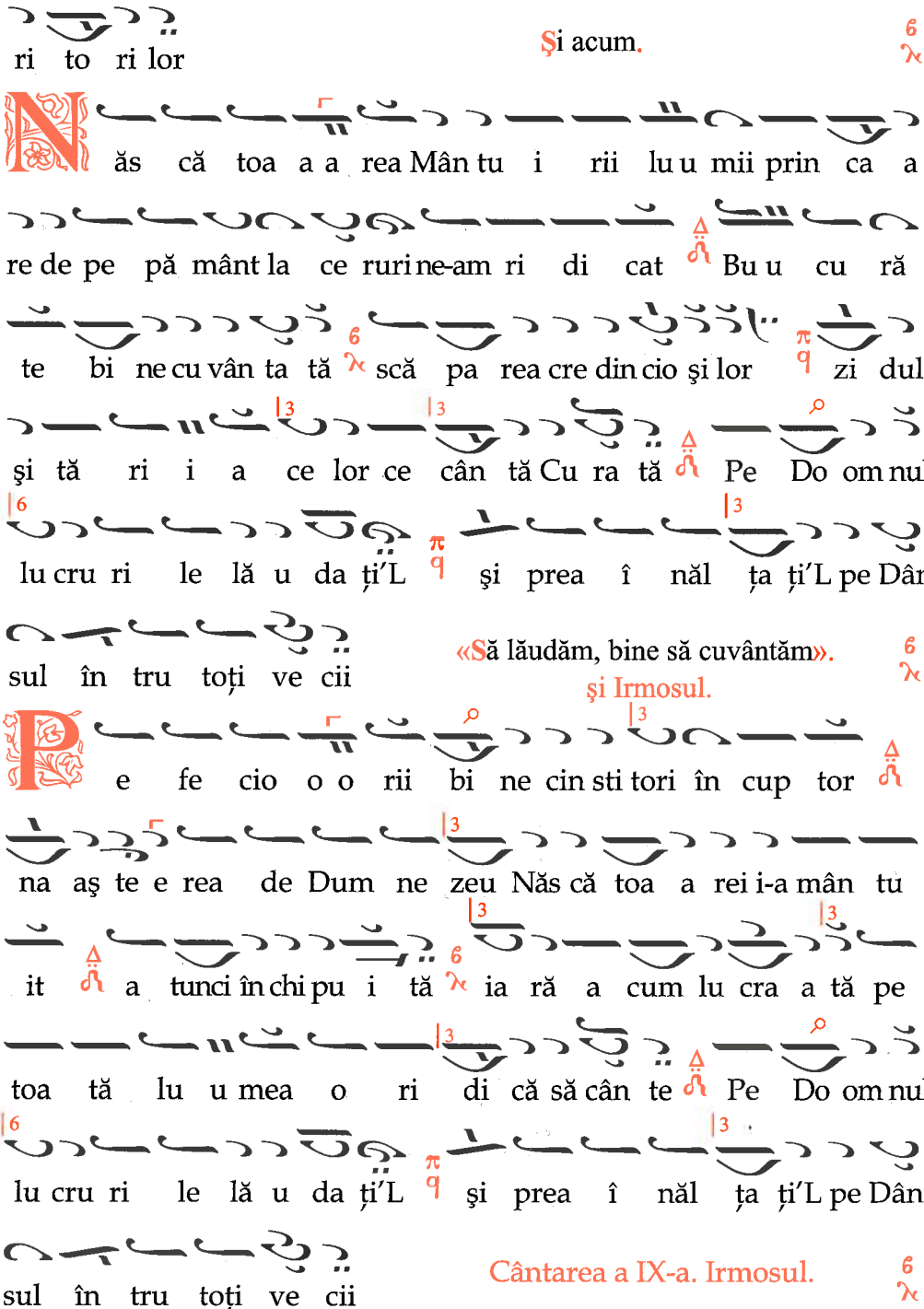
ri to ri lor
Şi acum.
Năs că toa a a rea Mân tu i rii lu u mii prin ca a
re de pe pă mânt la ce ruri ne-am ri di cat Bu u cu ră
te bi ne cu vân ta tă scă pa rea cre din cio şi lor zi dul
şi tă ri i a ce lor ce cân tă Cu ra tă Pe Do om nul
lu cru ri le lă u da ţi'L şi prea î năl ţa ţi'L pe Dân
sul în tru toţi ve cii
«Să lăudăm, bine să cuvântăm».
şi Irmosul.
Pe fe cio o o rii bi ne cin sti tori în cup tor
na aş te e rea de Dum ne zeu Năs că toa a rei i-a mân tu
it a tunci în chi pu i tă ia ră a cum lu cra a tă pe
toa tă lu u mea o ri di că să cân te Pe Do om nul
lu cru ri le lă u da ţi'L şi prea î năl ţa ţi'L pe Dân
sul în tru toţi ve cii
Cântarea a IX-a. Irmosul.

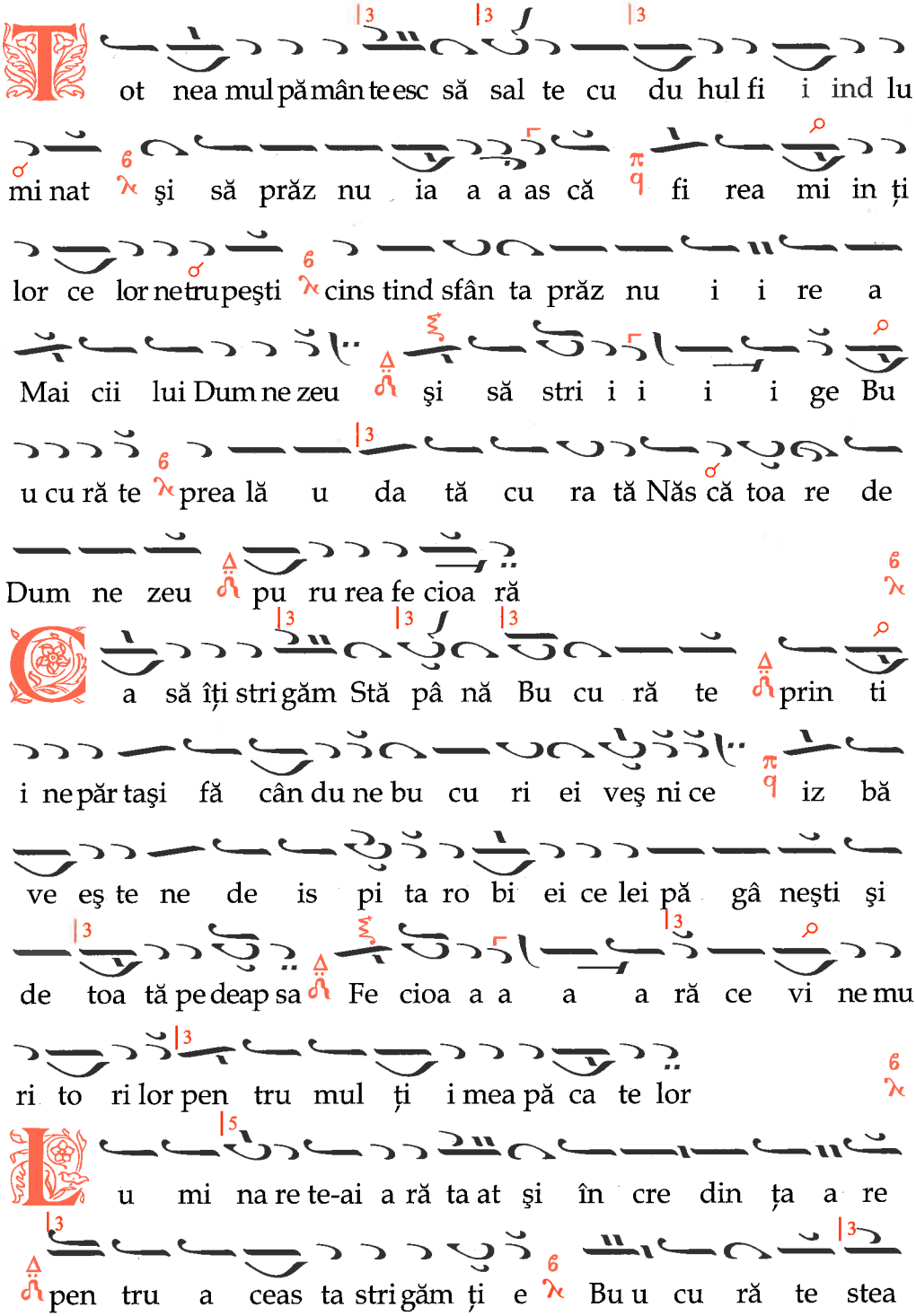
Tot nea mul pă mân te esc să sal te cu du hul fi i ind lu
mi nat şi să prăz nu ia a a as că fi rea mi in ți
lor ce lor ne tru peşti cins tind sfân ta prăz nu i i re a
Mai cii lui Dum ne zeu şi să stri i i i i ge Bu
u cu ră te prea lă u da tă cu ra tă Năs că toa re de
Dum ne zeu pu ru rea fe cioa ră
a să îți stri găm Stă pâ nă Bu cu ră te prin ti
i ne păr taşi fă cân du ne bu cu ri ei veş ni ce iz bă
ve eş te ne de is pi ta ro bi ei ce lei pă gâ neşti şi
de toa tă pe deap sa Fe cioa a a a a ră ce vi ne mu
ri to ri lor pen tru mul ți i mea pă ca te lor
Lu mi na re te-ai a ră ta at şi în cre din ța a re
pen tru a ceas ta stri găm ți e Bu u cu ră te stea

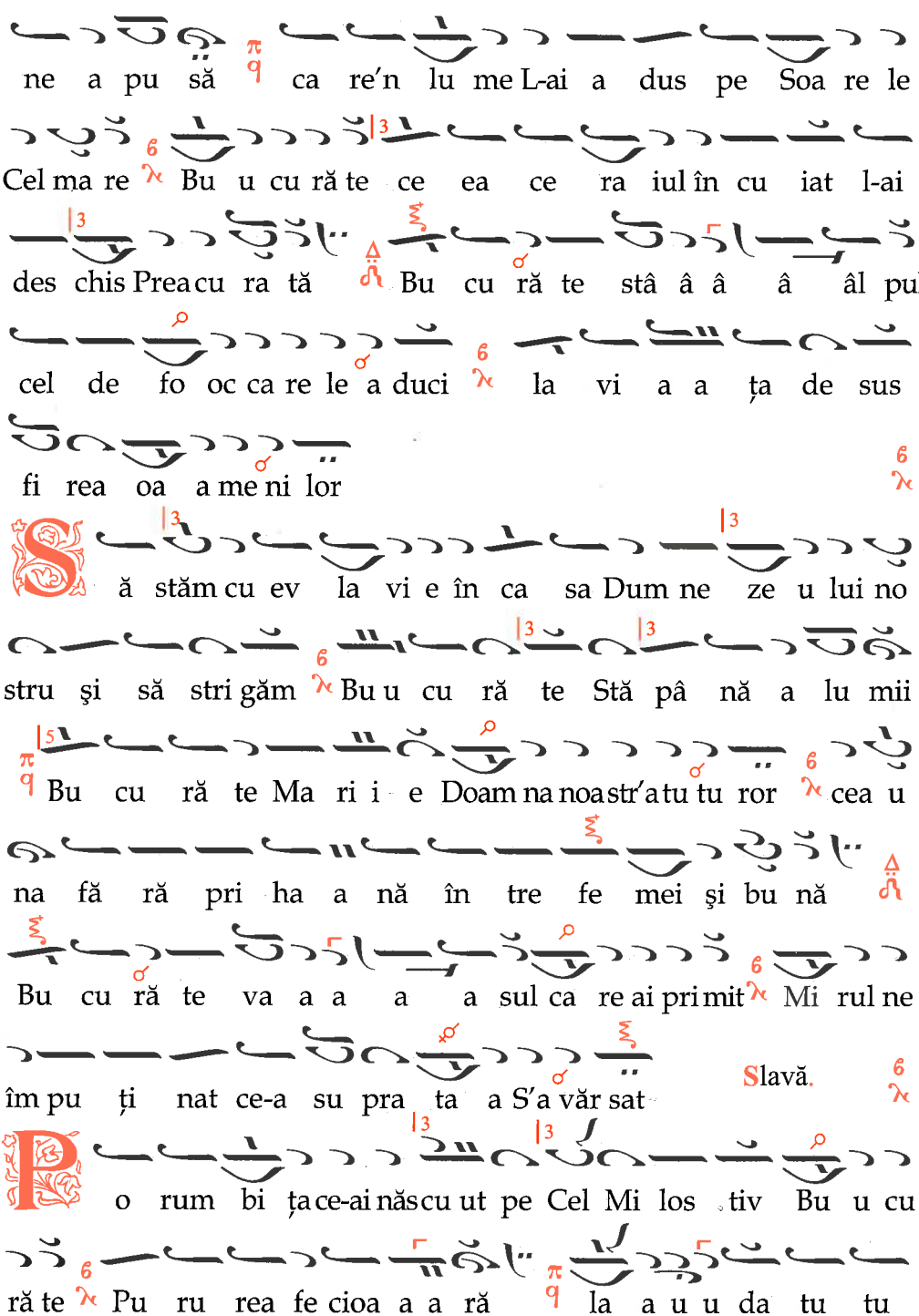
ne a pu să ca re'n lu me L-ai a dus pe Soa re le
Cel ma re Bu u cu ră te ce ea ce ra iul în cu iat l-ai
des chis Prea cu ra tă Bu cu ră te stâ â â â âl pul
cel de fo oc ca re le a duci la vi a a ța de sus
fi rea oa a me ni lor
Să stăm cu ev la vi e în ca sa Dum ne ze u lui no
stru şi să stri găm Bu u cu ră te Stă pâ nă a lu mii
Bu cu ră te Ma ri i e Doam na noastr'a tu tu ror cea u
na fă ră pri ha a nă în tre fe mei şi bu nă
Bu cu ră te va a a a a sul ca re ai pri mit Mi rul ne
îm pu ți nat ce-a su pra ta a S'a văr sat
Slavă.
Po rum bi ța ce-ai născu ut pe Cel Mi los tiv Bu u cu
ră te Pu ru rea fe cioa a a ră la a u u da tu tu

ro or Cu vi o şi lor cu nu na Mu ce ni ci lor fru mu

se e e e e ţea cea dum ne ze ias că a Drep ţi lor mân tu

i rea noa a stră a cre din cio şi lor

Şi acum

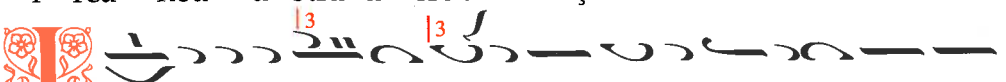
iar tă şi a cum Stă pâ ne po po rul Tău şi moş te

ni rea Ta pen tru ru gă ciu u ni i le cu ra tei Mai

cii Ta le Prea bu nu le a ce le ia ce pe pă mânt fă ră să

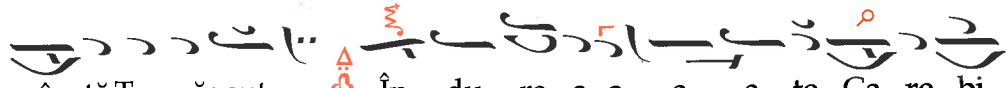
mân ţă Te-anăscut În du ra a a a a te Ca re bi

ne ai vo it a lu a Hris toa a se fi rea o me nea

a as că ă ă ă ă ă

iar la icoase zicem pe Glas 8. Nη. χ

Bu u u cu u u ră ă ă te Mi rea a a să ne e e

nun ti i i i i tă ν

Aa a a li i i i i i lu u, Ali lu u u u i i

i i a

RÂNDUIALA CINSTITULUI PARACLIS
AL SFINȚILOR SLĂVIȚILOR ȘI
DE DUMNEZEU ÎNCUNUNAȚILOR
VOIEVOZI ȘI MUCENICI BRÂNCOVENI

CANON PARACLIS
către Sfinții Slăviții Voievozi și Mucenici
BRÂNCOVENI

***

Preotul face începutul obișnuit: Binecuvântat este Dumnezeul nostru;
strana: Împărate ceresc, Sfinte Dumnezeule, Preasfântă Treime,
Tatăl nostru; preotul: Că a Ta este împărăția;
strana: Doamne miluieşte (de 12 ori), Slavă, Şi acum,
Veniți să ne închinăm (de 3 ori), apoi

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta; auzi-mă întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu'i drept înaintea Ta. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viața mea o calcă în picioare; făcutu-m'a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m'am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu'Ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată'mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte'mi viață, întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

şi iarăşi

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău. Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău. Duhul Tău Cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății.

Slavă, Şi acum,
Aliluia, Aliluia, Aliluia. Slavă Ţie, Dumnezeule. (de două ori)
iar a treia oară aşa:
Aliluia, Aliluia, Aliluia. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.
Apoi cântăm Dumnezeu este Domnul (de trei ori, fără stihuri); şi

Troparul Mucenicilor. Glasul al 4-lea.
«Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ». (Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce).

La Mucenicii lui Hristos cei preavrednici,*
la solitorii pentru noi către Domnul,*
la ceata Brâncovenilor căzând să strigăm:*
o, Prealăudaţilor,*lui Hristos Împăratul*
pururea rugându-vă,*pomeniţi-ne pururi,*
toată urzeala şarpelui stricând,*cea îndreptată asupra Bisericii.

Slavă. Acelaşi sau troparul hramului bisericii.
Şi acum. Al Maicii Domnului. «Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce».

Niciodată nu vom tăcea, de-Dumnezeu-Născătoare, a vesti noi, nevrednicii, puterile tale; că de nu ai fi stătut înainte, rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea primejdii?; sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi?; de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi izbăveşti din toate nevoile.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă Dumnezeule şi

Canonul

Cântarea 1ª. Glasul al 8-lea. «Ὑγρὰν διοδεύσας». (Apa trecând'o).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Lăsând stăpânia cea de aici*
şi mărturisindu'L*pe Stăpânul Cel răstignit,*
cununa cerească aţi luat-o*şi mijlociţi pentru noi, Brâncovenilor.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Prin ungerea cea de la Dumnezeu,*
pe pământ supuşii*şi Biserica ţi-ai păzit;*

la fel, Constantine, şi din ceruri*nevătămaţi, Mucenice, păzeşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De slava lumească v'aţi lepădat,*
slava nezidită*dobândind'o de la Hristos;*
de care părtaşi să ne arate*pe Domnul slavei rugaţi'L, Slăviţilor.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sufletului meu celui chinuit*tu eşti, Preacurată,*întărire şi adăpost,*
şi întunecatei mele inimi*neînserată lumină, Stăpâna mea.

Cântarea a 3-a. «Σὺ εἶ τὸ στερέωμα». (Tu eşti întărirea).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Tărie şi pavăză*v'am dobândit, Voievozilor,*de la Hristos,*
şi acoperire,*mângâiere şi laudă.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Degrab ajutaţi-ne,*toată nevoia gonindu-o,*
pe Dumnezeu*pururea rugându'L*pentru noi, Brâncovenilor.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Călcat-aţi, Vitejilor,*toată momeala vicleanului;*
ci şi pe noi,*mijlocind la Domnul,*s'o călcăm întăriţi-ne.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Primind, Dumnezeule,*solirile Brâncovenilor,*
Cela ce eşti*Iubitor-de-oameni,*ca un Bun, miluieşte-ne.

Alt irmos. «Ὁ στερεώσας κατ'ἀρχάς».
(Cel ce-ai întărit întru'nceput).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Ceia ce rodul însutit*
Semănătorului grabnic*aţi adus cu seceriş de secure,*
mijlocind la Dumnezeu,*pe mine pomul fără rod,*

rogu-vă, de tăiere,*Sfinților, grabnic scăpați-mă.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Rob întru totul m'am făcut*
stăpânitorului lumii,*lepădând dumnezeiasca poruncă;*
ci rugați'L pe Hristos*şi îndurat făcându'mi'L,*
vreme de pocăință*cereți'I mie, Slăviților.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Patimi trupeşti şi sufleteşti*
şi tulburare şi frică*îmi rodeşte nebuneşte păcatul;*
Mucenicilor, degrab*de la Stăpânul, rogu-vă,*
pace şi sănătate*dați'mi, şi iertare greşalelor.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La ajutorul tău alerg,*dumnezeiască Mireasă:*
mai'nainte de sfârşit, Preacurată,*căutând spre robul tău,*
mă îndreptează, rogu-te,*grabnic la pocăință,*
sufletul meu mântuindu'mi'l.

apoi aceste două tropare

Făcându-te*robilor tăi, Voievoade şi Mucenice,*
solitor către Dumnezeu,*
din toate nevoile*degrab izbăveşte-ne, Constantine.

Caută cu milostivire, de-Dumnezeu-Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule,
şi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul;
strana: Doamne miluieşte (de 12 ori); ecfonisul: Că milostiv; apoi

Sedealna. Glasul al 2-lea. «Πρεσβεία θερμή». (Rugătoare fierbinte).

Cumplite nevoi*cu totul cuprinzându-ne,*
la voi alergăm*strigându-vă, Slăviților:*
lui Hristos rugându-vă, izbăvire grabnică dați-ne,*

îndurat făcându'L spre noi,*cei care*vă cinstim, Brâncovenilor.

Iar de se va întâmpla a avea spre închinare cinstitul său cap, cântăm şi Sedealna aceasta a Sfântului Constantin tatăl. Glasul întâi. «Τὸν τάφον σου Σωτήρ». (Mormântul Tău, Mântuitorule).

Pe noul Constantin lăudându'l cu toţii,*
veniţi să sărutăm preacinstitul său creştet,*
că harului dumnezeiesc*îndoit s'a făcut părtaş:*
de al ungerii,*precum David împăratul,*
şi de harul cel*mucenicesc şi cununa*şi slava cea veşnică.

Cântarea a 4-a. «Εἰσακήκοα Κύριε». (Auzit-am, Doamne).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

V'aţi adus, Voievozilor,*jertfă preaplăcută Mântuitorului;*
ci mânia Lui cea către noi*stingeţi-o degrabă, Mucenicilor.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Junghiindu-vă, Sfinţilor,*Mielului urmat-aţi, o, Brâncovenilor;*
ci la staulul Aceluia,*pentru noi rugându'L, aduceţi-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mângâindu-Te, Bunule,*întru Voievozii şi Mucenicii Tăi,*
mângâiere, cu solirea lor,*o, Mântuitorule, trimite-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Dă'mi tărie, Stăpâna mea,*din împresurarea cea grea scăpându-mă,*
şi pe mine, ticălosul rob,*din noroiul patimii ridică-mă.

Cântarea a 5-a. «Ἵνα τί με ἀπώσω». (Pentru ce m'ai lepădat).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Bogăţia lumească,*o, preaînţelepte, cezarului dându-o,*
ţi-ai păzit comoara*mărturiilor gurii lui Dumnezeu;*
la acestea, Sfinte, rugându'L pururi pe Cuvântul,*
Constantine, pe toţi îndreptează-ne.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Mărturiile Tale,* Doamne, Brâncovenii în inimi având-le,*
înşişi mărturie,* Dumnezeule, Ție Ți s'au făcut;*
ci primind, Stăpâne, mucenicească lor solire,*
într'acestea păzeşte-ne inima.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mărturiile Tale* pururi nebuneşte le calc, Dumnezeule,*
şi mărturisire* şi căință curată nu Îți aduc;*
ci primind, Stăpâne, a Brâncovenilor solire,*
la acestea din nou îndreptează-mă.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Arătatu-te-ai nour,* ploaia cea cerească în lume-aducându-o,*
c'ai plouat, Fecioară,* muritorilor harul dumnezeiesc;*
ci trimite, Maică, preaîmpietritei mele inimi*
ploaia lacrimilor şi străpungere.

Cântarea a 6-a. «Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ».
(Îndură-Te mie, Mântuitorule).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Cu fiii tăi pe pământ* bineplăcut-ai Stăpânului;*
ci în cămările Lui* cereşti, Voievodule,*
cu dânşii luându-te* prin mucenicie,* mântuire mijloceşte-ne.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Feciorii ca Avraam* ți i-ai jertfit, Voievodule,*
şi dimpreună cu ei* în sânul aceluia*
acum odihnindu-te,* Sfinte Constantine,* mântuire mijloceşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slăvit-ați pe Dumnezeu* în trupul vostru, Slăviților,*
şi Dumnezeu v'a slăvit* cu slava cea de la El;*
de care, rugămu-vă,* prin solirea voastră,* şi pe noi învredniciți-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Cela ce întru Sfinţi*Se odihneşte, Stăpâna mea,*
L-ai zămislit negrăit;*Aceluia roagă-te*
şi mintea şi sufletul*cu a ta lumină*luminează'mi şi sfinţeşte-le.

şi troparele acestea

Făcându-te*robilor tăi, Voievoade şi Mucenice,*
solitor către Dumnezeu,*
din toate nevoile*degrab izbăveşte-ne, Constantine.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându'L, ca una ce ai îndrăznire de maică.

Preotul zice ectenia: Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule,
şi pomeneşte ca după Cântarea a 3-a, cu ecfonisul: Că milostiv; apoi

Condacul. Glasul al 8-lea.
«Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ». (Apărătoare Doamnă).

De stăpânia*trecătoare lepădându-vă,*
Împărăţia*nestricată, Voievozilor,*
aţi luat de la Stăpânul mucenicește;*
pe Acela*arătaţi'L, Brâncovenilor,*îndurat celor ce cântă cu evlavie:*
Bucuraţi-vă,*de-Hristos-iubitorilor.

Prochimenul. Glasul al 4-lea.

Dreptul ca finicul va înflori
şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Stihul.
Răsădiţi în casa Domnului,
în curţile casei Dumnezeului nostru vor înflori.

Evanghelia.
De la Ioan (XIV 27; XV 9-11;18-20) şi Matei (X 16-18;22;28-39).

Zis-a Domnul ucenicilor Lui: Pace vă las vouă, pacea Mea vă dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră,

nici să se înfricoşeze. Precum M'a iubit pe Mine Tatăl, şi Eu v'am iubit pe voi; rămâneți în dragostea Mea. De veți ține poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, precum şi Eu poruncile Tatălui Meu le-am ținut şi rămân în dragostea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să rămână în voi şi bucuria voastră să fie deplină. De vă urăşte pe voi lumea, cunoaşteți că pe Mine mai înainte decât pe voi M'a urât. De ați fi din lume, lumea ar iubi ce e al ei; dar pentru că nu sînteți din lume, ci Eu v'am ales pe voi din lume, de aceea vă urăşte pe voi lumea. Dacă pe Mine M'au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni. Iată Eu vă trimit pe voi ca pe oi în mijlocul lupilor; fiți, dar, înțelepți ca şerpii şi nevinovați ca porumbeii. Şi feriți-vă de oameni, că vă vor da sinedriilor şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul; şi la dregători şi la împărați veți fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi neamurilor. Şi veți fi urâți de toți pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui. Şi nu vă temeți de cei ce omoară trupul, iar sufletul nu'l pot omorî; ci temeți-vă mai degrabă de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena. Au nu se vând două păsări pe un ban? Şi nici una din ele nu va cădea pe pământ fără voia Tatălui vostru. La voi, însă, şi perii capului vostru toți sînt numărați. Aşadar nu vă temeți; cu mult mai de preț sînteți voi decât păsările. Deci tot cel ce va mărturisi întru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu întru el înaintea Tatălui Meu Celui din ceruri. Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu Celui din ceruri. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie. Că am venit să despart pe om de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa. Iar duşmanii omului sînt casnicii lui. Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu'i vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu'i vrednic de Mine; şi cel ce nu'şi ia crucea şi nu'Mi urmează Mie nu'i vrednic de Mine. Cel ce îşi ține sufletul său îl va pierde, iar cel ce îşi pierde sufletul său pentru Mine îl va afla.

Slavă.

Pentru rugăciunile Mucenicilor Tăi, Milostive,
curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive,
curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira. Glasul al 6-lea. «Ὅλην ἀποθέμενοι». (Toată nădejdea).

Stih: Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.

Patimii Stăpânului*mucenicește urmându'i*
şi slava Acestuia*pe drept moştenindu-o, Voievozilor,*
către noi, Sfinţilor,*căutând cu milă,*toată patima şi bolile*
grabnic goniţi-ne,*pe Domnul rugând, Mucenicilor,*
iertare datoriilor*pururi de la Dânsul cerându-ne*
şi Împărăţiei*şi slavei nezidite arătând*
pe robii voştri, rugămu-vă,*părtaşi, Brâncovenilor.

Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău;
strana: Doamne miluieşte (de 12 ori); ecfonis: Cu mila; apoi

Cântarea a 7-a. «Παῖδες Ἑβραίων». (Feciorii Evreilor).

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Nor de biserici aducându'I,*Constantine, Ziditorului lumii,*
mijlocind, alungă-ne norul de păcate*
şi cu umbrirea harului*stinge patimile noastre.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Nu următor la tron în lume,*ci la ceruri mergător-înainte*
te-a avut înţeleptul tată, Constantine;*
la fel şi nouă, bunule,*fă-te cu a ta solire.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu doar cu vorbele cinstit-ai*pe Întâiul-Mucenic, ci şi cu fapta;*
ci pe Domnul rugând, Ştefane Mucenice,*
pe robii tăi trezeşte-ne*la credinţa lucrătoare.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mâinile tale ridicându'ți*către Domnul, preacurată Fecioară,*
de cumplite necazuri scapă'i totdeauna,*
cu caldă rugăciunea ta,*pe cei care ți se roagă.

Cântarea a 8-a. «Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν». (Pe Împăratul Ceresc)

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Țese-ne haină,*din mijlocirile tale,*pentru nunta cerescului Mire,*
rugămu-ne ție,*Radule slăvite.

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Tatălui voia*asemeni Ție, Hristoase,*împlinind'o Matei înțeleptul,*
plinește'i, Stăpâne,*cea pentru noi solire.

stih: Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Împăratul,*sfetnice, pururea roagă'L,*
ale şarpelui sfaturi, Ianache,*ştergând, Mucenice,*din inimile noastre.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vindecă, Maică,*mijlocind către Domnul,*
toată boala şi toată'ntristarea*robilor tăi grabnic,*Fecioară preacurată.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului,
cântându'I şi preaînălțându'L pe El întru toți vecii.

»Pe Împăratul Ceresc, pe Care Îl laudă Oştile Îngereşti, lăudați'L şi
»preaînălțați'L întru toți vecii.

Cântarea a 9-a. Întâi Irmosul, fără stih.

»Înfricoşatu-s'a cerul de aceasta, şi s'au spăimântat marginile pămân-
»tului, că Dumnezeu oamenilor trupeşte S'a arătat şi pântecele tău s'a
»făcut mai cuprinzător decât cerurile, de-Dumnezeu-Născătoare; pen-
»tru aceasta te măreşte soborul Îngeresc şi neamul omenesc.

Apoi troparele. «Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ». (Înfricoşatu-s'a cerul).

stih: Sfinților Brâncoveni, rugați-vă pentru noi.

Măcar că la vedere şase fiind,*
prin unirea credinţei, Slăviţilor,*una aţi fost,*
Treimea'n Unime închipuind,*
fărâmiţarea ce rupea*firea omenească înlăturând;*
rugaţi'L, dar, pe Domnul*cumplita dezbinare*
să ne alunge, Brâncovenilor.

stih: Sfinţilor Brâncoveni, rugaţi-vă pentru noi.

Unirea din credinţă cu Dumnezeu*
prin lucrarea poruncilor Domnului*ai dobândit,*
Sfinte Voievoade al lui Hristos,*
şi mincinoasa unire*cu rău-credincioşii ai osândit,*
vădind mucenicește*a dogmelor tărie;*
întru acestea întăreşte-ne.

stih: Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cântarea cea săracă primindu-o,*
Brâncovenilor, pururi rugaţi-vă*lui Dumnezeu,*
degrabă făcându-ni'L milostiv,*
toată nevoia, Sfinţilor,*grabnic alungându-o de la noi*
şi toată uneltirea*vrăjmaşului călcând'o,*
şi sănătate dăruiţi-ne.

stih: Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe tine rugătoare lui Dumnezeu*
te aducem, Fecioară, toţi robii tăi; roagă-te, dar,*
Fiului tău Celui Preamilostiv*şi Tatălui şi Duhului,*
Unuia Stăpânului tuturor,*
Treimii Celei Sfinte,*spre noi să Se îndure,*
pe toţi, Stăpână, mântuindu-ne.

Şi tămâind preotul pe credincioşi, cântăm:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, de-Dumnezeu-Născătoare,
cea pururea-fericită şi cu-totul-fără-prihană
şi Maica Dumnezeului nostru.

Pe cea mai cinstită decât Heruvimii
şi mai proslăvită făr'de-asemănare decât Serafimii,
care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut,
pe tine, cea cu adevărat Născătoare-de-Dumnezeu, te mărim.

Şi numaidecât, ca mărimuri, zicem aceste tropare din Cântarea a 9-a a Canonului Utreniei Sfinţilor Brâncoveni. Glasul întâi.
«Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σου». (Chipul curatei naşterii tale).

Pripeala.
Azi Brâncovenească mucenicească ceată
cu toţii lăudând'o, cântare să'i aducem.

Pacea*lui Hristos avându-o*
şi strâmtorare prin lucrarea vicleanului*
venind peste voi,*aţi îndrăznit, înţelepţilor,*
pe Hristos mărturisind în privelişte,*
şi lumea biruind'o*împărăţiţi în veacul veacului.

Pripeala.
Azi pe Brâncovenii slăviţi, pe Voievozii
şi Mucenicii noştri, să îi cinstim cu râvnă.

Trupul*spre viaţa veşnică*Mântuitorul vouă dându'Şi'l, Sfinţilor,*
asemeni şi voi*Mântuitorului v'aţi adus,*
Brâncovenilor, cinstitele capete*
şi slava nezidită*aţi dobândit-o, Mucenicilor.

Pripeala.
Azi pe Macabeii legii desăvârşite
a Mielului cinstindu'i să'i lăudăm cu toţii.

Capul*pentru legea Domnului*
ca Macabeii v'aţi tăiat, Brâncovenilor,*
capul şarpelui*celui viclean şi trufia lui*
şi momeala bărbăteşte călcându-le*
şi raiul şi cununa*neveştejită moştenindu-le.

Pripeala.

Veniți, credincioşii, să lăudăm cu râvnă
dumnezeiasca pârgă a noastră către Domnul.

Mare*îndrăznire, Sfinților,*către Hristos ați câştigat, Voievozilor;*
la El mijlocind,*neîncetat izbăviți-ne*
de vrăjmaşii nevăzuți şi de cei văzuți,*
iertare de greşale*de la Stăpânul dăruindu-ne.

Pripeala.
Primind Ziditorul mucenicia voastră,
Slăviților, cununa veşnică v'a făcut-o.

Calea*săvârşind, vitejilor,*muceniceşte şi credința ținându-o,*
Mucenicilor*celor demult, Brâncovenilor,*
ați urmat şi bărbăției acelora;*
cu care mântuire*de la Stăpânul mijlociți-ne.

Pripeala.
Maicii preacurate cinstindu'i Adormirea,
Brâncovenească ceată cu ea la cer se mută.

Celor*ce cu râvnă, Sfinților,*după dreptate vă cinstim pătimirile,*
pomenindu-ne*Mântuitorului pururea,*izbăvire din toate nevoile*
şi râvnă către Dânsul*şi sănătate dăruiți-ne.

Şi acestea două, ale Născătoarei de Dumnezeu.
Glasul al 8-lea. «Τὴν τιμιωτέραν». (Pe cea mai cinstită).

Din tine, Născătoare de Dumnezeu,*Dumnezeu Cuvântul*
întrupându-Se negrăit,*covârşeşti, Fecioară, Oştirea cea Cerească;*
ție, dar, îți aducem cântare de laudă.

Cu toate oştirile Îngereşti,*cu Botezătorul,*cu Apostolii cei slăviți*
şi cu tot soborul*Sfinților, Preacurată,*
Fiului tău te roagă,*toți să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Preasfântă Treime, Tatăl nostru;
preotul: Că a Ta este Împărăția; şi troparele Mucenicilor:

Al Sfântului Constantin. Glasul al 3-lea.

«Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια». (Să se veselească cele cereşti).

Slava lumii, Voievodule,* muceniceşte biruindu-o,*
ca Avraam, Constantine, i-ai adus pe fiii tăi* a-toate-Ziditorului,*
mulţumind, înţeleptule;* Acestuia, ca un bun, rugându-te,*
îndrăznire multă la Dânsul câştigând,*
de şederea de-a dreapta învredniceşte-ne.

Al Sfinţilor Brâncoveni. Glas acelaşi.
«Μέγαν εὗρατο». (Mare apărător).

Voia Tatălui Mântuitorul* răstignindu-Se a împlinit-o,*
rămânând întru dragostea Tatălui;*
ci pe Acesta urmând, Brâncovenilor,*
şi slava lumii călcând'o, Slăviţilor,*
voia tatălui muceniceşte aţi împlinit,* cu care încununându-vă,*
Stăpânului-a-toate pomeniţi-ne.

Al Sfântului Ianache. Glas acelaşi.
«Ἀπόστολε ἅγιε». (Apostole sfinte).

Cununa cerească ai luat-o,* sfetnice, mărturisindu'L pe Hristos;*
ci sfătuirea şarpelui,* Ianache, risipeşte-ne.

Iar apoi preotul zice ectenia:
Miluieşte-ne pe noi, Dumnezeule,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm pentru mila, viaţa, pacea,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
Încă ne rugăm să se păzească,
strana: Doamne miluieşte (de 40 ori),
Auzi-ne pe noi, Dumnezeule,
strana: Doamne miluieşte (de trei ori),
iar preotul zice ecfonisul: Că milostiv; apoi face otpustul cel mic,
fără însă a zice Pentru rugăciunile; după care zicem acest

Tropar. Glasul al 2-lea. «Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου». (Când de pe lemn).

Lumea trecătoare biruind* şi muceniceşte în ceruri* sălăşluindu-vă,*

Domnului rugați-vă,* o, Brâncovenilor,* întărindu-ne pururea*
şi toată urzeala* nevăzutului vrăjmaş* grabnic stricându-o*
celor* ce solirile voastre* către Împăratul-a-toate*
pururea le cerem, Voievozilor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi
şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalț, Maica lui Dumnezeu,
păzeşte-mă sub acoperământul tău.

şi acest tropar pe glasul întâi

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, Doamne, şi ale Născătoarei-de-Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

şi preotul încheie zicând
Pentru rugăciunile.

Dumnezeului nostru slavă. Amin.

Canonul Neşezutei Cântări, adică al Imnului Acatist.

Facerea lui Iosif Imnograful. Cântarea Ia. Glasul 4. Irmósul.

»Deschide-voi gura mea şi se va umple de Duhul, şi cuvânt voi răs-»punde Împărătesei Maici, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi »cânta minunile ei bucurându-mă.

A lui Hristos scriptură însufleţită pecetluită cu Duhul marele Arhanghel, Curată, văzându-te, ţi-a strigat: Bucură-te, lăcaşul bucuriei, prin care blestemul strămoaşei se va dezlega.

Îndreptarea lui Adam, bucură-te, Fecioară, Dumnezeiască-mireasă; omorârea iadului, bucură-te, cea cu-totul-fără-prihană; palatul Împăratului tuturor, bucură-te, scaunul de foc al Atotţiitorului.

Slavă.

Trandafirul Cel neveştejit – bucură-te – singura ce L-ai odrăslit; Mărul Cel cu bun miros – bucură-te – ceea ce L-ai crescut; mireasma Singurului Împărat, bucură-te, ceea ce nu ştii de nuntă, mântuirea lumii.

Şi acum.

Comoara curăţiei, bucură-te, prin care din căderea noastră ne-am ridicat; bucură-te, crinul cel dulce-mirositor, Stăpână, care bine-înmiresmezi pe toţi credincioşii, tămâia cu bun miros, mirul cel de mult preţ.

Cântarea a IIIa. Irmosul.

»Pe ai tăi cântăreţi, de-Dumnezeu-Născătoare, izvorule cel viu şi în-»destulat, care s'au împreunat ceată duhovnicească întăreşte'i, şi în »dumnezeiască slava ta cununilor slavei învredniceşte'i.

Ceea ce ai odrăslit cu adevărat ca o ţarină nearată dumnezeiescul Spic, bucură-te, masa cea însufleţită întru care a încăput Pâinea vieţii; bucură-te, izvorul Apei Celei vii cel nedeşertat, Stăpână.

Junincea care Viţelul fără prihană L-ai născut credincioşilor, bucură-te, mieluşeaua ce L-ai purtat pe Mielul lui Dumnezeu, Carele ridică păcatele lumii; bucură-te, fierbinte mijlocitoare.

Slavă.

Bucură-te, zori prealuminoase, care singură L-ai adus pe Soarele Hristos; bucură-te, sălaşul Luminii, care ai stricat întunericul, şi întunecaţii diavoli desăvârşit i-ai izgonit.

Şi acum.

Bucură-te, uşa cea una prin care singur Cuvântul a trecut, ceea ce uşile şi încuietorile iadului le-ai sfărâmat întru naşterea ta; bucură-te, dumnezeiască intrare celor ce se mântuiesc, Prealăudată.

Cântarea a IVa. Irmosul.

»Cel ce şade întru slavă pe tronul Dumnezeirii, în nor uşor a venit, »Iisus Cel mai presus de dumnezeire, în preacurata fecioară, mântuire »aducând tuturor celor ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

În glasuri de cântări cu credinţă strigăm către tine, Prealăudată: Bucură-te, munte gras şi închegat cu Duhul, sfeşnic şi năstrapă ce Mana O porţi, Care îndulceşte simţurile tuturor credincioşilor.

Curăţirea lumii, bucură-te, Preacurată Stăpână; bucură-te, scara care de pe pământ pe toţi îi înalţi cu harul; bucură-te, podul care treci din moarte la viaţă pe cei ce te laudă.

Decât cerurile mai înaltă, bucură-te, ceea ce ai purtat fără osteneală în pântecele tău, Preacurată, Temelia pământului; bucură-te, scoica ceea ce-ai vopsit din sângele tău dumnezeiasca porfiră Împăratului Puterilor.

Slavă.

Ceea ce-ai născut pe Dătătorul de lege cu adevărat, Stăpână, bucură-te, Care curăţeşte în dar fărădelegile tuturor, adâncule necuprins cu mintea, înălţimea de negrăit, ceea ce nu ştii de nuntă, prin care ne-am îndumnezeit.

Şi acum.

Ceea ce lumii ai împletit cununa neîmpletită de mână, te cântăm strigându'ţi: bucură-te, Maica Stăpânului, a tuturor păzitoare şi îngrădire şi întărire şi sfântă adăpostire.

Cântarea a Va. Irmosul.

»Spăimântatu-s'au toate de dumnezeiască slava ta, că tu, fecioară ce »nu ştii de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate, şi »ai născut pe Fiul fără-de-ani, Care dă pace tuturor celor ce te laudă.

Ceea ce-ai născut Calea vieţii, Preanevinovată, bucură-te, care lumea de potopul păcatului ai mântuit-o, Dumnezeiască-mireasă; auzire şi grai înfricoşător, bucură-te, sălaşul Stăpânului zidirii.

Tăria creştinilor, Curată, bucură-te, locule de sfinţenie al slavei, omorârea iadului, cămară de nuntă cu totul luminoasă; bucură-te, bucuria Îngerilor, ajutătoarea tuturor celor ce te cheamă cu evlavie.

Carul Cuvântului cel în chipul focului, bucură-te, raiule însufleţit, ce ai în mijloc Pom al vieţii pe Domnul, a Căruia dulceaţă înviază pe cei ce cu credinţă se'mpărtăşesc, care stricăciunii se supuseseră.

Slavă.

Prin puterea ta noi toţi întărindu-ne, cu credinţă îţi strigăm: Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor; lucruri slăvite şi de-auz-vrednice luminat despre tine s'au grăit, munte netăiat; bucură-te-adâncul cel nemăsurat.

Şi acum.

Sălaş încăpător fiind al Cuvântului, Curată, bucură-te, scoica ce dumnezeiescul Mărgăritar L-ai adus lumii, Preaminunată, împăcarea cea cu Dumnezeu a celor ce pururi te fericesc, de-Dumnezeu-Născătoare.

Cântarea a VI[a]. Irmosul.

»Cugetătorii-de-Dumnezeu care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi »cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile »slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S'a născut dintr'însa.

Neîntinată cămara Cuvântului, pricina îndumnezeirii tuturor, bucură-te, Preacurată; vestirea Proorocilor, bucură-te, podoaba Apostolilor.

Din tine roua s'a aşternut, văpaia mulţimii idolilor stingând, de-aceea îţi strigăm: Bucură-te, lână înrourată ce Ghedeón, Fecioară, mai înainte o a văzut.

Slavă.

Cu toţii Bucură-te strigăm, ci fii adăpostire şi linişte înviforaţilor pe marea întristărilor şi-a tuturor smintelilor potrivnicului.

Şi acum.

Pricină bucuriei fiindu-ne, ne bucură Stăpână sufletul să'ţi strigăm: Bucură-te, rugul cel nears, norul cel cu-totul-luminos, ce ne'ncetat, Fecioară, pe credincioşi umbreşti.

Cântarea a VII[a]. Irmosul.

»N'au slujit zidirii cugetătorii-de-Dumnezeu, fără numai Ziditorului; »ci groaza focului bărbăteşte călcându-o, s'au bucurat cântând: Prea»lăudate Doamne al Părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Nu poate, Stăpână, limba ritoricească să te laude, că mai presus de Serafimi te-ai înălţat, Preacurată, născându'L pe Împăratul Hristos; pe

Carele roagă'L toți să ne izbăvim din toată nevoia, ceia ce pe tine te slăvim întru credință.

Te lăudăm pe tine strigându'ți: Bucură-te, carul Soarelui Celui gândit, vița cea adevărată ceea ce ai rodit Strugurele Cel copt din Care curge vinul veselitor sufletelor celor ce pe tine te slăvesc întru credință.

Ceea ce-ai născut pe Vindecătorul oamenilor, bucură-te, Dumnezeiască-mireasă, toiagul cel de taină, care ai odrăslit Floarea neveştejită; Stăpână, bucură-te, prin carea ne umplem de bucurie şi moştenim viața.

Slavă.

Marginile lumii te fericesc şi te laudă şi cu dragoste îți cântă: Bucură-te, cartea întru care cu Degetul Tatălui S'a scris Cuvântul, Fecioară; pe Carele roagă'L în cartea vieții pe robii tăi să'i scrie, de-Dumnezeu-Născătoare.

Şi acum.

Ție ne rugăm robii tăi, Stăpână, plecând genunchii inimilor: Pleacă urechea ta şi mântuieşte-ne pe noi, cei afundați în scârbe, şi ne apără de robia vrăjmaşilor, de-Dumnezeu-Născătoare.

Cântarea a VIII[a].

În pântece pe Cuvântul primindu'L, purtatu'L-ai pe Cel ce poartă toate, şi cu lapte L-ai hrănit pe Cel ce hrăneşte întreaga zidire, Curată, Căruia strigăm: Pe Domnul lucrurile lăudați'L şi preaînălțați'L pe Dânsul întru toți vecii.

În rug înțeles-a gângavul taina cea mare a naşterii tale, iară feciorii prealimpede au închipuit-o, în mijlocul văpăii stând şi nearzându-se, preasfântă curată Fecioară; pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Cei mai înainte dezbrăcați prin înşelăciune, haina nestricăciunii am îmbrăcat întru naşterea ta, iară ceia ce şedeam în întunericul păcatelor am văzut lumină, Fecioară, sălaşul Luminii; pentru aceasta te lăudăm întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Morții prin tine înviază, că Viața în ipostas O ai născut, bine grăitori se fac cei mai 'nainte fără grai, leproşii se curățesc, bolile se alungă, iar mulțimile viclenilor diavoli se biruiesc, Fecioară, mântuirea muritorilor.

Şi acum.

Născătoarea Mântuirii lumii, prin care de pe pământ la ceruri ne-am ridicat, bucură-te, binecuvântată, scăparea credincioşilor, zidul şi tăria celor ce cântă, Curată: Pe Domnul lucrurile lăuda-ţi'L şi preaînălţaţi'L pe Dânsul întru toţi vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm. şi Irmosul.

»Pe feciorii binecinstitori în cuptor naşterea de-Dumnezeu-Născătoa-»rei i-a mântuit, atunci închipuită; iară acum lucrată, pe toată lumea o »ridică să cânte: Pe Domnul lucrurile lăudaţi'L şi preaînălţaţi'L pe »Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a IX^a. Irmosul.

»Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat, şi să prăz-»nuiască firea minţilor celor netrupeşti, cinstind sfânta prăznuire a »Maicii lui Dumnezeu, şi să strige: Bucură-te, prealăudată curată Năs-»cătoare-de-Dumnezeu, Pururea-fecioară.

Ca să îţi strigăm, Stăpână, Bucură-te, prin tine părtaşi făcându-ne bucuriei veşnice, izbăveşte-ne de ispita robiei celei păgâneşti şi de toată pedeapsa, Fecioară, ce vine muritorilor pentru mulţimea păcatelor.

Luminare te-ai arătat şi încredinţare, pentru aceasta strigăm ţie: Bucură-te, stea neapusă, care'n lume L-ai adus pe Soarele Cel mare; bucură-te, ceea ce raiul încuiat l-ai deschis, Preacurată; bucură-te, stâlpul cel de foc, carele aduci la viaţa de sus firea oamenilor.

Să stăm cu evlavie în casa Dumnezeului nostru şi să strigăm: Bucură-te, Stăpână a lumii; bucură-te, Marie, Doamna noastr'a tuturor, cea una fără prihană între femei şi bună; bucură-te, vasul care ai primit Mirul neîmpuţinat ce-asupra ta S'a vărsat.

Slavă.

Porumbiţa ce-ai născut pe Cel Milostiv, bucură-te, Pururea-fecioară, lauda tuturor Cuvioşilor, cununa Mucenicilor, frumuseţea cea dumnezeiască a Drepţilor, mântuirea noastră, a credincioşilor.

Şi acum.

Iartă şi acum, Stăpâne, poporul Tău şi moştenirea Ta, pentru rugăciunile curatei Maicii Tale, Preabunule, a celeia ce pe pământ fără sământă Te-a născut, Îndurate, Care bine-ai-voit a lua, Hristoase, firea omenească.

ANEXĂ

CHESARIE EPISCOPUL,
Prefața la *Prohodul Domnului*, Buzău 1836:

La toată partea bisericească marĭ şi micĭ,
cea întru Hristos îmbrățişare.

Încă din vârsta cea dintâĭ am avut, o, iubiților, această dorință ca adecă să auz în sfintele besericĭ ale patrieĭ noastre cântându-să PROHODUL DOMNULUI româneşte aşezat întocmaĭ după alcătuirea şi înființarea cântăriĭ celor greceştĭ, pentru că întru adevăr, priveam în toțĭ aniĭ cu multă mâhnire a sufletuluĭ meu, că tocmaĭ atuncĭ, în zilele acelea întru care să cădea să fie tot sufletul pătruns de evlavia cea cuviincioasă şi de o nestrămutată trebuință a inimiĭ, atuncĭ maĭ vârtos să făcea cele maĭ multe hasmodiĭ, care şi pornea inimile oamenilor spre vorbe şi râsurĭ în sfânta biserică, căcĭ obicĭnuit fiind a să cânta de mulțĭ această sfântă cântare româneşte şi greceşte, ceĭ ce cânta greceşte mergea cu cântarea ca pre o podobie potrivită, venea frumos şi îndulcea auzul ascultătorilor, iar ceĭ ce cânta româneşte şi era maĭ cărturarĭ, depărtate fiind cuvintele de înființarea podobieĭ greceştĭ, o ducea pe cât să putea pe glas şi oareşĭce tot potrivea cântarea, iar ceĭ cu ştiința de carte maĭ puțină şi cu înțelepciunea maĭ proştĭ, după ce nicĭ cuvintele nu le nemerea bine, apoĭ şi glasul cu totul îl înstreina şi, precum maĭ sus am zis, totdeauna să făcea vorbe şi râsurĭ în biserică; când? – într'acele sfinte zile, zic, întru care fieşte cine să cade să fie uimit de mărimea taineĭ ceiĭ înfricoşate ce s'aŭ lucrat pentru mântuirea noastră şi ceresc cu totul să să facă întru luarea aminte a celor ce să citesc şi să cântă. Acestea aşa văzându-le mă mâhneam foarte şi socoteam totdeauna în mintea mea, cum s'ar putea alcătui acest sfânt lucru în Biserică, ca să lipsească neorânduiala ce urma. Însă neînlesnirea în [vremea] cea de atuncĭ tot mi-aŭ stătut împotrivă; apoĭ milostivul Dumnezeu cu nevrednicia mea binevoind a mă orândui episcop al aceştiĭ Sfinte episcopiĭ Buzăul, şi în [vremea] cea mai dupre urmă întocmind aicĭ din nou şi tipografie, îndată am hotărât ca să puiŭ în lucrare ceea ce mai'nainte numaĭ cugetam şi nu maĭ puteam lucra, de a da adecă în tipar acest lucru spre slava lui Dumnezeu, apoĭ la aceasta întocmaĭ osârduitorŭ aflând şi pre Cuviosul Ieromonah chir

MACARIE dascălul musichieĭ bisericeştĭ, l-am poftit ca să să apuce să alcătuiască românește această cântare întocmaĭ dupre înființarea celor greceştĭ, nestrămutând atât puterea tălmăciriĭ şi apropierea cuvintelor, cât şi întregimea silabelor cântăriĭ, ca să să facă alcătuirea întocmită cu acestea întru toate asemenea cu înființarea cântăriĭ celor greceştĭ, pentru ca cel[uĭ] ce va cânta acest sfânt PROHOD să'ĭ fie destul a şti numaĭ troparul stării ceiĭ dintâiŭ ca să'l cânte, apoĭ la celelalte să meargă întocmai cu cântarea dupre acela, asemenea şi la a doa şi la a treia stare. Şi pentru ca să rămâie vecĭnic şi nestrămutat acest sfânt lucru l-am poftit ca să tipărească troparele cele de la începuturi cu glasurile musichieĭ în câte două chipurĭ, şi rar şi des, lăsându-o aceasta la voia fieşte căruia, ca oricine precum va voi aşa să le cânte, sau pre mare, sau pre mic, sau jumătate rar şi jumătate des, în toate chipurile să poată a le întrebuința fiind potrivite întru alcătuire, precum şi pentru evloghitariĭ [binecuvântări] asemenea l-am poftit ca să tipărească ale luĭ Petru Lambadarie, ca şi acestea să rămâie nestrămutate întru această cărticică, ca unile ce numaĭ acestea sînt primite de Sfântă Biserica cea Mare [de Sinodul din Constantinopol]. Şi aşa dupre ce acestea toate cu multă scumpătate şi mare luare aminte s'au cercetat şi întocmaĭ au luat doritul sfârşit, iată le-am şi tipărit şi le puĭ înaintea dragostiĭ voastre strălucit împodobite cu haina cea frumoasă a tiparuluĭ. Decĭ, priimiți, o, iubiților, osârdia mea şi fiți râvnitorĭ ca de acum înainte aşa potrivit şi întocmaĭ dupre melosul podobieĭ greceştĭ, precum şi vă stă acestea de față, cu multă evlavie şi frica lui Dumnezeu să le cântați, şi să nu să mai facă cele de mai'nainte hasmodiĭ în Biserica lui Dumnezeu, Căruia vă şi rugați pentru mine [...], aflându-mă pururea

Al dragostiĭ voastre
de amândouă fericirile doritoriŭ,
Chesarie episcopul Buzăuluĭ.

ANTON PANN,
prolog la ediția a 2-a a *Prohodului Domnului*:

EPITAFUL
sau slujba înmormântării
Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos,
care cu numire de *prohod* s'aŭ tipărit mai întâĭ cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Episcop D.D. Chesarie Buzăul,
iar acum prelucrată în felul ce se vede
s'aŭ dat la lumină cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhipăstor şi Mitropolit al Ungro-Vlahieĭ,
Domnul Domn Neofit
de Anton Pann, Profesorul de muzică bisericească
în Seminarul Sfintei Mitropoliĭ,
Bucureştĭ, întru a sa tipografie de muzică bisericească, 1846.

[Cuvânt către Mitropolitul Neofit]

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Ştiut este că tot începutul nu este desăvârşit; toate lucrurile de la începutul lumiĭ astfel au mers şi astfel o să meargă: uniĭ, adecă, începându-le, alțiĭ maĭ îndreptându-le şi alțiĭ desăvârşindu-le.

Orânduiala epitafuluĭ Domnuluĭ şi Mântuitoruluĭ nostru Iisus Hristos mai întâĭ s'aŭ reglat [s'a ordonat metric] oarecum în Transilvania şi s'aŭ tipărit fără iscălitura a cuiva. Mai pe urmă găsindu-se în manuscris şi de alțiĭ lucrată în Bucureştĭ, s'aŭ apucat unul Matache Cântăreț, profesorul de cântărĭ al Seminaruluĭ Sfinteĭ Episcopiĭ Buzăuluĭ şi a maĭ îndreptat-o pe cât aŭ putut, păzind maĭ mult numărul silabelor decât tonurile zicerilor. Apoĭ din porunca Prea Sfințituluĭ Episcop D.D. Chesarie Buzăul s'aŭ corectat şi de părintele Macarie, fostul epistat al şcoalelor de muzichie, (precum arată în precuvântarea aceliĭ filăzĭ) şi s'aŭ dat la lumină în felul ce s'aŭ văzut.

Eu, iarăşĭ, având deprindere asupra poeziiĭ, mă apucasem să o reglez şi maĭ înainte de aceştia, dar văzându-o dată la lumină încetasem către starea a treia, socotind că e de prisos a maĭ osteni la o carte ce se află tipărită şi [sînt] îndestulați toți de dânsa.

Acum, însă, fiind orânduit de Înalt Prea Sfinția Voastră profesor de muzică bisericească în Seminarul Sfinteĭ Mitropoliĭ, şi făcând trebuință a o preda enternelor am căutat la toate librieriile şi nu s'aŭ găsit nici una ca să întâmpin această trebuință, şi am fost silit să o copiez în manuscris.

În predarea eĭ însă am băgat de seamă, că la multe tropare fiind cuvintele în apostrofă era greu de pronunțiat, şi înțelesul întunecat, şi făcea trebuință de tălmăcirea şi desplicirea frazurilor.

De aceea apucându-mă încă în anul trecut cu cea maĭ de aproape luare aminte le-am îndreptat după puterea mea, păzind a nu maĭ întrebuința cuvinte scurtate în apostrof, decât prea rar şi pe unde iartă [îngăduie] idiotismul limbeĭ.

Pe care şi în anul acesta protocolindu'l din cuvânt în cuvânt cu cea maĭ mare băgare de seamă, şi negăsind nici un tropar să ceară osebită îndreptare, o înfățişez înaintea Înalt Prea Sfințieĭ Voastre, rugându-Vă ca să binevoiți a da binecuvântare la a doua eĭ tipărire, pentru trebuința seminarelor şi bisericilor pe unde lipseşte.

1844

Al Prea Sfințiiĭ Voastre prea plecată slugă,
Anton Pann.

GHENADIE ARHIEREUL,
Prefața la *Albina muzicală*, București 1875:

Toate [...] cântări[le] bisericeşti s'au tradus şi în limba noastră română, însă în proză liberă, iar nu cu măsurile în care sînt compuse în originalul ellenesc, şi de aceea nu se pot cânta tehnic ca în greceşte, afară de înseşi-glasnicele [idiomelele], care nicĭ în greceşte nu au măsurĭ; iar cele [în greceşte] măsurate, în româneşte se cântă numaĭ pe asemuite. Notele de psaltichie după metodul cel nou s'au tradus şi predat în româneşte de răposatul Macarie, care a înavuțit literatura bisericească cu maĭ multe cărțĭ de muzică foarte bine lucrate, dar care n'a atins ramura cântărilor prosomiace [podobnice] şi irmologice celor numite sintoma [grabnice]; căcĭ cele câteva prosomiĭ sau podobiĭ din Anastasimatar nu le putem zice că sînt lucrate, deoarece răposatul în loc de a constrânge proza neregulată să calce regulat după melodie, el, dimpotrivă, a constrâns melodia să se plece după toate neregularitățile prozeĭ, încât melodia originară abia se poate descifra, numaĭ în trăs[ăt]urĭ generale.

Cel dintâiŭ românŭ care a încercat această cale scabroasă şi dificilă a fost Ioan Pralea din Iaşĭ, care între altele a tradus şi amândouă Prohoadele, al Domnuluĭ şi al Maiciĭ Domnuluĭ cu măsurile originaluluĭ grecesc; dar limbajul său fiind un gerg ridicol, ele nu s'au putut adopta să se cânte în biserică. Maĭ în urmă dascălul Macarie, după cererea reposatuluĭ episcop de Buzău Chesarie, a refăcut Prohodul Domnuluĭ într-un limbagiŭ serios şi cuviincios uneĭ asemenea cântărĭ, şi acela este care se cântă până astăzĭ în bisericĭ şi este şi singura cântare măsurată în româneşte şi pe care eu l-am refăcut din nou.

După acestea, dascălul Anton Pann, cântărețŭ şi rimator de anecdote populare între altele, a făcut pe psaltichie şi prosomiile celor opt glasurĭ, însă precum erau lucrate cele de dascălul Macarie, încât şi de astă dată melodia originară remase tot ascunsă printre rânduri. Cu toate acestea, massa cântăreților români şi seminariştiĭ necunoscând limba greacă, pre acestea le au de normă şi încă din acestea abia învață numaĭ câte una două de la fiecare glas; astfel că încet, încet, ceĭ maĭ

mulți dintre dânșii s'au depărtat cu totul de la adevăratele melodii eclesiastice şi cântă care cum îi vine, încât putem zice că aceasta este prima cauză care a recit şi depărtat pe popor de la biserică, şi proba la aceasta este că bisericile care au cântăreți buni chiar şi astăzi sînt mai frecventate de popor decât cele ce au cântăreți proşti.

Această necalculabilă pagubă sufletească văzând eu, şi totodată văzând că nimeni nu ia inițiativa de a umple această mare lacună în sistemul cântărilor noastre bisericeşti, am zis: Cruce-ajută! şi apucând pana în mână m'am pus pe lucru, şi cu ajutorul Sfintei Crucĭ şi cu ostenele nu puține am izbutit a face tipurile prosomiilor celor opt glasuri a se cânta întocmai ca în greceşte. Dar am văzut că aceste tipuri puțin vor folosi, dacă celelalte cântări aşa cum sînt nu se pot aplica în acestea, şi m'am decis a face toate stihirile prosomiace ale duminicilor şi sărbătorilor de peste an, ca să se cânte regulat după tipuri ca şi în greceşte. Şi luptând cu dificultăți enorme, am terminat în acest volum cântările cele mai indispensabile din Triod, Penticostar şi Octoih şi câteva din Minee. Şi dacă această lucrare va fi bine priimită, eu voĭ continua în acelaşi mod de a lucra şi alte cântări sărbătorale.

În această cale încă nemai călcată întru atâta întindere de vreun alt român, am întâmpinat dificultăți foarte mari la fiecare pas, atât din cauza lipsei de accent în silaba propenultimă, cât şi mai multe din cauza prolicsității limbii române, provenită din necapacitatea ei de a forma vorbe compuse ca cea grecească, căci vorbele compuse în greceşte dau în româneşte cantitate de silabe îndoită şi întreită, încât nu mai încăpeau toate silabele în scurtul spațiu al melodiei şi a trebuit să aleg numai vorbele care încăpeau şi care d[ăde]a[u] şi accentul cerut de nota melodiei şi înțelesul textului. Ceĭ cunoscători de ambele limbi vor vedea cât de scrupulos am fost de a da înțelesul originalului în această traducție metrică, adesea mai inteligibil şi decât în proza veche [din Mineie]. Însă, cu toată silința mea de a face cât s'ar fi putut mai bine, totuşi recunosc că am trebuință de mare indulgență din partea celor competenți, pe care îi rog frățeşte să treacă cu vederea oarecare inversiuni de sintaxă şi transpoziții de vorbe, pe care nici cu un chip nu le-am putut încongiurea [ocoli].

Avem o deplină convicțiune că această carte va da o nouă impulsiune muziciĭ bisericeştĭ şi o va deştepta din somnul în care zace. Albina muzicală va fi indispensabilă fiecăruĭ cântăreț ce'şĭ respéctă sacra sa profesiune, şi sperăm că, încet, încet, ea îĭ va deprinde cu regula şi îĭ va scoate din anarhia nereguleĭ cu care s'au deprins din copilărie şi care a produs degradarea muziciĭ bisericeştĭ. Această carte va fi încă şi mai mult indispensabilă seminariştilor, care, după ce vor cunoaşte cele opt glasurĭ principale, într'însa eĭ vor învăța variile flexiuniĭ care decorează pe fiecare din glasurĭ; ele se pot învăța şi reține cu multă înlesnire, fiind compuse cu acea simplicitate antică care farmecă auzul. În fine, sperăm că această primă operă în felul său va fi bine primită şi susținută de ceĭ cunoscători de muzica cea dulce şi venerabilă a Bisericiĭ noastre cu aceeaşĭ bunăvoință cu care eu am lucrat-o, neavând alt sprijin şi conducător decât numaĭ pe Sfânta Cruce, al căreĭ ajutor l-am invocat de la început [...].

Scris-am în Bucureştĭ la anul mântuiriĭ 1875.

Autorul.

Către iubitul Cântăreț bisericesc,
stihuri iambice dodecasilabice, asupra cărții:

Văzut-a lumina în două mii nouă
cu metrica veche – la noi, însă, nouă –
o Floare-alegere de Paraclise;
iertându'i preamulta greşeală şi lipsă,
– rugămu-ne – fie'ți, o, Psalte, deschisă.

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE

«Mângâietorul comun»: pag. 1.
Paraclisul mic: pag. 21.
Paraclisul mare: pag. 47.
Paraclisul Icoanei «Pantanassa»: pag. 65.
Paraclisul Sfântului Haralambie: pag. 83.
Paraclisul Sfântului Grigorie Palama: pag. 105.
Paraclisul Sfântului Nectarie: pag. 125.
Paraclisul Sfintei Ecaterina: pag. 147.
Paraclisul Sfântului Nicolae: pag. 167.
Paraclisul Sfântului Ştefan cel Mare: pag. 185.
Paraclisul Sfântului Gheorghie: pag. 203.
Paraclisul Sfântului Ioan Gură-de-Aur: pag. 219.
Paraclisul Mucenicilor Brâncoveni: pag. 245.
Canonul Imnului Acatist: pag. 267.

ANEXĂ